Michel Bussi

Nimic nu mi te poate şterge din minte

Traducere din limba franceză
şi note de Cristina Jinga

EDITURA POLIROM
2024

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Michel Bussi

Rien ne t'efface

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité, un département de Place des Éditeurs, 2021
The work was first published în the French language by the Proprietor

© 2024 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Depositphotos.com (colaj)

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUSSI, MICHEL

Nimic nu mi te poate șterge din minte / Michel Bussi; trad. din lb. franceză și note de Cristina Jinga. – Iași: Polirom, 2024

ISBN: 978-973-46-9734-2

I. Jinga, Cristina (trad.; note)

821.133.1

Printed în ROMANIA

Pentru Isabelle şi Marie-Claude
şi amintirile noastre din Auvergne

Dacă i-aş fi tăiat aripile,
Ar fi fost al meu Şi n-ar
mai fi plecat Da, dar
atunci...
N-ar mai fi fost pasăre Şi
eu Tocmai pasărea o
iubeam'

Txoria txori, Joxean Artze

1. în original: „Si j'avais coupé ses ailes / Il serait à moi / Et il ne serait pas parti / Oui mais alors... / Il ne serait plus

un oiseau / Et moi, / C'est l'oiseau que j'aimais" – traducere din bască de Michel Bussi.

Profesorul Ian Stevenson de la Universitatea St Andrews a studiat mii de mărturii, din lumea întreagă, ale copiilor care pretindeau că-şi amintesc de reîncarnările lor. Lucrările lui au permis definirea „modelului Stevenson", deoarece cazurile studiate prezentau recurenţe uluitoare: schimbările de sex sunt rare, mai puţin de cinci la sută; de la vârsta de doi ani, copilul începe să dea informaţii despre viaţa lui anterioară. Se opreşte, în general, pe la zece ani; decesul lui în viaţa anterioară este cel mai adesea marcat de o moarte violentă şi precoce; anomaliile fizice, somatice şi psihice sunt astfel frecvente: cicatrici, semne din naştere, fobii sau abilităţi inexplicabile.

— E om serios profesorul Stevenson ăsta? Vreau să spun, e om de ştiinţă? Are un laborator? Adică, nu umblă cu tromboane, e de încredere?

— Ce înţelegi prin „de încredere"?

— Păi, ce povesteşte. Mărturiile astea sunt adevărate sau nu?

— Ce anume, după părerea ta, te face să-ţi dai seama dacă un lucru e adevărat sau nu?

— Păi... Nu ştiu... Presupun că, dacă majoritatea oamenilor cred un lucru, trebuie să fie mai degrabă adevărat decât fals.

— Atunci, dacă punem la un loc hinduiştii, budiştii, un sfert din europeni şi aproape o treime din

americani, majoritatea oamenilor de pe pământ cred în reîncarnare, sunt convinşi că trupul nu e decât un înveliş... şi că sufletul îi supravieţuieşte.

— Şi că-l schimbă de îndată ce se uzează prea tare, asta e? Asta înseamnă reîncarnare? Sufletul e ca un purice care sare de la un om la altul sau de la un om la un câine, de la

un câine la o pisică, apoi de la o pisică la un şobolan, atât de simplu e?

— Nu, nu-i atât de simplu. Dimpotrivă, e o călătorie lungă. O călătorie din care noi nu păstrăm nicio amintire, în general. Mai puţin atunci când nu decurge cum trebuie...

— Cum adică, nu decurge cum trebuie?

VÂRSTA ÎNTÂI

SUFLETUL NOU-NĂSCUT

Dă-mi voie să-ţi explic, Maddi. Nu e foarte complicat. Sufletele nou-născute sunt sufletele care-şi încep călătoria. Ele descoperă viaţa, dar şi moartea. Singurul lor scop în etapa asta e să înveţe să supravieţuiască.

DISPARIŢIA
>
Esteban

1

Sunt o persoană raţională. Categoric independentă. Profund liberă. Suficient de bogată.

Aşa mă vede Esteban, sper, la cei zece ani ai lui. Este şi imaginea pe care o au pacienţii mei depre mine, presupun. *Doctoriţa Maddi Liberi, medic generalist, Boulevard Thiers nr. 29, Saint-Jean-de-Luz.* Serioasă, sigură, sinceră. Nimeni nu trebuie să-mi cunoască punctele slabe, îndoielile sau universul secret; mai ales, nu fiul meu.

Apartamentul meu de la etajul al treilea al unui imobil de pe Rue Etchegaray oferă una dintre cele mai frumoase vederi spre Grande Plage, la o sută cincizeci de metri de zbor de pietroşel, pasărea coastei basce, şi la patruzeci şi cinci de secunde cronometrate de alergare uşoară.

De ce să nu profităm?

Este ritualul nostru din fiecare dimineaţă, înainte de prima consultaţie şi de plecarea lui Esteban la şcoală,

ba chiar înainte să luăm micul-dejun: ne îmbrăcăm cu ce găsim pe lângă pat şi dăm fuga pe plajă. Iar din primăvară, când temperatura apei depăşeşte şaptesprezece grade, înotăm. Toate

străzile din Saint Jean de Luz duc la ocean, de parcă oraşul a fost construit astfel încât să se poată zări un crâmpei din el de pe fiecare balcon.

Este abia ora opt. Plaja din Saint-Jean-de-Luz e aproape pustie. Număr mai puţin de douăzeci de turişti risipiţi pe semiluna lungă dintre Digue aux Chevaux şi Digue du Port. Neam aşezat în faţa terasei Toki Goxoa, restaurantul panoramic cu plăci de faianţă multicolore. Mă rog, „aşezat" e mult spus. Esteban a lăsat să cadă pe nisip prosopul de plajă roşu pe care îl purta pe după gât, gen pelerina lui Superman, şi-a scos peste cap tricoul cu Biarritz Olympique şi şi-a aruncat imediat espadrilele verzi din picioare.

— Mergem să facem baie, mamă?

— O secundă, voinicule.

Reflex profesional. Cercetez totul cu ochi vigilenţi. Prima dată, pe Esteban. Scheletul lui de crevete, oasele vizibile pe sub piele, claviculele prea subţiri, tibiile care-i ies dintr-un şort de baie prea larg, albastru-indigo, aceeaşi culoare ca a cerului basc din dimineaţa aia, cu o mică balenă albă imprimată pe cracul stâng. Esteban se încadrează în valorile medii pentru vârsta lui, trece pe la cabinet să fie cântărit şi măsurat în fiecare sâmbăta, după ultima consultaţie. Un alt ritual al nostru. Nu are dreptul la porţia de kebap săptămânală decât dacă graficul trasat cu carioca roşie nu iese din intervalul normal.

— Haide, mamă, mergem?

Esteban aşteaptă nerăbdător să mă dezbrac. Ca să ies din apartament, mi-am pus pe mine doar o tunică de plasă. Imposibil să nu vezi culoarea costumului meu de baie. Fucsia-lila. îmi place senzaţia asta de voal pe piele, de plasă subţire care-mi strânge burta şi-mi

dezvăluie picioarele la jumătatea coapsei, îmi place să mă simt încă atrăgătoare la aproape patruzeci de ani, şi nu doar în ochii pensionarilor care-şi plimbă canişul pe Quai de l'Infante.

Scrutez oceanul. în depărtare, spre Hendaye şi plaja Socoa, surferii în combinezoane negre, aliniaţi ca o colonie de furnici, înfruntă valurile. în spatele nostru, vântul Atlanticului face să pocnească mândrele *ikurrinak*[1], înălţate de-a lungul digului.

— Nu. Azi nu, voinicule. Sunt prea mari valurile!

— Ce?

Esteban se uită la apă, nevenindu-i să creadă. Valurile sunt înalte de câţiva metri. Nu-i prost. Ştie că e imposibil să faci baie în condiţiile astea. Insistă totuşi, mai mult de formă.

— Mamă, azi e ziua mea!

— Ştiu. Şi? Cu ce schimbă asta situaţia? Doar n-o să ne înecăm pentru că e ziua ta!

Esteban îmi zâmbeşte cu zâmbetul acela irezistibil de Mic Prinţ care ar face orice mamă să se topească. în ochii lui luminoşi îi scapără o tristeţe minusculă, ca o înţepătură a inimii. îmi trec mâna prin părul lui blond ca să-l consolez, dar şi ca să-l ciufulesc puţin. îl ador când e aşa, Micul meu Prinţ. Pe jumătate visător, pe jumătate rebel. Şi binecuvântez în fiecare seară, de pe balconul meu, când Esteban doarme ca un bebeluş, asteroidul de pe care a picat.

— Facem baie mâine, voinicule! Sau în seara asta, dacă termin destul de devreme...

Se preface că mă crede.

— Bine, mamă.

---

1 Steaguri basce (n.ed.orig.).

Ştie că nu-mi stă în obicei să-mi expediez pacienţii. Ne înţelegem fără să fie nevoie să punem punctele pe i, fără să le numărăm, trei sunt de-ajuns, aliniate în suspensie... Restul ţine de privire, de încredere, de complicitate. Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi! Trebuie să păstrez un loc gol în patul meu pentru Esteban când vine lângă mine în zori. Niciodată vreun iubit nu va putea să mă trezească dimineaţa cu un „te iubesc" atât de cristalin.

Scotocesc rapid în geantă şi-i dau lui Esteban o monedă de un euro.

— Te duci să iei o baghetă?

încă unul dintre ritualurile noastre, instaurat când a intrat Esteban în ultimul an al ciclului primar, la cei mari! După baia noastră în mare de dimineaţă, se şterge, îşi ia tricoul şi fuge să cumpere pâine. Singur! Un minut şi treizeci şi cinci de secunde pe ceas, în goana mare. Are timp şi să pregătească micul-dejun până fac eu duş: dulceaţă de cireşe negre, iaurt din lapte de oaie, suc de fructe stoarse cu o seară înainte. Luăm micul-dejun împreună, face duş cât mă machiez eu şi plecăm amândoi, de mână, eu la cabinetul meu, el la şcoală.

Esteban strânge moneda în pumn.

De ce fusesem atât de grăbită să mă întorc acasă în dimineaţa aceea?

Fără baia în mare, aveam tot timpul la dispoziţie.

De ce, înainte să-l las să plece, doar i-am scuturat câteva fire de nisip de pe umeri, i-am aruncat o privire furişă în partea de sus a şortului de baie, i-am controlat din reflex evoluţia angiomului inghinal?

De ce n-am întors capul? De ce n-am verificat că-şi ia prosopul? Că-şi trage pe el tricoul? C-o ia spre

brutărie, pe Rue de la Corderie?

Fiindcă am născocit ritualuri pentru asta? Ca să stăm liniştiţi? Ca să controlăm totul? Ca să ne convingem că nu se poate întâmpla niciun accident? Pentru că ne credem în siguranţă dacă urmăm întotdeauna acelaşi traseu?

De fapt, nu facem decât să lăsăm garda jos. Să ne scădem, de lene, nivelul de vigilenţă. Şi să fugim de responsabilitate.

*

— Esteban?

Scot numai capul din duş, lăsând apa fierbinte să-mi curgă pe piele. Peretele băii, care se rezumă la câteva plăci ceramice emailate de culoare turcoaz lipite în jurul unei oglinzi de doi metri pe trei, reflectă imaginea corpului meu bronzat în primele escapade de primăvară, ascensiunea noastră, pe jos, până în vârful muntelui Rhune, traversarea Nivei cu caiacul, iniţierile tale stângace în vâslit pe lacul Saint-Pee, în surfing la Guethary, în jocul de pelotă pe zidul de la Arcangues. Avem toată viaţa înainte, Esteban, ca să devenim campioni.

— Esteban?

Mâna mea caută robinetul pe pipăite, reuşind să-l închidă fără să stropească totul. îmi înfăşor corpul ud într-un prosop. Cu spatele la oglindă. O să fac mai încolo inspecţia imperfecţiunilor mele.

— Esteban, te-ai întors?

Numai Patrick Cohen îmi răspunde, este ora opt şi treizeci de minute la France Inter şi jurnalistul îşi începe jurnalul anunţând că echipa de fotbal a Franţei, în Africa de Sud, a refuzat să coboare din autocar să se

antreneze. Nu se întâmplă nimic mai important pe niciunul dintre cele cinci continente? De altfel, ce caută Patrick Cohen în salonul meu?

— Esteban?

în fiecare dimineaţă, imediat ce se întoarce de la brutărie, Esteban profită că sunt la duş ca să schimbe postul, Fun, Sky, NRJ sau, de cele mai multe ori, închide radioul şi îşi ia chitara ca să improvizeze câteva acorduri. Câteodată îşi mâzgăleşte compoziţiile pe marginea partiturilor. Esteban este talentat, sunt sigură că are auz absolut, chiar dacă nu mi-am făcut timp să-l duc la un test.

Ies din baie. Tălpile mele inundă parchetul de plop, sub nicio formă nu trebuie să speli lemnul ăsta, cu atât mai puţin să-l uzi. Cea mai mică picătură poate lăsa o aureolă veşnică... Nu-mi pasă! O nelinişte surdă mă strânge de gât. Mai fac un pas spre bucătăria deschisă, apoi încremenesc.

Urma paşilor mei se va imprima pentru totdeauna pe scândurile de lemn brut. Sunt incapabilă să mă mişc. Incapabilă să mai văd altceva în afară de masa din bucătărie, goală. Şi chitara aşezată cu grijă pe suportul ei.

Esteban nu s-a întors.

Mă abţin să strig. îmi spun că e vreo glumă, deschid una după alta uşile celor două camere ale noastre, ale şifonierelor, ale toaletelor, mă aplec şi caut sub paturi, mă cocoţ pe un taburet ca să mă uit sus pe dulap, cât pe-aci să cad, nu-mi bat capul cu asta, deschid din nou uşile fiecărei mobile, frigiderul, cuptorul, încep să delirez, inima e gata să-mi explodeze, ştiu să recunosc simptomele unui atac de panică.

Unde poate fi Esteban? Astăzi! Chiar de ziua lui...

Deodată, îmi vine o idee!

Mă reped în baie. Nu ştiu cum a făcut, dar Esteban e isteţ; poate c-a aşteptat să ies de la duş ca să se ducă să se ascundă acolo. Sau, şi mai sigur, să caute ce-am ascuns eu acolo! Mă las pe vine, ţinându-mi respiraţia, şi deschid masca de sub chiuvetă.

E aici...

Cadoul de ziua lui! O liră-chitară, un instrument rar la care Esteban a visat de-atâtea ori în faţa vitrinei de la Atlantic Guitar: cu sunet rock electric şi cu o formă de instrument antic. Esteban nu şi-ar fi închipuit niciodată că mama lui ar putea să-i...

îmi curm brusc firul gândurilor.

Esteban nu-i aici!

Esteban nu şi-a căutat cadoul. Esteban nu e nicăieri în apartament. Esteban nu s-a întors.

Asta nu i s-a mai întâmplat niciodată!

Mă uit cu ochii tulburi la ceasul de la mâna care-mi tremură. L-am lăsat acum mai bine de douăzeci şi cinci de minute. I-ar fi luat mai puţin de trei ca să ajungă la brutărie, să plătească, să se întoarcă...

Prosopul îmi cade fără să-l fi deznodat. înşfac primul lucru de îmbrăcat care-mi pică în mână, un tricou lung ce atârnă la picioarele patului, şi cobor în goană pe scări. Traversez Rue Etchegaray, apoi Rue Saint-Jacques. Cele mai multe prăvălii sunt închise, doar câteva cupluri de octogenari se plimbă pe străzile pietonale. Trec pe lângă ei fără să le las timp să întoarcă uluiţi capul, abia dacă au când să-mi zărească forma feselor sub tricoul prea scurt şi să se întrebe

dacă nu cumva au visat.

împing cu putere uşa de sticlă de la brutăria Fournil de Lamia şi-o prind în ultima clipă, înainte să se izbească de perete şi să se facă praf.

— L-aţi văzut pe fiul meu?

Nu stau să mă uit dacă mai sunt şi alţi clienţi. Brutăreasa se holbează la faţa mea de fantomă îngrozită, prea surprinsă ca să mai verifice dacă port şi giulgiu.

— Nu... Nu în dimineaţa asta, doamnă Liberi. Dar...

Am şi ieşit. Plaja e la mai puţin de un minut. Patruzeci de secunde pe ceas, în pas alergător, chiar şi în starea în care sunt. O bunică din faţa mea îşi trage câinele mai aproape, un bunic îşi fereşte bastonul. Ajung cu răsuflarea tăiată la Toki Goxoa. Turişti aşezaţi la mese iau micul-dejun pe terasa mare de lemn care domină plaja. Alerg mai departe, ochesc un punctuleţ roşu drept înainte.

Ţinta mea. Speranţa mea.

La fiecare pas al cursei mele nebune, nori de nisip se ridică în aer, sufocând cei câţiva turişti pe lângă care trec aproape doborându-i.

Mă opresc, în sfârşit.

Pelerina de Superman e acolo, în faţa mea, întinsă pe plajă, la fel de şifonată ca atunci când Esteban a lăsat-o să-i cadă, cu o jumătate de oră în urmă. Tricoul cu Biarritz Olympique zace şi el alături. Esteban nu s-a îmbrăcat cu el.

Privirea mea încearcă să cuprindă toată plaja, tot oceanul, de la Digue aux Chevaux până la zidurile fortului Socoa, apoi se fixează pe eventualele urme din nisip, din faţa mea, de sub picioarele mele, dar nu

desluşesc decât nişte dâmburi amărâte pe care vântul le-a mutat deja de o sută de ori.

Nici urmă de Esteban!

Valurile uriaşe ale oceanului dezlănţuit bubuie în faţa mea şi muşcă din plajă de vreme ce nu pot devora oraşul. Nu vreau să cred asta, nu vreau să le privesc, vreau să mă întorc spre faţadele albe ale caselor, cu pătrate din grinzi de lemn bordo şi cu jardiniere pline de flori sub obloane, spre prăvăliile de specialităţi aliniate şi turiştii înstăriţi, căutând vreun câine cu care Esteban s-ar fi putut juca, vreo fată sau vreun băiat de vârsta lui, cel mai mic castel de nisip, cel mai mic colac de salvare, dar ochii îmi sunt atraşi ca de un magnet de ocean.

Valurile depăşesc acum trei metri în înălţime.

Aud cele şapte cuvinte de recomandare pe care i le-am spus cum mi se ciocnesc în cap.

Azi nu, voinicule. Sunt prea mari valurile!

O să le aud toată viaţa mea.

Niciodată! Niciodată Esteban n-ar fi fost neascultător!

2

— Fiul dumneavoastră e îmbrăcat într-un şort de baie? Corect?

Cei doi poliţişti stau în faţa mea. Primul mă priveşte fără să clipească din ochii lui sepia, imobili, ca pictaţi pe sticlă. Nu clipeşte decât la intervale neregulate, după o privire lungă şi fixă. Nu ştiu ce culoare au ochii celuilalt, nu i-a ridicat de când am intrat, foarte ocupat să ia notiţe, cu viteza unei mitraliere, imediat ce deschid gura.

— Da. Numai în chiloţii de baie. Tricoul şi prosopul erau încă pe plajă.

Ochii locotenentului s-au blocat din nou. Lângă el, degetele grefierului ţăcănesc pe tastatură.

— Un şort de baie albastru, deci? repetă locotenentul, fără să înceteze să mă fixeze cu privirea lui oarbă.

încerc să răspund cât mai scurt, cât mai precis. Ştiu că exact în momentul ăla pompierii cercetează amănunţit toată plaja şi că locotenentul Lazarbal a anunţat salvamarii. Trei bărci pneumatice patrulează de-a lungul coastei, în ciuda vântului şi a valurilor.

— Indigo, mai degrabă.

— Indigo?

Ţăcănitul tastaturii a încetat brusc. Bănuiesc că grefierul caută o fotografie cu culoarea indigo. Cât timp pierdut! Am vorbit deja despre culoarea şortului de baie cu cel puţin cinci ţipi în uniforme diferite. Aproape că strig:

— Da, indigo! Ce-i aşa de greu? Un albastru care bate în violet!

Lazarbal clipeşte de trei ori, fără îndoială un semn de surescitare profundă, apoi îşi pironeşte din nou privirea asupra mea.

— în regulă, doamnă Liberi. Un şort de baie indigo. în afară de culoare, ar mai fi vreun detaliu care ne-ar putea folosi?

Trebuie să-mi păstrez calmul. Doar mi-am promis. Sunt mai mult de douăzeci de salvatori în căutarea lui Esteban. Oamenii ăştia îşi fac datoria cât pot de bine, trebuie să fiu convinsă de asta. Trebuie să colaborez. Să răspund iar şi iar. Să repet. Să sper.

— Şortul are pe cracul stâng un motiv decorativ, o mică balenă albă.

Tastatura grefierului începe din nou să ţăcăne. Ochii lui Lazarbal par să se însufleţească pentru prima oară, alternând mişcări rapide şi lente din pleoape. Poate că semnalizează în codul Morse şi transmit apeluri SOS? Sau, dimpotrivă, îmi transmit un mesaj subliminal liniştitor?

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă Liberi. Serviciile de urgenţă au o fotografie a fiului dumneavoastră. îşi cunosc meseria. O să încercăm să analizăm totul cu calm. Să repetăm, fiul dumneavoastră are... zece ani?

— Da... Astăzi e ziua lui...

Ochii lui Lazarbal au rămas din nou blocaţi pe modul cameră fixă.

— Aşadar, zece ani exact.

Nu-mi place cum rosteşte cuvântul „exact”. Ce insinuează? Că îl surprinde coincidenţa? Ce legătură poate fi între dispariţia lui Esteban şi aniversarea sa?

— Zece ani, repetă locotenentul. Scuzaţi-mă, doamnă Liberi, dar nu e cam mic ca să-l lăsaţi singur pe plajă?

Mai degrabă latru decât răspund. Acoperind tangoul degetelor grefierului.

— Locuiesc pe Rue Etchegaray, la o sută de metri de plajă. Toate străzile sunt pietonale. Esteban e obişnuit cu locul. E un copil copt la minte pentru vârsta lui. Cuminte. Responsabil.

Ochii lui Lazarbal sunt goi. M-a ascultat cel puţin? Nu-i aici să m-ajute? N-a început deja să cerceteze cazul meu?

— Fiul dumneavoastră ştie să înoate bine?

înţeleg unde bate nemernicul ăsta de gradat! N-o să-i fac jocul. Grefierul poate să scrie totul cu majuscule şi litere îngroşate:

— ESTEBAN NU S-A DUS SĂ ÎNOATE. I-AM INTERZIS! FIUL MEU NU S-A ÎNECAT. A FOST... A FOST RĂPIT!

Ochii stinşi ai lui Lazarbal nu mă contrazic. Un punct pentru ei.

— înecul fiului dumneavoastră nu este decât o ipoteză, doamnă Liberi. Deocamdată trebuie să luăm în calcul toate posibilităţile. Chiar dacă...

„Chiar dacă ce?", urlă o voce în capul meu.

— Chiar dacă plaja n-a fost nici pe departe pustie în dimineaţa asta. Am numărat peste treizeci de potenţiali martori. Fără să punem la socoteală turiştii de pe terasa de la Toki Goxoa care îşi luau micul-dejun. Tocmai mi-aţi confirmat că fiul dumneavoastră este inteligent, ascultător. Nu s-ar fi dus cu un necunoscut fără să se apere şi, dacă s-ar fi apărat, cineva l-ar fi văzut sau l-ar fi auzit.

„Cineva l-ar fi văzut... sau l-ar fi auzit", repet pur şi simplu în minte argumentele incontestabile ale locotenentului Lazarbal. Capul mi-e la fel de gol ca ochii lui sticloşi.

— I-am interogat pe toţi turiştii de pe plajă, a insistat poliţistul. Nimeni nu l-a văzut pe fiul dumneavoastră părăsind plaja sau plecând cu vreun necunoscut.

— Nimeni nu l-a văzut nici ducându-se să înoate!

Lazarbal a reacţionat. Trei clipiri scurte din pleoape, două mai lungi. Ochii lui riscă o privire spre ecranul grefierului, apoi încremenesc iarăşi.

— Aveţi dreptate. Primii martori erau la mai bine de o sută de metri şi n-aveau niciun motiv să stea cu ochii pe fiul dumneavoastră. De fapt, nimeni nu-şi aduce aminte nimic, nici măcar de prezenţa lui pe plajă. Nu ne bazăm decât pe mărturia dumneavoastră.

Canalie!

— Şi prosopul lui? Tricoul?

Lazarbal ridică încet mâna, ca un poliţist de pe marginea şoselei care îi cere unui şofer prea nervos s-o lase mai moale.

— Nimeni nu vă pune la îndoială spusele, doamnă Liberi. Dimpotrivă. I-am găsit într-adevăr prosopul şi tricoul, exact în locul unde l-aţi lăsat. Totul pare, aşadar, să indice că... (Ochii lui Lazarbal trădează în sfârşit un fior de nelinişte, un tremur de jos în sus pe care nu reuşeşte să-l controleze.) Că nu v-a ascultat. Că... Că imediat ce v-aţi întors cu spatele, a fugit drept în ocean.

— NU!

Caractere enorme, grefier! Şi foarte îngroşate şi subliniate, chiar te rog!

Repet, ridicând mai mult tonul:

— NU! Sunt sigură că NU! îl cunosc pe Esteban. Azi e ziua lui de naştere. Era nerăbdător să se întoarcă acasă, să-şi primească în sfârşit cadoul. Nu mi-ar fi ieşit niciodată din cuvânt, cu atât mai puţin astăzi. Categoric s-a întâmplat altceva!

Ochii ficşi ai lui Lazarbal mă exasperează. Dintr-un reflex profesional rapid şi stupid, îmi spun că are vedere tubulară, o deficienţă oculară care presupune pierderea vederii periferice, iar asta explică de ce e închis într-un birou şi nu pe teren să-mi caute fiul, ca restul poliţiştilor.

— Dacă merg pe pista dumneavoastră, doamnă Liberi, dacă admit ipoteza că fiul dumneavoastră a fost răpit, atunci obligatoriu îl cunoştea pe răpitor, l-a urmat cu încredere. Aveţi vreo idee? Vreun apropiat? Vreo rudă? Tatăl lui...?

— Esteban n-are tată! Sunt mamă singură. Şi dacă vreţi să ştiţi totul, nu e un accident, locotenente, e alegerea mea.

Ochii lui de cal de curse echipat cu ochelari protectori nu mă judecă, e mare lucru. Sau nu le pasă. Mâna lui apucă pe pipăite o stivă de hârtii de alături, iară ca ochii să i se mişte nici măcar un milimetru. Poate că, dimpotrivă, are o vedere periferică supradezvoltată. Ca toţi prădătorii...

— Atunci cine? întreabă Lazarbal.

— Nu ştiu.

Pune un teanc de fotografii dinaintea mea.

— O să verificăm. O să căutăm. Am recuperat deja vreo zece fotografii. în principal de la clienţii restaurantului Toki Goxoa. Apăreţi în multe dintre ele. Au fost făcute aproape toate când v-aţi întors să vă căutaţi fiul.

Privirea mea se plimbă peste fotografii, tricoul meu prea scurt, coapsele mele goale. Şi el se uită pe furiş la fundul meu, cu privirea lui de şoim călător, cu ochii încă pironiţi într-ai mei? Să se desfete! N-are decât să le expună, pozele astea infecte ale perverşilor ăstora aşezaţi la mese, numai să-mi găsească fiul. Grefierul, mai puţin discret, nu se poate abţine să întoarcă vizibil capul, dar Lazarbal strânge imediat fotografiile.

— O să le mărim, precizează poliţistul, şi o să vă cerem să le studiaţi pe toate, în caz că recunoaşteţi pe cineva. Am recuperat, de asemenea, câteva poze de pe

plajă, chiar de dinainte să vă întoarceţi acolo, dar Esteban nu apare în niciuna. Nici pe străzile din Saint-Jean-de-Luz nu s-a întâlnit nimeni cu el. în lipsa altor elemente, ipoteza principală rămâne, aşadar...

Poţi să baţi în tastele alea până le rupi, grefier.

— ESTEBAN NU S-A ÎNECAT! De câte ori trebuie să vă mai spun? Uitaţi-vă la fotografiile voastre, măriţi-le, o să vedeţi că Esteban şi-a lăsat pe plajă prosopul, tricoul şi două espadrile. Apropo, unde sunt espadrilele lui? Că doar Esteban nu s-a dus să înoate cu ele!

Vreau să mă agăţ de speranţa asta, de orice speranţă, nu contează, dar refuz să-mi imaginez corpul copilului meu înghiţit de ocean.

— Regret, doamnă Liberi, par un monstru sugerând ce e mai rău, dar se poate ca fiul dumneavoastră să se fi apropiat de mare cu espadrilele în picioare, să le fi lăsat la mal şi, după aceea, să le fi luat valurile. Mai simplu, se poate să le fi strâns cineva...

— Şi să nu se fi atins nici de tricou, nici de prosop?

— E posibil. Se poate să fi fost îngropate undeva în nisip. O să căutăm.

Grefierul a încetat de mult să mai ţăcăne, de parcă argumentele mele nu l-ar interesa, de parcă scrisese deja toate răspunsurile pe care i le-a suflat Lazarbal. Mi-a mai rămas totuşi un argument, ultimul.

Cel care mă face să nu ies în goană, să fug direct la ocean şi să mă las şi eu purtată de curenţi.

— Tricoul cu Biarritz Olympique nu are buzunar.

- Ce?

— Nici şortul lui de baie nu are buzunar.

Pentru prima oară, ochii lui Lazarbal sunt complet treji, încep sa bată din pleoape ca albinele înnebunite.

— Şi ce-i cu asta?

— I-am dat lui Esteban o monedă de un euro, ca în fiecare dimineaţă, ca să se ducă la Fournil de Lamia. Dacă s-ar fi dus să facă baie, ar fi lăsat-o clar pe plajă. Nu te poţi scălda cu o monedă strânsă în pumn! Eu n-am găsit nicio monedă pe prosop, nici pe nisip, nici pe-o rază de-un metru în jur.

— O să căutăm, doamnă Liberi. O să trecem toată plaja prin ciur şi prin dârmon, vă promit.

— Nu v-am aşteptat, locotenente! Am căutat deja peste tot. Şi o să continui.

Rugându-mă, rugându-mă din suflet, să n-o găsesc.

Dacă n-o s-o găsesc niciodată, atunci Esteban nu s-a dus să înoate, încă strânge în pumn moneda de un euro, pe undeva.

Să găsesc moneda asta înseamnă să-l condamn; s-o caut înseamnă să sper...

Am căutat-o, în toţi anii ăştia.
Am sperat, în toţi anii ăştia.
Nu i-am găsit niciodată.
Nici moneda.
Nici pe Esteban.

ZECE ANI MAI TÂRZIU

3

Nisipul de pe plaja din Saint-Jean-de-Luz, aproape albit de soare, îmi trece printre degetele de la picioare. Fac un pas şi mă opresc. încerc să-mi aleg un reper, Digue aux Chevaux, barul Toki Goxoa, şi-mi afund piciorul cât mai adânc, apoi îl ridic şi provoc o cascadă minusculă de fire de nisip. Un nou pas, o iau de la început.

Ce caut?

Ce sper?

Esteban a dispărut de atât de mult timp. De zece ani, mai exact.

— Las-o baltă, aud în spatele meu vocea lui Gabriel.

Nu mă sinchisesc să mă întorc, să-i arunc un zâmbet. *Esteban ar fi împlinit astăzi douăzeci de ani.*

— Uite, continuă Gabriel. De-abia am venit şi vântul ne şterge deja paşii.

Are dreptate, ca întotdeauna. Nimic nu s-a schimbat de-acum zece ani. Acelaşi vânt mătură plaja din Saint-Jean-de-Luz, aceleaşi *ikurrinak* flutură pe dig, aceiaşi surferi sfidează aceleaşi valuri, aceiaşi chelneri servesc aceleaşi cafele, aceiaşi turişti, puţini, îşi împart plaja. Şi totuşi, niciun detaliu nu e identic, niciun val nu e

geamănul perfect al celui dinainte, niciun nor nu-şi opreşte vreodată goana, niciunul dintre figuranţii de pe scena asta nu încetează să îmbătrânească.

Gábriel se apropie, mă prinde de mijloc, mă sărută pe gât. Mă uit la umbrele noastre cum se alungesc pe nisip, lipite, strânse, ca acele cupluri îmbrăţişate din vechile filme alb-negru.

Decorul e idilic pentru o plimbare matinală romantică.

Mă desprind, totuşi, din îmbrăţişare.

îmi pare rău, Gábriel, îţi promit c-o să fie alte dimineţi mai pline de magie.

Esteban ar fi împlinit astăzi douăzeci de ani.

Esteban ar fi fost un student genial, Esteban ar fi luat bacul cu diplomă de merit şi am fi sărbătorit amândoi la cel mai mare restaurant de pe coasta bască, poate la Jardins de Bakea, Esteban ar fi fost campion la natație, anii i-ar fi sculptat un corp de atlet, Esteban ar fi continuat să cânte la chitară, Esteban cu siguranţă şi-ar fi lăsat părul blond să crească, Esteban m-ar fi luat de mână, chiar pe plaja asta, de ziua lui, şi eu aş fi fost atât de mândră.

Mă iei tu de mână, Gábriel. O accept, nu-ţi dau drumul.

Este prima oară când mă întorc pe Grande Plage.

Am simţit nevoia să plec în urmă cu zece ani, când poliţia a abandonat căutările, la o lună după dispariţia lui Esteban. Departe, foarte departe. Mi-am deschis un cabinet în faţa altei mări, mai reci, mai puţin sălbatice, la Etretat, între două faleze.

Am avut nevoie să reconstruiesc totul. Gábriel face parte din viaţa mea aproape de-atunci încoace.

Am simţit nevoia să mă întorc, după zece ani.

Mâna lui Gábriel e viguroasă, caldă, solidă... şi goală. Nu strânge în ea decât o creangă moartă. Cinci degete de lemn.

îmi amintesc de fiecare dintre gândurile mele din dimineaţa aceea de 21 iunie 2010, înainte să-l las pe Esteban singur pe plajă.

Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi! Trebuie să păstrez un loc gol în patul meu pentru Esteban, când vine lângă mine în zori. Niciodată vreun iubit nu va putea să mă trezească dimineaţa cu un te iubesc *atât de cristalin.*

Niciodată Esteban nu va mai veni lângă mine în zori. Gabriel este cel care ocupă acum locul gol din patul meu, dar niciunul dintre „te iubesc”-urile lui de la trezire nu va avea vreodată forţa pe care o aveau ale lui Esteban.

Gabriel mă sărută din nou, cu delicateţe.

Nici vreunul dintre săruturile lui, chiar dacă-mi fac atât de bine în dimineaţa asta.

I-am propus lui Gabriel să vină cu mine la Saint-Jean-de-Luz pentru o săptămână, fără să-i ascund că mă întorceam să răscolesc trecutul. A acceptat imediat. Am rezervat o cameră la hotelul Caravelle, în apropiere de fostul meu apartament. Cea mai frumoasă, de mărimea unui apartament nupţial, ca să-i placă lui Gabriel. îmi permit, câştig bine şi nu duc lipsă de aproape nimic.

îmi târăsc mai departe picioarele prin nisip, îl scormonesc prosteşte, de parcă mă aştept, după zece ani, să găsesc o monedă de un euro. Aceea pe care Esteban a abandonat-o înainte s-o ia la fugă spre ocean ca să se înece. De parcă sper să se termine odată cu misterul. Cu miile de întrebări fără răspuns. Cu ecuaţiile cu necunoscute niciodată rezolvate.

Ce s-a întâmplat pe plaja asta în dimineaţa aceea de

21 iunie 2010?

Gabriel îmi dă drumul la mână, îşi pune din nou braţul în jurul taliei mele. Mergem aşa, unul lângă altul, înlănţuiţi.

Plaja e lungă, mai mult de un kilometru, şi înaintăm încet. Gabriel începeneşte des ca să mă sărute. Accept ca să nu par prea distantă, mă străduiesc să-i admir fascinanta privire întunecată, părul negru, pielea care-i rămâne bronzată chiar şi în iarna normandă.

Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi!

Niciodată n-aş fi crezut că-l va putea înlocui cineva pe Esteban. De altfel, Gabriel nu-l înlocuieşte! Se mulţumeşte să ocupe locul gol. A acceptat totul, durerea mea, schimbările mele de dispoziţie, plânsetele mele, fricile mele, faptul că nu mă văd niciodată cu vreun prieten, doar cu un psihiatru, tăcerile mele, şedinţele mele. Datorită lui nu mi-am pierdut minţile. Fără să se plângă, fără să pună întrebări, cerându-mi doar un pic de tandreţe, câteva mângâieri. Ca un animal de companie blând şi drăguţ.

îmi pare rău, Gabriel, pot fi foarte crudă.

Mergem la voia întâmplării, mă uit drept înainte la zidul fortului din Socoa de la capătul golfului, la turnul rotund care se înalţă deasupra, la bărcile colorate care saltă la picioarele lui. De la distanţa de la care îl privesc, pare mai degrabă un castel de Lego decât o fortăreaţă de necucerit.

Puţinele persoane care ne cunosc, pe Gaby şi pe mine, consideră că eu sunt cea mai puternică. Nu sunt eu doctoriţa Maddi Liberi? Cea care trezeşte

admiraţia? Care a ştiut să-şi refacă viaţa, în timp ce Gabriel lasă impresia unui poet, cam fantezist, cam visător, cam pierde-vară.

Totuşi, este exact pe dos. Oamenii nu înţeleg nimic. De atâţia ani, Gabriel e cel care mă sprijină.

*

îl văd mai întâi de departe.

Nu desluşesc decât o pată de culoare, neclară, pe plaja deja inundată de soare. Sunt încă puţini turişti, atât de devreme dimineaţa. N-am numărat decât vreo cincizeci: câteva cupluri, câţiva care fac jogging, câţiva care-şi plimbă câinii, câteva familii.

Mă apropii, trăgându-l după mine pe Gabriel. Metru după metru, pata devine mai clară, culoarea se distinge mai bine.

Un şort de baie indigo.

Deocamdată nu simt decât vreo câteva furnicături. De zece ani, de fiecare dată când pun piciorul pe o plajă, de nisip sau de pietriş, de fiecare dată când ocolesc prosoapele întinse, când mă feresc de mingile aruncate, de împroşcările cu apă, de râsetele copiilor care aleargă să se scalde, inima mi se strânge de aceeaşi durere. Şi nu mă pot abţine să urmăresc siluetele băieţilor de zece ani, prea slăbuţi în şorturile lor de baie largi, nici nu-mi pot stăpâni inima să n-o ia la goană când zăresc vreunul care poartă un şort albastru. Durerea asta m-a săgetat de zeci de ori, de sute de ori, pe plajele de la Etretat, Deauville, Cabourg sau Honfleur.

Dau drumul mâinii lui Gabriel.

Mă apropii de Digue du Port. Un grup de tineri joacă volei. Băieţii sunt musculoşi, fetele zvelte, joacă bine, mingea nu cade niciodată.

Gabriel a rămas să-i privească, eu înaintez.

Furnicăturile devin înţepături de săgeţi otrăvite.

Acum îl văd foarte clar pe copilul cu şort indigo, chiar dacă e cu spatele la mine.

Are vreo zece ani. Şi-a întins prosopul lângă al mamei lui, o femeie blondă de vreo treizeci de ani, foarte subţire, fără sâni, fără fund.

Gândurile mi-o iau la goană, dar încerc să-mi vin în fire.

Şorturi de baie indigo, purtate de un băiat de zece ani, fără îndoială că am mai întâlnit şi-o să mai întâlnesc. O voce sceptică din capul meu nu este totuşi satisfăcută.

Cu siguranţă, orice magazin vinde şorturi de culoarea asta, dar să întâlnesc unul astăzi, chiar în ziua în care...

îmi înăbuş un strigăt.

Băiatul s-a aşezat pe prosop, tot nu-i văd faţa, dar pot să-i observ picioarele îndoite, şortul de baie care-i atârnă pe coapse...

Motivul...

Imprimat pe materialul indigo, în stânga.

O *mică balenă albă.*

Săgeţile care-mi străpung inima devin pumnale.

Şortul pe care-l poartă băiatul ăsta este la fel ca al lui Esteban de-acum zece ani!

Ce şanse sunt ca o asemenea coincidenţă să aibă loc aici, astăzi? încerc să gândesc raţional ca să nu mă prăbuşesc în prăpastia care se cască dinaintea mea. Bineînţeles, sute, mii de şorturi absolut identice sunt

purtate de sute, de mii de băieţi.

Dar aici? Astăzi?

Gabriel n-a venit după mine, probabil a rămas să se zgâiască la voleibaliste. Să facă ce vrea, n-o să fiu geloasă pe copiliţe mai mici decât mine cu treizeci de ani.

Şi mai bine că nu e aici. Şi nu sunt nevoită să-i explic că vreau să mă apropii mai mult de băiatul ăsta şi de mama lui şi ce păcat că picioarele nu mai reuşesc să mă ţină.

Nu vreau să vadă cum mi se crispează mâinile. Nu vreau să mă vadă hipnotizată de părul blond, ciufulit, al băiatului de pe prosop, de picioarele lui slabe, de scheletul lui de crevete.

Am ajuns suficient de aproape, la mai puţin de zece metri în spatele lor, ca să-i pot auzi.

— Mergem în apă? Mamă?

Mama nu-i răspunde. Deschide o revistă.

Continuarea se derulează cu încetinitorul. Băiatul întoarce uşor capul ca s-o implore pe mama lui.

Pe mine nu mă observă, nu exist pentru el.

Eu nu-l văd decât pe el.

îi recunosc fiecare trăsătură a feţei, fiecare cută a zâmbetului, fiecare stea albastră a irisurilor, fiecare linie de la frunte până la bărbie, fiecare gropiţă, fiecare geană, fiecare proporţie, fiecare expresie.

El e!

Nu e un copil care îi seamănă, nu e o sosie.

E Micul meu Prinţ!

Esteban.

Nu contează că ar fi avut douăzeci de ani astăzi, nu contează că asta n-are nicio logică şi că s-o cred e nebunie curată.

Ştiu că el e.

*

Băiatul cu şort de baie indigo vine în fiecare dimineaţă pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz. între Digue du Port şi terasa de la Toxi Goxoa. întotdeauna în acelaşi loc. întotdeauna cu mama lui.

Eu sunt aşezată la opt metri mai în spate. Mă apropii încetul cu încetul, metru după metru, cu răbdarea care-ţi trebuie ca să îmblânzeşti o pasăre.

Nici el, nici mama lui nu m-au observat. Mama e întotdeauna cufundată în lectura unei cărţi sau a unui ziar, iar privirea băiatului, când îşi dă seama de prezenţa mea, mă străbate de parcă sunt transparentă, de parcă sunt doar o siluetă de praf. Ca şi cum clepsidra vieţii mele s-a răsturnat, Micul meu Prinţ este în viaţă şi eu sunt fantoma.

Nu sunt o fantomă! Sunt făcută din carne şi din sânge, o ştiu, o simt, şi fiecare dintre privirile lui indiferente îmi sfâşie măruntaiele mai dureros decât ar face-o o sabie cu care m-ar străpunge.

Nu i-am spus nimic lui Gabriel.

Cum m-ar fi putut crede?

El mă aşteaptă în patul din camera noastră. îi place să stea mult timp, seara, cu ochii în ecranele lui şi să se trezească târziu. Urăşte să facă baie în mare dimineaţa.

îi mulţumesc pentru asta în sinea mea.

în fiecare dimineaţă, de când am sosit, i-am putut spiona pe băiat şi pe mama lui fără să fiu nevoită să

dau explicaţii. Doar pentru o oră, înainte ca ei să plece de la plajă şi eu să mă întorc la Gabriel, la hotel.

Băiatul se numeşte Tom.

E mai degrabă liniştit, ascultător. Pare un pic trist uneori. Se plictiseşte, cred eu. Face baie des.

E foarte bun înotător, cum era şi Esteban.

Mama lui, în schimb, nu intră în mare. Abia dacă-l supraveghează. Doar îi dă din când în când indicaţii, fără să-şi ridice ochii din cărţile ei. „Nu te îndepărta, acoperă-te, şterge-te." în mod regulat, Tom îi cere mamei lui să vină să se joace. Ea îi acordă atenţie câteva minute, apoi îl lasă să se descurce singur. Şi să se plictisească.

Tom n-are totuşi aceeaşi voce ca Esteban. Şi pielea lui e un pic mai albă. Dar cele două deosebiri infime nu înseamnă nimic pe lângă asemănarea lor evidentă. Dacă Tom şi Esteban ar putea să stea unul lângă altul, ar fi imposibil să spui care e unul şi care celălalt.

Gemeni identici.

Am încercat să-mi vin în fire, de trei zile încoace. Sunt om de ştiinţă, am făcut studii de medicină, nu cred în niciun Dumnezeu şi în niciun paradis, Esteban ar fi avut douăzeci de ani acum, Tom n-are decât zece, chiar dacă Tom zâmbeşte ca Esteban, râde ca Esteban, înoată ca Esteban, poartă acelaşi şort de baie ca Esteban...

Tom nu poate fi Esteban.

Aşa că m-am agăţat de o dovadă, singura care ar putea să mă convingă că n-am căzut într-un puţ fără fund de presupuneri şi m-ar împiedica să mai menţin o iluzie atât de absurdă.

Angiomul lui Esteban. Semnul lui din naştere, foarte

vizibil, în zona inghinală, sub şort.

L-am pândit de fiecare dată când se ridica, se dezbrăca, se îmbrăca. De fiecare dată, foarte rar, când mama lui îi scutura nisipul de pe piele. M-am uitat ţintă la pântecul băiatului, împărţită între două emoţii. A raţiunii, speranţa că n-am să văd nicio pată închisă la culoare şi că, în sfârşit, obsesia mea delirantă o să înceteze; şi a inimii, speranţa că semnul din naştere este întipărit în zona lui inghinală, în partea dreaptă, dovada că Esteban este aici, în viaţă, în faţa mea.

Ce contează că n-a înaintat în vârstă cu nicio zi în zece ani! Că nu-şi aduce aminte de mine, că are alt nume şi altă mamă. Nu contează unde a fost plecat şi ce a trăit în toţi aceşti ani.

S-a întors.

în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reuşit. Tom nu a rămas niciodată în pielea goală. Pudic, se înfăşoară într-un prosop imediat ce-şi scoate şortul de baie. N-am desluşit nimic nici când iese din apă şi când şortul ud alunecă puţin pe pielea lui. Am blestemat-o pe maică-sa pentru că niciodată în trei zile n-a scos vreun tub de cremă pentru protecţie solară. Pielea albă a lui Tom s-a înroşit din prima dimineaţă. El nu se plânge niciodată de asta, dar arsurile solare fac şi mai dificil de observat micul semn mai întunecat de pe pielea lui.

De parcă mama lui asta vrea, să i-l ascundă, lăsându-l să se pârlească la soare!

— Mamă, vii?

Tom e în apă, valurile îi ajung până la brâu, dar, la

câţiva metri în larg, sunt mult mai impresionante. Orice val mai puternic Lar putea doborî. Rezist ispitei de-a urla, de a-i porunci să iasă, de-a o înjura pe maică-sa. Ea îşi înalţă cu părere de rău ochii din carte.

— Vii, mamă? insistă Tom. Nu să intri în apă. Doar să-mi faci o poză. Uite!

Sare cât poate de îndată ce un val ameninţă să-l izbească în spate, cade înapoi în spumă, scuipă apa sărată, râde şi încearcă să-şi recapete echilibrul înainte ca alt val să-l răstoarne.

Şi lui Esteban îi plăcea să se joace aşa. Dar eram eu cu el.

— Mamă!

în ciuda tuturor aşteptărilor, de data asta, mama lui se ridică. îşi ia telefonul mobil şi se îndreaptă spre ocean.

Sunt la mai puţin de şapte metri de prosopul ei. Asta-i momentul!

O urmăresc cu privirea pe femeia de treizeci de ani. Şi-a ridicat telefonul în dreptul ochilor, în timp ce continuă să înainteze spre apă.

N-o să mai am altă ocazie.

Nu e nimeni în jurul nostru, cu excepţia unei perechi de bunici toropiţi şi a nepoţilor ocupaţi să sape o piscină în nisip.

Mă târăsc, fără să mă grăbesc. Fără să ezit, dintr-o mişcare, iau geanta de plajă a mamei lui Tom. Portofelul ei este acolo, la grămadă, printre cărţi, stilouri, chei, diverse flacoane la care n-am timp să mă

uit mai bine.

Arunc o privire spre larg, mama lui Tom e tot cu spatele la mine.

Prind portofelul cu degetele, îl deschid, îi desfac compartimentele cât pot de repede. Las pentru mai târziu rafala de gânduri rele: m-am ţicnit, scotocesc prin lucrurile unei necunoscute, dacă mă prinde, dacă...

Scot o carte de identitate. Trebuie s-o memorez cât mai repede, n-am decât o secundă, apoi trebuie să pun totul la loc, să mă îndepărtez, să devin din nou transparentă.

Degetele îmi tremura, cartonaşul plastifiat îmi scapă, alunecă, pică în nisip.

La naiba!

Ochii mei se întorc imploratori spre ocean. Tom e încă în apă. Mama lui stă în picioare, cu mobilul în mână, aşteptând ca el sa termine joaca de-a delfinul.

Iau cartea de identitate de jos, şterg nisipul cu dosul degetului mic şi citesc.

Amandine Fontaine
La Souille
Hameau de Froidefond
63790 Mural

4

Decorul cabinetului doctorului Wayan Balik Kuning e un amestec de sobrietate, garanţie de seriozitate

pentru clientela lui selectă din Le Havre, şi de exotism, asigurarea unei ambianţe liniştitoare, propice relaxării şi confidenţelor. Materialele se armonizează într-un degrade ingenios de galben, tapet şofran pe pereţi, covor topaz pe podea, fotoliu şi canapea din piele de culoarea porumbului, mobilier de lemn brut, pe care tronează o colecţie de miniaturi de alamă: o pendulă, două veioze, câteva sculpturi discrete ale unor divinităţi din Bali.

Wayan Balik Kuning aprinde un beţişor parfumat cu aromă de santal, în timp ce eu mă întind pe divan. Fără să se grăbească, pune în funcţiune dictafonul şi se aşază în fotoliul din lemn de hevea.

Cu faţa la mine.

Prefer aşa.

în timpul primelor noastre şedinţe, stătea în spatele meu. Uram să nu-l văd, să am impresia că vorbesc la pereţi, să nu pot verifica dacă nu adormise sau nu se juca Candy Crush pe Samsungul lui. Mai ales că Wayan Balik Kuning nu e deloc neplăcut la privit. Este produsul rafinat al unui metisaj bali- nezo-francez. Ten caramel, păr de jad cu reflexe argintii, privire de maimuţă bătută, dar statură şi umeri de rugbist din linia a treia. Doctorul Kuning este un psihiatru absolvent al facultăţii de medicină Paris-Descartes, nici pe departe vreun şarlatan care-şi trage pe sfoară pacienţii decorându-şi cabinetul cu statuile lui Vişnu, Şiva sau Brahma.

— Spuneai, deci, Maddi, că băiatul ăsta, Tom Fontaine, seamănă cu Esteban?

— Nu, Wayan, nu asta am spus. Să fim exacţi, „asemănare” nu e un cuvânt suficient. Ţi-am spus că...

Era el!

Wayan se afundă mai mult în fotoliu şi îşi pune mâinile pe braţele sculptate ale acestuia. Se pregăteşte de o şedinţă complicată. Nici nu-şi închipuie el cât de complicată...

— Maddi, ştii bine că e imposibil. Esteban ar fi avut douăzeci de ani astăzi. Aşadar, această simplă constatare închide imediat orice altă dezbatere, orice iluzie despre vreo uzurpare de identitate. Tom nu este Esteban.

Vreau să reacţionez, dar Wayan ridică mâna, indicându-mi că nu trebuie să-l întrerup.

— Prin urmare, trebuie să abordăm problema altfel şi să ne punem o prima întrebare. De ce eşti tu convinsă că băiatul ăsta, despre care nu ştii nimic, seamănă atât de mult cu fiul tău? N-o să obţinem răspunsul fără să ne punem şi alte întrebări, mai incomode. Şi, ca să începem, de ce ai vrut să te întorci la Saint-Jean-de-Luz, la zece ani după dispariţia fiului tău? înţelege bine, Maddi, nu ce-ai găsit pe plajă contează, ci ce-ai mers să cauţi acolo.

Fac un efort să rămân întinsă pe divanul de piele galben- porumb. îmi controlez respiraţia ca să mă exprim cât pot de calm.

— Nu şi de data asta, Wayan! în celelalte ocazii, recunosc, când mi s-a părut că-l văd pe Esteban la Cabourg, la Deauville sau la Honfleur, creierul meu refuza să-mi lase rănile să se cicatrizeze. Atunci n-a fost vorba decât de asemănări, şi am recunoscut, m-ai convins. însă de data asta e diferit. Este... într-adevăr el!

Wayan se exprimă chiar mai potolit decât mine. înţeleg după tonul lui că va refuza să introducă orice

explicaţie iraţională în terapie.

— Bine. Avem mult de muncă, Maddi, eşti conştientă de asta?

— Da, desigur. Dar... Dar va trebui să oprim şedinţele.

M-am ridicat puţin, ca să-i observ reacţia. Faţa frumoasă a lui Wayan a încremenit.

— Poftim? Am înţeles bine, Maddi?

Mă forţez să zâmbesc. Mă uit îndelung la afişele cu templele din Angkor, Borobudur şi Wat Saket atârnate pe pereţi, la posterele cu muntele Batur şi cu orezăriile.

— O să-mi lipseşti, Wayan. M-ai ajutat mult toţi anii ăştia, sincer. Mi-ar plăcea nespus să continui terapia, dar...

Wayan Balik Kuning, împăratul autocontrolului, abia reuşeşte să-şi ascundă panica.

— Te-am dezamăgit? Am fost nepriceput? Dacă e vorba de bani, pot să...

— Nu, nicidecum. Numai că... o să mă mut!

Se lasă tăcerea. Norul de santal se risipeşte încet în încăpere. Trompa în formă de semn de întrebare a unui Ganesha sculptat într-o rocă vulcanică pare să se abţină să strănute.

— Dar... De ce... Unde... unde te duci?

— în Auvergne. Caută un generalist de aproape trei ani pentru o comună mică de cinci sute de locuitori. Mă vor primi cu mai multă devoţiune decât dacă aş fi cea mai mare vindecătoare din panteonul hindus.

De când îl cunosc pe Wayan, n-am mai văzut niciodată adâncindu-se pe chipul lui aşa nişte ochi de maimuţă-capucin. Mi se pare irezistibil, cu ochii lui frumoşi umeziţi. Câte paciente s-or fi îndrăgostit de el?

— Acolo locuieşte Tom Fontaine, nu-i aşa?

Şi inteligent, pe deasupra.

— Da. îmi pare rău, Wayan. Trebuie să mă duc... să verific.

— Ce să verifici? Semnul lui din naştere, la asta te referi? Angiomul lui Esteban. Şi după aceea? O să te împrieteneşti cu mama acestui Tom Fontaine? O să te bagi în familia lor, ascunzându-ţi trecutul? O s-o înlocuieşti? Doar pentru că băiatul ăsta seamănă cu fiul pe care l-ai pierdut?

— Nu l-am pierdut! Mi-a fost furat!

Vocea mea explodează dintr-odată, dar mă străduiesc s-o domolesc. Nu vreau ca ultima mea şedinţă să se termine cu o ceartă.

— Sunt... îmi pare rău, Wayan. Trebuie să mă duc acolo. Hotărârea mea e luată, oricum. Mi-am dat demisia de la cabinetul medical din Etretat. Sunt aşteptată deja la Murol.

Wayan se ridică. Asta nu i se întâmplă niciodată în timpul unei şedinţe.

— Pot să fumez?

Zâmbesc.

— Eşti la tine acasă.

Deschide un sertar şi aprinde o ţigară subţire şi lungă. Beţişorul parfumat va masca mirosul şi fumul pentru viitorii pacienţi.

— Ţi-ai refăcut viaţa aici, Maddi. Nu mai trăieşti singură. (Ezită câteva momente, niciodată nu l-am mai văzut căutându-şi atât cuvintele.) Eşti sigură că... Gabriel o să accepte să lase totul şi să te urmeze?

Zâmbesc mai larg.

— Nu i-am spus încă, dar cred că e gata să mă urmeze oriunde pe planeta asta... câtă vreme există

conexiune la internet.

O durere fugară străbate faţa frumoasă a lui Wayan. Viaţa mea sentimentală a fost întotdeauna capitolul cel mai dificil de abordat în discuţiile cu el. Ştiu că nu e insensibil la trăsăturile mele de blondă, la energia mea sau la lacrimile pe care le-am vărsat de-a lungul tuturor acestor ani în faţa lui. Asta dacă nu cumva e invers, dacă nu cumva eu sunt cea care, inconştient, după toţi aceşti ani, m-am îndrăgostit de el.

Şi chiar dacă ar fi aşa, ce s-ar schimba? Am făcut o alegere, la fel şi el, suntem adulţi raţionali, capabili să ne gestionăm frustrările şi contradicţiile. îi răspund cu cea mai mare dezinvoltură:

— Şi dacă nu e de acord, treaba lui, asta nu va schimba cu nimic decizia mea. Mă cunoşti, Wayan, sunt o femeie hotărâtă... şi liberă!

— Nu, Maddi, o, nu, asta nu e libertate.

Ţigara lui Wayan împrăştie un iz greţos de cuişoare. N-am chef să discut filozofie cu el. Nu azi. Nici să primesc o lecţie de morală. Şi chiar mai puţin să înfrunt un diagnostic despre sănătatea mea mintală.

— Mai vreau să-ţi cer doar un lucru, Wayan. Poţi să-mi dai înregistrările tuturor şedinţelor noastre? Mi-ar plăcea să le ascult din nou.

Trage lung din ţigară. Va trebui să-şi ardă toată rezerva de betişoare parfumate dacă vrea să scape de duhoare şi fum.

— Eşti sigură că e o idee bună?

— Nu, chiar nu. Nu sunt sigură de aproape nimic. Tocmai de asta aş vrea să le iau cu mine.

Wayan se îndreaptă spre biroul lui, târşâindu-şi picioarele.

— Dacă ţii neapărat. Nu pot să te refuz, sunt ale tale. Tu ai insistat ca toate şedinţele sa fie înregistrate. O să ţi le copiez pe un stick. Le vrei numai pe-ale tale, cele din cabinet, sau şi pe cele... de dinainte?

— Toate şedinţele, Wayan. Dacă nu te deranjează.

îl aud bătând cu nervozitate în tastatură.

— Când pleci?

— Peste şase luni. O sa mai petrec un ultim Crăciun la poalele falezei şi o să ajung în ţara vulcanilor în februarie, la vremea când o să fie acoperiţi de zăpadă.

Rămâne cu ochii la ecran, privind cum se derulează lista şedinţelor noastre anterioare. Ochii lui umezi se umplu de melancolie.

— Maddi, la rândul meu, pot să-ţi cer o favoare?

— Hopa... Mă sperii.

Privirea lui nu se desprinde de filmul întrevederilor noastre, rezumat la un folder şi optzeci şi trei de fişiere.

— Când o să ieşi pe uşa asta, n-o să mai fii pacienta mea. Vom deveni, ca să zicem aşa, confraţi. Ţi-ar surâde, înainte să pleci, să bem ceva împreună? Să luăm cina într-o seară, să...

Trage o ultimă oară din ţigară. îl privesc cu tandreţe.

— Ai spus-o chiar tu, Wayan, nu sunt singură, îl am pe Gabriel.

— Dar eşti o femeie liberă...

— Da. Dar tu nu eşti.

— Nu sunt ce?

— Liber!

— Liber? Nimeni nu-i mai liber decât mine, Maddi. N-am nici soţie, nici copil, nici...

îl întrerup, cu toată delicateţea de care sunt capabilă.

— Ba nu, Wayan, nu eşti. Nu eşti atât de liber încât să părăseşti totul, încât să sacrifici totul. Cred că nu pot trăi decât cu un bărbat în stare de aşa ceva. Sunt egoistă, nu? Tu ai toate calităţile din lume, stai liniştit, dar nu eşti genul de om care să poată lăsa totul în urmă, care să abandoneze totul ca s-o urmeze pe femeia iubită.

VARSTA A DOUA

SUFLETUL-COPIL

A doua vârstă a sufletului, Maddi, este aceea în care înţelegem că nu trăim numai pentru noi. Ceilalţi contează, sunt importanţi. Sufletul trebuie să înveţe să-şi depăşească impulsurile sau cel puţin să şi le controleze, să folosească şiretlicuri, să-şi joace cărţile, să trişeze, să seducă, să iubească.

II

INSTALAREA

Bun-venit la Murol

5

Deschid larg obloanele cabinetului meu medical. Vedere directă spre Chaîne des Puys[2], castelul Murol cocoţat pe colina cea mai apropiată şi linia crestei masivului Sancy care închide orizontul. Imediat ce obloanele sunt date la o parte, soarele năvăleşte în încăpere, de parcă şi el caută răcoarea vechilor pietre de granit.

Nu mă aşteptam la o asemenea primire!

Timp de şase luni, înainte să mă mut în Auvergne, mă pregătisem sufleteşte pentru peisaje cenuşii, orizonturi joase, drumuri înzăpezite, rigole pline, pentru pietrele reci ale caselor şi acoperişurile scoţând fum, pentru străzi pustii, fulare şi căciuli, pentru vieţi închise în casă... E complet pe dos de când am sosit.

Niciodată, de când se ştie auvergnianul, n-a mai fost o iarnă atât de blândă. Cincisprezece grade în mijlocul

2 *Puy* (vârf, pisc) – termenul folosit în Auvergne pentru un con vulcanic.

lunii

februarie. Peste douăzeci şi cinci pe versanţii însoriţi ai vulcanilor. Abia dacă îngheaţă parbrizul dimineaţa.

Cabinetul medical se află chiar în centrul Moroiului, la doi paşi de podul din roci vulcanice care trece peste Couze Chambon. Pe străzi nu e animaţia de pe Rue Gambetta din Saint-Jean-de-Luz, dar nu e nici un sat fantomă, având în vedere turiştii lipsiţi de schi care se rătăcesc pe-aici, excursioniştii umblând în grup organizat, elevii gălăgioşi care ies de la şcoală şi trezesc bătrânicile la fel de toropite de soare ca pisicile adormite în spatele perdelelor de dantelă.

M-am mutat la Murol de trei săptămâni şi nu regret nimic. De trei ani aşteaptă un medic aici! Am fost acceptată ca şi când m-aş fi întors din America încărcată cu lingouri de aur de împărţit. Toată lumea a defilat prin cabinetul meu, primăriţa, învăţătoarea, instalatorul, măcelarul, paznicul micului muzeu. Toţi m-au asigurat că aici e lume tot timpul anului; toţi m-au felicitat când au văzut că nu stau cu ochii pe ceas; toţi mi-au oferit ajutorul, pe care nu ezit să-l cer. Aici, dacă ai acceptat să-ţi deschizi uşa sau să baţi la uşile celorlalţi, nu rămâi singură prea mult timp.

Mulţumesc, prieteni, dar nu sunt singură.

îmi deschid computerul Verific planificarea zilei pe Planyo, aplicaţia de programare a consultaţiilor. Totul se face prin internet în ziua de azi, chiar şi-n inima districtului Auvergne, nu mai e nevoie de secretară. Citesc distrată lista pacienţilor, mijind ochii şi luptându-mă cu soarele care se joacă reflec- tându-se în ecran.

Apoi îi deschid larg. Mai-mai să-mi sară din orbite.

Mă străduiesc să controlez emoţia care mă

cuprinde, să suflu, să respir mai bine.

Ştiam că timpul o să fie în favoarea mea! Sunt singurul medic pe-o rază de zece kilometri. Trebuia doar să aştept, cu răbdare, să vină el la mine. Tot ce am făcut în aceste şase luni, să plec din Normandia, să traversez Franţa, să mă mut la Moulin de Chaudefour şi să deschid cabinetul, n-a fost decât c-un singur scop: ca să aibă loc întâlnirea.

Asta nu mă opreşte să tremur de surprindere.

Mélanie Pelât, ora 9.00 Gérard Fraisse, ora 9.15 Yvette Mory, ora 9.30 ***Toni Fontaine, ora 9.45***

*

— E rândul dumneavoastră, doamnă.

Este ora 9.55. O întârziere rezonabilă, ca să nu dau impresia că mi-am expediat pacienţii de dinainte. Zece minute în plus totuşi insuportabile.

— Intraţi, vă rog.

Amandine Fontaine îşi pune revista *Vivre Bio – Hors-série spécial montagne* pe măsuţa din sala de aşteptare, se ridică şi intră cu Tom.

închid uşa în urma ei. lată-ne aici, toţi trei, în confidenţialitatea cabinetului meu. Am ezitat când Tom a trecut prin faţa mea să-i ciufulesc părul blond, să-i aşez o mână pe umăr, să-i mângâi obrazul. Nu l-am mai văzut din iunie. Poartă o pereche de blugi foarte tociţi, un pulover uzat de lână nealbită, haine prea mari pentru el, prost călcate, nici pe departe ca hainele de firmă ale lui Esteban. Totuşi, niciodată Tom nu i-a semănat mai mult.

M-am pregătit. Mi-am repetat în minte de mai bine de o sută de ori consultaţia asta. Nu trebuie să mă las tulburată.

Ne desparte un birou, Tom aruncă o privire pofticioasă spre bombonieră. Recompensa micilor pacienţi care au fost foarte curajoşi. Mă întorc direct spre el, ca şi cum Amandine n-ar exista. Asta nu e nici măcar o strategie, aşa procedez întotdeauna cu copiii. Prefer să-i aud prima dată pe ei des- criindu-mi, cu cuvintele lor, simptomele bolilor, înainte să intervină părinţii.

— Aşadar, ce ţi s-a întâmplat, puştiule?

Tom mă fixează cu ochii lui mari, albaştri ca oceanul, surprins că mă adresez lui.

Privirea asta, Doamne, privirea asta...

Amandine reacţionează imediat.

— Nimic, spune ea, s-a terminat, s-a vindecat. Tom n-a fost la şcoală trei zile, tuşea prea tare ca să se ducă. A avut gâtul roşu, i-a curs nasul, iară să umple batiste peste batiste, în fíne, înţelegeţi. Dar i-a trecut.

De ce mai vii la medic dacă boala a trecut? Nu apuc s-o întreb.

— Am nevoie doar de o adeverinţă medicală. Pentru şcoală. Altfel o să-mi facă ditamai tărăboiul pentru zilele în care a lipsit. Azi e ultima zi înainte de vacanţa din februarie.

Amandine mă priveşte cu o intensitate anormală. Afişez un zâmbet profesional. Oare m-a recunoscut? M-am tuns înainte să vin la Murol. Port ochelari numai când dau consultaţii, nu m-a văzut niciodată cu ei. Cum ar putea face legătura între noua doctoriţă a satului şi femeia pe care o zărise pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz, acum şase luni, timp de trei zile, trei zile în care

ea practic nu şi-a ridicat ochii din reviste?

— Vreau să fie foarte clar, a continuat Amandine. Nu sunt pentru, cum să vă spun, medicină, medicamente, laboratoare, vaccinuri şi toate chestiile astea. Prefer să-l îngrijesc eu însămi pe Tom. înţelegeţi ce vreau să spun? Prevenţie, bun-simţ, metode naturale.

Răsuflu uşurată. Nu de mine se îndoia, ci de sistemul medical în general. Sunt obişnuită, e din ce în ce mai frecvent la tinerele mame. Automedicaţia. Două-trei cărţi de specialitate, un site pe internei, câteva forumuri de discuţii şi au impresia că au absolvit medicina.

— Cel puţin sunteţi sinceră!

Amandine îmi răspunde cu un zâmbet. E deja gata să se ridice. O va face de îndată ce-şi va primi adeverinţa.

— Dar şi eu o să fiu sinceră...

Zâmbetul lui Amandine Fontaine dispare imediat. Tom încă are privirea aţintită spre bomboniera.

— Nu vă pot elibera o adeverinţă medicală fără să-l examinez pe fiul dumneavoastră. Regret, nu-i negociabil.

Am încercat să găsesc dozajul potrivit de amabilitate şi fermitate. Amandine se strâmbă, ezită. E în stare să-l ia de mână pe Tom şi să plece? Mă hotărăsc să continui şi mă adresez direct lui.

— N-o să-ţi fac rău, puştiule, doar un mic examen de rutină.

De parcă am fi căzut de acord, mă îndrept spre el ca să-l consult. Amandine încă ezită să mă lase să mă apropii. Să fie instinctul ei matern care o împinge să nu aibă încredere sau are ceva de-ascuns? îmi dau seama că n-o să mă lase să-l ating pe Tom, că se va ridica să intervină, dar deodată se schimonoseşte, ţintuită în

scaunul ei de o durere intensă de abdomen. Şi dacă ea, nu fiul ei, avea nevoie de un medic?

— Tom n-a fost niciodată bolnav, reuşeşte ea să rostească, ascunzându-şi prost suferinţa. N-a mai mers la medic de doi ani.

— Păi, o să recuperăm timpul pierdut. Haide, băieţel, urcă-te pe masă!

Entuziasmul şi hotărârea mea învinge. încep pur şi simplu prin a-i examina gâtul lui Tom, urechile, nasul. Confirm, prezintă toate simptomele unei laringite uşoare, inflamaţia e practic resorbită. Amandine are dreptate, cel puţin în privinţa asta, Tom n-are nevoie de medicamente.

— Perfect, voinicule, poţi să te duci la şcoală şi în după-amiaza asta dacă vrei.

Un zâmbet larg luminează faţa lui Tom. Este zâmbetul Iui Esteban, e al Micului meu Prinţ. îmi dau seama că de fiecare dată când mă uit la băiatul ăsta, când îl ating, când îi examinez gâtul, când îl apăs pe piept, mai cobor un pas în infernul din care nu voi mai putea niciodată să ies.

Am impresia că ating pielea lui Esteban, că simt mirosul lui Esteban...

Totuşi, n-am de ales, trebuie să mă cufund mai mult în limburi. Dacă fiul meu e închis acolo, trebuie să mă duc să-l caut.

— Rămâi pe masă, puştiule, nu s-a terminat încă. Poţi să-ţi ridici puloverul şi tricoul?

Tom se supune. Amandine n-a spus nimic. A dat-o gata durerea de abdomen? Sau autoritatea mea? Sau, la urma urmei, n-are niciun motiv să se opună acestei examinări banale?

îi palpez omoplaţii lui Tom, coastele, burta,

genunchii, coatele şi încheieturile mâinilor. Am senzaţia c-o să-mi ia foc degetele. Un conflict insolubil izbucneşte în capul meu, între raţionala doctoriţă Maddi Liberi şi neconsolata mamă a lui Esteban. Medicul pe care am încercat să-l oglindesc în profesionist cu experienţă: am consultat sute de copii de zece ani şi ştiu că, în general, au toţi aceeaşi morfologie, aceeaşi greutate, aceeaşi înălţime, plus sau minus câteva kilograme şi centimetri: aceeaşi siluetă filiformă ca o tulpină de margaretă, aceleaşi picioare subţiri şi tonifiate, aceiaşi bicepşi plăţi pe care-i cuprinzi cu două degete. Şi totuşi, mama lui Esteban nu abandonează: amintirea mâinilor mele nu minte, ştiu să recunosc corpul copilului meu.

— Perfect, voinicule. Acum întinde-te. O să-ţi trag un pic pantalonii în jos, nu-ţi face griji.

Desfac catarama curelei. îi deschid primul nasture.

Amandine reacţionează de data asta.

— Ce îi faceţi?

— Nimic special. îi controlez pubertatea.

— Tom are zece ani.

— Tocmai!

Amandine nu îndrăzneşte să mă contrazică în faţă. Cred că-i vin în minte site-urile medicale pe care le-a accesat, cazurile de pubertate precoce, băieţii care devin mici bărbaţi. Asta îmi dă timp să continui.

Mai deschid alţi trei nasturi. Desfac pantalonii. îi cobor puţin, un centimetru, doi, chilotul albastru.

Mâna mi-a împietrit.

E imposibil! Strict, logic, medical imposibil!

Şi totuşi, am ştiut, chiar înainte să-l examinez pe Tom, că va fi aici.

La căldurică. Bine dosit.

Ca o dovadă intim ascunsă, dar imposibil de şters.

Angiomul este perfect conturat, în formă de picătură, ca o lacrimă stacojie curgând în partea dreaptă a zonei inghinale a lui Tom. La fel ca al lui Esteban.

Seninul lui din naştere.

Un semn imposibil de falsificat.

Tom este încă întins, nu l-am invitat să se ridice, să se îmbrace la loc...

Toate certitudinile mele se răstoarnă.

Puteam accepta o asemănare fizică; puteam accepta, la limită, acelaşi şort de baie, aceeaşi plajă, dar pata asta? Cum să accept că se datorează hazardului, marii loterii a geneticii?

Sunt pe cale să-mi pierd minţile? Sunt victima unei halucinaţii?

Degetele mele continuă să atingă delicat semnul cafeniu. Amandine stă lângă mine, nerăbdătoare să se termine examinarea. Mă abţin s-o bombardez cu întrebări. Cine e tatăl lui Tom? De ce purta şortul acela indigo? De ce-a venit în vacanţă la Saint-Jean-de-Luz? Cu siguranţă există o explicaţie...

De îndată ce Amandine înaintează, ca să-mi dea probabil de înţeles că s-a săturat, că examinarea s-a încheiat, îngaim singura întrebare pe care o pot adresa fără să mă trădez. Trag puţin chilotul, ordonându-i fiecărui deget să nu tremure.

— Angiomul ăsta, pata asta din naştere, mai bine zis, când a apărut?

— După părerea dumneavoastră? E o pată din naştere, nu? Amandine mă studiază iarăşi cu neîncredere. A recâştigat

terenul pierdut. De ce am pus o întrebare atât de ridicolă?

Trebuie să mai trag de timp ca să examinez amănunţit semnul ăsta. Trebuie să găsesc altă întrebare. Ating încă o dată pata întunecată şi mă încrunt, de parcă m-ar nelinişti ceva.

Dacă mă uit cu atenţie, trebuie să recunosc că nu e exact ca a lui Esteban. E un pic mai palidă, mai puţin dezvoltată, dar ştiu că angioamele evoluează, mai ales în copilărie, şi că se resorb în optzeci la sută din cazuri.

Simt pielea caldă a lui Tom cu vârful degetelor. Băiatul nu se mişcă. La fel de cuminte şi de înţelept cum era Esteban. Ocupat să observe totul, să analizeze, fără să dezvăluie nimic din gândurile lui.

La limită, pata asta întunecată ar putea fi o urmă de arsură, veche de mai mulţi ani, dar din ce motiv să se fi rănit copilul ăsta exact acolo? Presupunerea mea delirantă îmi dă cel puţin o idee pentru o nouă întrebare.

— Semnul ăsta... Sunteţi sigură că Tom nu s-a ars niciodată? Amandine ridică tonul.

— Mi-aş fi amintit! Ce insinuaţi? Că băiatul meu a avut un accident şi eu habar n-am?

Face trei paşi şi mă împinge fără menajamente.

— Gata, Tom, ordonă ea, poţi să te îmbraci la loc.

A făcut un efort prea mare. Se ţine din nou de abdomen, de parcă ar fi fost lovită cu violenţă. Se sprijină de masă, încercând să-şi recapete respiraţia.

— E totul în regulă, doamnă Fontaine?

Nu răspunde. Un amestec de mânie, de stinghereală şi de durere. Profit de răgaz ca să mă adresez lui Tom.

— Şi tu ce crezi despre pata asta?

Băiatul îşi mută privirea de la mine la mama lui.

— Eu... am avut-o întotdeauna.

— Nu-ţi aminteşti de niciun accident? O arsură, ceva care te-a durut foarte tare, probabil când erai foarte mic?

- Nu. Nu...

Amandine şi-a recăpătat suflul şi se răsteşte.

— Ce anume căutaţi, doamnă doctor? Aveţi grijă, pe-aici nu se scotoceşte prin vieţile oamenilor! Tom şi cu mine ne-am învăţat să ne descurcăm singuri. N-am nevoie de sfaturi, mai ales în privinţa sănătăţii mele şi a băiatului meu. Am citit probabil mai multe reviste de medicină decât dumneavoastră, aşa că, înţelegeţi?

înţeleg...

*

Tom se îmbracă, se ridică. Merg cu sfidarea până la a-i ciufuli părul blond în momentul în care trece prin faţa mea. N-am putut rezista. Am simţit un nou val de emoţie, ca o liniuţă de drog pe care aş fi tras-o pe nas, senzaţia că regăsisem un gest firesc, acea fericire instantanee pe care o încercam de fiecare dată când Esteban se apropia de mine ca să-mi cerşească un semn de tandreţe.

— Pe curând, puştiule.

Amandine mă săgetează din ochi.

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

E încă o dată cuprinsă de o durere abdominală pe care mândria ei nu reuşeşte s-o ascundă. Se aşază şi îşi scoate portofelul.

— Doamnă doctor?

Tom e cel care a vorbit, cu voce timidă.

— Doamnă doctor, repetă el, în vacanţă aş putea să mă duc la piscină?

Aproape că uitasem de plaja de la Saint-Jean-de-Luz, Tom e un înotător foarte bun, la fel cum era Esteban. Esteban îşi petrecea toate vacanţele de iarnă la piscină şi pe cele de vară, la mare.

— Da, voinicule. Eşti sănătos, nicio grijă.

Mă întorc spre mama lui exact în clipa în care ea-mi întinde o bancnotă.

— Dimpotrivă, dumneavoastră nu, doamnă Fontaine. Daţi-mi voie doar să vă consult. N-o să vă coste nimic în plus şi...

— Doamnă doctor, cu tot respectul pe care vi-l datorez, vedeţi-vă de treaba dumneavoastră!

O tăcere grea se lasă în cabinet în timp ce-i dau restul. Tom se uită în continuare cu jind la borcanul cu bomboane de pe biroul meu. Cred că mama lui n-o să-mi interzică să-i ofer una.

— Vrei o bomboană cu miere?

Tom îşi retrage imediat mâna, se dă înapoi şi se refugiază în braţele mamei lui, de parcă i-am propus să înghită venin de viperă. Privirea lui îngrozită are toate caracteristicile unei fobii incontrolabile.

De ce îi e frică lui Tom?

De o simplă bomboană cu miere?

Amintiri dureroase mă năpădesc.

Au gustul dulce al unei capcane de vară.

Oare e posibil ca Tom şi Esteban să se fi întâlnit amândoi cu aceiaşi prădători?

6

Savine Laroche îşi parchează maşina, un Renault Koleos 4 x 4, în faţa primăriei din Murol. Vehiculul asistentei sociale a comunei este uşor de recunoscut. Portocaliu. Model 2008. Autocolante Vulcania şi Bibendum Michelin maschează punctele de rugină. Maşina, în ciuda celor treisprezece ani ai săi, merge ca un ceas şi urcă pe drumurile de munte din Auvergne cu o energie de bolid tânăr. Savine Laroche nu se pricepe la mecanică, dar băiatul de la service-ul din Murol îi întreţine bătrânul Koleos cu multă dragoste. Un tip simpatic, Gilles Tazenat, chiar dacă i-a luat 300 de euro pentru cauciucurile de iarnă care probabil nu-i vor folosi.

Savine, înainte să intre în primărie, se opreşte şi admiră decorul din jur. Satul parcă e chircit. Casele se strâng una într-alta, înalte şi fragile, protejate de acoperişuri de ardezie şi susţinute de cornişele de granit ale uşilor şi ferestrelor. Couze Chambon îl traversează de la un capăt la celălalt şi, probabil ca să ferească Murolul de revărsările lui, străzile şi podurile seamănă cu nişte ziduri de apărare. Primăria e la adăpost, situată mai sus, construită din roci vulcanice negre şi solide.

Savine cunoaşte pe dinafară satul ăsta, peisajul ăsta cu reliefuri îmblânzite, cu toate astea, în fiecare dimineaţă îl apreciază cu aceeaşi emoţie. Nu i-ar plăcea deloc să locuiască la câmpie, dar nici înconjurată de munţi înalţi care te ţin captiv. Nu-i plac decât peisajele deschise ca ăsta, unde orizontul sare din colină în

colină, ca o foaie de hârtie împăturită la nesfârşit, de parcă Dumnezeu s-ar fi jucat cu origami. îşi cunoaşte meseria, cunoaşte nefericirea rurală din secretele fermelor, din tăcerea cătunelor, din spatele obloanelor închise şi al faţadelor niciodată renovate; are multă, multă treabă, însă asta n-o împiedică să creadă că, în ciuda sărăciei pe care o întâlneşte în fiecare sat agăţat pe versanţii vulcanilor, nefericirea e mai suportabilă în aer liber.

*

— Bună ziua la toată lumea, salută ea deschizând larg uşa primăriei. Aţi văzut ce soare? S-ar zice că e primăvară!

„Toată lumea” se reduce la un singur angajat, de gardă la primărie la ora prânzului.

— Te-au părăsit toţi, Nectaire? S-au dus să facă baie în Chambon?

Nectaire Paturin este secretarul primăriei. însărcinat cu ştampilele, formularele şi fotocopiile. Se spune că a fost poliţist la Clermont înainte să ajungă aici. Lui Savine îi place de el, chiar dacă e exact opusul ei: moale, încet, pesimist. Epro- babil ceva mai în vârstă, bătând spre cincizeci, dar, în rest, urmările naturale ale trecerii anilor: celibatul revendicat ca o luptă, părul lăsat să albească şi pensionarea în vizor.

— Preferam să se fi dus să patineze, comentează Nectaire. Nu-i normal să fie temperaturi ca astea iarna.

— Ştiu, nu mai sunt anotimpurile de altădată, dar există şi o parte bună. Ia fii atent... Abracadabra!

Savine face să apară, cu gesturi de magiciană, un

buchet de narcise galbene pe care le ascunsese la spate.

— Primele pe anul ăsta. Pune-ţi o dorinţă. Le-am cules din apropierea cascadelor Chiloza.

Secretarul primăriei priveşte consternat narcisele galbene din februarie. N-ar fi arătat mai abătut nici dac-ar fi aflat că s-au trezit vulcanii din Auvergne.

— Stai să-ţi spun una şi mai bună, există deja fructe în pomi.

Secretarul primăriei e cât pe-aci să cadă din scaunul lui cu rotile.

— Abracadabracadabra!

O nouă demonstraţie de magie. De data asta, Savine scoate din rucsac un kilogram de mandarine învelite în hârtie.

— Şi-astea-s culese din apropierea cascadelor Chiloza? comentează Nectaire.

— Evident! în orice caz, bătrâna Chaumeil, de la piaţa din Besse, aşa mi-a jurat!

Savine pune mandarinele pe biroul ei, vizavi de-al lui Nectaire, între un Casimir de plastic, o Barbotine de pluş şi o cană cu emblema New York Knicks[3]. Portocaliul este, fără îndoială, culoarea ei preferată!

Nectaire a rămas blocat pe fructe, cu privirea fixă a unei prezicătoare care citeşte într-un glob de cristal.

— Vezi tu, spune secretarul primăriei, lumea se împarte în două.

Ooo... asta-i fraza preferată a lui Nectaire Paturin. Orice gest obişnuit, după el, este purtător al unui

3 Personaje de desene animate portocalii, respectiv echipă de baschet a cărei culoare este portocaliul.

adevăr profund, dezvăluind fracturile căscate din lumea noastră. Nectaire este moale, încet, pesimist... dar filozof.

— Cei care cumpără mandarine învelite în hârtie şi cei care le cumpără neînvelite.

Savine face ochii mari, fixând la rândul ei banala pungă de fructe.

— A, da, chiar aşa!

Nectaire îşi trece mâna prin părul lui de oaie prost ţesă- lată. îşi ia răgaz să-şi găsească inspiraţia, lăsându-şi privirea să se piardă pe fereastră. Cerul din Auvergne este albastru uniform, de parcă crestele munţilor sunt prea rotunjite ca să agaţe până şi cel mai mic nor. Nectaire e exact opusul unui armăsar îmboldit de galopanta vârstă de cincizeci de ani, mai degrabă un cal de povară cu pas greoi, dar are nişte ochi irezistibili de copil care caută să înţeleagă fiecare mister al vieţii din jur.

— Primii, afirmă el, cei care cumpără mandarinele învelite în hârtie, sunt încrezători din fire. N-au nevoie să verifice dacă fructul dinăuntru e stricat. Consideră că riscul e minim, în orice caz, nu destul de important ca să devină suspicioşi. Nici măcar nu-şi pun întrebarea de ce anumite fructe sunt ambalate şi altele nu. La limită, li se pare că sunt mai drăguţe cele împachetate. Le place ca lumea să dea dovadă de imprevizibil şi de fantezie şi văd în asta respectul pentru propria dorinţă de libertate. Pe scurt, ca să simplific, sunt oameni optimişti. Ca tine, Savine.

Ea îl răsplăteşte cu un zâmbet fermecător.

— Şi ceilalţi?

— Sunt pragmatici. N-au încredere decât în judecata

lor. Lumea nu există decât prin filtrul propriilor raţionamente. Al propriului sistem de valori, altfel spus. Sunt pesimişti şi bănuitori. Ca mine, Savine! Sunt, cum să spun, precauţi.

Ea scoate, printre buzele strânse, un mic fluierat de admiraţie, apoi desface cu nerăbdare hârtia din jurul unui fruct.

— Nu ştii ce pierzi! în surprizele vieţii, cel mai frumos lucru e hârtia de cadouri.

Se ridică să-i dea mandarina secretarului.

— Poţi verifica personal că nu e putredă! Nu vrei să ţi-o şi descojesc?

— Nu-i nevoie, mulţumesc.

Savine şi Nectaire schimbă o privire complice, fără să mai adauge ceva. Ca doi îndrăgostiţi atraşi de polaritatea opusă. Asistenta socială rupe tăcerea înainte să devină prea intensă.

— în schimb, îmi faci un ceai? Pui ce vrei tu în el... n-o să verific dacă încerci să mă otrăveşti!

*

Nectaire a scos din sertarul biroului său peste zece pacheţele. Fiecare are o etichetă scrisă de mână, pe care sunt notate ziua şi locul recoltării. „Roiniţă”, „măceşe”, „ienupăr”, „pădu- cel”, „muguri de pin”, „coada-şoricelului”. Degustarea infuziilor lui Nectaire e o instituţie comunală. îşi prepară singur amestecurile, în funcţie de criterii obscure, cum ar fi vremea de afară, dispoziţia dinăuntrul lui, gradul de oboseală, nivelul de exaltare (rareori foarte ridicat), procesul de digestie.

Se pregăteşte, concentrat, echipat cu o linguriţă dozatoare adâncă indicând cantităţile aproape la milimetru, să realizeze decoctul perfect, când uşa primăriei se deschide brusc. Un curent de aer violent ridică pulberea plantelor uscate, stârnind un nor parfumat delicios.

Nectaire tuşeşte şi se îneacă, în timp ce un bărbat la vreo şaizeci de ani, mărunt şi uscăţiv, cu muşchii mai noduroşi decât ai unui lemn de măslin, intră în încăpere.

— Bună ziua tuturor. Sunt doar în trecere.

îşi scoate casca de ciclist de pe cap şi se întoarce spre Savine.

— Am... am nevoie să vorbesc cu tine.

— Te ascult, Martin.

— în... între patru ochi.

Savine e intrigată. Martin Sainfoin este singurul poliţist al comunei. în urmă cu vreo câţiva ani, l-ai fi putut numi pândar. El unul ar fi preferat un titlu mai pompos, de genul „aghiotant al vulcanilor", „vânător de munte auvergnez" sau „gardian al conurilor vulcanice"... Asta e. De patru decenii se mulţumeşte să bată în lung şi-n lat drumurile, traseele şi trecătorile pe bicicletă, drumurile cu o Pinarello, traseele de drumeţie cu o VTT Orbea. Martin Sainfoin este o mică celebritate locală, multiplu medaliat la competiţiile sportive ale veteranilor, de la Limoges la Clermont-Ferrand. în aşteptarea campionatului Franţei, face o sută de kilometri în fiecare zi, de şapte săptămâni.

— între patru ochi? se miră Savine.

Nectaire, la biroul lui, şi-a văzut de treabă. A reluat

cu abnegaţie măsurarea fiecărui ingredient al infuziei.

— E vorba, precizează Martin coborând vocea, de Amandine Fontaine. Şi de Tom. O chestie ciudată.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijorează Savine.

Amandine şi Tom sunt protejaţii asistentei sociale, împreună cu alte câteva familii dintre cele mai vulnerabile din sat.

— Nu ştiu încă. Trebuie să verific vreo două-trei lucruri. Ne putem vedea diseară? La Poterne?

Poterne e un bar din Besse, orăşelul vecin unde cea mai mare parte a localnicilor din zonă se întâlnesc la sfârşitul zilei ca să citească paginile ziarului local, *La Montagne,* şi să le comenteze.

— Cum vrei.

— Dar ai timp să bei un ceai cu noi, intervine Nectaire din spate.

— Altă dată. Mi-am propus să străbat patru trecători în după-amiaza asta. Două mii de metri de traseu denivelat şi...

Ceainicul începe să şuiere.

— Haide, insistă Nectaire, doar un potpuriu special Paturin. Doar dacă nu te temi de controale antidoping?

Martin Sainfoin ezită. Prea mult. Uşa primăriei se deschide iar şi intră alţi trei angajaţi. Alain Suchet – zis Suşă –, grădinarul, Géraldine Jume, contabila, şi Oudard Benslimane, animatorul cultural.

— Ai picat numai bine, Martin, începe Oudard, tinerii din Besse, din cauză că se plictisesc fără zăpadă, şi-au pus în cap să organizeze nişte rave-party-uri pe Sancy. Va trebui să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea toată vacanţa din februarie.

Savine a adus deja cinci ceşti, Géraldine scoate o *flougnarde'* cu mere şi rom din frigider. Martin

Sainfoin, încolţit, se uită la ceas. Dacă vrea să străbată trecătoarea Croix-Saint-Robert, să-şi ia timp să verifice povestea cu Amandine şi să fie la şapte seara la Poterne, va trebui să pedaleze de zor.

7

Ora 12.45.

Am oprit în parcarea mică de la cabinetul meu. Patru locuri, goale. Cea mai mare parte a magazinelor din sat sunt închise în timpul pauzei de prânz. Mă bucur de peisaj, de vederea panoramică asupra donjonului castelului Murol, care pluteşte ca un dop pe valurile de brazi. Cheia e în contactul maşinii mele, o Alfa Romeo MiTo. N-am decât s-o întorc, să urc înapoi pe valea râului Couze Chambon, şase kilometri pe serpentine, şi aş ajunge acasă, la Moulin.

1. Tartă tradiţională din Auvergne (n.ed.orig.).

închid ochii.

Imediat, îmi apare semnul din naştere. Pată cafenie pe piele albă. Imprimată pe retina mea, de parcă m-aş fi uitat prea mult la soare. Să fie cel al lui Tom? Al lui Esteban? Nu pot să-mi dau seama. Cele două se confundă în amintire.

Deschid ochii. Semnul se imprimă pe cer. Dacă nu cumva creierul meu a fost cel atins, pătat.

Ce-am sperat când m-am mutat aici? Când am aşteptat vizita lui Tom şi a mamei lui, când mi-am imaginat, zile la rând, momentul în care aveam să-i cer

băiatului să se dezbrace?

O dovadă, evident! Pot să recunosc asta. Aşteptam o confirmare. Nu făceam decât să-mi urmez firul intuiţiei.

Nu, asemănarea asta nu e doar o asemănare.

Nu, coincidenţele astea nu pot fi doar coincidenţe.

E altceva... Chiar dacă Esteban ar fi avut douăzeci de ani astăzi, chiar dacă Tom nu se născuse când Esteban a dispărut, chiar dacă...

Mă aplec şi-mi scot din geantă telefonul Samsung. Trei liniuţe, 4G. Să mai zică cineva că în Franţa sunt locuri izolate.

Tastez febril.

Semn din naştere.

N-am decât cunoştinţe vagi despre angioame, câteva amintiri dintr-un manual de dermatologie, nu constituie subiectul cel mai studiat la facultatea de medicină.

Citesc în grabă site-urile. Semnele din naştere au diverse nume, după inspiraţia epocilor, a regiunilor, a culorii şi a formei lor: pata mongoloidă, pata cafea-cu-l apte, pata de vin... Specialiştii par să fie de acord asupra mai multor puncte. Semnele acestea sunt frecvente, marchează mai mult de un copil din zece. Originea lor e aproape întotdeauna necunoscută. Multă vreme s-a susţinut explicaţia ereditară, însă acum se ştie că nu e nici pe departe majoritară. Cel mai adesea, nicio legătură genetică nu explică aceste pete. Evoluţia lor este, de asemenea, puţin înţeleasă. în cea mai mare parte a cazurilor, dispar odată ce copilul creşte, fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

Ca o amintire care se şterge.

încă ezit. Sunt aşteptată la Moulin, i-am promis lui Gabriel că mă întorc să luăm masa de prânz împreună.

Ştiu totuşi că nu mă pot opri la ce-am aflat. Trebuie să mă hotărăsc. La fel ca podul de piatră din faţa mea, trebuie să trec pe malul celălalt, acolo unde sunt dezvăluite alte explicaţii logice.

Cu degetele tremurânde, apăs pe tastatura minusculă.

Pată din naştere... reîncarnare.

O clipă, cât căutarea mea îşi ia zborul pe deasupra vulcanilor, sper că nu va genera niciun răspuns, nicio corespondenţă, cu excepţia a vreo două site-uri de mistici sau a unui forum de discuţii aberante.

Ce iluzie...

Pe ecranul mobilului meu se afişează zeci de site-uri, mai mult de-o sută de rezultate, conducând de cele mai multe ori la articole lungi.

înţeleg că tocmai am pătruns într-o lume nouă, a cărei existenţă n-am bănuit-o, o lume despre care niciun profesor, în timpul studiilor mele de medicină, nu mi-a vorbit niciodată.

Mă cufund în rezumatul unei cărţi, *Reîncarnare şi biologie: încrucişare de drumuri.* Autorul, un anume Ian Stevenson, constată că medicina oficială, pentru a explica aceste pete care apar la naştere şi dispar la sfârşitul copilăriei, nu găseşte altă soluţie decât să invoce un singur argument: hazardul!

Numai că oamenilor nu le place hazardul, fac în aşa fel încât elementele să aibă întotdeauna o semnificaţie. Stevenson demonstrează că pentru numeroase culturi, hindusă, budistă, animistă, semnele au o semnificaţie precisă şi recunoscută: sunt mărturii ale vieţilor anterioare.

Mi se pune un nod în gât. Ridic o clipă ochii.

Parcarea de la cabinetul meu e tot pustie. Am impresia că sunt singură în mijlocul unui sat fantomă.

Cobor din nou ochii spre ecranul telefonului. Ştiu că n-ar trebui să continui. De ce să citesc toate articolele astea în care nu cred? De ce să mă supun acestui supliciu?

Citesc totuşi fără voia mea. Articolele prezintă zeci de exemple de copii marcaţi. Nu e vorba de simple mărturii cărora ar fi uşor să nu le dai crezare, ci de analize biologice în toată regula, sprijinite de fotografii. Toate înfăţişează pete, plăgi, malformaţii... şi aproape întotdeauna medicii care au lucrat la aceste cazuri ajung la o singură concluzie.

îmi muşc buzele, incapabilă să-mi împiedic ochii să citească mai departe, să înfrunte adevărul.

Semnele corespund cu locul unei răni mai vechi.

Sunt un indiciu că persoana care s-a reîncarnat...

a murit...

de o moarte violentă...

*

Ajung la Moulin de Chaudefour. Nu m-am întâlnit cu nimeni pe drumul ce urcă de la Murol. Am parcurs curbele cu mâinile încleştate pe volanul maşinii, ţinându-mă bine ca să iau virajele din viaţa mea, dată peste cap, bulversată, dar hotărâtă.

N-o să mă apuc să cred în poveştile astea!

Chiar dacă nu pot nega evidenţa: am văzut semnul ăla pe corpul lui Tom, foarte asemănător cu al lui Esteban.

Opresc în parcarea uriaşă de la Moulin, în mare parte recucerită de vegetaţie.

Nu vreau să m-apuc să cred în poveştile astea!

Să cred în ele ar însemna să admit grozăvia asta pe care m-am chinuit atât de mult s-o resping, toţi anii ăştia.

Mă îndrept spre Moulin. Mă clatin iară să vreau, de parcă paşii mei ar refuza să ţină linia dreaptă, tot încercând să urmeze vreo cotitură, nişte curbe ale vreunui tobogan pe care să-mi dau drumul la vale. Ridic ochii. Trebuie să acţionez, să mă concentrez din nou.

Moulin de Chaudefour se întinde înaintea mea. Cât e el de lung. O clădire de două sute cincizeci de metri, dotată cu o sală de mese cu vedere directă, prin uşile din sticlă, din Mont-Dore şi valea Chaudefour.

Moulin este unul dintre cele cinci hoteluri deschise aici în anii ’70, când staţiunea Chambon-des-Neiges era încă una dintre cele mai înfloritoare din Auvergne, cu zece telescaune şi douăzeci de kilometri de pârtii. în cele din urmă, încălzirea climatică i-a venit de hac, în ciuda instalaţiei de tunuri de zăpadă şi a creării de pârtii la altitudine. S-a închis în urmă cu douăzeci de ani. N-a mai rămas din ea decât un oraş fantomă, un decor de western, una dintre acele aşezări părăsite când goana după aur s-a terminat şi filonul e abandonat: parcare uriaşă, apartamente goale, piloni înălţaţi în mijlocul pădurii, vaste cărări defrişate.

Am putut cumpăra Moulin de Chaudefour, care găzduia cincizeci de schiori în zilele lui bune, la o treime din preţul său. Prea departe de piste, prea departe de zona comercială, prea departe de tot. Totuşi, eu m-am îndrăgostit imediat de hanul ăsta

vechi, cu faţada lui groasă de piatră, în stare să reziste şi la o explozie nucleară, cu elegantul său hol de sticlă, cu sufrageria încălzită de un şemineu imens, culoarele de la etaj îmbrăcate în lemn de pin şi camerele aliniate.

Un adevărat palat.

Un castel de basm.

Prea mare pentru mine.

*

— Gabriel? Gabriel, eşti acasă?

Uşa nu e încuiată. Gabriel n-ar fi ieşit lăsând descuiat.

- Gabriel?

E cu siguranţă aici, în vreo cameră, cu căştile pe urechi, probabil în apartamentul nostru, Bois-Joli, cu vederea cea mai frumoasă spre valea Chaudefour, Cascade de la Biche şi Dent de la Rancune.

— Gaby, m-am întors!

Mă îndrept spre bucătărie. Un pahar zace în chiuvetă. Un cuţit e pus în uscătorul de vase. Pe masă, o jumătate de baghetă, firimituri şi un ziar, *La Montagne,* deschis la programul TV.

Oftez, împăturesc ziarul, bag pâinea în cutie, adun firimiturile în căuşul palmei. Sentimentul de singurătate mă copleşeşte când mă aştept mai puţin. Fără să vreau, îmi revin în minte ultimele cuvinte ale lui Wayan, în cabinetul lui din Le Havre, din urmă cu şase luni.

— Eşti sigură că Gabriel va accepta să lase totul şi să te urmeze?

— Şi dacă nu e de acord, treaba lui, asta nu va schimba cu nimic decizia mea. Mă cunoşti, Wayan, sunt

o femeie hotărâtă... şi liberă!

Eterna dilemă. Aş fi mai fericită dacă aş fi singură? Fără îndoială e mai bine să nu-mi pun întrebarea asta.

Urc scara de pin deschis la culoare. Fotografii cu staţiunea înzăpezită stau încă agăţate de pereţi, nişte hanorace decolorate, pulovere cu model jacquard pe sub combinezoane-salopete, cagule de lână, încălţări de cosmonaut, ambianţă de tabără, teleschiuri pe pista verde, sănii de lemn şi bătăi cu bulgări.

— Gabriel? Eşti în cameră?

Gabriel a fost imediat de acord să plecăm în Auvergne. Ascultător. Şi chiar glumind. *N-ar putea fi o climă mai infectă decât asta de-aici, din Normandia.* Am fost surprinsă că nu discutase mai mult, că acceptase atât de uşor mutarea. Poate pentru că nu-i pasă? Saint-Jean-de-Luz, Etretat sau Murol, îi e totuna, din moment ce e liber să facă ce vrea, adică să-şi petreacă tot timpul în faţa unui ecran pretinzând, după jargonul la modă, că-şi aprofundează domeniile de competenţă, îşi consolidează cunoştinţele, îşi evaluează nevoile, îşi găseşte calea şi, mai ales, caută pe internet idei cu care să dea lovitura... fără să găsească vreuna, bineînţeles. Banii nu sunt o problemă, în orice caz, eu câştig bine, îndeajuns pentru doi, şi el a înţeles asta. Am nevoie doar... de companie?

Deschid uşa camerei. Gabriel e în pat, doarme.

Nu te superi pe o pisică fiindcă doarme toată ziua, nu-i ceri să muncească, doar te bucuri că o găseşti acolo când te întorci, binedispusă, veselă şi pusă pe joacă, pentru că s-a plictisit între timp.

Parchetul scârţâie sub picioarele mele, destul cât să-

l trezească. Gabriel deschide ochii lui mari şi negri, se întinde, împinge cearşafurile cu vârful piciorului. Dormea aproape gol. îmi oferă priveliştea torsului fără fir de păr şi-a abdomenului plat, restul fiind ascuns în pantalonii de pijama răsuciţi pe el.

— Vii să te culci cu mine? murmură el, somnoros.

— Nu te-ai dat jos din pat de azi-dimineaţă?

— Nu... nu mă simt prea bine. M-ai putea examina?

Diagnostic rapid. Mâna pe frunte. Gabriel are un pic de febră. Nas înfundat. Tuse productivă. Muntele nu-i prieşte! A dus-o tot într-o răceală şi o bronşită de când am venit. I-am lăsat medicamente pe noptieră. I-am dat recomandări precise. Verific ce a luat când mă întorc. O mamă adevărată!

Profită că sunt aplecată peste el ca să încerce să mă ademenească.

— Haide, cinci minute. Un pic de alint.

— N-am timp, crede-mă. Am numai trei sferturi de oră pentru masă. Trebuie să mă întorc.

Gabriel se bosumflă, dezamăgit.

— O să mănânc mai încolo. Mi-am luat micul-dejun târziu.

Pe noptieră, între Doliprane, Exomuc şi Humex, descopăr că tableta e în priză. Gabriel trebuie să-şi fi petrecut dimineaţa jucând vreun joc tâmpit sau pe siteuri de vân- zare-cumpărare online, care te fac să crezi că devii afacerist cu doar trei clicuri.

Oftez, îl sărut pe gât şi mă pregătesc deja să ies. N-am chef să mă cert cu el. Nu azi. *Am alte griji. Nu face nicio promisiune, niciodată. Nu cere vreuna, niciodată.* Gabriel se poartă exact ca un adolescent. La urma urmei, poate că pur şi simplu nu-mi doresc să crească,

să devină serios, plictisitor, previzibil, sigur pe el, independent, trist, făcut una cu pământul, ca toţi bărbaţii striviţi de greutatea responsabilităţii lor. Prefer să las pasărea mea fragilă şi delicată acasă, chiar dacă localnicii din Murol, văzându-l atât de rar pe Gabriel, vor ajunge să creadă că trăiesc singură, că nu sunt decât o fată bătrână greu de suportat, venită să se îngroape aici în vale. O să-i atrag pe toţi masculii gigolo din cartier!

— Pleci deja? mormăie Gabriel.

— îmi pare rău, am consultaţii până diseară... Mă suni dacă e vreo problemă, bine?

— OK, spor la treabă.

Gabriel a şi adormit, fără să se învelească.

Cobor scara, am minţit.

Următoarea consultaţie e abia la două fără un sfert. Şi nici mie nu mi-e foame.

*

Mi-am parcat MiTo-ul de-a lungul uneia dintre vechile parcări ale staţiunii Chambon-des-Neiges, la baza telescau- nului de pe muntele Jumel. Astăzi n-a mai rămas decât un câmp cu iarbă sălbatică, unde ghioceii înfloresc din abundenţă. Sute de flori albe, de parcă natura s-ar fi amuzat să producă o iluzie de fulgi de zăpadă. Cătunul Froidefond se află la trei kilometri mai jos, în linie dreaptă, fără să urmezi pe serpentinele de pe D36.

O iau pe cărarea ce merge de-a lungul râului Couze Chambon. Intru într-un subarboret umbros, evitând urzicile şi mărăcinii, agăţându-mă de crengile cele mai

apropiate de mal. Nivelul apei nu e prea ridicat: sărind din piatră-n piatră, poţi traversa torentul fără să te uzi. Probabil e văduvit de piscurile înzăpezite care, de obicei, îl alimentează până la sfârşitul iernii. Pare un râuleţ, pe care trei pietricele aşezate de-a curmezişul ar fi de ajuns să-l zăgăzuiască.

Totuşi, un pod mare de piatră trece peste el la intrarea în Froidefond. Un pod cu un singur arc, majestuos, disproporţionat faţă de mărimea cătunului, care se reduce la zece case cu faţade de granit negru şi cu obloanele trase, o spălătorie, o fântână şi două ferme, de-o parte şi de alta a drumului, un pic mai jos.

Souille este a doua fermă. Mai bine zis, era. Din acareturi n-au mai rămas decât o casă cu două niveluri şi cu pereţi de chirpici scorojţi, un şopron cu acoperişul spart în care nu mai e depozitat niciun furaj, cu o prelată de plastic ca să-l protejeze, dar care, prost ancorată, flutură în vânt pe jumătate ruptă, câteva brăzdare de plug ruginite, un puţ astupat, o bancă de piatră de care e sprijinită o bicicletă, un gard de plasă înfăşurat în jurul a patru ţăruşi ca să ocrotească o grădiniţă de legume. Nişte găini umblă peste tot. Nişte pisici slabe le pândesc, cocoţate la ferestre.

Pentru prima oară de când m-am mutat la Murol, nu mă mulţumesc să traversez pur şi simplu cătunul în maşină, fără să opresc, aruncând doar o privire fugară spre fermă şi apoi accelerând. N-am vrut să vin înainte, voiam ca Amandine Fontaine să facă primul pas. Trebuia să-l facă, obligatoriu, întrucât eu sunt singurul medic din zonă. Voiam să am scuza asta înainte s-o caut eu pe ea. Să devin medicul ei de familie! Cel care te vizitează iară să te anunţe. Care intră fără să bată la

uşă. Care pune întrebări, iscodeşte, pentru că e îngrijorat.

Chiar dacă Amandine n-are încredere în mine, ea a fost cea care a venit să mă consulte. E prinsă în cursă.

*

Ora 13.15.

Am mers până la fântâna de la ieşirea din Froidefond. Nimeni nu m-a observat, cel puţin aşa sper: din spatele scândurilor bătute prost în cuie ale uşilor sau de la lucarnele hambarelor, oricine m-ar putea vedea. Greu să-mi dau seama dacă Froidefond e un cătun părăsit sau, dimpotrivă, renovat piatră cu piatră de rezidenţii vilegiaturişti, care nu vin decât vara.

Dacă mă aplec puţin, fântâna e destul de înaltă ca să mă ascund. Apa care iese din ţeava de cupru şi umple bazinul e colorată într-o nuanţă roşie stranie. E ceva destul de frecvent în zona vulcanilor. Izvorul e feruginos, puţin înţepător, aparent excelent pentru digestie. Privesc cu un pic de dezgust pereţii oxidaţi ai cuvei de granit, apa stătută de pe fund. îmi pare rău pentru tradiţiile voastre, dar n-o să mă împiedice să le prescriu pacienţilor mei Spasfon!

Din postul meu de observaţie, văd bine curtea fermei Souille, găinile, pisicile şi uşa de la intrare. Aştept doar de câteva minute, când văd uşa deschizându-se şi pe Amandine ieşind. O urmăresc cum face câţiva paşi, dă la o parte una dintre prelatele de plastic care protejează grădina de legume, culege un mănunchi de plante, apoi se ridică anevoie. Se ţine din nou de burtă, ca în timpul consultaţiei, dar de data asta durerea ei e

însoţită de o tuse seacă. Amandine intră grăbită în casă, fără să închidă uşa în urma ei.

Curtea rămâne din nou la dispoziţia găinilor.

Mai aştept puţin. Mă simt ridicolă stând să urmăresc orătăniile. Ridicolă şi stânjenită. Oricine din cătun m-ar putea observa. Aş putea să pretind că le fac o vizită lui Amandine şi lui Tom, că sunt îngrijorată pentru pacienta mea, dar...

Atunci aud cele două acorduri. întotdeauna aceleaşi.

Mi sol re la, mi sol re la.

Prost cântate, incorecte, zgâriind timpanele.

Fraza muzicală câştigă în intensitate, pare că se apropie, fără să câştige şi în calitate, dimpotrivă. în sfârşit îl văd apărând pe Tom. El cântă! Se îndreaptă spre banca din mijlocul curţii, în primul rând, mă frapează solitudinea lui, neliniştea ciudată din privire, de parcă s-a paraşutat în curte, căzut de pe o lună sau dintr-o rachetă, şi fiecare detaliu îl sperie. Esteban avea aceeaşi privire, o absenţă, o distanţă, fereastra asta deschisă spre o planetă unde numai artiştii adevăraţi pot să ajungă. Dar Esteban era un copil iubit, băgat în seamă, ascultat.

Eram atentă şi la cea mai mică dintre calităţile lui. Tom însă pare... abandonat.

îl privesc cum împinge la o parte bicicleta şi se aşază pe banca de piatră, în mijlocul găinilor gălăgioase. Mă străduiesc să nu judec pripit. Nimic nu-mi permite să presupun că Tom e maltratat sau că Amandine nu-l iubeşte. Faptul că locuieşte într-o fermă dărăpănată sau că mama lui practică automedi- caţia ca să-l îngrijească nu înseamnă nici pe departe că ar fi în primejdie.

Mi sol re la, mi sol re la.

Recunosc, în sfârşit, primele acorduri ale piesei „Wonderwall”[4].

Tom mai are mult de muncă! Cel puţin, Esteban şi el nu au acelaşi talent... Sunt liniştită pentru o secundă, după care imediat mă ambalez din nou: Tom cu siguranţă n-a urmat niciun curs de solfegiu, niciun profesor de muzică n-a urcat vreodată până la ferma Souille; o fi ţinut vreodată în mână o chitară sau orice alt instrument cu coarde?

Mijesc ochii. Emanaţiile gazoase ale apei roşii din fântână îmi irită faţa, cel puţin aşa am senzaţia, ca atunci când stai prea mult deasupra tăciunilor unui foc pe care-l credeai stins.

în sfârşit am putut să văd instrumentul la care Tom încearcă să cânte.

Băiatul a luat pur şi simplu o creangă de lemn mlădioasă, a întins o sfoară între cele două capete, ca un arc pe care l-a îndoit în formă de U. Apoi a adăugat şase fire, între sfoară şi lemn.

O chitară improvizată. O harfa, mai degrabă. Sau mai exact...

O liră.

Tuşesc, cu riscul de-a mă da de gol. Vaporii de fier îmi incendiază gâtlejul.

O liră?

Doar în imaginaţia mea văd, în băţul ăla încovoiat şi în cele şase sfori, schiţa instrumentului antic al zeilor?

Sau e pur şi simplu pentru că... Esteban iubea

4 Piesă din 1995 a formaţiei rock britanice Oasis. Potrivit compozitorului, Noel Gallagher, „descrie un prieten imaginar care o să vină să te salveze de tine însuţi”.

instrumentul ăsta!

Gândurile mele înnebunite îşi amintesc de cadoul aniversar, o liră-chitară, niciodată oferit.

Oare mă scrântesc de-a binelea? Orice-ar face şi ar zice Tom mă va duce cu gândul la ce facea şi zicea Esteban?

Toţi băieţii sau aproape toţi zdrăngănesc, la un moment dat, corzile unei chitare.

Ale unei chitare, da...

Dar ale unei lire?

— E timpul! strigă deodată o voce pe uşa rămasă deschisă.

Amandine iese în prag, cu o carte în mână.

Tom îşi lasă instrumentul pe bancă şi încalecă pe bicicletă.

Mama lui nu-i spune nici „la revedere”, nici „să ai o zi bună”, nici „spor”. Nu-i aruncă nici măcar o privire. Doar zâmbeşte, urmărindu-l pe Tom cum se îndepărtează, de parcă se bucură că a scăpat de el.

Ştiu că n-ar trebui să gândesc aşa. Că e imposibil să interpretezi un zâmbet, o privire, un gest, şi cu atât mai puţin absenţa lor.

Ora 13.25.

îl zăresc pe Tom, deja trei serpentine mai jos. O să ajungă la şcoala din Murol în mai puţin de cinci minute. Mai repede decât îmi ia mie să mă întorc la MiTo, să pornesc, să parchez, în după-amiaza asta am un program de consultaţii foarte încărcat. Dar controlez ritmul, astfel încât să fiu liberă când se iese de la ore, şcoala e la mai puţin de o sută de metri de cabinetul meu.

Uşa fermei Souille tocmai s-a închis. Amandine nu m-a văzut. Ochii mei se mai abat o dată spre vale, în direcţia bicicletei lui Tom, care dispare la ultimele curbe înainte de sat.

8

Martin Sainfoin hotărăşte să pună un pinion în plus. 52/11. Cel mai mare. Au trecut ani buni de când n-a mai luat unul atât de mare. Vitezometrul lui oscilează între patruzeci şi opt şi cincizeci şi unu de kilometri pe oră. Pe platoul fals al campingului Domaine, e un adevărat tur de forţă, ştie o grămadă de tinerei de la Clubul Arverne Velo care n-ar putea să ţină ruta lui. Şi forţează încă puţin.

Cincizeci şi trei de kilometri pe oră.

Rămâne, cu capul plecat, concentrat la benzile albe ale fâşiei de asfalt, cu corpul curbat aerodinamic, ca un tren de mare viteză, cu vântul din faţă şuierând pe-alături, gata parcă să-l zboare din şa.

Martin se ridică din şa şi accelerează. Trebuie să prindă maximul de elan înainte să înfrunte ultima probă, trecătoarea Croix-Saint-Robert. A patra şi ultima ascensiune a zilei.

Tocmai a străbătut, unul după altul, Banne d'Ordanche, Rocher de lAigle şi Croix-Morand, în total vreo douăzeci de kilometri de urcuş şi aproape o mie cinci sute de metri de teren accidentat. Dar a păstrat partea cea mai bună pentru final, trecătoarea cea mai înaltă din Auvergne, 1.451 de metri, şi ultima luptă cu

vântul în piept, fără niciun copac să-l apere.

De acord, ăsta nu e nici Ventoux, nici Tourmalet, dar ascensiunea repetată a vulcanilor nu e cu nimic mai prejos. îi plac urcuşurile astea abrupte, rapide, serpentinele lungi pe care poate să coboare din nou în altă vale şi să atace imediat altă trecătoare.

Mai ales astăzi. Simte că i-au luat foc picioarele! Să fie de la tarta cu rom sau de la infuzia lui Nectaire? Dacă păstrează ritmul ăsta până în vârf, pentru campionatul Franţei la veterani o să-i ceară să-i prepare un butoi întreg.

Haide, începe atacul pentru zece kilometri şi patruzeci şi trei de viraje în ascensiune!

De câte ori l-a urcat? Ştie că nu trebuie să bage prea mare viteză la început, primii kilometri sunt cei mai grei. Şi-aduce aminte de Bernard Hinault, în ’78, care i-a oferit o şapcă cu dedicaţie la Besse, la începutul etapei. Le Blaireau[5] însuşi a dat chix pe pantele vulcanilor şi i-a cedat etapa loserului ăluia de Joop Zoetemelk[6]. Cine ar fi putut crede, văzându-l stors de puteri pe munţii ăştia cu vaci, că peste câteva zile, în Alpi, avea să câştige primul său Tur al Franţei?

Ei da, Bernard, trebuie să ştii să îmblânzeşti trecătorile astea din Auvergne!

Şase pinioane mai puţin. Martin trece în 52/17. Să nu cumva să se ridice din şa, nu deocamdată, panta e abruptă, dar dreaptă încă vreun kilometru. Trebuie să-şi păstreze energia pentru serpentine.

Inima i-o ia la goană. Douăzeci şi nouă de kilometri

---

5 Viezurele, porecla multiplului campion la ciclism Bernard Hinault.

6 Hendrik Gerardus Joseph „Joop” Zoetemelk, ciclist neerlandez, campion mondial şi olimpic.

pe oră. Niciodată n-a mai parcurs cu o asemenea viteză porţiunea asta şi are impresia că mai poate accelera. Că la ciclism ar putea să se desprindă de orice campion! îşi ia timp să ridice capul ca să admire linia de creastă, o linie verde, fără gheţari, fără stânci.

îşi lasă gândurile să-şi ia zborul, are opt ani şi nu-i stă mintea decât la biciclete. Toată vara a ascultat etapele la radio, dar astăzi Turul Franţei trece pe la el. E acolo, în acel 12 iulie ’64, la unul dintre virajele uriaşului din Auvergne; îl vede şi n-o să-l uite niciodată! Poulidor l-a luat, la ciclism, s-a desprins de marele Anquetil[7], metru după metru, normandul n-avea să-şi păstreze tricoul galben decât paisprezece secunde, în pragul epuizării. în ziua aceea, Martin a ştiut ce voia să fie: Poupou[8] sau nimic!

Prima serpentină, prima relansare, nu mai mult de douăzeci de metri, doar cât să-şi asigure cadenţa.

Viaţa a hotărât altfel. Soarta. Nu avea să fie nici Poupou, nici nimic. Ca oricare altul. Doar un ciclist de duminică, în aşteptarea pensionării ca să devină şi un ciclist de luni până sâmbătă.

Masivul munţilor Dore se înalţă în faţa lui, după mame- loanele vulcanilor golaşi pe care trebuie să-i ocolească. E prima oară când urcă trecătoarea Croix-Saint-Robert iarna. Niciodată, în toată viaţa lui, nu l-a văzut atât de puţin înzăpezit. în ceilalţi ani, dacă nu-şi punea pneurile cu cuie peste camerele de aer...

Martin îşi desface puţin tricoul. Ai zice că e vară!

Poupou sau nimic...

7 Jacques Anquetil, ciclist profesionist, primul care a câştigat de cinci ori Turul Franţei.

8 Poreclă a ciclistului Raymond Poulidor, pe lângă aceea de Eternul Secund (fiindcă n-a câştigat niciodată Turul Franţei, dar a câştigat inima publicului).

Ar fi putut deveni campionul Franţei la veterani, acum doi ani, dacă nu i-ar fi lăsat prosteşte să treacă în viteză pe cei doi bordelezi. La vremea aceea, n-avea destul antrenament.

Dar astăzi... E momentul să dea totul, începând de la a şaisprezecea serpentină! Panta se plafonează la 5,7%, cu o traiectorie bună ar putea reuşi să nu mai coboare sub cei douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Poate chiar douăzeci şi opt. Pistoanele lui n-au pompat niciodată atât de bine.

Ce-o fi pus Nectaire în ceaiul lui?

Martin aproape că râde văzând cum înghite kilometru după kilometru. E conştient că nu va fi niciodată un mare ciclist, doar un amator, dar asta nu-l împiedică să viseze la mica lui oră de glorie, o victorie, să ridice măcar o dată braţele în vârf, un buchet cu numele lui niciodată înmânat...

Martin aruncă o ultimă privire spre Puy de Dome, înainte să atace ultimele zece serpentine. Nu va fi el niciodată Bernard Hinault sau Thibaut Pinot, dar poate măcar să fie Pierre Matignon, ciclistul acela uitat, codaşul din Turul Franţei ’69, o broască-ţestoasă pe care iepurele din ziua aceea, marele Merckx însuşi, nu va reuşi s-o prindă înainte de vârful celui mai înalt dintre vulcani.

Cel mai frumos episod din istoria Turului!

Numai opt serpentine. Cele mai dificile.

Vânt din faţă. Vânt de gheaţă. Nicio casă care să mai ţină adăpost dincolo de ultimul *buron*[9], nici măcar o vacă.

Martin îşi încheie tricoul la loc.

---

9 Adăpost de piatră, specific păşunilor din Auvergne (n.ed.org.).

Simte totuşi că ar mai putea accelera. De obicei, atât de aproape de vârf, acidul lactic îi tetanizează picioarele de la coapse până la gambe. De data asta, ele învârt neobosite pedalele, ca secundarele unui Rolex, chiar dacă inima îi bate din ce în ce mai tare.

Mai sunt doar vreo trei sute de metri până în vârf. La coborâre o să se poată odihni, să-şi lase pulsul să se domolească, să respire.

O primă lovitură de pumnal îi sfâşie pieptul. Un prim avertisment.

Martin se uită în jur. Nimeni. Să pună piciorul pe pământ ar fi prea stupid.

Pedalează mai încet, coboară un pinion, se strâmbă, regretă.

A încetinit la mai puţin de zece kilometri pe oră, îşi închipuie cum, dacă ar fi în cursă, plutonul l-ar depăşi în viteză, chiar înainte de vârf, şi s-ar uita cum trece pe lângă el vagonul de concurenţi.

Puţin peste o sută de metri.

A doua i se implântă în inimă. Martin e gata să cadă, fulgerat de durere. îşi recapătă totuşi ca prin minune echilibrul, înaintând în zigzag, fără să înţeleagă ce i se întâmplă. Acum aproape că s-a oprit, apăsând doar un pic pe pedale, atât cât să nu cadă. Se străduieşte să-şi domolească respiraţia, să-şi recapete suflul, odată trecut de vârf nu va mai avea de făcut decât să se lase să alunece.

Un metru.

A treia lovitură îl străpunge. îi taie imediat toate circuitele de comunicare. Mâinile lui nu mai pot ţine ghidonul. Bicicleta se prăbuşeşte pe-o parte, Martin n-are forţa nici să-şi scoată picioarele din opritoarele

pedalelor. Casca şi cadrul de carbon se izbesc de asfalt, cu un zgomot de nicovală.

Martin nu-l mai aude. Incapabil să vorbească, incapabil să se ridice, incapabil să-şi scoată telefonul din geantă. Ştie că aici, pe vârf, nimeni nu va veni să-l salveze.

Ştie că o să moară.

Inima începe să-i cedeze, în sughiţuri lungi, urmate de secunde lungi de apnee în care nu mai e irigată.

Ce-a fost în blestematul ăla de ceai?

Şi campionatul veteranilor, l-ar fi câştigat?

O să aibă dreptul la buchetul lui?

Ăsta e ultimul lui gând.

O să aibă dreptul la buchetul lui pe vârf? La mica lui cruce de flori. La câteva cuvinte gravate.

Martin Sainfoin.

Nici Poupou, nici nimic.

III

APARIŢIA

>

Poireau bio

9

Soarele puternic al după-amiezii inundă piaţa din faţa primăriei. Căldura se agaţă de pietrele vulcanice şi preface terasa într-o vatră uriaşă. Cât pe-aci să fie întinse şezlongurile şi deschise umbrelele de soare. Savine, ieşită la o ţigară, se delectează cu priveliştea largă spre clopotniţa bisericii Saint-Ferr£ol, ruinele castelului Murol şi curtea şcolii; se lasă îmbătată de mirosul brazilor şi al caprifoiului şi legănată de zgomotele rare: loviturile de cioc ale unei ghionoaie-verzi ascunse intr-un copac din apropiere, torsul unei drujbe dintr-o pădure îndepărtată, un radio din spatele unei ferestre...

înainte ca totul să fie spulberat. Toropeala, dulceaţa, scurgerea lentă a orelor. Mai întâi răsună un clopot, pe jumătate sirenă de pompieri, pe jumătate carilon de campanilă, apoi urmează cavaleria, cincizeci de căluţi pe două picioare în galop, care ţâşnesc din curtea

şcolii cu ghiozdanele în spate, cu hainele îmbrăcate în grabă, cu fularele fluturând şi râsete care-şi iau zborul.

Ieşirea de la ore!

Pentru sat, este momentul dozei zilnice de vitamine, câteva minute de adrenalină: puştii care năvălesc pe străzi, maşinile parcate unde se nimereşte, bicicletele care se strecoară printre portierele deschise.

— Vino să vezi, Nectaire.

Savine n-a închis uşa primăriei. Şcoala e la mai puţin de cincizeci de metri. Toţi copiii, coborând pe Rue de Jassaguet, trec prin faţa lor în mici grupuri gălăgioase.

- Ce?

— Lasă timbrele şi grăbeşte-te!

Secretarul primăriei ezită. îi e foarte frică de curenţii de aer. E concentrat pe sarcina cea mai delicată a zilei sale: să dezlipească, folosind un burete umed, timbrele de pe plicurile pe care le-a primit, să le apuce cu o pensetă şi să le aranjeze într-un clasor plastifiat. Mai ales că tocmai ce-a primit unele rare, din Pico do Fogo, din Kverkfjoll şi din Almolonga. Colecţia lui unică, mândria lui, comoara pe care o va lăsa moştenire primăriei din Murol când va ieşi la pensie: zece albume pline cu timbre reprezentând vulcanii din întreaga lume! Nectaire Paturin vizează comunele care, peste tot în lume, trăiesc pe flancurile craterelor mai mult sau mai puţin active. Le scrie şi nu mai trebuie decât să aştepte răspunsul... timbrat.

— Nu pot. O să zboare totul.

— Mişcă-te odată!

Vulcanofilul, specie rară printre multiplele ramuri ale marii familii a filateliştilor, mai întârzie cât să-şi acopere comoara cu o sugativă groasă peste care pune pietroiul de bazalt pe post de prespapier. De ce, bodogăneşte Savine în gând, se mişcă omul ăsta

întotdeauna atât de greu?

Nectaire Paturin iese, în sfârşit, pe terasă.

— Sst! şopteşte asistenta socială. Nu te mişca şi fii atent.

Secretarul studiază grupurile de copii care se despart. îi cunoaşte aproape pe toţi. Nathan, fiul măcelarului; Jade, Ambre şi Enzo, verişori de departe; Eliot şi Adam, mici golani pe care e bine să-i supraveghezi. Yanis, care a fost cât pe-aci să se înece în lacul Chambon, vara trecută...

— Şi-ar trebui să văd ce?

— în parcarea cabinetului medical, în faţă, uite.

Nectaire mijeşte ochii. Nu observă decât o maşină parcată. Roşie ca vinul. O maşină mai degrabă de fiţe, ar zice, chiar dacă nu se pricepe, cât un Clio sau un Peugeot. Citeşte marca.

MiTo. Alfa Romeo.

— Aia e maşina doctoriţei Liberi?

— Eşti un mic geniu! Apleacă-te şi uită-te înăuntru.

Nectaire îşi îndoaie cât poate corpul noduros. Niciun dubiu, doctoriţa e la volan.

— OK, e în maşina ei. Şi ce-i cu asta?

— N-ar fi trebuit să fie mai degrabă la consultaţii?

— Păi, nu, nu neapărat. Poate că are nevoie să fie singură ca să trimită un mesaj vreunui iubit? Singura chestie bizară, dacă vrei să-ţi spun părerea mea, e că a venit să se îngroape aici. E o femeie încă frumoasă pentru vârsta ei!

Savine reacţionează.

— Foarte delicat, Nectaire, mersi.

Secretarul roşeşte imediat. Se pierde în scuze. Nu asta a vrut să zică. Bineînţeles că femeile din Murol sunt şi ele frumoase, nu se pune problema, de altfel,

care e problema? Doctoriţa asta care-şi pierde vremea de una singură în maşina ei la ora când ies copiii de la şcoală?

— Face ce vrea, nu? încheie secretarul, nerăbdător să se întoarcă la timbrele lui filipineze.

— O observ de mai devreme, îi explică asistenta socială. Nu-şi dezlipeşte ochii de oglinda retrovizoare. M-am întrebat pe cine-ar putea urmări în felul ăsta... Acum ştiu!

— Pe cine urmăreşte? Pe tatăl lui Yanis? Sau pe al lui Eliot şi Noian? A pus ochii pe instructorii de înot şi monitorii de schi? Se miră că şi-aici locuiesc bărbaţi frumoşi?

— Nu, netotule. îl spionează pe puşti de când a ieşit de la şcoală. Doar el umblă de unul singur. Tom, băiatul lui Amandine Fontaine.

— De altfel, atenţie, mi se pare că iese din Lamborghiniul ei.

Nectaire are dreptate. Savine şi el abia au timp să se retragă după colţul zidului primăriei, lăsând în urma lor doar un nor de fum subţire. Maddi Liberi a deschis portiera şi pare să se ascundă în spatele maşinii ei. Tom e singurul elev care n-a ieşit încă din curtea şcolii. E în picioare, lângă bicicleta lui, cu ochii în mişcare, cu buzele întredeschise şi gesturi sacadate, de parcă ar purta o conversaţie cu nişte copii invizibili.

— Ce părere ai? întreabă Savine, fără să piardă nimic din scenă.

— Părerea mea e că micul Tom n-a fost niciodată foarte zdravăn. Am impresia că locuiesc mai mulţi inşi la mansarda lui. Dar mi se pare simpatic şi...

— Nu, bătrân ţicnit! Nu de Tom te întreb! De doctoreasă!

Nectaire se apleacă, scoţând capul de după colţul clădirii. Păr de oaie albă pe pietrele negre. Discreţie garantată.

— Ei bine... Se uită la Tom... Şi ei, cu siguranţă... păi... i se pare simpatic!

Savine îl trage înapoi, agasată.

— I se pare simpatic? Glumeşti sau ce? I-ai văzut ochii? Se uită la puştiul ăsta... de parcă ar fi al ei!

Secretarul se mişcă cu viteza unui melc care explorează orice fisură din zid şi aruncă o nouă privire după colţ.

— Bine... Pare hipnotizată. Şi ce-i cu asta? Că doar n-o să-l răpească! E medic. Probabil a remarcat o rotiţă care scârţâie la Tom. Ştiu că mama lui, Amandine, e mica ta protejată, dar nu e totdeauna, cum să spun, prea...

— Prea cum?

— Prea... maternă.

— Păi, tu ştii ce înseamnă să fii maternă?

Exact în clipa în care discuţia dintre Nectaire şi Savine ameninţă să se încingă, o furgonetă urcă pe Rue de l'Hôtel-de- Ville fără să-i pese de sensul interzis, cu o viteză mult peste cei treizeci de kilometri la oră autorizaţi. Un Kangoo albastru al jandarmeriei. Se opreşte în mijlocul străzii, în faţa primăriei, întrerupând contactul vizual dintre doctoriţa Liberi şi Tom. Trei jandarmi coboară grăbiţi; locotenentul Lespinasse, din brigada de la Besse, este singurul care vorbeşte.

— Savine, Nectaire, intraţi şi chemaţi-i şi pe ceilalţi angajaţi.

Din câţiva paşi, cei trei jandarmi sunt în primărie. Alarmaţi, pe lângă Nectaire Paturin şi Savine Laroche,

Alain Suchet, Géraldine Jume, Oudard Benslimane, împreună cu Jacques Mercœur şi Sandrine Gouly, au venit şi doi consilieri municipali.

Jandarmii n-au mai stat să închidă uşa.

— E vorba de... Martin. Martin Sainfoin. A fost găsit în vârful Croix-Saint-Robert. Lângă bicicleta lui. Un atac de cord. L-a dat gata.

Locotenentul Lespinasse, observând că uşa primăriei a rămas deschisă şi dorind să păstreze intimitatea anunţului, o trânteşte cu o lovitură zdravănă de picior.

O erupţie de timbre vulcanice, înălţându-se în zbor asemenea cenuşii, flutură mult timp prin încăpere înainte să cadă din nou.

10

Gabriel, nu mă întrerupe, îţi cer doar să mă asculţi.

Abia am ajuns la Moulin de Chaudefour. Mi-am parcat MiTo-ul în faţa uşii, încălecând pe trotuar, în ciuda parcării goale de o sută de locuri care se întinde de-a lungul casei. Mi-am lăsat geanta şi paltonul pe primul scaun ieşit în cale. Mi-am turnat un pahar de Bénédictine, amintire din Normandia, şi m-am prăbuşit pe canapea.

E ora opt seara, masa o să mai aştepte.

Gabriel stă cu spatele la mine, lipit de calculatorul lui. A lucrat toată după-amiaza, după cât se pare. Şi-a autoevaluat engleza. O întreagă serie de teste de nivel pentru stabilirea competenţelor atinse, parţial atinse sau depăşite. Engleza este astăzi indispensabilă, după el. Dacă vrei să nu te dai jos din pat, trebuie să

vorbeşti o limbă care să fie înţeleasă peste tot pe planetă. Telemunca este viitorul! îţi permite să combini respectul pentru planetă cu respectul pentru viaţa privată. Uite, de pildă, telemedicina, o să vezi, chiar şi tu o să treci la asta!

Cum zici tu, Gabriel...

Cursurile de engleză l-au epuizat vizibil, dar nu întratât cât să renunţe la ecran. Stă cu ochii lipiţi de MTW-l – My Tidy World One –, un site ecologic interactiv, în care orice jucător evoluează într-o lume virtuală fără poluare, unde te poţi teleporta fără niciun consum de energie, poţi să construieşti cabane din copaci care cresc la loc peste noapte, să foloseşti licurici pentru iluminat şi să cultivi morcovi albaştri, dacă-ţi face plăcere.

Ascultă-mă, Gaby, ascultă-mă cel puţin în seara asta.

Totul a început la Saint-Jean-de-Luz, erai acolo, Gabriel, totul a început cu şortul ăia de baie indigo, un model original, cu desenul lui cu balenă, dacă nu e unul rar. La limită, aş putea să-mi închipui că mi s-a întins o cursă, deşi nu ştiu cine s-o fi făcut şi mai ales de ce, dar e o ipoteză posibilă, coerentă. Mulţi oameni erau la curent cu şortul ăsta de baie, s-a scris în presă acum zece ani, aproape peste tot s-au lipit afişe cu fotografia lui Esteban, au fost împărţite anunţuri de căutare...

Dar cum să explici continuarea? Şi întâi de toate asemănarea asta fizică stupefiantă dintre Esteban şi Tom? O sosie? Ar însemna că, dintre sute de mii de copii, a fost ales cel care semăna cel mai mult cu Esteban şi îmbrăcat cu un şort de baie identic. Asta n-are nicio noimă! Şi restul? Semnul ăsta din naştere?

Cineva ar fi putut da un mic anunţ: „Caut undeva pe pământul ăsta un copil de zece ani care să aibă o pată maronie în zona inghinală, dar care să aibă în primul rând exact aceeaşi faţă. A se vedea fotografia alăturată”. Absurd! Imposibil! Şi totuşi, asta e realitatea. Fără a uita să precizeze în micul anunţ că băiatul va trebui să fie pasionat de muzică, dacă e posibil să cânte la liră şi„. să nu poată suferi mierea.

Visez, Gabriel? Inventez eu totul?

Gabriel?

Gabriel!

Abia atunci observ căştile de culoarea pielii îndesate în urechile lui, modelul fără fir, elegante şi discrete. Gaby nu m-a ascultat. Gaby nici măcar n-a auzit că m-am întors. Şi acasă trăiesc cu o fantomă? Sau eu inversez totul, eu sunt cea care a devenit un spectru, nu mai vorbesc decât cu fiinţe dispărute şi ceilalţi nu mă mai ascultă.

Ies în vârful picioarelor. Deschid uşa de la Moulin, E plăcut afară. Semiluna luminează piscurile tocite, dezvăluind, ca o oglindă de piatră, o seceră de crater. Undeva în noapte cântă un greier, debusolat, uitând că suntem încă în iarnă.

Ştiu ce am de făcut: să-l sun pe singurul om în viaţă în stare să mă asculte. Chiar dacă n-o să-i placă deloc ce o să-i cer.

îmi scot telefonul, mai ezit puţin, o ultimă mustrare de conştiinţă, pe care o alung gândindu-mă la egoismul lui Gabriel. Regret, Gaby, dar frumosul doctor Wayan Balik Kuning are toate calităţile care-ţi lipsesc ţie. Muncitor, atent, înţelegător.

Asta nu schimbă cu nimic afecţiunea pe care ţi-o port:

toată dragostea, mă rog... dar am nevoie de el!

*

— Alo, doctore.

— Maddi? Ce surpriză! Nu-mi mai spui Wayan?

— Ba da, ba da...

— Deci povesteşte, cum e în Auvergne, noua ta viaţă?

— Mai târziu, Wayan. O să-ţi scriu, promit. Am... am nevoie să-ţi cer o informaţie exactă.

Wayan nu se abţine de la puţină ironie.

— Te ascult. Bănuiesc că nu pe bărbatul din mine îl chemi în ajutor, ci pe psihiatru.

Wayan e încă îndrăgostit de mine sau se preface de amorul artei? Nu m-a înlocuit cu alte paciente frumoase de când am plecat?

— O să mă crezi ţicnită, Wayan, dar... dar am nevoie să-mi vorbeşti despre... reîncarnare.

— Nu că aş crede în asta. Dimpotrivă, te asigur. Aş vrea doar să aflu noţiunile de bază. Şi m-am gândit că tu trebuie să le ştii. De vreme ce eşti...

— Din Bali, de origine, nu?

îmi dau seama din tonul lui Wayan că e jignit.

— Aşadar, după tine, insistă el, dacă sunt din Bali, sunt obligatoriu hinduist. Şi dacă sunt hinduist, cred în karma, dharma şi nirvana. E o deducţie cam simplistă, Maddi, nu?

Te rog, Wayan, scuteşte-mă de refrenul tău de franco-balinez convertit la raţionalitate.

— Vreau doar să ştiu principiile generale, e

important pentru mine.

— Bine, dacă ţii neapărat. Dar să ştii că o să-ţi vorbească bărbatul, nu psihiatrul. Dacă am plecat din Bali ca să mă fac doctor în psihiatrie a fost tocmai ca să scap de credinţele astea sau, cu alte cuvinte, să urmez un drum diferit de cel pentru care, chipurile, eram predestinat.

— înţeleg. Te ascult, Wayan.

— *Wayan,* repetă psihiatrul. Poftim, să începem de-aici. Ştii ce înseamnă prenumele ăsta?

Ezit între diverse presupuneri. înţelept? Serios? Amabil? Inteligent? Frumos? îndrăgostit?

— Toţi balinezii, continuă psihiatrul nelăsându-mi timp să aleg, adică aproape şase milioane de oameni de pe pământul ăsta, poartă numai cinci prenume. *Wayan,* sau *Putu,* îi este dat primului copil dintr-o familie. Al doilea se va numi *Kadek.* Al treilea *Nyoman* şi al patrulea *Ketut.*

Nu vreau să risc...

— Aşadar, tu ai fost cel mai mare?

— Nu, nici vorbă! în familiile cu mai mult de patru copii, se ia de la început şi al cincilea copil se va numi, din nou, *Wayan, Wayan Balik* mai exact, ceea ce s-ar putea traduce prin „Revenire la Wayan", şi aşa mai departe... Pentru că tot sunt la capitolul confidenţe, pot să-ţi spun că fratele meu cel mare, adică Wayan, a murit cu trei ani înainte să mă nasc eu şi, prin urmare, în ochii părinţilor mei, eu sunt deopotrivă eu... şi el. Presupun că o asemenea diluare de personalitate nu poate fi uşor de înţeles, din perspectiva Occidentului.

— Da... Cred că da...

Wayan face o scurtă pauză, apoi continuă.

— Aşadar, ca să revin la întrebarea ta, Maddi, da, reîncarnarea e prezentă în viaţa cotidiană a balinezilor ca şi în cea a tuturor hiduiştilor şi, mai general, într-a imensei majorităţi a bărbaţilor şi a femeilor care trăiesc în Asia. Fiecare copil care se naşte poartă povara vieţilor anterioare. Ca să-ţi dau un exemplu, când am venit eu pe lume, părinţii mei au consultat un medium ca să ştie cu care dintre strămoşii mei semănăm. în Bali n-avem nici nume de familie, părinţii îl aleg în funcţie de vieţile noastre anterioare, de care vor depinde gusturile noastre, talentele noastre, viitoarea noastră meserie. în afară de faptul că am acelaşi prenume cu un frate mai mare decedat, un unchi îndepărtat a murit, de gălbinare, cu două zile înainte să mă nasc eu. *Kuning,* în balineză, înseamnă galben!

Izbucnesc în râs, nu mă pot abţine. Revăd în minte decorul monocrom din cabinetul lui Wayan: ţesături şofran, covor topaz, divan galben-porumb...

— îţi cer scuze.

— Nu-i nevoie, mai bine te aud râzând decât crezând în superstiţiile astea. Ţine cont că nu critic aceste credinţe, ele ajută miliarde de oameni de pe pământ să accepte moartea. Şi nimic, absolut nimic, nu dovedeşte că ar fi false. La fel cum nimic nu dovedeşte că ar fi adevărate.

Mă gândesc din nou la articolele despre semnele din naştere. Acum nici două zile, aş fi considerat reîncarnarea un delir aproape echivalent cu existenţa unicornilor sau a fântânii tinereţii veşnice.

— Ce părere ai, Maddi? continuă psihiatrul. Trebuie să demonstrezi că ceva există înainte să crezi? Sau, dimpotrivă, să crezi că totul este posibil, câtă vreme nu

s-a dovedit că e imposibil?

Mersi, Wayan. Asta mă ajută mult, genul ăsta de maximă balineză!

— N-am nicio părere. Sunt ca mai toţi europenii... Reîncarnarea e o chestie mai degrabă... îndepărtată.

— Asta crezi tu? Ştiai că, potrivit sondajelor, mai mult de un european din patru crede în reîncarnare? Şi că reîncarnarea s-a născut în leagănul Europei?

Nu, Wayan, nu ştiam. Până ieri, aparţineam mai degrabă majorităţii scepticilor.

— Teoria reîncarnării s-a dezvoltat în Grecia antică, în acelaşi timp cu democraţia sau cu republica... Platon, Pitagora şi mulţi alţii credeau în ea. Grecii se înmormântau cu nişte lamele de aur, pe care scriau indicaţii pentru ca sufletele să nu se rătăcească între două vieţi. Religia asta a fost numită orfism, cu referire la mitul lui Orfeu.

— Orfeu? Nu e ăla care cânta la...?

— La liră! Chitara zeilor, dacă vrei. Care-i farmecă pe paznicii infernului ca să readucă fiinţele iubite la o nouă viaţă.

O liră!

Tom cânta la un fel de liră în curtea fermei. Esteban îmi ceruse o liră-chitară de ziua lui. Cum ar fi putut să ştie ce semnifica? De unde ar fi putut afla? De ce-ar fi...

— Maddi! Mă auzi, Maddi? Spune ceva! Sunt la Le Havre, la şase sute de kilometri depărtare de tine, dar ştii prea bine că nimeni nu mă reţine aici. Un singur cuvânt de la tine şi vin!

TREI ZILE MAI TÂRZIU

11

Cimitirul din Murol se ascunde, la adăpost de căldură, între răcoarea torentului şi umbra brazilor. Câmpurile din jur sunt acoperite de primule. Vacile au ieşit deja pe păşuni, dar, politicoase, se ţin la distanţă de ceremonie. Satul pare mai degrabă adunat pentru a sărbători primăvara, renaşterea florilor, întoarcerea insectelor şi a rândunicilor, decât pentru o înmormântare.

Toată lumea e prezentă. Toată lumea îl cunoştea pe Martin Sainfoin în Murol. Primăriţa, agricultoare şi preşedintă a celei mai importante cooperative de lactate din regiune, mi-a explicat că, în calitate de medic al comunei, era important să fiu prezentă la înmormântare. A fost la schimb, dă să-ţi dau. Ea îmi pusese la dispoziţie mai mulţi angajaţi din comună care să ajute la renovarea cabinetului meu şi veniseră cu toţii să se prezinte: Alain Suşă, ca să taie crengile uscate din copacii din dreptul ferestrei, Oudard Benslimane, ca să-mi recite calendarul cultural al sezonului, Savine Larouche, ca să mă pună la curent cu cazurile sociale cele mai îngrijorătoare, Nectaire Paturin, dacă aveam nevoie să-mi ştampilez acte sau de

o selecţie de plante pentru infuzii şi, bineînţeles, Martin Sainfoin, care-mi făcuse un raport asupra problemelor din partea locului, nu prea anecdotice: droguri, alcool, violenţe domestice...

După părerea tuturor, Martin fusese un om bun. Oare de-asta îi aduce natura un omagiu şi nu s-a acoperit în alb sau cenuşiu?

Şi la cimitir la fel, ceremonia e colorată şi plină de flori.

Toţi cicliştii de la Clubul Arverne Vélo sunt prezenţi, în echipamentul oficial, albastru şi auriu. Au depus în faţa gropii două coroane rotunde, un ghidon de granit e montat într-o placă de marmură, foarte potrivit, erau gata să acopere sicriul cu o pânză albă cu buline roşii[10]. Martin Sainfoin ar fi apreciat, dar preotul a refuzat. Martin avea umor şi o inimă enormă... chiar dacă până la urmă a cedat.

Preotul îşi recită rugăciunile, escortat de doi băieţi de altar. Unul ţine căldăruşa cu apă sfinţită, celălalt, coşul pentru chetă; Yanis şi Enzo, îi cunosc, primul e astmatic şi al doilea diabetic, deci, cu privire la darurile venite din cer, nu sunt ranchiunoşi.

în cimitir se strâng rândurile. Rămân ceva mai departe, îmi dau seama din privirile lor că sunt o străină. Gabriel m-a luat de mână. De când i-am telefonat lui Wayan Balik Kuning, ne-am împăcat. M-a ascultat, mult timp, m-a liniştit în privinţa lirei, a petei din naştere, a asemănării şi a celorlalte. *Cu siguranţă există o explicaţie,* mi-a zis el, *trebuie doar să te gândeşti bine, să cauţi.* A promis să mă ajute. A acceptat, ca să nu mă lase singură la cimitir, să iasă din bârlogul lui şi să îmbrace un sacou negru, o pereche de blugi de culoare închisă şi chiar să-şi pună o cravată.

10 Tricoul alb cu buline roşii este acordat liderului clasamentului căţărătorilor (din Turul Franţei).

Mulţumesc, Gabriel, ştiu ce efort înseamnă pentru tine să te afişezi deghizat aşa.

Patru ciclişti, cel mai tânăr are douăzeci de ani şi cel mai bătrân puţin sub o sută, s-au apropiat să ridice împreună sicriul. îi recunosc pe Maximilien, frumosul instructor de înot, pe Lucas, monitorul de schi rămas iară ocupaţie, pe Jules, agricultorul pensionat, pe Baptiste, ucenicul brutar.

în spatele lor, toţi credincioşii se aliniază ca să înceapă procesiunea, cu o mână în portmoneu. Băieţii de altar au aşezat căldăruşa şi coşul în faţa gropii şi a sicriului coborât în ea, un pic de agheasmă pentru cei de dincolo şi câţiva euro pentru cei de-aici. îi identific pe aproape toţi sătenii: în trei săptămâni, i-am văzut pe toţi defilând prin cabinetul meu şi ştiu probabil mai multe secrete despre ei decât ştiu unii despre alţii cei născuţi şi crescuţi în Murol.

Oare de-asta mă fixează cu o privire aşa încruntată? De câteva zile, am senzaţia că localnicii mă spionează. în special cei doi funcţionari cărunţi ai primăriei, asistenta socială şi secretarul, bateria electrică şi neurastenicul.

Aş fi putut jura că secretarul e celibatar, cu înfăţişarea lui de flăcău tomnatic, dar nu. Are la braţ o fată, pe-atât de excentrică pe cât este el de clasic. E cam de vârsta lui, în jur de cincizeci de ani, dar se îmbracă de parcă are cu douăzeci mai puţin. O tunică etnică peste nişte colanţi coloraţi, o pălărie de paie împletită purtată cu eleganţă, de sub care atârnă cerceii în formă de roţi budiste, asortaţi cu un pandantiv ciudat de cupru, cu spirale răsucite.

în partea opusă, contrastând prin sobrietatea sumbră, o zăresc pe Amandine. A rămas la distanţă de

grup: din timiditate sau pentru că nu se poate ţine pe picioare şi are nevoie să se rezeme cu spatele de zidul cimitirului? Observând grimasa de oboseală care-i schimonoseşte faţa, aş înclina către a doua explicaţie. A venit fără Tom. Probabil s-a gândit că un copil de zece ani n-are ce să caute la o înmormântare. Şi eu aş fi gândit ca ea, înainte. îmi amintesc că n-am vrut să-l iau pe Esteban la înmormântarea tatălui meu, în Hendaye. N-avea decât opt ani pe-atunci. încercasem să-i explic că oamenii o să fie trişti, o să plângă, că asta l-ar fi putut speria, dar putea să deseneze ceva pentru bunu sau să-i scrie un bilet.

Pământuful trece din mână-n mână, unii se închină, alţii murmură cuvinte nedesluşite, vajnicii sportivi în tricouri albastre cu auriu îşi dau frâu liber lacrimilor ca nişte bebeluşi uriaşi. Să pierzi un camarad înseamnă să-ţi pierzi iluzia de nemurire.

O *să poată bunu să citească biletul?*

E ciudat felul în care amintirile revin uneori la suprafaţă. Niciodată, în ultimii doisprezece ani, nu m-am mai gândit la discuţia aia cu Esteban. A fost nevoie de ceremonia asta, de cimitirul ăsta... de misterul ăsta.

Sper...

Eram aşezată la marginea patului, aşteptând ca Esteban să adoarmă.

Atunci, înseamnă că bunu nu e mort, nu? Doar corpul lui, fiindcă era prea bătrân. Dar mintea lui mai trăieşte. Nu trebuie decât să găsească un corp nou. De ce nu faci un bebe, mamă? Aşa, ar fi un corp nou-nouţ pentru bunu.

Cred că atunci am zâmbit. Sau i-am explicat că un bebe nu era absolut deloc în planurile mele sau că nu

aşa merg lucrurile, cu corpul şi spiritul, că un bebe avea propria personalitate, sau poate că nu i-am răspuns nimic, doar l-am îmbrăţişat şi am stins lumina. Să fiu sinceră, habar n-am. Nu fusesem atentă la meditaţia lui, o considerasem doar o invenţie fermecătoare de băieţel influenţat de vreun desen animat de la televizor sau de vreo discuţie din recreaţie. De ce nu mi-am adus aminte de asta niciodată până acum? Pentru că, pe-atunci, nu avea nicio semnificaţie, nicio rezonanţă. Dar azi...

Amandine s-a apropiat până la urmă, în ultimul moment, ca să nu fie nevoită să aştepte la coadă în faţa sicriului. înaintează cu grijă, cu un mers de păpuşă cu bateriile pe terminate pe care şi cel mai mic obstacol ar putea s-o doboare. Un mers de alcoolic, dar Amandine nu prezintă niciun simptom de dependenţă etilică. Mai degrabă un mers de oboseală: am avut timp s-o studiez de la fântâna de mai sus de fermă, de pe podul Froidefond şi din alte două-trei posturi de observaţie pe care le-am găsit în cătunul părăsit.

Asta ar putea fi considerată spionare, sunt conştientă. Eu prefer s-o numesc supraveghere sau chiar o formă de vigilenţă. Aproape o datorie profesională!

în orice caz, obsesivă.

Observă-l pe Tom. Urmăreşte-l pe Tom. Protejează-l pe Tom.

Ştiu că nu pot continua aşa multă vreme. Va trebui să găsesc alt plan. Amandine mă va descoperi într-un final. Ea sau asistenta socială a satului, Savine Laroche. De când a intrat în cimitir, femeia asta nu face altceva decât să-mi arunce priviri piezişe.

Să stea liniştită, nu vreau să-i fac niciun rău lui Tom, dimpotrivă!

Să stea toţi liniştiţi, nu sunt nebună, am venit să am grijă de sănătatea lor, să-mi fac meseria cât mai bine. Chiar dacă simt asupra mea greutatea privirilor lor, apăsătoare, tulburătoare. Mă simt dintr-odată fragilă, pierdută. Am nevoie de ajutor! N-o să reuşesc singură! Prima imagine care-mi vine în minte e a doctorului Wayan Balik Kuning, fără să înţeleg prea bine de ce; încerc s-o şterg şi strâng mai tare mâna lui Gabriel.

12

Cimitirul din Murol se goleşte încetul cu încetul, ca o clepsidră spartă, răsturnată pe-o parte. Unii săteni se întorc la maşinile lor parcate de-a lungul străzii, dar cei mai mulţi coboară pe jos până în sat. în grupuri mici. Coborârea e mai puţin obositoare decât urcuşul, ca şi cum, ceremonia odată încheiată, se simt mai uşori.

Savine se grăbeşte cu un pas hotărât, ridicând ochii spre clopotniţa bisericii şi, în aceeaşi direcţie, spre steagurile tricolore atârnate la ferestrele primăriei. A schimbat câteva cuvinte cu primăriţa şi cu Alain, grădinarul. Nectaire, agăţat de femeia cu pălărie şi colanţi din lână colorată, a profitat de ocazie ca să ia o sută de metri avans, dar la viteza cu care merg ei, o să-i prindă din urmă din trei paşi.

— Aster, pot să-l împrumut pe Nectaire?

Cei doi se ţin unul de altul la coborâre, ca doi bătrânei ieşiţi la plimbarea zilnică, întotdeauna aceeaşi, care totuşi se tem să nu se piardă.

— Cum vrei.

Dă drumul braţului lui Nectaire şi o invită pe Savine să-i ia locul.

— Ţi-l încredinţez pe Usain Boit[11]. Oricum, trebuie să mă duc să deschid prăvălia!

Savine, ascultătoare, îşi strecoară braţul pe sub al secretarului, care acceptă fără nicio reacţie schimbarea de parteneră.

— Pe diseară, frăţioare, spune Aster, tropăind cu botinele ei de Mary Poppins pe asfalt.

Aster Paturin ţine un magazin de produse bio locale în Besse. La Galipote[12]. Are la vânzare diverse produse care probabil li se par exotice turiştilor: rafturi întregi de pietre vulcanice care tămăduiesc, creme şi săpunuri care întineresc, sticluţe cu apă de izvor care fac bine la reumatism, unguente împotriva muşcăturilor de viperă, alcool de salamandra-cra- terelor şi, suspendate deasupra capetelor clienţilor, zeci de capcane-de-vise împletite din lână de oaie cu cinci picioare, vrăjitoare cocoţate pe măturile lor şi marionete sculptate din scoarţă de copac culeasă din păduri fermecate. Clienţii le adoră, cu atât mai mult cu cât Aster pare să creadă foarte tare în ele. Nectaire locuieşte cu ea în apartamentul pe care l-au amenajat deasupra prăvăliei. Frate şi soră, au cam aceeaşi vârstă, cu o diferenţă de aproape nouă luni.

Aster a şi dispărut la intrarea în sat, ca majoritatea celorlalţi localnici. Nectaire şi Savine au rămas ultimii, în mijlocul câmpului. Mersul pe jos, pentru Nectaire, e

11 Fost atlet jamaican, sprinter, recordmen mondial la proba de 100 m.

12 în tradiţia populară, „galipote” este o femeie-vârcolac, care dă târcoale noaptea aşezărilor omeneşti.

un fel de practică yoghinică, aproape mistică, în care orice gest, orice efort trebuie savurat la adevărata lui valoare.

— Ne grăbim un pic, Nicky? Poate ajungem la primărie înainte să ne prindă noaptea. Dacă te opreşti la fiecare pas să verifici că nu striveşti vreo furnică...

Nectaire nu se supără. Nu se supără niciodată. Liniştit, Iasă lumea să se învârtă mai repede decât el. Pentru o clipă, o studiază pe Savine, cu haina ei de lână gri-cârtiţă îmbrăcată peste rochia ţărănească şi cu picioarele pe atât de subţiri, pe cât de grosolani îi sunt bocancii de drumeţie. întotdeauna i-a plăcut înfăţişarea ei de munteancă neobosită.

— Ia-o înainte dacă vrei. Nu mă aştepta.

— Nu, am nevoie de tine. Am... Trebuie să-ţi cer o mână de ajutor. (Savine ezită, aproape că-l sileşte pe Nectaire să se oprească.) Ia zi... ţi-ar surâde să-ţi reiei serviciul?

— Ce anume?

— Serviciul... Eşti fost poliţai, nu?

Nectaire s-a oprit. Se uită insistent pe câmpul de-alături, la o vacă brună cu privire blândă şi goală, care-şi întinde gâtul peste sârma ghimpată ca pentru a-i asculta mai bine.

— Şi ce anume vrei de la fostul poliţai?

— Să-şi facă meseria, să ancheteze.

— Există jandarmi pentru asta... Dar ar trebui să existe un furt sau o crimă ca să aterizeze pe-aici.

Savine nu-l slăbeşte.

— Păi, tocmai de-asta n-o să aterizeze pe-aici! insistă ea. Şi trebuie să fac apel la Sherlock Holmesul auvergnez.

— Vorbeşte mai degrabă cu Hercule Poireau[13], e mai bio!

Asistenta socială aplaudă gluma, de formă. Bărbatul care râde a spus deja da pe jumătate.

— îţi cer numai să găseşti informaţii. Mai ai foşti colegi la Poliţia din Clermont?

— Se poate... Şi despre cine să găsesc informaţii?

— Ghici!

— Doctoriţa Liberi? Tot mai eşti convinsă că pregăteşte răpirea micului Tom Fontaine? Dacă speră că Amandine o să-i dea o răscumpărare... ar putea la fel de bine să aştepte erupţia următoare de pe Sancy.

Nectaire şi-a reluat mersul cu nonşalanţa unei vaci care se întoarce la grajd. Savine se agaţă de braţul secretarului.

— în ultimele zile, îi explică ea, am surprins-o de mai multe ori la Froidefond, în apropierea fântânii, pe pod sau pe malul râului Couze Chambon. Dă târcoale fermei Souille. De parcă i-ar spiona pe Amandine şi pe Tom.

— Stă la Moulin de Chaudefour, reflectează Nectaire. Froidefond e în drum.

— Da! Şi e logic că se opreşte de fiecare dată când trece pe-acolo! Iar în cătun există un McDrive, un centru comercial şi un nou magazin IKEA! (Strânge şi mai tare braţul secretarului, abţinându-se să-l ciupească.) Ştiu ce vorbesc! Ceva nu se leagă. E o chestie bizară... în privirea ei. Pare normală, o doctoreasă impecabilă, dar în unele momente parcă ascunde o formă de nebunie. Nu-ţi cer mare lucru, Nectaire, doar să te informezi despre trecutul ei. Nu ştim nimic despre ea, de fapt. Şi, crede-mă, am instinct

13 Praz (fr.)

pentru lucruri de genul ăsta.

— A, instinctul...

Nectaire s-a oprit din nou ca să examineze ierburile de la marginea drumului. Au înaintat cincizeci de metri. Mai sunt două sute de metri până la indicatorul pe care scrie „Murol”.

— Să n-ai niciodată încredere în instinctul tău, o sfătuieşte secretarul primăriei în timp ce smulge o tulpină de pir parfumat şi o duce la buze. Vrei să-ţi spun ceva? Eu tocmai din cauza lui am demisionat... şi nu mai vreau să anchetez.

— Ei, hai, explică-mi.

— Când eram poliţai, nu credeam decât în ei. *Instinctul meu.* Vezi tu, genul Columbo, poliţistul care-şi urmează intuiţia, care are modul lui propriu de-a pune cap la cap probele. Poliţistul genial, convins că merge aţă la adevăr doar adulmecând pista corectă, care e mult mai rapid decât toţi cei ce stau şi aşteaptă să li se servească dovezile sub nas.

Vacile de pe pajiştea de-alături s-au îndepărtat, sătule parcă să mai spere să-i vadă trecând.

— Mult mai rapid, comentează Savine. Da, văd.

— Şi m-am înşelat de fiecare dată! Simpli martori s-au trezit în arest din cauza mea. La fiecare anchetă pariam pe calul necâştigător. Mai rău, mă înverşunam, mă credeam în romanele alea în care vinovatul nu e niciodată cel bănuit, nu aveam încredere în dovezi, îmi închipuiam capcane şi maşinaţii sofisticate... numai că adevărul e adesea de-o jalnică simplitate. Vinovatul e cel pe care îl indică probele, iar poliţaiul e acolo doar ca să-i pună cătuşele şi ca să scrie raportul pe un computer. La Clermont, colegii au ajuns să-mi spună

Bocolon*. Columbo pe dos. De îndată ce bănuiam un tip, îl şi tăiau de pe lista de suspecţi!

— Păi, vezi, glumeşte Savine, erai superutil! Nu-ţi vor putea refuza nimic. Iar în ce priveşte instinctul, lasă-l femeilor. Nu-ţi cer decât să afli informaţii despre Maddi Liberi. Are cazier? Genul de lucruri la care ai putea avea acces. Şi... să te informezi şi despre moartea lui Martin Sainfoin.

Aproape c-au ajuns la panoul pe care scrie „Murol". Se vede primăria! La intrarea în sat, copiii îşi dau pase în zece cu căciula lui Yanis, singurul elev care a venit îmbrăcat prea gros.

— Martin? se miră Nectaire. Ce treabă are el cu asta?

— Adu-ţi aminte, la prânz tu i-ai oferit un ceai, el voia să se vadă cu mine seara, între patru ochi. Ca să vorbim despre Amandine Fontaine.

— Ce vrei să insinuezi? Martin a murit de un atac de cord.

Savine ezită să continue. Se uită la Yanis cum aleargă după căciula care sare din mână în mână.

— Ştiu, dar... nu ţi se pare ciudat? Martorul-cheie care moare înainte să vorbească?

— Despre ce să vorbească? Martin a fost asasinat? Nu cred nicio secundă!

— Atunci, poate că sunt pe calea cea bună, nu, Bocolon?

— Ha, ha, ha!

1. Personaj din *Les 2 Minutes du peuple,* serie radiofonică de scheciuri ale umoristului canadian François Pérusse.

Trec de grupul de copii care râd în hohote. Căciula lui Yanis a sfârşit agăţată de burlanul agenţiei imobiliare. Care e limita dintre joc şi cruzime?

— După Suşă, continuă Savine, locotenentul Lespinasse ar fi cerut o autopsie înainte de înmormântare. Din câte ştie el, şi poliţiştilor li s-a părut ciudat infarctul. Martin, ţinând cont de vârsta şi de antrenamentul lui intensiv, urma un protocol medical precis. Aparent n-avea nicio problemă de inimă, lucru confirmat şi de un certificat eliberat în urmă cu mai puţin de cincisprezece zile.

— Şi cine a semnat, mă rog, afurisitul ăla de certificat?

— Dacă ai fi mai puţin interesat de plantele pentru ceai şi de timbre şi mai mult de oameni, ai şti! Toată lumea e la curent, cu excepţia ta. N-ai observat cum o priveau toţi? Cunoşti mai mulţi medici în sat? Cea care a certificat că inima lui Martin mergea ceas este, evident, doctoriţa Maddi Liberi!

Nectaire Paturin asimilează informaţia. Oare creierul lui de fost poliţist deja dă în clocot? Sau, dimpotrivă, refuză orice formă de speculaţie?

Primăria e chiar în faţă, Savine şi cu el trebuie doar să traverseze strada, însă Nectaire o conduce mai departe, către singura trecere de pietoni. Asistenta socială îi dă în sfârşit drumul la braţ şi pune un picior pe şosea.

— Să nu-mi spui că ţi-e frică să traversezi prin alte locuri decât trecerile de pietoni?

Secretarul înaintează până la liniile albe.

— Nu trec decât trei maşini pe zi! insistă Savine.

Nectaire se opreşte, se întoarce şi zâmbeşte.

— Vezi tu, lumea se împarte în două. Cei care traversează pe trecere şi cei care traversează pe unde le vine. Te-ai prins? Cei care aşteaptă ca omuleţul semaforului să se facă verde şi cei care se fofilează de îndată ce frânează maşinile.

Savine e deja pe partea cealaltă a străzii.

— Bine, am priceput! Sunt, fără discuţie, din a doua categorie! E grav, doctore?

— Foarte... Mortal chiar. Asta înseamnă că-ţi planifici viaţa ca pe o cursă contracronometru, că fiecare minut contează, că fiecare secundă pierdută e ca o firimitură de viaţă pe care n-ai s-o mai regăseşti niciodată. Asta înseamnă, pe scurt, că ţi-e frică de moarte!

Savine îl priveşte pe Nectaire traversând Rue de Jassaguet cu mai multă prudenţă decât ar fi traversat Boulevard Haussmann.

— Că ţie nu ţi-o fi!

— Ba da, bineînţeles. Să zicem atunci că lumea se împarte între cei care cred că n-au decât o viaţă şi cei care ştiu, chiar şi inconştient, că o să mai trăiască multe după aceea sau că deja au mai trăit multe altele înainte.

— Ăsta e cazul tău? Ai trăit o grămadă de vieţi înainte? De-aia nu te grăbeşti?

— Habar n-am, e doar o ipoteză. Altfel cum îţi explici că unii n-au astâmpăr, au chef să facă de trei ori înconjurul lumii, iar alţii ca mine nu se simt bine decât la ei acasă? Poate din cauză că Australia, Laponia şi Insula Paştelui, eu le-am străbătut de zeci de ori, în familie, în vieţile mele dinainte. Şi de-aia sunt acum mai puţin motivat să-mi iau rucsacul în spinare.

Savine intră în curtea primăriei, gânditoare, în clipa

în care cinci adolescenţi năvălesc pe strada în pantă, cu skateboarduri, role şi trotinete, trecând în viteză pe lângă Nectaire Ia fel cum ai evita un stâlp. Ea are timp doar să-i recunoască pe Eliot, Noian şi Adam.

Nectaire tremură câteva secunde bune, împietrit pe trecerea de pietoni, mult după ce puştii au dispărut în direcţia podului peste Couze Chambon.

— Nu sunt la şcoală ticăloşii ăştia mici? tună şi fulgeră secretarul primăriei.

— E vacanţa de iarnă! (Priveşte în depărtare pantele înverzite şi pustii ale masivului Sancy.) Şi, ţinând cont de vreme, n-au de ales, străzile din Murol sunt singurele piste deschise!

— Nu puteau să-şi fractureze tibia într-o altă viaţă? continuă sa bombăne Nectaire,

Se-apucă să traverseze iar strada cu mai multă precauţie decât un arici pe timp de ploaie, uitându-se când la primărie, când la poarta închisă a şcolii, când la parcarea pustie a cabinetului medical.

— Un lucru e sigur, meditează secretarul, doctoreasa ta nu-l va mai putea urmări pe micul Tom când iese de la ore.

Savine urcă cele trei trepte ale terasei primăriei. A devenit imediat serioasă.

— Nu glumesc, Nectaire! Nu de data asta. Chiar am sentimentul că băiatul e în pericol. Şi că Amandine nu va avea puterea să-l apere. Ai văzut şi tu, la cimitir, cât de epuizată era! Asta-i meseria mea! A ta e să... ei... să decupezi timbre şi să prepari ceaiul. A mea e să fac în aşa fel încât toţi puştanii din partea locului să fie bine!

Nectaire a ajuns, în sfârşit, pe partea cealaltă.

— Atunci, viteazo, pregăteşte-ţi aripioarele de înot şi colacul de salvare. Ştii la fel de bine ca mine că micului

Tom nu-i place să alunece, ci să înoate! Să-şi petreacă toate verile pe lac şi iernile în piscina de la Super-Besse.

13

Tom tocmai parcursese două sute de metri în bazinul mare al complexului acvatic Les Hermines, din centrul staţiunii Super-Besse. Patru stiluri: fluture, pe spate, bras şi, în încheiere, craul. Se uită la pendula mare de deasupra pediluviului, îl salută pe Maximilien, instructorul de înot, cocoţat în scaunul lui de arbitru de tenis, şi o şterge sub duş.

Tom e liniştit! Se gândea că o să fie mai multă lume în apă din cauza telescaunelor închise şi a turiştilor care se plictisesc în apartamentele din Super-Besse, dar nu... Ai zice că parizienii nu s-au uitat la meteo înainte să vină în Auvergne şi nu şi-au adus costumele de baie. Probabil colindă potecile de drumeţie.

Tom lasă apa fierbinte să-i şiroiască pe piele. Mult timp. Bineînţeles că putea să-şi facă duşul la Souille, la el acasă, imediat ce şi-ar fi parcat bicicleta. Sunt şapte kilometri între piscină şi Froidefond, doar de urcat, Tom îi străbate în mai puţin de jumătate de oră şi ajunge lac de sudoare. Dar preferă duşul de la piscină! La el, apa abia călâie curge printr-un robinet ruginit şi cu un debit de parcă e Couze Chambon când n-a plouat toată vara. De-asta îi place lui atât de mult piscina de la Les Hermines. Pentru că aici totul e curat, geamurile, faianţa albastră de pe pereţi, pardoseala luminoasă de sub tălpile lui. Chiar şi când plouă, când totul e noroios,

când Couze Chambon iese din albie şi se prăvăleşte în vârtejuri maronii, când drumurile se transformă în canale de scurgere în aer liber. Piscina e refugiul lui! Odată ce-a trecut de tur- nichet, odată ce şi-a lăsat tenişii în dulăpiorul de la intrare, nimic nu i se mai poate întâmpla.

La asta se gândeşte Tom în timp ce-l priveşte pe băiatul care tocmai a intrat la duşuri. Are vârsta lui. Vreo zece ani. Chiar aceeaşi înălţime, acelaşi corp sfrijit, aceleaşi braţe lungi de înotător, dar şortul de baie este cel care-i sare în ochi. Un şort de baie albastru-indigo. La fel ca al lui!

Băiatul se duce drept sub duş, cum a făcut şi Tom cu cincisprezece secunde mai devreme. Se bagă sub jetul cel mai apropiat de-al lui, separat doar printr-un perete de sticlă atât de transparentă, încât pare o oglindă.

— Salut.

— Salut, repetă oglinda.

Ciudat, o oglindă nu vorbeşte! Lui Tom îi vine să treacă prin ea. Băiatul aflat de partea cealaltă a sticlei nu seamănă cu el; ochii lor nu au aceeaşi culoare, cei din oglindă nu sunt la fel de deschişi, iar faţa lui e ceva mai prelungă şi părul mai închis, însă are impresia că face aceleaşi gesturi ca el. îşi freacă tot corpul cu gel de duş, exact ca el, îşi scoate şamponul odată cu el.

— înoţi de mult timp? întreabă Tom. Nu te-am mai văzut la piscină.

— Logic că nu, răspunde oglinda ciudată, e prima dată când vin.

Tom întinde mâna şi îşi lipeşte palma de peretele din sticlă.

— Tu... chiar exişti?

Oglinda face la fel. Mâinile lor se ating fără să se atingă.

— Evident! răspunde reflexia. Ce întrebări stupide pui!

— De ce stupide?

— Păi, mă vezi, nu? Şi vorbesc cu tine! Asta e o dovadă clară că exist!

— Nu neapărat, răspunde Tom fără să-şi retragă mâna (o peliculă fină de abur se formează în jurul degetelor lui, ca o mănuşă de brumă prea mare). Poate te-am inventat eu. Şi eşti în capul meu, ştii, ca o fantomă...

Oglinda ciudată îşi netezeşte părul pe spate.

— Superdrăguţ că mă crezi fantomă!

— Nu te supăra! se apără Tom. Gândesc cu voce tare, asta-i tot. Nu sunt foarte obişnuit să vorbesc. N-am prea mulţi prieteni pe-aici. Şi eu, dacă vrei să ştii, sunt ca o fantomă pentru ceilalţi. Chiar îmi spun FanTOM. Mă cheamă Tom, şi de-aia.

Oglinda îi zâmbeşte.

— Nici eu n-am prea mulţi prieteni.

— Mă mir!

Zâmbetul oglinzii îngheaţă. Se preface supărată şi se clăteşte pe cap de spuma albă.

— Tot crezi că sunt o fantomă?

— Nu... Adică, nu ştiu. E mai complicat de-atât. De fapt, ştii ce cred? Că eşti o amintire din trecutul meu! Eşti fantoma mea, dar vii dintr-una din vieţile mele dinainte.

Spuma albă curge pe capul reflexiei şi numai ochii mari i se mai văd.

— Uau! Zău aşa! Vin dintr-una din vieţile tale dinainte! Atunci sunt superbătrân. (Reflexia se apropie

de peretele de sticlă, în faţa lui Tom, şi el tot cu faţa acoperită de spumă.) Nu arăt, totuşi.

Cei doi băieţi îşi studiază cu atenţie chipurile albe.

— Dacă-ţi explic, continuă Tom, promiţi să nu spui la nimeni? E un secret!

— Cum aş putea să spun cuiva de vreme ce sunt o fantomă?

E rândul lui Tom să zâmbească.

— Corect! Bun, o să-ncerc să nu te jignesc, dar trebuie să afli adevărul. Din câte ştiu, tu ai murit când aveai zece ani.

Oglinda îşi şterge spuma care-i intrase în ochi.

— O să fac curând zece ani. Asta înseamnă c-o să mor?

— Nu, nu-nţelegi? Tu ai murit deja. Acum zece ani. De fapt, ai murit aproape exact în momentul în care m-am născut eu şi atunci, hop, sufletul tău, mă rog, spiritul tău, gândurile tale, tot ce vrei tu, au venit să locuiască în corpul meu de nou- născut. De-aia pot să te văd, pot să vorbesc cu tine, eşti ca o amintire din trecutul meu. E ca şi cum m-aş vedea într-o oglindă, dar cu zece ani întârziere! Şi cu un corp şi o faţă diferite.

— Dar semănăm, insistă oglinda.

— Puţin, e adevărat... şi purtăm şi acelaşi şort de baie. Aşa am ştiut că eşti fantoma mea.

Reflexia suflă în bulele de spumă care-i alunecă din păr până în vârful nasului. Bulele zboară şi se lipesc de sticla aburită. îl priveşte lung pe Tom.

— Eşti într-o ureche! Dar îmi place să te ascult cum baţi câmpii!

De data asta, Tom pare sincer supărat.

— Nu mă crezi? Bine atunci, să facem un test,

spune-mi ce-ţi place?

— în afară să te ascult cum baţi câmpii?

Tom oftează. Pare să-şi dea seama că nu e chiar atât de uşor să-şi îmblânzească fantoma.

— Da, prostănacule, în afară de asta!

— Păi, să-not, îţi dai seama... Şi-mi place mult şi muzica.

— Exact ca şi mie! Pricepi?

Reflexia a terminat cu clătitul.

— Nu, *sorry,* nu pricep. Toţi băieţii de vârsta noastră se dau în vânt după asta, nu? (Se apleacă să-şi ia de jos sticla de şampon.) Trebuie să plec. îmi pare rău, Tom. Pe altă dată. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, să aflu că sunt mort şi toate cele!

— Bine, du-te, nicio problemă. în orice caz, o să ne mai vedem. Nu trebuie decât să închid ochii şi o să apari unde vreau eu şi când vreau eu... De vreme ce eşti în creierul meu.

Reflexia rămâne nemişcată.

— Chiar că eşti ţicnit! Serios, nu vezi că sunt viu de-adevă- ratelea? Uite.

îşi lipeşte mâna de sticlă şi începe brusc să lovească în ea. De mai multe ori, cât poate de tare. Peretele de sticlă se cutremură, zgomotul răsună în tot vestiarul. După nici zece secunde apare Maximilien, instructorul de înot. Nu pare prea dornic să-şi ude încălţările în pediluviu şi îşi impune autoritatea de la distanţă.

— Ce se-ntâmplă?

— Nimic, nimic, Max, se grăbeşte să îngaime Tom.

Instructorul de înot a plecat deja să se caţăre înapoi pe scaunul lui de arbitru de tenis.

— Ei, vezi? spune triumfătoare reflexia.

— Ce să văd? replică Tom. Nu-ţi dai seama că eu

inventez totul? Că eşti ca o păpuşă convinsă că e o fetiţă adevărată sau ca o marionetă de lemn, gen Pinocchio, care crede că poate respira de-adevăratelea, fără să poată accepta că, atunci când îşi mişcă braţele, de fapt un păpuşar trage de sfori.

Reflexia, de data asta, izbucneşte în râs.

— Eşti dus cu pluta pe bune! Nimic nu te convinge că sunt doar un băiat normal? Atunci, poftim, încerc o ultimă figură.

Lasă şamponul jos şi-l împinge cu piciorul, ca să treacă pe sub peretele de sticlă.

— Ia asta. O să vezi că e cât se poate de reală!

Tom îşi coboară privirea şi citeşte pe sticluţa încă acoperită de spumă:

— Şampon delicat. Miere şi ovăz.

Băiatul se clatină dintr-odată. Se sprijină de geam ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Tu... te speli cu ăsta?

— Da... De ce? Ovăzul nu e bun pentru fantome? E ca usturoiul pentru vampiri?

Tom nu încearcă să-i guste gluma. Pare că respiră greu şi se uită în continuare la sticla de şampon de parcă ar fi otrăvită.

— Adică, nu-ţi aminteşti tot? murmură el în cele din urmă. Sunt goluri în capul tău? Ai... sărit peste unele accidente.

— Ascultă, Tommy, îţi ador aberaţiile, dar o să mă bagi în sperieţi până la urmă.

îşi ia înapoi sticla de parcă nu se-ntâmplase nimic.

— De data asta trebuie să plec. Uite, în caz că n-o să ne mai vedem şi pentru că probabil sunt tot atât de maso pe cât eşti tu de mito, pentru că sunt o fantomă şi

există goluri în capul meu, asta ţi-o garantez, ia spune-mi, cum am murit?

Privirea lui Tom se înseninează; fantoma lui a început în sfârşit să se lase îmblânzită? întoarce capul spre bazinul mare al piscinei.

— Ai murit înecat!

— Aa…

Reflexia face tot ce poate să nu se arate impresionată.

— Şi, continuă fantoma, în caz că m-ar ajuta să-mi amintesc câte ceva, cum mă numeam?

Tom lasă să plutească un scurt suspans.

— De ce foloseşti timpul trecut? Nu ţi-ai schimbat numele de când ai murit! Te numeai şi te numeşti pentru totdeauna… Esteban!

Esteban? pare să repete reflexia cu buzele lipite.

Şi le muşcă până la sânge, cu toţi dinţii, de parcă se abţine să urle, de parcă dintr-odată toate amintirile i-au revenit, de parcă şi-a dat seama că era mort de-adevăratelea.

Nu mai scoate niciun cuvânt, evită mai ales să-l privească pe Tom în ochi şi fuge la vestiare, fără să-i pese de gresia alunecoasă de sub picioarele lui goale.

Să-şi ia lucrurile, să se îmbrace şi să plece. Cât mai repede, în pumnul strâns, Esteban ţine o monedă de un euro, cu care îşi închide dulapul.

VÂRSTA A TREIA

SUFLETUL TÂNĂR

Sufletele tinere sunt nerăbdătoare, Maddi, ambiţioase, curajoase. Egoiste, de asemenea. Vor să lase o urmă cu orice preţ, neştiind că au destul timp pentru asta. Atât de mult timp şi atâtea alte vieţi. Dacă lumea n-ar fi alcătuită decât din suflete tinere, s-ar trezi rapid trecută prin foc şi sabie. Dar, fără suflete tinere, lumea n-ar avea nici substanţă, nici ardoare.

IV
INTUIŢIA
Apifobie

14

— Mi-ai văzut USB-ul, Gaby?

— Ce anume?

Gabriel scoate capul din duş. Numai capul. îl zăresc pe uşa întredeschisă a băii. Sunt în cameră, stau pe vine în faţa patului, ocupată să deschid sertarele noptierei, să-mi golesc pentru a treia oară caseta de bijuterii, să scutur cearşafurile, să întorc pe dos buzunarele hainelor din şifonier.

— Stickul meu! Cel pe care doctorul Kuning mi-a copiat toate şedinţele noastre.

Gabriel scoate doar gâtul, un braţ şi un genunchi.

— Unde era?

Dispare din nou sub jet, în spatele peretelui de sticlă opacă, fără să-mi aştepte răspunsul. Indiferenţa lui Gaby mă calcă pe nervi! înainte, s-ar fi prezentat gol în faţa mea, s-ar fi repezit să mă ajute, chiar ud. înainte, Gabriel nu era pudic.

înainte...

înainte de ce?

înainte să ne mutăm în Auvergne?
înainte de vacanţa noastră la Saint-Jean-de-Luz?

înainte să fi înnebunit eu?

Strig, ca să înţeleagă bine cât de important e stickul.

— La naiba... Măcar eşti conştient, Gaby? Pe stickul ăla era... Era... toată viaţa mea!

O voce îndepărtată, înecată sub o cascadă, repetă cu răbdare:

— Şi unde era?

— în geanta mea! Unde vrei să fie? îl ţineam mereu la mine!

îmi dau seama că sunt ridicolă enervându-mă aşa, că Gaby n-are nicio vină, că am nevoie doar să-mi vărs nervii pe cineva.

Vocea umedă continuă să picure. Nesigură că mă ajută să mă calmez.

— Au... Geanta ţi-o iei peste tot! Te-ai uitat prin MiTo? Şi la tine la cabinet?

Mersi, Gaby! Dar mi-ar fi mai de folos dacă m-ai ajuta să-l caut.

— Normal! Am căutat deja peste tot.

— Atunci nu-ţi rămâne decât să scotoceşti prin cele cincisprezece camere şi trei etaje de la Moulin. Un stick de trei centimetri nu-i prea greu de găsit.

Face şi glume, pe deasupra! Pentru a cincea oară, îmi golesc geanta pe pat, o întorc cu susul în jos, verific dacă n-are vreo gaură printre cusături.

Zăresc o mână luând pe pipăite un prosop.

— Fii mai atentă cu lucrurile tale.

De data asta, chiar mă abţin cu greu să nu explodez. Râde ciob de oală spartă! Mă uit la şosetele, chiloţii şi pantalonii lui Gaby, grămadă la capul patului.

Sau probabil râde prostul de neghiob? Simt că nu mai judec limpede.

Unde poate fi blestematul ăla de stick?

încerc să inspir şi să expir mai rar, să mă liniştesc. îmi îndrept privirea spre pat, la cearşafurile mototolite în partea lui Gabriel, mereu dreapta, rutina, Gabriel putea să doarmă pe oricare parte, *înainte,* îi respir mirosul, nu puteam să trăiesc fără asta, *înainte,* era singura senzaţie, noaptea, care mă ţinea agăţată de viaţă.

Daca mi-aş duce gândul până la capăt, dacă mi-aş lăsa inconştientul să preia comanda, cred că aş fi obligată să mărturisesc: acum, mirosul ăsta aproape mă dezgustă. Mirosul ăsta amestecat cu al meu. Poţi respinge sărutările celui care doarme lângă tine, poţi să te fereşti de mâinile care încearcă să te mângâie, dar nu poţi lupta împotriva unui miros!

Las baltă camera şi ies pe palier. Cum să mai sper să-mi găsesc stickul într-o asemenea dezordine? E ticsit de cutiile pe care Gabriel Ie-a adus de la Etretat şi încă nu s-a sinchisit să le despacheteze. Cărţi vechi. DVD-uri vechi. Jocuri video vechi. O grămadă de aparate electronice învechite. înghesuită între două lăzi, până şi chitara Gibson e abandonată acolo, ca o mătură, dezacordată.

De zile întregi nu s-a mai atins de ea.

Fără să vreau, mă gândesc la Esteban. Nu trecea o zi fără să cânte la chitară cel puţin o oră, uneori mai multe.

Esteban era pasionat, talentat, silitor, ambiţios.

Gabriel e superficial, mediocru, trândav, pretenţios.

Probabil că trebuia să nu semene aproape deloc unul cu celălalt... Ceea ce nu m-a împiedicat, toţi anii ăştia, să-l iubesc pe Gaby. Ce m-aş fi făcut fără el? Nu trebuie să uit că a zis da, că m-a urmat fără discuţii, fără să se plângă, de fiecare dată. De ce? Pentru că-i ofer

adăpost? O masă? O... o gamelă? O pisică, în general, nu te părăseşte.

Sunt crudă, ştiu. Ce, Gabriel nu mai e pentru mine decât un pisoi prea bătrân să fie abandonat ? Adică singurul sentiment care mă mai leagă de el este... mila?

Neavând habar de furtuna care face ravagii în capul meu, vocea ironică a lui Gabriel iese din baie şi răsună în camerele goale, se loveşte de încăperile prea mari şi se rătăceşte pe culoarele lungi. De ce-am ales să locuiesc într-o casă atât de mare?

— Nu-i aşa mare pagubă dacă nu-ţi găseşti stickul. N-ai decât să-i ceri doctorului TĂU Kuning să ţi-l mai trimită o dată!

De câteva zile, Gabriel şi-a adăugat la celelalte calităţi şi gelozia. Trebuie să recunosc, în apărarea lui, că petrec în fiecare seară mai bine de-o oră la telefon cu Wayan. Mă plimb în sus şi-n jos prin parcare, pe la poalele vechilor pârtii, eu vorbesc, el m-ascultă, apoi încerc să-l conving să nu se urce în maşină şi să vină să mă vadă. Mi-a propus-o şi ieri-seară.

Numai şase ore de condus! E o nimica toată, Maddi, pe cuvânt! Plec mâine-dimineaţă şi la prânz sunt la Murol.

De parcă n-ar fi priceput ce i-am spus înainte să plec din Normandia: *nu eşti genul de bărbat care ar accepta să lase totul ca să urmeze o femeie.* Wayan e genul de bărbat care ar putea să-i ceară secretarei să-i anuleze toate consultaţiile zilei, să-şi ia un miniconcediu, să facă o femeie să trăiască cea mai frumoasă poveste... timp de o seară, o noapte, cel mult un weekend prelungit. Dar nu să lase totul baltă! Şi Esteban era aşa... de-o bunăvoinţă infinită, însă nimeni n-ar fi putut sa-l convingă s-apuce pe alt drum decât cel pe care-l

alesese el.

Gabriel, pe de altă parte, nu-mi cere nimic, nici măcar nu întreabă „unde mergem"?

îi e de-ajuns să fie aici.

Mulţumesc, Gaby, cel puţin pentru asta.

Şi n-ai niciun motiv să fii gelos pe Wayan Balik Kuning, petrec mult timp cu el doar pentru că am nevoie de el. De fapt, cred că tocmai pentru că-i aşa departe îndrăznesc să vorbesc cu el atât de mult. Am îndrăznit, aseară, să-i dezvălui continuarea planului meu. Sau, mai precis, din improvizaţia mea totală, cea mai recentă dintre hotărârile mele.

— Wayan, trebuie să-ţi mărturisesc, m-am hotărât să mă duc din nou s-o văd pe Amandine Fontaine. Şi pe Tom. E singura soluţie, ea n-o să mai treacă pe la cabinet.

— De ce, Maddi? Ce o să-i spui?

— Am un pretext foarte bun. E bolnavă, asta s-a văzut clar la cimitir, tot satul a putut să-şi dea seama. Ducându-mă la ea nu-mi fac decât datoria!

— Nu mi-ai răspuns, Maddi. Ce o să-i spui?

— O s-o previn...

— S-o previi în legătură cu ce?

— în legătură cu... pericolul!

— în legătură cu pericolul, care pericol?

— Tom s-a născut pe 28 februarie. I-am citit fişa. O să-mpli- nească zece ani peste două zile.

— Şi?

— Şi ştii foarte bine ce vreau să spun, Wayan. Esteban a dispărut în ziua în care a împlinit zece ani, nu vreau să i se întâmple acelaşi lucru băiatului ăstuia!

— De ce, Maddi? De ce i s-ar întâmpla acelaşi lucru? Tom nu e Esteban! Şi chiar dacă te agăţi de ideea că

micuţul Tom e Esteban al tău reîncarnat, de ce-ar fi în pericol? Maddi, ce-mi ascunzi?

Am închis!

Uite, Gaby, uite de ce nu trebuie să fii gelos pe Wayan Balik Kuning. Pentru că tot ce vreau e să fiu lăsată în pace!

— Te-ai enervat?

Gabriel a ieşit, în sfârşit, din baie. Vine spre mine, cu bustul gol şi prosopul înfăşurat pe şolduri, frumos, nimic de zis. Are un zâmbet de pisoi care vrea să fie iertat.

— Da.

— Din cauza stickului?

— Da.

— Crezi c-ar fi putut să ţi-l fure cineva?

Un mod politicos de a-mi sugera, şi el, că sunt iresponsabilă, că, dacă ţineam atât la stickul ăla, ar fi trebuit să-l pun bine, să-l ascund, nu să-l trambalez în talmeş-balmeşul din geanta mea. De altfel, de ce n-am făcut-o? Pentru că voiam să-l am mereu la mine? Pentru că nimeni nu putea să ştie că-l ascundeam acolo?

— Nu. De ce-ar fi făcut cineva asta?

Gabriel mă cuprinde cu braţele pe după talie. E ud tot. Miroase a lemn şi a ferigi proaspăt cosite. îmi place mult, până la urmă, mirosul ăsta. Se uită în ochii mei şi mă face să înţeleg că poate citi în ei ca într-o carte deschisă.

— E altceva. Altceva te nelinişteşte. Spune-mi.

Mă agasează pisoiul ăsta egoist că simte imediat când ceva nu merge.

— Da... sunt... sunt chemată la poliţie.

— Uau!

Mă priveşte de parcă aş fi jefuit poşta din Murol.

— Vor să vorbim despre Martin Sainfoin. L-am examinat acum cincisprezece zile. Un examen cardiac clasic, totul mergea bine. N-avea niciun semn prevestitor. Chiar i-am eliberat un certificat că e apt să practice ciclismul.

— Dacă nu avea nimic, nici cel mai mic suflu la inimă, n-ai ce să-ţi reproşezi.

— Sper. Poliţiştii, la telefon, aveau un ton ciudat.

Gabriel mă sărută.

— Nu-ţi pasă, n-ai nimic de-a face cu asta.

Şmecherul ăsta a ştiut întotdeauna cum să toarcă în jurul meu, mai ales când începe să dea târcoale gamelei lui. Mă sărută din nou, de data asta pe gât.

— Ce avem de mâncare?

N-am răspuns. Pierdută în gândurile mele.

Nu-ţi pasă. N-ai ce să-ţi reproşezi...

Am încercat din răsputeri să mă conving de asta.

Pentru Esteban, ieri...

Pentru Martin, acum...

Pentru Tom, mâine?

Mă înfior sub mângâierile lui, dar îl resping pe Gabriel cu tandreţe.

— O să aştepţi, cotoi mâncăcios şi nesuferit. Mai întâi trebuie să găsesc blestematul ăla de stick!

15

Priveşte o clipă stickul.

Vrăjit.

îţi poţi închipui că un obiect atât de mic, de mai puţin de trei centimetri, plat ca un băţ de chibrit, conţine secretele unei vieţi întregi? Ai crede că o viaţă încape într-un coşciug sau chiar într-o urnă funerară, dar, în realitate, se poate reduce la un degetar, stocând inclusiv toate fotografiile acestei vieţi, toate filmele, toate conversaţiile, toate cuvintele.

Cu o precauţie infinită, introduce stickul în laptop. Nimeni nu l-a văzut furându-l din poşetă. Nimeni nu l-ar putea bănui. Oricine din sat, la un moment dat, ar fi putut pune mâna. Aproape toată lumea a trecut cel puţin o dată prin cabinetul medical.

Când dă clic pe iconiţa principală, îşi reţine o exclamaţie de surpriză: au apărut două foldere.

Şedinţe Maddi Liberi: 2010-2020

Şedinţe Esteban Liberi: 2003-2010

Stickul nu conţine doar înregistrările şedinţelor de psihoterapie ale lui Maddi, ci şi pe-ale lui Esteban. De ce sunt pe acelaşi stick? Cine era psihiatrul lui Esteban când era mic? Nu se poate să fi fost doctorul Kuning, el profesează în Normandia, iar Esteban locuia în Ţara Bascilor.

Stă mai mult timp pe gânduri, apoi se hotărăşte să deschidă al doilea folder.

Şedinţe Esteban Liberi: 2003-2010

Zeci de fişiere audio, aliniate pe trei coloane, umplu tot ecranul. Esteban a făcut terapie în fiecare săptămână, timp de şapte ani. Calculează rapid în minte: asta înseamnă mai mult de trei sute de fişiere. Cu care să înceapă?

Plimbă cursorul, ezită, şi se opreşte la 15.03.2004. Esteban avea aşadar... patru ani. Alte două clicuri şi fişierul se deschide imediat, prea repede, n-are timp

decât să apese pe pauză înainte ca sunetul să bubuie. Pfiu! Volumul calculatorului e dat la maximum, vocea lui Esteban ar fi răsunat în toată casa.

Scoate un mic suspin de uşurare, aruncă o privire în jur, ciuleşte urechea după vreun zgomot ca să fie sigur că nimeni nu-l poate surprinde, apoi îşi conectează căştile.

Verifică încă o dată că uşa camerei e închisă. Când o să aibă căştile pe urechi, o să fie cufundat în poveste şi n-o să mai fie atent la nimic altceva din jurul lui. O să fie la fel de vulnerabil ca o şopârlă când îşi schimbă pielea. Sau ca un şarpe.

Un clic. Cele două linii devin din nou triunghi.

Vocea joasă şi calmă a psihiatrului se aude ca şi cum ar fi intrat în persoană în cameră sau, mai direct, în creierul lui.

— Salut, Esteban.

— Kaixo, doktore!

înţelege imediat că Esteban se amuză vorbind în bască. Asta probabil înseamnă ceva de genul „bună ziua, doctore”.

— Esteban, îţi aminteşti? Săptămâna trecută trebuia să-mi povesteşti despre o amintire, o amintire la care te gândeşti des, care uneori nu te lasă să adormi. Ştiu că e o amintire care te sperie, pe care ai vrea s-o uiţi, dar tocmai ca să iasă din capul tău trebuie să mi-o povesteşti, înţelegi? Trebuie s-o priveşti în faţă, ca să fii tu cel care o sperie pe ea! O să reuşeşti?

— Da, doktore!

în vocea lui Esteban e aproape sfidare.

— Atunci, dă-i drumul, te ascult. O să încerc să te întrerup cât mai puţin.

— Este... era vară. Eram mic, mai mic decât azi. Am

urcat în vârf, la Rhune, cu trenuleţul. Cum era coadă pentru coborâre, mama a zis: „n-avem decât s-o luăm pe jos, pe potecă". Şi aşa am făcut, dar la un moment dat eu m-am săturat de mers şi atunci, ca să încetez cu mârâitul, cum zice mama, ea mi-a propus un joc...

Vocea lui Esteban e din ce în ce mai nesigură. Ezitările lui, fricile lui, totul se aude în căşti.

închide ochii. E undeva între vârful Rhune şi coasta bască, pe cărarea liniştită de drumeţie pe care ţopăie turiştii şi caii sălbatici.

Cu Esteban.

*

— Unu, doi, trei...

— Nu mai număra atât de repede, mamă!

Esteban se îndepărtează cât mai în linişte, în vârful picioarelor.

— Nu trişa, nu te uita!

Esteban o ţine totuşi sub observaţie. Mama şi-a pus mâinile la ochi, dar ar putea privi printre degete. Mai face încet câţiva paşi, apoi, cum ajunge la pietrele mari, o rupe la fugă.

— Unşpe, doişpe, treişpe...

Mama a zis că o să numere până la cincizeci şi-apoi o să strige: „Cine nu-i gata îl iau cu lopata". Şi că el nu trebuia să se ducă prea departe. Se uită în jur, după o ascunzătoare. în iarbă? Imposibil, e scurtă cum e covorul verde din camera lui, turmele de cai pletoşi au ras totul.

în spatele stâncilor?

Nu, prea simplu.

Ridică ochii spre copacul mare din faţa lui. Cu un pic

de curaj, ar putea să se caţăre pe trunchi şi să ajungă la primele crengi, apoi la altele, mai sus. Ezită puţin...

Nu, prea periculos!

— Treizeci, treizeci şi unu, treizeci şi doi.

Vocea mamei e din ce în ce mai îndepărtată, dar trebuie să se grăbească. Se uită în jur ca să găsească o idee. Ar putea să treacă pe malul celălalt al pârâului. în desenele animate, aşa scapi de câini sau de lupi, altfel te găsesc după miros. Şi mama l-ar putea găsi după miros, mereu spune că miroase bine, că miroase a bebeluş, după baie, chiar dacă lui nu-i place asta. Nu baia, ci să i se spună că miroase a bebeluş.

Ajunge pe o pajişte. Nu-i vine să creadă: n-are unde să se ascundă! Iarba tot nu e destul de înaltă, asta de-aici a fost păscută de vaci, sunt cel puţin zece în faţa lui. O vacă nu e un animal periculos, ştie asta... şi totuşi, coarnele lor, copitele... trebuie să găsească o ascunzătoare ceva mai sus, mergând pe lângă sârma ghimpată, fără s-o atingă, nu se ştie niciodată, uneori e electrificată...

— CINCIZECI! CINE NU-I GATA ÎL IAU CU LOPATA!

A auzit-o pe mama, foarte departe. Trebuie să se hotărască, ea a terminat de numărat şi el nu şi-a găsit încă o ascunzătoare!

Repede. începe să alerge pe lângă sârma ghimpată, atent să nu se zgârie. întoarce capul, din când în când. Nu e bine deloc, dacă vine şi trece pârâul, mama o să-l observe imediat, la fel de uşor ca şi cum s-ar plimba în mijlocul unui teren de fotbal. întoarce capul în toate părţile, aproape ca i vine să plângă. Se abţine să strige la mama, să strige STOP, ăsta nu e joc, hai sa începem din nou, o să numeri până la o suta de data asta... când

le vede.

Cinci căsuţe aliniate, în capătul de jos al pajiştii. Arata ca nişte cuşti, dar sunt prea mici ca să poată dormi câinii în ele, sau ca nişte cutii mari de scrisori... în orice caz, e ascunzătoarea ideală. E tot mai convins de asta pe măsură ce se apropie. Şi dedesubt e exact atâta loc cât să se strecoare el. Dacă se târăşte până la capăt, mama n-o să-l poată zări.

Esteban mai întoarce capul o ultimă oară. Nimeni la orizont, doar vacile, însă ele n-o să-l pârască. îi dă bătaie!

în momentul în care se apropie de cuşti, vede vreo două-trei albine. Nu-i pasă! Mama l-a învăţat că albinele şi toate insectele care zboară şi bâzâie nu te înţeapă dacă nu le enervezi. Şi n-are timp să verifice dacă e o albină, un bărzăun sau o viespe, vine mama. Sare ca un jucător de rugbi. Drept sub cuşti. Se rostogoleşte aşa cum face pe canapea şi iată-l, cu spatele pe pământ, capul sub scânduri, întins, la adăpost, cu ochii aţintiţi spre intrarea pe pajişte.

— Estebaaan!

îl strigă mama. O aude, dar n-o vede încă. Inima îi bate foarte tare, ca atunci când se joacă de-a războiul cu prietenii, încearcă să nu mai respire, ca să asculte mai bine. La început i se pare că încă şi-aude respiraţia chiar dacă şi-a blocat gura şi nasul. De parcă plămânii i-ar şuiera. Nu mai are aer şi se relaxează. Pfu...

Tot nici urmă de mama, probabil n-a îndrăznit să treacă pârâul. Atunci, aroma îi umple nările, o aromă care îi place mult, o aromă dulce, o aromă de gofră şi de mic-dejun. Aroma mierii, o recunoaşte. De unde poate veni, că doar nu de la cele două albine? Pentru

prima oară, ridică ochii spre scândurile de deasupra capului. La câţiva centimetri.

De data asta, inima lui Esteban se opreşte de-adevăratelea!

Le vede, de parcă l-ar atinge, prin plasa de sârmă prinsă în cuie dintre scânduri.

Sute, poate mii de albine! închise în cele cinci închisori minuscule de lemn care miros a miere.

— Estebaaan!

Mama apare în capătul pajiştii, o vede.

Esteban ştie că nu trebuie să rămână acolo, că trebuie să iasă cât poate de încet, să se îndepărteze iară să sperie insectele care colcăie deasupra capului său, apoi să fugă doar când va fi departe. Ştie, dar nu se poate clinti. A încremenit. Dacă mişcă doar un picior sau un deget, ele o să-l observe. Nimeni nu poate supravieţui unui roi de albine furioase, nici măcar un urs, nici măcar un lup. Nu mai aude decât zumzetul lor, nu mai simte decât mirosul cumplit de miere.

O să moară aici, e sigur de asta. Mama n-o să-l mai recunoască, o să aibă capul umflat de mii de înţepături...

— Estebaaan?

Mama nu e prea departe, dar n-o să-l găsească niciodată dacă nu răspunde. Iar dacă îi răspunde...

Asta e.

Esteban n-o să ştie niciodată cine a luat decizia. Picioarele lui? Gura? Inima? Creierul? Sau toate laolaltă?

Strigă, strigă să-şi spargă pieptul.

— Mamăăă!

Iese de sub stupi, prea repede, prea grăbit, se loveşte cu capul, cu braţele de ei. Se târăşte totuşi, dar

insectele înnebunite au ieşit deja. Cerul basc a devenit deodată cenuşiu. Esteban s-a ridicat şi o ploaie se abate asupra lui, o ploaie de aripi şi de ace, o aversă de pumnale, pe care o străbate urlând, alergând drept în sârma ghimpată.

Se înţeapă, tricoul i se sfâşie, apoi mâna, apoi piciorul, apoi toată carnea. E în continuare urmărit de câteva albine, cele mai supărate. Ultimele înţepături sunt cele mai veninoase.

— Mamăăă!

— Estebaaan...

Mai aleargă puţin, braţele mamei îl aşteaptă acolo, la câţiva metri, şi apoi nu i se mai poate întâmpla nimic. Chiar dacă are impresia că o să-i explodeze capul, chiar dacă toată pielea îl mănâncă şi ar vrea mai degrabă să i se taie braţele ca să nu mai poată să se scarpine, chiar dacă ultimul lui gând, înainte să-şi piardă cunoştinţa, e un ultim punctuleţ negru pe cer şi un înspăimântător miros de miere.

*

— Ai fost foarte curajos, zice psihiatrul când Esteban a terminat de povestit. Mama ta mi-a spus ce-a urmat, pentru că tu nu-ţi mai aminteşti, evident. Serviciile de urgenţă au ajuns foarte repede. Ai fost dus la spitalul din Bayonne. Mamei tale i-a fost foarte frică, cel puţin cât ţie, dar stai liniştit, toate înţepăturile tale o să dispară. N-o să-ţi mai rămână decât o amintire neplăcută despre miere şi albine.

— Se zice *erleakl* se împăunează Esteban, imitând

din buze bâzâitul unei albine.

Vibraţia se propagă în căşti, ca un radio care a pierdut semnalul. Şedinţa e practic încheiată, alte treizeci de secunde şi apoi cursorul se plimbă pe ecran. Dă sonorul mai încet, regretând că nu are decât fişiere audio, ar fi vrut măcar o imagine ca să vadă cum arată psihiatrul ăsta, probabil stabilit la Saint-Jean- de-Luz. Caută în zadar, nu găseşte nicio indicaţie în foldere.

Cum să identifici o voce?

— Ştiu să vorbesc basca la fel de bine ca tine, răspunde calm psihiatrul. Dar începând de azi va trebui să fii curajos. în ultimele cinci luni a fost prea frig, nicio albină n-a ieşit din stup. Dar o să se facă vreme frumoasă şi-o să apară florile de polenizat. De îndată ce-o să ieşi afară, albinele vor fi acolo, peste tot, chiar şi în oraş, chiar şi la malul mării.

— Nu-i nimic, se laudă Esteban. O să mă duc să m-ascund în mare. Albinele nu ştiu să înoate!

— îţi place apa, nu-i aşa? Nu ţi-e frică de ea? De vânt? De valuri?

— Nu! Niciodată! Pentru că valurile, chiar şi cele mai mari, te aduc întotdeauna înapoi pe plajă!

16

Nectaire Paturin a auzit-o sosind pe Savine Laroche cu mult înainte să deschidă repede uşa primăriei. Numai ea putea să străbată cu atâta viteză Rue de l’H6tel-de-Viile, să oprească în parcare dintr-o singură

manevră, să urce din doi paşi cele trei trepte ale terasei, să intre vulcanic şi să prefacă atmosfera tihnită într-un nor arzător.

— Salut, Nicky. Cum merge ancheta? Faci progrese?

Ţine între degete un *panini au bleu,* cumpărat de la brutăria oraşului. N-a apucat să mănânce. Nectaire, dimpotrivă, şi-a eliberat biroul, a pus pe el o faţă de masă mică în carouri albe şi roşii şi a aşezat tacâmuri, un pahar, o sticlă de vin roşu şi o farfurie cu mâncare încălzită la cuptorul cu microunde din primărie. *Tripou auvergnatt* prapur de viţel, morcovi şi *truffade*[1]

1. Mâncare specifică din Auvergne, constând în rondele de cartofi prăjite în untură (de gâscă), felii de brânză (nefermentată) şi usturoi.

de cartofi, pe care a lăsat-o să fiarbă la foc mic toată noaptea, pentru Aster şi pentru el.

— Am venit la raport, continuă asistenta socială luând un scaun şi aşezându-se în faţa lui. Aşadar, povesteşte! Moartea lui Martin Sainfoin, trecutul lui Maddi Liberi. Ce-ai aflat?

Secretarul primăriei trage încet de faţa lui de masă şi netezeşte, unul după altul, ultimele pliuri.

— Vrei un pahar de Cotes-dAuvergne? E un mic Saint-Verny de dincolo de cratere, de care mi-a făcut rost Suşă.

— Dup-aia! O să ciocnim dac-ai făcut treabă bună. Aşadar, Sherlock, nu, Poireau, nu, cum îţi zicea, a da, Bocolon.... aşadar, Bocolon, ai anchetat temeinic?

Nectaire, urmând un ceremonial mai precis decât o înscăunare la clubul celor mai buni somelieri din Franţa, scoate dopul sticlei şi îşi toarnă o jumătate de

pahar de vin; pune dopul la loc, observă culoarea vinului, îi adulmecă buchetul şi abia după aceea îşi îngăduie să bea o înghiţitură mică de tot.

— Hmmm... ce spuneai?

— Ancheta, ai avansat?

— Nu chiar, nu.

Savine muşcă zdravăn din *panini-u*| ei, în acelaşi timp desfacând cu furie o sticlă de Volvic[14].

— Ce-aştepţi?

— Pe tine!

— Pe mine?

Nectaire îşi aşază un şervet pe genunchi şi ia o furculiţă.

— Da, pe tine. L-am sunat pe Herve Lespinasse, locotenentul de la jandarmeria din Besse, dar nu vrea să-mi spună nimic. Mi-a confirmat doar că i-au făcut autopsie lui Martin înainte de înmormântare. Dar, în rest, n-a divulgat nimic. Totul e în mâinile celor de la Poliţia Judiciară din Clermont.

Asistenta socială oftează. Bea un pahar plin de Volvic, ca să-i alunece pe gât jumătatea carbonizată a sendvişului ei.

— Ai avut dreptate să ieşi la pensie. Bocolon, eşti terminat! Ei, hai... (Priveşte cu necaz spre restul muşcat al panini-ului, din care se scurge brânza topită.) Nu mi-o lua în nume de rău şi poftă bună!

Nectaire, tacticos, taie în felii subţiri burta de viţel, gustă dintr-un cartof cu pătrunjel, apoi ridică ochii.

— Mai stai puţin înainte să-i pui cruce. Pescuitul adevărului e un sport al răbdării, o să vezi cum Bocolon îl prinde în cârlig!

---

14 Apă minerală produsă în Auvergne.

Savurează o ultimă îmbucătură de *truffade,* o udă cu Saint-Verny, se şterge la gură tamponându-şi buzele şi îşi ia telefonul. Formând un număr, îşi duce arătătorul la gură, făcându-i semn lui Savine să tacă. Tuşeşte ca să-şi dreagă vocea şi dă telefonul pe difuzor.

Cineva răspunde, Nectaire Paturin face prima mutare.

— Poliţia Judiciară din Clermont? Aici locotenentul Lespinasse, brigada din Besse, am sunat pentru noutăţi despre Martin Sainfoin.

La celălalt capăt se aude mişcare, se fac verificări, dar nimeni nu bănuieşte nimic. Nectaire are tonul inimitabil, precis şi grăbit, al poliţistului care vorbeşte cu alt poliţist. Apelul lui Nectaire navighează de la un serviciu la altul, telefonul rămâne deschis, apoi nişte paşi se apropie şi o voce gravă se face auzită.

— Lespinasse? Aici Moreno, de la Judiciară. Ai picat bine, avem noutăţi!

— A, rosteşte prudent Nectaire, chiar dacă sunt slabe şanse ca Moreno să cunoască vocea colegului său din Besse.

— Urma să te contactăm, în orice caz, continuă poliţistul din Clermont. Totul va fi mâine în ziare şi judecătorul Charmont o să dea o declaraţie. Dar nu ştiu dacă la voi, la ţară, urmăriţi ştirile.

— Care-i treaba? îl presează cu seriozitate Nectaire.

— Am primit în dimineaţa asta rezultatele detaliate ale autopsiei. Pe scurt, Lespinasse, s-a găsit C01AA03 în sângele lui Sainfoin. Asta cu siguranţă nu-ţi spune nimic, dar, în câteva cuvinte, chestia de care am pomenit, COI, este ceea ce se numeşte un tonic cardiac, o substanţă activă care accelerează inima. Pe la noi, are

o denumire mai obişnuită: digitalină.

— Ei, drăcie!

Sub efectul surprizei, Nectaire nu s-a mai deranjat să-şi ascundă vocea, dar Moreno nu pare să fi observat. Pentru el, toţi jandarmii din brigadă sunt probabil la fel.

— Mda, drăcie, cum zici tu. Legistul e categoric, Martin Sainfoin a ingerat, a băut sau a mâncat, echivalentul a vreo şase frunze de degetariţă. Pe scurt, asta înseamnă vreo patruzeci de grame şi, fără nicio îndoială, este ceea ce, împreună cu efortul lui de-a ajunge la trecătoarea Croix-Saint-Robert, i-a făcut inima să explodeze.

— Ei drăcie! repetă Nectaire.

— Cred că drăcia, conchide Moreno, e mai degrabă pentru noi. îmi pare rău, Lespinasse, dar cred că afacerea va rămâne în terenul Judiciarei şi voi o să puteţi continua liniştiţi să le încheiaţi procese-verbale păstorilor voştri de vite! Nu vă necăjiţi prea tare c-aţi rămas pe-afară, vine întotdeauna o vreme când trebuie să-i lăsaţi pe profesionişti să se ocupe... Dacă nu cumva vrei să mai adaugi vreun cuvânt?

— Mai degrabă patru, Moreno. Pe scurt... să te ia dracu'!

*

Nectaire îşi aranjează conştiincios *tripou-u*l în cutia de bambus – o să-l împartă astă-seară cu Aster –, pune la loc dopul sticlei de Saint-Verny, înfăşoară bagheta de pâine într-un şervet, strânge faţa de masă. O să aibă probabil mai multă poftă de mâncare diseară.

După aceea aşază din nou pe birou, exact în locul lor, suportul magnetic pentru agrafe, tuşiera cu ştampile şi

borcanul cu stilouri.

— Pentru Dumnezeu, geme Nectaire. Martin, asasinat.

— Cu degetariţă, adaugă Savine.

Degetariţa e o floare care creşte peste tot în Auvergne, pe toate drumurile, pe toţi versanţii de vulcan; orice copil învaţă de la primele plimbări, din gura părinţilor, că florile astea frumoase în formă de clopoţei roz şi purpurii ascund o otravă puternică şi că nu trebuie niciodată, niciodată, să le atingă. Martin Sainfoin, mai mult ca oricare altul, ştia asta! Digitalina din sângele lui nu poate să fie un accident, cu siguranţă e vorba... de-o otrăvire!

Nectaire Paturin a terminat în sfârşit de făcut ordine. întinde braţul spre ceainicul care şuieră în spatele lui.

— Vrei un ceai?

— Nu tocmai, nu.

Secretarul primăriei observă grimasa neliniştită a lui Savine şi-i ia câteva secunde să reacţioneze.

— Crezi că eu...

— Că tu l-ai otrăvit pe Martin? Bineînţeles că nu! Nici tu, nici Alain, nici Géraldine, nici Oudard, niciunul dintre cei care au băut aceeaşi infuzie ca el sau au gustat din tarta cu rom, de altfel, în după-amiaza aia, înainte să se urce pe cursiera lui. Ne cunoaştem cu toţii de atâţia ani, Martin era ca un membru al familiei. Probabil a băut degetariţa înainte. Sau după. Din contră, dacă Martin a fost asasinat, poate că asta s-a întâmplat pentru că...

Savine, cu gâtul uscat, nu reuşeşte să-şi termine fraza. Nectaire se abţine să-i ofere din nou un ceai. Ezită şi să-şi scoată săculeţele cu frunze uscate.

— Pentru că?

— Pentru că descoperise ceva, zice Savine dintr-odată, fără să respire. în legătură cu Amandine şi Tom Fontaine. îţi aminteşti? Voia să vorbească cu mine. Mă anunţase în faţa tuturor, dar mai întâi avea nevoie să verifice un lucru... Ce voia să verifice, Bocolon?

Nectaire a deschis până la urmă un sertar. Aruncă vreo câteva frunze negre în apa clocotită.

— S-ar putea sa am o idee, spune secretarul primăriei. O pistă, cel puţin. Poftim, priveşte.

Dintr-un alt sertar scoate un dosar, îl deschide şi etalează pe birou vreo zece fotografii. Savine se apleacă, intrigată. îl recunoaşte pe Tom Fontaine în toate pozele. Ciuful blond, ochii albaştri. Tom pe bicicleta lui, Tom cântând la chitară, Tom pe o plajă în şort de baie...

— Ei? întreabă Nectaire.

Savine ar putea jura că secretarul lasă pozele să se infuzeze în gândurile lui, exact cum face cu ierburile uscate în apa fiartă.

— Ei ce? Sunt fotografii cu Tom.

Nectaire îşi înmoaie buzele în băutura întunecată.

— Păi, nu... Greşit!

— Cum greşit? Sunt în stare să-l recunosc pe Tom. Mă ocup de el şi de Amandine de când s-a născut!

Nectaire Paturin a redevenit Bocolon. Vorba secretarului e ceva mai rapidă, mai precisă.

— O să ţi se pară o nebunie, Savine, dar băiatul din fotografiile astea se numeşte Esteban! Şi este... fiul doctoriţei Liberi!

Savine se lasă să cada pe scaunul cel mai apropiat.

— Pentru Dumnezeu... Eşti sigur? Unde-ai găsit fotografiile astea?

Bocolon se bucură de triumful modest. Soarbe cu

înghiţituri mici din ceaiul lui.

— E cel mai simplu lucru din lume, vizitând pagina de Facebook a lui Maddi Liberi. îşi povesteşte acolo toată viaţa!

Savine se încruntă. E semn că încearcă să gândească, atât de repede cât poate ea.

— Aşadar, dacă înţeleg eu bine, băiatul ăsta şi cu Tom sunt gemeni sau cel puţin sosii... Asta explică o grămadă de lucruri! începând cu felul în care se uita ea la Tom.

— Ai dreptate într-o privinţă, precizează Nectaire, Tom şi acest Esteban seamănă, o asemănare mai mult decât tulburătoare, după fotografii... Dar nu sunt gemeni! Pur şi simplu pentru că fotografiile astea postate pe Facebook, uită-te bine, Savine, au fost făcute în urmă cu zece ani! Socoteşte, Esteban Liberi are azi douăzeci de ani.

Fruntea lui Savine e toată vălurită ca un lanţ de vulcani, încearcă să găsească o explicaţie raţională.

— Fotografii de acum zece ani? Ce vrea să însemne asta? Că stimabila noastră doctoriţă suferă de sindromul cuibului gol ? Micul ei Esteban a crescut, a părăsit căminul, asta o face nostalgică şi pune ochii pe un băiat care-i aminteşte de al ei... cumva ca un tip care se îndrăgosteşte de aceeaşi femeie, dar dacă e posibil cu zece ani mai tânără.

Sindromul cuibului gol?

Nectaire nu pare convins.

— Vezi tu, Savine, Bocolon nu are decât o deviză când pescuieşte adevărul: nu există hazard, doar un concurs de împrejurări! Toate piesele ajung întotdeauna să se îmbine. Uite, de pildă, de ce doctoriţa

Liberi s-a mutat exact în satul în care locuieşte sosia băiatului ei?

Savine fluieră admirativ.

— Pentru că... pentru ca ştia că el locuieşte aici? A venit la Murol doar din cauza acestei asemănări? Ar fi curată nebunie, nu?

— Da, curată nebunie, totuşi mai mică decât să crezi în hazard! Există întotdeauna explicaţii raţionale. De ce asemănarea dintre doi băieţi nu s-ar explica, pur şi simplu, prin faptul că au mame diferite, dar acelaşi tată? Asta-mi şopteşte mie instinctul.

— Şi instinctul lui Bocolon...

— Indică întotdeauna direcţia greşită! Aşadar, e simplu, Savine, dacă vrei o explicaţie solidă, mă asculţi pe mine şi tragi concluziile opuse!

îşi goleşte cana de ceai, cu falsă dezamăgire.

— N-am ajuns încă acolo, Bocolon, tranşează asistenta socială fără vreun cuvânt de compasiune. Deocamdată, să ne concentrăm pe fapte. Ai mai scos la lumină şi alte hazarduri ciudate, pescarul meu de adevăr?

— Da! De exemplu, am descoperit pe inter net că Maddi Liberi era membră a unei asociaţii belgiene, Leagănul Berzei: lista tuturor membrilor e publicată online. Evident, asociaţia asta e interzisă în Franţa, din cauza polemicilor cu ligile antiavort sau în legătură cu PMA[15] şi întreruperile medicale de sarcină. Am citit puţin. Am impresia că, după ei, lumea se împarte în două... Cum să-ţi explic? Uite, să luăm cazul unei ecografii care diagnostichează un copil cu nanism:

15 Procréation Médicalement Assistée (procreare asistată medical).

există cei care cred că ar trebui efectuată o întrerupere medicală a sarcinii şi, prin urmare, că o să trăim curând într-o lume fără pitici, şi cei care cred că, dacă începem să nu mai vrem un copil pentru că are picioare prea scurte, o să ajungem, într-o bună zi, să avem cu toţii aceeaşi înălţime. Primii sunt...

Savine ridică mâna ca să-l oprească pe Nectaire înainte să-şi dezvolte toată teoria.

— E-n regulă, am înţeles. La un metru cincizeci ai mei, am scăpat ca prin urechile acului! Şi Barza ta în care tabără se situează?

— Evident, în cea a mamelor!

Amândoi păstrează o scurtă tăcere. La urma urmei, nu e atât de uimitor că o femeie medic se implică în lupta împotriva ligilor antiavort. Nectaire se ridică şi se duce la chiuvetă cu cana lui de ceai goală.

— O să continui săpăturile, Savine. Ne întâlnim după-amiază să facem un rezumat final? La Besse, ce zici, la terasa de la Poterne?

Nimic mai logic, se gândeşte Savine, Nectaire locuieşte în centrul Besse-ului, deasupra prăvăliei Galipote a surorii lui, la cincizeci de metri distanţă de Place de la Poterne şi de terasa barului. Numai că este exact locul unde Martin Sainfoin îi dăduse întâlnire...

— Tu..., se bâlbâie Savine. îmi promiţi c-o să fii prudent?

— Promit! Fără bicicletă. *No sport!* îmi păstrez suflul şi saliva ca să mai lipesc vreo două-trei timbre... şi să pescuiesc adevărul... (îi aruncă lui Savine un ultim zâmbet.) O să rămâi cu gura căscată! O să vezi cum ştie Bocolon să-şi arunce cârligul... şi până unde poate să ajungă!

17

Ca să ies din curtea jandarmeriei din Besse, trec prin chinurile iadului. E exclus să le las una dintre portierele mele! O tânără poliţistă adorabilă, n-are mai mult de douăzeci de ani, mă ghidează, mai eficientă decât un senzor de parcare spate. Şi zâmbitoare, mai ales.

— Acuma drept şi o să meargă ca unsă, doamnă!

Jandarmii au fost minunaţi!

îi fac un mic semn cu mâna fetei în uniformă şi intru pe drumul spre Murol. Mă simt mai uşurată, mult mai uşurată.

Jandarmii mi-au repetat de trei ori: n-am de ce să-mi fac g[r‘j[i!]

Nu sunteţi vinovată de nimic, doamnă doctor, Martin Sainfoin n-avea nicio problemă la inimă, n-aţi comis nicio greşeală. Nu vă putem spune mai multe deocamdată, dar am ţinut să vă liniştim.

Mersi!

Chiar dacă n-am înţeles nimic...

Dacă Martin Sainfoin n-avea nicio problemă la inimă, atunci ce s-a-ntâmplat?

Jandarmii erau calmi, zâmbitori, dar bizari... Roiau ca muştele în timpul furtunii, de parcă... De parcă Martin Sainfoin... fusese asasinat!

Mă străduiesc să nu mă mai gândesc la asta. Povestea nu mă mai priveşte acum, că am fost disculpată. Mă uit în depărtare la Puy de Dome, la vârful lui ciudat în formă de fund de elefant şi la antena

înfiptă în creierii vulcanului. încerc să prind un post de radio, vreo melodie care să-mi îngăduie să-mi golesc mintea şi să mă concentrez. Tot n-am găsit afurisitul ăla de stick. Nu pot să cred că mi l-a furat cineva. Poate că l-am pus eu bine undeva şi am uitat unde?

Ajung deja la intrarea în Murol când Radio FM Auvergne nu mai hârâie. Jean-Jacques Goldman scrijeleşte scoarţa până dă sângele[16]. Prima mea consultaţie e abia peste o oră, le-am decalat pe toate, neştiind cât timp aveau să mă ţină jandarmii. Am o oră de omorât! Ezit între a mă opri la cabinet sau a urca până la Moulin, ar fi timp să beau o cafea, să-l dezmierd pe Gaby, probabil e tot în pat... Ezit prea mult, am trecut de Murol, iar MiTo-ui intră deja cu entuziasm în virajele care se întind de-a lungul râului Couze Chambon. Cinci kilometri de urcuş, poate că Gaby a făcut cafea la filtru...

Chitara lui Goldman continuă să sângereze, când zăresc indicatorul pe care scrie „Froidefond". Podul de peste torent în faţă, fântâna cu apa roşie în dreapta, ferma Souille mai jos.

Nimic nu mi te poate şterge din minte, mă gândesc la tine. Poarta fermei e deschisă.

Fără să mă gândesc, fără să încerc să înţeleg ce-mi trece prin cap...

Opresc!

16 *Graver lecorce/Jusquă saigner* – versuri din *Pas toi,* piesă din 1985 a cantautorului francez Jean-Jacques Goldman.

Amandine Fontaine mă întâmpină în pragul uşii. Ar fi fost imposibil să nu-mi observe MiTo-ul parcat în curtea ei. Intenţionat n-am venit cu discreţie, ci ca medicurchemat de urgenţă şi care opreşte maşina făcând să scârţâie pietrişul.

— E vreo problemă, doamnă doctor? mă întreabă Amandine. Se preface sau e sincer îngrijorată?

— Nu, niciuna, staţi liniştită. îmi permit doar o mică vizită... de rutină. Ca între vecine. Trec prin faţa casei dumneavoastră în fiecare zi. M-am oprit sa vad ce mai faceţi.

Amandine e suspicioasă. Bănuiesc că, dacă i-aş cere voie, nu m-ar lăsa să intru. Nu contează! Trusa mea de medic îmi conferă oarecare autoritate. Nu-i dau de ales şi înaintez cu pas hotărât. în ciuda oricărei aşteptări, îmi face ioc să intru.

întreb cu dezinvoltură:

— Tom nu e acasă?

— Nu, e plecat la piscină, cu bicicleta.

Improvizez, lăsându-mi privirea să se plimbe prin camera principală.

— Pică bine.

Privirea îmi cade pe teancurile de lenjerie necălcată, pe farfuriile şi tacâmurile nestrânse de pe masă. Razele soarelui pătrund pe fereastra deschisă şi încing borcanele de dulceaţă cu capacele scoase. Păr de pisică se adună pe cârpele de vase neîntinse. Cărţi, ziare, jucării se îngrămădesc în vatra rece a şemineului care pare că n-a mai fost aprins de o veşnicie. în cele din urmă, adaug:

— Pe dumneavoastră voiam să vă văd, Amandine.

— Pe mine? De ce?

— Pentru că sunt medic. V-am observat la cimitir, nici nu puteaţi sta în picioare.

Amandine renunţă brusc să se mai sprijine de perete şi se îndreaptă, prinsă asupra faptului ca un gardian de la Palatul Buckingham care ar fi aţipit.

— Căldura, emoţia. Acum sunt bine.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

îmi mai las privirea să se plimbe încet peste ghiozdanul lui Tom, abandonat într-un colţ al camerei, peste tapetul jupuit de pe pereţi, de parcă Amandine decisese într-o zi să-l schimbe, după care se răzgândise; peste lăzile aliniate pe podea, umplute cu pământ şi cu răsaduri greu de identificat.

— Mă îngrijesc singură, doamnă doctor. Credeam că mesajul meu a fost clar.

Şi, ca să fie şi mai clar, se uită insistent la ierburile din lăzi. După câte se pare, amestecă medicina bazată pe plante şi homeopatia. Profit de moment ca să-mi continui inspecţia. Pe un scaun, atlase de flori şi de ciuperci de munte sunt puse în teanc. Postere agăţate pe pereţi: o plajă unde a fost scris pe nisip *save the planet,* un copac în formă de inimă, un glob pământesc în formă de bombă – tic-tac, tic-tac; citate şi poeme recopiate pe foi albe şi prinse în piuneze aproape peste tot, *înălţare* de Baudelaire, *Atâtea păduri* de Prevert, *Ora păstorului* de Verlaine, *Txoria txori* de...

Txoria txori?

Tresar surprinsă.

Txoria txori este cel mai celebru poem basc! Esteban îl ştia pe dinafară, ca toţi elevii de la şcoala lui. Ştia chiar să cânte melodia la chitară şi se amuza improvizând noi aranjamente. Ce caută textul ăsta aici,

agăţat pe peretele acestei case din Auvergne? Amandine şi Tom l-au adus de la Saint-Jean-de-Luz? De ce tocmai pe-ăsta? Şi în bască? Nici Tom, nici Amandine n-au cum să înţeleagă niciun cuvinţel.

Vocea lui Amandine mă izbeşte în ceafa.

— Ce anume căutaţi, doamnă doctor? O să fiu sinceră, există ceva care mă deranjează la dumneavoastră. Nu ştiu ce. Felul în care îl priviţi pe băiatul meu, probabil. Sau în care daţi târcoale cam mult în jurul casei mele. Care e problema dumneavoastră? Faceţi o anchetă socială, despre asta e vorba? Vi se pare că nu e destul de curat la mine acasă! Că-mi cresc prost copilul? O să mă raportaţi la serviciile departamentale?

Mă bâlbâi şi bat prudent în retragere.

— Nu, se poate, nici vorbă... Aveţi... aveţi o toaletă?

Amandine mă priveşte fix. Nu crede nicio secundă în nevoia mea presantă, ştie că e un mijloc de-a câştiga timp, de-a continua să spionez... şi totuşi, cum ar putea refuza?

— în fundul curţii, e o groapă.

— Glumesc. Pe culoarul din faţă. Prima uşă la stânga.

Toaleta miroase a santal. De la beţişoarele pe care le-a ars Amandine. Pe toţi pereţii, desenele lui Tom sunt lipite cu scotch. Toate, de când s-a născut. Pot să caut cât vreau, n-o să descopăr nimic deosebit, nu sunt decât sori banali, ceruri, câmpuri cu flori, vulcani verzi, doar că-mi atrag atenţia în câteva desene două siluete mari şi una mică: Tom are deci un tată! Bineînţeles, încă de la început mi-am formulat ipoteza asta în minte:

Tom şi Esteban ar putea avea acelaşi tată. Dar trebuie să recunosc că nicio legătură de paternitate n-ar fi suficientă pentru o astfel de asemănare.

Mă apropii mai mult, n-am să aflu nimic despre identitatea tatălui lui Tom zgâindu-mă la caricatura asta, făcută dintr-un băţ şi un cap mare. Desenul e datat *19.05.2013.* Tom avea trei ani. Restul peretelui e consacrat tablourilor pictate pentru ziua mamei... din toţi anii, aproape de când s-a născut Tom.

2013, 2014, 2015.

Mă opresc la cel din 2016: reprezintă două pisici aşezate în jurul unui buchet de flori, cu trei cuvinte mâzgălite.

maite zaitut ama

Trei cuvinte basce pe care Esteban le-a rostit de-atâtea ori. *Te iubesc, mamă*

Hipnotizată, mă aplec asupra desenelor din următorii ani, *2017, 2018, 2019.*

Aceleaşi cuvinte basce sunt scrise pe toate.

maite zaitut ama

Tom nu le-a învăţat la Saint-Jean-de-Luz, acum şase luni: cuvintele astea de dragoste au fost pictate de când avea Tom şase ani, imediat ce-a învăţat să scrie. Totuşi, Tom a locuit mereu în Auvergne, aici, la Souille, s-a născut la clinica Sorbiers din Issoire, scrie în dosarul lui medical.

Cum poate să vorbească basca? Euskara, limba bască, e una dintre cele mai complexe din lume, una dintre cele mai izolate, nu se învaţă decât în Euskadi[17], practic nimeni n-o vorbeşte în afara acelei regiuni.

Ies de la toaletă şi, de data asta, eu sunt cea care

17 Ţara Bascilor.

abia mă ţin pe picioare.

— Sunteţi bine, doamnă doctor?

Vocea lui Amandine e glacială. S-a sprijinit de hornul şemineului.

Nu, nu sunt... Ştiu că n-o să am altă ocazie să mai vin la Souille. Dacă vreau să aflu adevărul, acum e momentul, aici.

— Da... Doar că... doar că m-a surprins că fiul dumneavoastră scrie în bască.

Amandine nu se clinteşte.

— De ce?

— Am locuit acolo zece ani. Tom ştie basca?

— După părerea mea, asta nu vă priveşte!

Insist. Nu mai am nimic de pierdut.

— Sunteţi bască?

Amandine îmi zâmbeşte, punând mâna pe şemineu.

— Am fost în vacanţă o săptămână la Saint-Jean-de-Luz, vara trecută.

— Şi fiul dumneavoastră a învăţat basca într-o săptămână? Amandine mă priveşte sfidător. De data asta, războiul e declarat.

— Poate că e supradotat? Ce urmăriţi?

Asta e, m-am aruncat în apă.

— Să-l protejez, doar să-l protejez. O să fie ziua lui, peste două zile, pe 28 februarie.

— Mulţumesc, sunt la curent! Staţi liniştită, o să fie şi cadouri, un tort, le puteţi nota în raportul pentru serviciile sociale.

Asta e, mă scufund.

— Am avut un fiu, se numea Esteban, semăna mult cu Tom. Ar fi avut douăzeci de ani, astăzi.

Amandine îndreaptă spre mine un deget mânjit de

funingine.

— De ce spuneţi „se numea”?

Asta e, mă înec.

— A dispărut. în ziua în care împlinea zece ani. Eu... N-aş vrea să i se întâmple acelaşi lucru şi lui Tom.

O furie rece, brutală schimonoseşte faţa lui Amandine.

— *Să i se întâmple acelaşi lucru şi lui Tom?* Aş putea s-o iau drept ameninţare, doamnă. Ieşiţi afară! Ieşiţi din casa mea, din viaţa mea şi a băiatului meu!

îmi arată uşa din ochi.

— Adio, doamnă doctor, nu la revedere.

Mâna pe care mi-o întinde e complet neagră.

18

Ora 17.30.

Nectaire întârzie, asta nu-i stă în obicei.

Savine se uită la ceas, neliniştită. S-a aşezat în colţul cel mai ferit de pe terasa de la Poterne, aproape de ghivecele cu *Arbutus unedo* care ascund restul clienţilor de la mese. La sfârşit de zi, Besse e tot atât de animat ca într-un weekend de mai. Artizanii şi-au instalat tarabele sub felinare, în jurul fântânii din Place de la Poterne, şi vând mezeluri, miere, căciuli şi fulare la reducere, în timp ce preţurile beţelor pentru drumeţie şi ale pălăriilor de paie au explodat. în micul centru medieval al târguşorului domneşte o atmosferă veselă de sfârşit de iarnă, aproape de sfârşit de război, ca şi cum oamenii, cu preţul unei voinţe de

nezdruncinat, grad după grad, sunt mândri c-au făcut să triumfe, peste tot şi în orice anotimp, vara!

Savine e departe de-a împărtăşi acest armistiţiu festiv. îşi ridică ochii spre orologiul bisericii Saint-André ca să verifice că secundarul ceasului ei nu a luat-o la galop.

Ora 17.37.

Ce-o fi învârtind Nectaire? El, mereu punctual. Mereu prudent. Mereu venind mai devreme, cu eleganţa celor lenţi. Ce-o fi descoperit? N-o fi sărit calul? N-o fi încercat să prindă în cârlig un peşte prea mare? N-o fi...

— N-ai comandat nimic?

Nectaire!

Savine răsuflă uşurată. Secretarul a apărut din spatele jardinierelor de *Arbutus.* Are ochelari mari de soare, o pălărie de pescar Vulcania, nişte pantaloni prea scurţi şi o cămaşă ecosez asortată cu şosetele. Un amestec de Frison-Roche şi inspector Gadget.

Ciudat, dar ei îi place costumaţia lui ridicolă.

— Te aşteptam.

— Deci, două beri. Pentru că am o grămadă de lucruri să-ţi povestesc!

*

Entuziasmul a trecut repede. Nectaire suflă o veşnicie în spuma berii lui blonde Doriane. Savine a băut deja jumătate dintr-a ei.

— Să recapitulăm, Bocolon. Ai găsit informaţii

despre asociaţia aia belgiană, Leagănul Berzei?

Nectaire suflă delicat în câţiva norişori de spumă.

— Nu. Niciuna. N-am avut timp. N-am renunţat, totuşi.

— N-ai avut timp? (Savine e cât pe-aci să-şi scuipe berea în halbă.) Atunci, zi mai repede! La raport, Bocolon, că ne-apucă noaptea!

Nectaire îşi înmoaie buzele ţuguiate în spumă, cu precauţie, cum se încearcă o apă prea rece cu vârful degetelor de la picioare, şi se hotărăşte în sfârşit să vorbească.

— O să vezi tu când intră Bocolon în acţiune! Pe pagina de Facebook a lui Maddi Liberi scrie că a locuit mai întâi la Saint-Jean-de-Luz, timp de zece ani, apoi la Etretat, timp de alţi zece ani. Am decis să încep să prospectez partea cu Saint-Jean-de-Luz. Am sunat direct la comisariat. îţi fac un rezumat. Telefonul sună, cineva răspunde şi eu spun, cu intonaţia asta: „Alo? Aici locotenentul Lespinasse, de la brigada din Besse. Avem o omucidere pe cap şi am nevoie de informaţii exacte”.

Nectaire se opreşte şi caută o încurajare în ochii lui Savine.

— Bun, eşti un geniu, Bocolon. Continuă!

— Să-ţi spun sincer, nu prea ştiam ce caut, dar de îndată ce am rostit numele lui Maddi Liberi, limbile s-au dezlegat. Mi l-au dat la telefon pe un anume locotenent loan Lazarbal, care o cunoştea bine, chiar foarte bine. Ţine-te! Esteban, fiul lui Maddi Liberi, a dispărut într-o dimineaţă de iunie acum zece ani, pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz.

— Esteban? Sosia lui Tom Fontaine? Dispărut? Şi n-a

fost găsit niciodată?

— Ba da, Savine... Ba da! O lună mai târziu.

19

Xenoglosie

Capacitatea de a vorbi o limbă străină fără s-o fi învăţat.

Am oprit maşina după podul din Froidefond, am condus doar atât cât să mă îndepărtez de Souille şi cât să nu mă apropii prea mult de Moulin. Simt nevoia să fac bilanţul înainte de-a mă întoarce acasă.

Cazurile de xenoglosie sunt numeroase în lume, verificate, deseori mediatízate, şi cu toate acestea, în majoritatea situaţiilor, ştiinţa nu ştie să le explice. Cel mai des se manifestă la copii.

Derulez pagina din Wikipedia.

în lipsa altor ipoteze raţionale, se întâmplă frecvent să fie privite ca un miracol. Cazul cel mai celebru nu este xenoglosia celor doisprezece apostoli, în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei? încep să vorbească în toate limbile ca să ducă peste tot în lume vestea învierii lui Hristos. Dar, dacă nu credem în miracole, trebuie să admitem că această cunoaştere a unei limbi neînvăţate este stocată într-una dintre zonele creierului şi că, dacă nu a fost dobândită, înseamnă că este înnăscută. Cu alte cuvinte, ea aparţine memoriei noastre cerebrale şi este, deci, o reminiscenţă dintr-o viaţă anterioară.

îmi las capul pe spate. Vulcanii se răstoarnă, tot cerul se întoarce cu susul în jos, miile de brazi îl

străpung. Esteban vorbea basca, nu fluent, dar îndeajuns cât să se descurce. în Franţa, mai puţin de cincizeci de mii de persoane stăpânesc această limbă...

Mintea mi-o ia la goană, spre Ţara Bascilor, face un salt de zece ani într-o clipă.

N-am vrut niciodată să-i cred pe poliţiştii din Saint-Jean-de-Luz, în dimineaţa aceea din iulie 2010, când mi-au prezentat cadavrul băiatului înecat.

Am refuzat să cred ipoteza accidentului, am refuzat să cred toate dovezile.

Prin urmare, azi, cum să cred într-o coincidenţă?

Cum să nu cred că Esteban nu e mort?

Că încă trăieşte, undeva în capul lui Tom.

20

Nectaire dă pe gât o înghiţitură zdravănă de bere ca să-şi facă curaj.

— Da, repetă el. Da, Savine, Esteban a fost găsit. O lună mai târziu. în largul cornişei Urrugne, o faleză situată la vreo câţiva kilometri de plaja de la Saint-Jean-de-Luz. înecat. Lui Lazarbal încă îi tremura vocea, după zece ani. O lună întreagă au căutat peste tot: anunţuri de dispariţie în tot sud-estul Franţei, până în Spania, apel la martori, căutări minuţioase prin pădurile din zonă. Au luat în calcul toate ipotezele, accident, fugă, răpire. Şi totul s-a terminat după o lună, cu dovada la care toţi se gândiseră, fără s-o aştepte: un înec obişnuit. Oceanul era periculos în dimineaţa aceea, curenţii puternici, aşa au explicat experţii de ce corpul lui Esteban a fost găsit la trei kilometri depărtare de Grande Plage de la Saint-Jean-de-Luz, patru săptămâni mai târziu.

Savine pare foarte impresionată. Nectaire ştie că misiunea ei dintotdeauna e să salveze copiii. Berea îi tremură în mână. Totuşi, reuşeşte să rostească o întrebare.

— Un cadavru... în apă... timp de o lună. Cum l-au identificat?

— Era corpul unui băiat de zece ani. Purta un şort de baie indigo. A fost de-ajuns ca să-l identifice. Dar îţi dai seama că au efectuat toate testele ADN posibile. Lazarbal mi-a confirmat, cadavrul era într-adevăr al micului Esteban Liberi. Chiar dacă...

Bocolon îşi suge restul berii cu lenea unui bebeluş ghiftuit.

— Chiar dacă? îl îmboldeşte Savine nerăbdătoare.

încă trei înghiţituri.

— Chiar dacă mama lui, Maddi Liberi, n-a acceptat niciodată! Continua să vorbească despre el de parcă dispăruse şi-atât. A cerut mai multe analize şi paraanalize de ADN, dar toate au confirmat că era într-adevăr corpul băiatului ei. Cât priveşte înecul, n-a crezut niciodată într-un accident. A rămas convinsă mai departe că fiul ei a fost răpit!

— Şi atunci... că a fost asasinat?

— CCTD!

Rămân amândoi gânditori un moment îndelungat. Aşadar, doctoriţa Liberi poartă secretul acesta împovărător.

Moartea copilului ei.

Totul se limpezeşte, evident. Nectaire înjghebează în mintea lui o ipoteză şi ghiceşte că şi Savine o ţese pe aceeaşi: Maddi Liberi l-a întâlnit pe Tom Fontaine undeva, poate că pur şi simplu a văzut pe internet vreo poză de-a lui. Semăna izbitor cu fiul ei! Atât de mult,

încât să se mute din localitate, să-şi schimbe serviciul, doar cu care să se apropie de el. încât să vrea să-i vorbească, să-l atingă...

— Crezi, murmură Savine cu o voce gâtuită, că Maddi Liberi şi-a dorit atât de mult ca fiul ei să fie încă în viaţă... încât a căutat alt băiat cu care să-l înlocuiască? Chiar şi... zece ani mai târziu?

Nectaire nu răspunde. Observă o albină dând târcoale între paharele lor goale şi fructele roşii ale *Arbutus-uhii.* Aşteaptă răbdător ca ea să aterizeze pe masa lor, să-şi înmoaie trompa într-o picătură îndulcită şi, cu un gest uimitor de rapid, apucă paharul, îl întoarce cu gura în jos şi prinde insecta...

Savine rămâne cu gura căscată. în faţa ei e Nectaire sau Lucky Luke reîncarnat? Se gândeşte la o remarcă ironică pe care să i-o servească, exact când telefonul îi sună în buzunar. Cum răspunde, o voce disperată ţipă, cât pe-aci să-i spargă timpanele:

— Savine? Sunt Amandine!

21

Seara se lasă blând peste vulcani. Dincolo de cerul de culoarea portocalei roşii, craterele capătă nuanţe de acvamarin, ca nişte coliere de insule legate între ele. Un decor de arhipelag fantastic. Pietrele negre ale cătunului Froidefond, încălzite toată ziua de soarele încăpăţânat, par să respire în sfârşit. Tom îşi recapătă şi el suflul, după ce a urcat, fără să se oprească, panta de la Murol la Froidefond. După cei cinci sute de metri înotaţi la piscină, îi mai lipseşte doar să se-apuce să alerge şi o să fie pregătit pentru triatlonul lacului Chambon!

îşi sprijină bicicleta de ghizdul de granit umed al fântânii şi se abţine să bea din apa roşie care curge din robinetul de bronz. Mama i-a interzis. Totuşi, din curtea fermei, vede adesea oameni ieşiţi la plimbare venind să-şi umple sticla, mai ales oameni în vârstă. Ştie legenda, bineînţeles, ca toţi cei din partea locului...

Micul punct negru străbate în viteză drumul, virajele de mai sus de Froidefond, la început nu mai mare decât o muscă, dar crescând pe măsură ce se apropie, până când are exact aceeaşi înălţime ca el.

Şi chiar aceeaşi bicicletă! Una puţin mai nouă, probabil, schimbătorul de viteze nu e ruginit şi roţile strălucesc cu toate spiţele lor de oţel.

Tom se bucură să vadă că opreşte ca să stea de vorbă cu el. E singurul copil din cătun, aşa că apariţia unui prieten, chiar dacă ieşit din capul lui, este totuşi o veste bună. îi face cu mâna băiatului, care-i răspunde la fel. Are tot timpul impresia că se vede într-o oglindă, o oglindă care vorbeşte şi pedalează!

— Salut, Tom, spune oglinda.

— Salut, Esteban, răspunde Tom, fără nici cea mai mică ezitare. '

Băiatul din oglindă îşi sprijină, la rândul lui, bicicleta de fântână. Se încruntă, jignit.

— Nu mă cheamă Esteban! Ţi-am mai spus şi data trecută, la piscină. Arăt eu a băiat care a murit înecat?

— Şi-atunci cum te cheamă?

Băiatul din oglindă ezită, ca şi cum identitatea lui ar fi cel mai mare secret, dar până la urma se dă bătut:

— Bine, de acord, dacă aşa-ţi place, spune-mi Esteban!

Tom se bucură, victorios.

— Ei vezi, aşa te vreau! (Se uită cu invidie la bicicleta nouă-nouţă.) Ce faci?

Esteban deschide pumnul. O monedă de un euro străluceşte în palma lui.

— Cobor la Murol să iau pâine.

închide pumnul încet.

— Pot să vin cu tine? propune Tom.

— Parcă eram o fantomă?

— Fantomă sau nu, ai nevoie totuşi de o bicicletă ca sa cobori şi va trebui să pedalezi ca să urci înapoi!

— Eşti complet ţicnit... Dacă m-aş ii înecat în ocean, acum zece ani, cum aş mai fi aici, stând de vorbă cu tine?

Tom oftează.

— Ţi-am explicat deja! Ai murit în momentul în care m-am născut şi atunci sufletul tău a venit să locuiască în capul meu... şi pentru că se apropie aniversarea mea, îţi faci simţită prezenţa, faci tărăboi în creierul meu, înţelegi, ca un vis sau mai degrabă ca un coşmar.

Esteban îşi dă jos rucsacul din spate şi-l pune pe marginea fântânii.

— Drăguţ! Am o faţă de coşmar?

Deschide rucsacul şi scoate un pachet de prajiturele cu ciocolată şi o sticlă de Cola.

— Vrei? îţi dau şi ţie... E destul de grozav cel mai rău coşmar al tău, nu?

Tom primeşte, muşcă din prăjiturică, pare reală! Şi Esteban mănâncă. îl derutează puţin faptul că o fantomă poate avea atâta poftă de mâncare. Niciunul nu mai ştie ce să zică vreun minut. Când îşi clătesc gurile cu înghiţituri zdravene de Cola, Tom aruncă o privire în jur: la casele din Froidefond cu obloanele

închise, de mai sus; la Souille, casa lui, aflată chiar dedesubt; şi, de jur împrejur, la păşunile cu păpădii înflorite şi părăluţe aproape adormite. Schiţează fără să vrea o mişcare în spate. Câteva albine zboară din floare-n floare, în depărtare. Mâna îi tremură şi o bună parte din conţinutul sticlei i se varsă pe gât.

— La naiba!

Esteban n-a scăpat nimic din scenă.

— Ţi-e frică de albine?

— Da, mărturiseşte Tom, doctorii numesc asta apifobie. Şi viaţa mea o să devină un iad. De obicei, albinele nu ies până în mai, dar, cu încălzirea globală, uite-le deja aici, din februarie! Nici nu-ţi închipui prin ce chin trec.

încearcă să şteargă cu mâneca puloverului Cola scursă pe gât. Simte lichidul lipicios prelingându-se pe sub haine.

— De fapt, ba nu, continuă Tom, enervat. Cred că-ţi închipui, având în vedere că tu mi-ai transmis trauma asta!

— Mersi! Drăguţ ca întotdeauna!

Tom se gândeşte la şamponul cu miere şi ovăz cu care Esteban s-a spălat pe cap la piscină.

— Pentru nimic! Acum ai noroc că eşti fantomă şi nu-ţi pasă de înţepături. Probabil de-aia nu-ţi aminteşti.

— Ce să-mi amintesc?

— De frica ta de albine.

Esteban îşi pune prăjiturele şi sticla de Cola la loc în rucsac, apoi continuă.

— M-am mai gândit de-atunci, îţi dai seama. De când am fost la piscină, vreau să zic. Cred că, săpând foarte adânc, am scos la lumină nişte amintiri... Văd... Văd un

joc de-a v-aţi ascunselea... Munte de jur împrejur, marea în depărtare, un pârâu, vaci... Văd cinci stupi, dar nu ştiu că sunt stupi, cred că sunt coteţe. Şi atunci mă hotărăsc să mă ascund şi...

Tom bate din palme, atât ca să aplaude, cât şi ca să-i întrerupă povestirea.

— Bravo, douăzeci de puncte din douăzeci, n-are rost să povesteşti urmarea, nu e o amintire grozavă nici pentru tine, nici pentru mine!

în timp ce-şi pune rucsacul în spate, Esteban îl priveşte fix pe Tom.

— Şi tu cum poţi să-ţi aduci aminte de toate lucrurile alea? Dacă eu eram încă în viaţă, atunci tu nu erai încă născut!

Tom îşi duce un deget la buze.

— Mi le-a povestit altcineva. Dar, sst, e un secret!

Esteban îşi pune mâinile pe ghidon. Se uită la ceas.

— Cum vrei. Trebuie să plec, altfel rămân cu buza umflată la brutărie. (îi face cu ochiul lui Tom.) Nu sunt decât o fantomă debutantă, nici măcar nu pot să trec printr-o uşă închisă! Şi tu, înainte să te duci acasă, ai face bine să te speli.

Petele de Cola formează aureole mari pe puloverul bej al lui Tom, iar lichidul negru continuă să invadeze lâna.

— Spală-te la fântână.

— în niciun caz! Nu trebuie să bei apa... nici măcar s-o atingi!

Esteban e din nou în şa.

— E clar, eşti sărit de pe fix!

— Nu vorbi prostii, răspunde Tom, supărat. Despre apa din fântână, toată lumea ştie că...

— Atenţie! în spatele tău!

Esteban a strigat. Tom a tresărit. Se întoarce brusc. Trei albine roiesc în jurul puloverului său, atrase de zahăr. Dă din mâini cu gesturi ample şi dezordonate de marionetă cu firele încurcate: asta agită şi mai mult insectele. Esteban se pregăteşte să-i strige nişte sfaturi, „stai liniştit, nu mişca”, dar Tom a rupt-o deja la fugă, sperând să scape de ele.

îl vede trecând strada, urcând taluzul, luând-o pe câmpul care coboară în pantă lină până la torent, lăsând în urma lui o brazdă de iarbă strivită...

Iar în jurul lui, vreo două albine care au curajul să urmărească floarea bej îndulcită ce încearcă să le scape.

*

Niciodată n-a mai alergat Tom cu atâta avânt. Nu se gândeşte la nimic, se lasă dus de pantă. Fiecare pas e mai rapid, mai lung decât cel dinainte, ca un ceas care-o ia razna, ca o minge care se rostogoleşte şi prinde tot mai multă viteză. E imposibil să se mai oprească, picioarele lui puse pe fugă n-ar mai putea s-o facă indiferent de comenzile primite de la creier, albinele sunt tot acolo, Tom le simte.

A făcut o mare greşeală fugind de la fântână! A luat-o pe unde nu trebuie, a tăiat-o drept peste cea mai apropiată pajişte, pe panta cea mai abruptă. A crezut că aşa scapă de insecte, dar oriunde se uită, pajiştea scăldată de soare e plină de piciorul-cocoşului, maci şi păpădii. Tijele lor îi ajung până la genunchi şi la fiecare pas are impresia că deranjează sute de albine ocupate

să adune polen şi că, furioase, ele o să se năpustească asupra nesăbuitului care a încercat să le strivească.

Oare câte îl urmăresc? N-are timp sa verifice, doar certitudinea absolută că nu trebuie să se întoarcă, trebuie să continue.

Pârâul e în josul pajiştii, foarte aproape. Odată ieşit din capcana asta înfloritâ, va fi salvat. Tom aleargă mai departe, oare propria răsuflare îi zumzăie la urechi sau tot insectele?

Pârâul e acolo, imediat după gardul de sârmă ghimpată, prin care trece aproape fără să se oprească, doar depărtându-i sârmele de oţel. Mâinile îi sângerează de parca ar fi vrut să culeagă un trandafir. Asta e, tot înainte. îşi imaginează o clipa, îngrozit de acest gând, că urmăritoarele lui nu sunt albine, ci viespi atrase de sânge, de care nu mai are nicio şansă să scape...

Să nu-şi piardă concentrarea, asta-i important! Cola de pe puloverul lui le atrage, nu cele trei zgârieturi, dar n-are timp să şi-l dea jos. Sunt aici, zburând încolo şi-ncoace, le simte.

Pleosc! Tenişii i se afundă în apă. E singura lui şansă! Mama o să fie furioasă, e singura lui pereche pentru toată iarna, dar nu-i pasă. Apa îi ajunge până la glezne, mai jos decât iarba înaltă, ţi nu mai deranjează nicio insectă când calcă, doar pietrele care i se rostogolesc sub picioare. De câteva ori alunecă şi e cât pe-aci să cadă.

Speră că s-a îndepărtat destul, că albinele au rămas pe malul celălalt, dar pârâul nu are decât un metru lăţime, un singur pas spre trifoiul-de-baltă sau stânjeneii care cresc pe mal ţi totul o s-o ia de la capăt.

Şi-atunci să continue până la marginea pădurii, drept în faţă? La umbra brazilor şi a castanilor, n-a înflorit încă nicio plantă primăvăratică. Acolo va ft la adăpost!

încă vreo câţiva metri. Converşii vechi ai lui Tom pleoscăie de parcă ar alerga printr-o piscină gonflabilă, o piscină gonfla- bilă interminabilă, o piscină gonflabilă cu apă din ce în ce mai rece, pe măsură ce înaintează în pădure. Acum e sigur salvat.

Totul e întunecat în pădurea străbătută de pârâu, nu mai există confetti de culoare care să-i atragă pe monştrii ăia... Dar încă aude zumzăit, de undeva de aproape, de parcă ar fi un cuib suspendat, iar cele câteva hăitaşe i-au întins o capcană şi îl aşteaptă un roi.

Trebuie să continue, sa mai coboare pe firul torentului, o să-l lase ele în pace până la urmă.

Zumzetul ăla, totuşi, acolo, drept în faţă...

Apa îi ajunge acum până la genunchi...

îşi aminteşte deodată numele torentului. L-a citit pe o hartă. Pârâul Enfer[18]. Şi ce-i cu asta? Nu trebuie să renunţe, nu trebuie să se oprească, trebuie sa sară din piatră-n piatră, deşi cu băgare de seamă, să le ocheasc pe cele bune, pe cele mai mari, pe cele mai stabile, ca să nu cadă...

Tom n-are timp să-şi recapete echilibrul, când vede golul în faţa lui. Are doar timp să înţeleagă că zgomotul pe care-l auzea era zumzetul unei cascade. Are timp doar să-i măsoare din ochi înălţimea, vreo cincisprezece metri. Are timp doar să-şi aducă aminte numele ei, Saut du Loup[19], şi să se uite cu groază la stâncile ascuţite de jos, ca nişte colţi în care o să se înfigă...

înainte să se prăbuşească.

---

18 Infern (fr.).

19 Saltul Lupului (fr.).

V

ADOPŢIA

>

Saut du Loup

22

— Toooom!

— Toooom!

S-a făcut aproape noapte. Savine înaintează la lumina lanternei telefonului. Nu i-a trecut prin minte să-şi ia o lanternă adevărată. Amandine a sunat-o acum un sfert de oră, panicată.

Tom nu s-a întors acasă!

Savine n-a stat pe gânduri, l-a lăsat pe Nectaire pe terasa de la Poterne. Amandine nu-i genul care să se îngrijoreze pentru nimic, e mai degrabă o mamă îngăduitoare, totul merge întotdeauna bine, aşa că, dacă ea a chemat ajutoare...

Lanterna lui Amandine, la câţiva paşi distanţă, împrăştie şi ea semiîntunericul. Coboară amândouă, încercând să cerceteze fiecare metru al pajiştii.

Tom nu s-a întors acasă de la piscină, a precizat Amandine între două hohote de plâns. *I-am găsit bicicleta sprijinită de fântâna din Froidefond, iar moş Chauvet l-a văzut traver- sându-i păşunea în fugă, înspre pârâul Enfer.*

Au ajuns, de altfel, la pârâu.

— Toooom!

— Toooom!

Nici urmă de copil.

A trecut pârâul? Şi apoi s-a rătăcit în pădure? în mai puţin de treizeci de minute o să se întunece de-a binelea. Cum să-l mai găseşti?

— Toooom!!!

Ultimul strigăt al lui Amandine e mai ascuţit decât celelalte. Fata asta e pe cale să cedeze, se gândeşte Savine. Ea, de obicei atât de relaxată, atât de încrezătoare, însă totul o să se rezolve. Savine se apropie de ea, o strânge în braţe, *o să fie bine, draga mea, o să-l găsim noi.* Asistenta socială încearcă să se ridice la înălţimea situaţiei, ca un căpitan în furtună, dar se trezeşte şi ea cuprinsă de nelinişte. *Doamne, dacă i s-a întâmplat ceva lui Tom...*

încearcă să gândească metodic, s-o calmeze pe Amandine.

— Tom probabil a trecut pârâul. Cu siguranţă e undeva în pădure, între Froidefond şi Murol. O să chemăm întăriri. Tot satul. O să cercetăm fiecare palmă de loc. O să...

Telefonul lui Savine sună exact în clipa aia. Ea răspunde fără să stingă lanterna. Haloul de lumină pare să-i traverseze urechea.

— Sunt Nectaire. L-aţi găsit?

— Nu... nu încă...

— Unde sunteţi?

— La pârâul Enfer, la poalele păşunii lui moş Chauvet.

Savine îl aude pe Nectaire reflectând. *Grăbeşte-te, Bocolon, măcar o dată...*

— V-aţi dus până la Saut du Loup? întreabă deodată secretarul primăriei.

— La Saut du Loup? Tom totuşi n-a...

În momentul în care rosteşte aceste cuvinte, Savine îşi dă seama că Nectaire are dreptate. Munţii din împrejurimi sunt înţesaţi de cascade, dar Saut du Loup e cea mai periculoasă, mai ales dacă ajungi la ea din amonte, o cădere de cincisprezece metri, într-o perdea de apă dublă, alimentând o vastă piscină naturală.

— Te sun eu, Nectaire.

În haloul lanternei, Amandine clipeşte cu ochi de cucuvea.

— Deci?

— Hai, vino după mine.

Savine o ia înainte cu o alură de militar, călcând cu paşi apăsaţi pe malul pârâului.

*

Corpul mic al lui Tom pluteşte pe lac, la poalele cascadei.

— Tooommy! urlă Amandine. Nu, nu, nu, Tooommy!

Mai exact, picioarele lui plutesc. Capul şi jumătate din trunchiul băiatului se odihnesc pe malul râpos, ca o epavă de lemn eşuată.

Amandine a trecut pe lângă Savine, mai bine zis a împins-o la o parte. Coboară rapid stâncile negre şi tăioase, fără nici cea mai mică atenţie. Savine, copleşită de şoc, n-are nici măcar forţa să-i spună să aibă grijă. Tânăra mamă mai mult derapează decât coboară, lunecând de la o stâncă la alta, cu fundul pe pietre, julindu-şi mâinile, un tobogan spre infern. Ajunge pe picioarele ei, printr-un miracol, întreagă, la baza cascadei.

— Tommy!

Se aruncă în pârâu, apa rece ca gheaţa îi ajunge până la talie, dar o traversează agăţându-se de stâncile ude, urcă pe malul celălalt şi se repede la micul corp întins pe jos.

Băiatul reacţionează, se cutremură, tuşeşte şi scuipă.

— Ma... mamă.

E viu!

Savine e lângă ei. O ajută pe Amandine să-l scoată pe Tom din apă, să-i dea jos puloverul ud, pantalonii, tenişii, să verifice dacă n-are vreo rană gravă şi, fiindcă Tom e îngheţat, să-l îmbrace cu haine uscate. Savine îl acoperă cu jacheta ei, după care îşi scoate telefonul.

— Ce faci?

Amandine stă aplecată asupra fiului ei şi-i şopteşte cuvinte liniştitoare.

— Chem medicul!

— N... nu, bâiguie Amandine, lipindu-şi corpul ud de-al lui Tom, aproape lipsit de viaţă. Nu are rost. O să...

Savine nu pierde timpul negociind.

— N-avem de ales! Băiatul tău e în hipotermie. Trebuie îngrijit, cât se poate de repede!

— Nu... nu Liberi, bolboroseşte Amandine, lipindu-se şi mai tare de Tom.

— Nu fi caraghioasă, tranşează Savine cu autoritate. Ştii vreun alt doctor în ţinut?

23

Tom e în patul lui. Are tras un cearşaf tras până sub bărbie, un strat de pături triplu, şi pe Monstro, balena lui de pluş, pe post de pernă. Sunt aplecată peste el.

—- Nu-i cine ştie ce, micuţule. O nimica toată. Ai avut mare noroc, să ştii, că n-ai căzut pe o stâncă. Şi că mama te-a găsit atât de repede. Acum o să te odihneşti, ţi-am dat un medicament care o să te facă să dormi bine. Când o să te trezeşti, o să te doară glezna, o să ai o vânătaie mare pe sub şosetă, dar n-o să te împiedice să mergi. în schimb, mâine, fără bicicletă!

I-am cerut lui Amandine să mă lase singură cu el, dar n-a acceptat. Nu mă grăbesc, îi aranjez cearşaful pe lângă corp, îi dau un pupic pe obraz, în acelaşi timp înregistrând fiecare detaliu al camerei lui: un Pinocchio de lemn lăcuit atârnat de tavan, lira improvizată rezemată de peretele din faţă, pos- terele cu surferi prinse în piuneze pe pereţi, fotografii cu Hendaye, Bidart, Hossegor şi ilustraţii decupate din reviste basce. Mereu Euskadi... Şi Esteban îi venera pe aceşti campioni ai sporturilor cu placa, dar locuia în faţa celor mai mari valuri din Europa. Nu pe lacul Chambon sau Pavin i-a putut vedea Tom pe idolii săi surferi.

încerc să mai câştig câteva secunde netezind pliurile aşternutului. Mi-ar plăcea să observ şi restul, cele câteva cărţi îngrămădite într-o ladă pe post de bibliotecă, hainele împăturite într-un şifonier fără uşă, câteva CD-uri împrăştiate, foarte puţine jucării.

— Lăsaţi-l în pace acum, doamnă doctor.

Amandine a vorbit cu voce joasă, dar tot un ordin e. Ce-aş putea face? Ies.

Savine Laroche a rămas în camera principală. încearcă să facă un pic de loc în impresionanta debandadă ca să întindă hainele ude ale lui Tom. Amandine nu s-a ocupat de asta, în schimb, din reflex s-a dezbrăcat şi s-a înfăşurat într-un sari lung, brodat.

îmi iau timp să-mi trag răsuflarea. Am coborât la

Souille de urgenţă, cum m-a sunat Savine, lăsându-l baltă pe Gabriel în faţă cu lasagna pe care, pentru prima dată, o pregătise el.

Când am ajuns, Tom era întins în pat şi murmura, într-un semidelir, că-i pare foarte rău, că n-a fost vina lui, că-i fusese foarte frică pentru că era singur şi că fugise pentru că albinele voiau să-l înţepe.

Albinele? Auzisem bine? Tom suferea şi el, ca Esteban, de apifobie?

Savine Laroche se mirase şi ea, însă nu din acelaşi motiv. – Erai singur?

Lui moş Chauvet, înainte să-l zărească pe Tom fugind cât îl ţineau picioarele la vale pe păşunea lui, i se păruse că-l vede vorbind cu un băiat de vârsta lui, lângă fântână. De ce nu spunea Tom adevărul?

— Nu contează, intervenise Amandine. N-o să ştim niciodată ce e adevărat şi ce nu. Tom are prea multă imaginaţie.

Incidentul părea deja aproape uitat. Eram şocată.

Băiatul ei vede moartea cu ochii, cade din vârful unei cascade şi asta nu pare mai grav pentru Amandine decât dac-ar fi alunecat la duş. După ce-a trecut momentul de panică isterică, accidentul parcă i s-a şters din minte. M-am abţinut să reacţionez, s-o zgâlţâi, să-i spun adevărul în faţă. Am întâlnit atâtea mame iresponsabile ca ea de-a lungul carierei, care nu reacţionează decât la emoţie, care...

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

Amandine a închis uşa camerei lui Tom. Nu-mi mai vorbeşte în şoaptă, de data asta, dar tot a ordin sună.

Sub efectul surprizei, nu-i răspund. M-am ocupat de

urgenţă de fiul ei, l-am lăsat pe Gabriel singur cu cina lui la lumina lumânărilor, am sosit la nici cinci minute după ce am fost chemată şi ea deja are de gând să mă dea afară?

Amandine repetă, de parcă vrea să termine cât mai repede, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă mâine Tom poate să pedaleze din nou, să înoate din nou, să se confrunte cu alte albine.

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

îi răspund cu aceeaşi răceală.

— Nimic.

Apoi adaug, fără să mă pot abţine:

— Tom a avut mare noroc. Ar fi putut... muri înecat... Trebuie... trebuie supravegheat mai bine.

Amandine deja a deschis uşa. E la fel de palidă ca întotdeauna în rochia ei brodată cu auriu şi îmi întinde o mână albă.

— Adio, doamnă doctor.

Când ies, Savine Laroche îşi ia jacheta de lână şi îmi zâmbeşte. O să iau asta drept un mulţumesc! O îmbrăţişează îndelung pe Amandine, are privirea blândă a bonelor care ştiu să se descurce mai bine decât mamele cu copiii lor.

— Vă însoţesc, doamnă Liberi.

24

De îndată ce ieşim, noaptea fără stele ne înghite. Maşina mea e parcată la câţiva metri distanţă, la intrarea în curtea fermei, iar autoturismul de teren al

lui Savine Laroche e oprit un pic mai departe, la intrarea în cătun. Mă pregătesc să-mi scot cheile, să fac să clipească ochii mari şi adormiţi ai MiTo-ului, când Savine pune o mână pe umărul meu.

Mă înfior, de parcă o creangă invizibilă m-a agăţat pe întuneric.

— Trebuie să stăm de vorbă, Maddi. îmi dai voie să-ţi spun Maddi?

Nu protestez. Şi eu simt nevoia să mă confesez, asta-i sigur.

— Cum doreşti.

Trecem de maşinile noastre, niciun felinar nu e aprins în Froidefond, ne ghidăm doar după zgomotele nopţii, Couze Chambon care curge pe sub pod, un brotac care cântă, arborii care se leagănă. întreb din nou.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Am obiceiul să fiu sinceră, Maddi, aşa că n-o să-ţi ascund nimic. Am făcut cercetări. Despre tine.

Savine îmi turuie apoi dintr-o suflare tot ce-a aflat: Saint- Jean-de-Luz, Etretat, fotografiile mele postate pe Facebook, Esteban, ancheta lui Lazarbal, asemănarea fizică cu Tom...

Sunt năucită!

Cum a făcut să afle atâtea? Pe pagina mea nu se găsesc decât fotografii şi câteva date generale despre viaţa mea; o faţadă, o spoială, ca să mă protejez mai bine.

— Te-ai mutat aici ca să fii aproape de Tom, nu-i aşa, Maddi? Pentru că băiatul ăsta seamănă cu fiul tău. Fiul tău care a murit înecat.

Cum a avut ea acces la informaţiile astea? Prin Lazarbal? Poliţiştii ăştia au auzit de secretul profesional? încerc să gândesc cât pot de rapid. Mă aşteptam, desigur, ca mai devreme sau mai târziu secretul meu să fie divulgat. Dispariţia lui Esteban a fost mediatizată, acum zece ani. Numele meu a apărut în ziare. Nimeni, în zilele noastre, nu mai poate scăpa de trecutul lui. Ce altă soluţie îmi mai rămâne, în afară de a fi cât mai sinceră?

Mergem printre două ziduri de piatră. Un oblon se trânteşte, casa din faţa noastră e clar părăsită. Trei raze subţiri de lumină se strecoară din cea de alături, oare acolo două fantome se uită la televizor?

— Ascultă-mă bine, Savine. Presupun că pot să-ţi spun Savine. Tom nu este doar sosia lui Esteban. E mult, mult mai complicat de-atât.

Nu-mi dau seama de câte ori am făcut turul celor trei străduţe ale cătunului, al celor zece case, al fântânii, al podului... De trei ori? De şase? De zece? Destul cât să-i povestesc totul, metodic, clinic, rezumându-mă doar la fapte şi Ia cronologia lor, de la şortul de baie indigo la xenoglosie, enumerând fără teamă de ridicol suma asemănărilor suprarealiste dintre cei doi băieţi. Noaptea mă protejează, nu pot citi pe chipul lui Savine expresiile de compătimire ale celei care ascultă cu răbdare delirul unei confidente cu prea multă imaginaţie.

Nu le pot citi, dar imediat ce-mi termin lunga expunere, simt în tonul ei toate accentele milei.

— Maddi... n-ar fi mai logic... să fi inventat totul?

— Nu mă crezi, aşa-i? Ai avut politeţea să nu mă întrerupi, dar nu mă crezi?

— Cine-ar putea să te creadă?

— Tu! Tu ai văzut până unde-l poate duce pe Tom frica de miere şi de albine. Tu ai văzut cuvintele basce prinse cu piuneze de pereţii camerei iui, chitara improvizată de la capul patului, pata maronie pe abdomenul lui, când l-am dezbrăcat... Tu îl cunoşti pe Tom!

— Dar nu-l cunosc pe Esteban.

— O să-ţi arăt dovezi, toate dovezile, fotografii, înregistrări video, rapoartele poliţiei.

Tăcerea ne învăluie. Am convins-o? O clipă mă agăţ de speranţa asta, până ce vocea lui Savine se pierde în noaptea neagră.

— Şi ce, doamnă doctor? Chiar dacă tot ce mi-ai povestit e adevărat, ce-ar schimba asta?

Se opreşte din mers, din gura ei ţâşneşte un fulger alb.

— Esteban a murit acum zece ani.

Mă agăţ de umbre, ca trăsnită. Cuvintele mi se risipesc, încerc să le adun, dar se năruie de îndată ce le strâng grămadă.

— Eu... n-am crezut-o niciodată.

Un al doilea fulger, fără avertisment, iară tunet.

— Chiar dacă, Maddi... Chiar dacă toţi poliţiştii de pe pământ, toţi experţii se înşală, chiar dacă nu fiul tău a fost cel găsit înecat la cornişa din Urrugne. Esteban ar fi avut douăzeci de ani azi! Tom nu poate fi el!

Cuvintele îmi scapă, fug de raţiunea mea.

— Doar... dacă...

— Doar dacă ce, Maddi?

— Doar dacă Tom nu e fiul meu... reîncarnat.

Continuăm să mergem, fără să vorbim, spre maşinile

noastre. Unde s-or fi dus toate stelele? Oare vreun vulcan, la adăpostul nopţii, ca un banal furnal de uzină, a profitat ca să-şi scuipe fumul? Nu desluşesc, în depărtare, decât curbele rotunjite ale masivului Sancy. Bănuiesc că în iernile cu ninsoare farurile maşinilor de tasat zăpada se confundă cu stelele căzătoare.

Savine Laroche rupe cea dintâi tăcerea.

— Nu tu, Maddi. Eşti medic. Eşti o femeie raţională. Crezi în ştiinţă, nu în... superstiţii.

Arborez un zâmbet nevăzut în noapte.

— Până acum vreo câteva luni, Savine, aş fi gândit ca tine. I-aş fi râs în nas celui care mi-ar fi vorbit de reîncarnare. Dar, hai, te rog, dă-mi altă explicaţie! Faptele sunt încăpăţânate, asta spun oamenii de ştiinţă, nu? Şi mai ales trebuie să ţin cont de altă certitudine...

îmi ţin respiraţia înainte să anunţ:

— Tom e în pericol!

— în pericol?

Mă frământă convingerea asta de mai multe zile. Sarcina lui Savine Laroche nu e să-i protejeze pe copii? O să mă asculte!

— Deschide ochii! Băiatul a fost cât pe-aci să moară căzând într-o cascadă, nu e de-ajuns? Se duce în fiecare zi la piscina de la Super-Besse, singur, pe bicicletă, cincisprezece kilometri pe şosea departamentală. Şi condiţiile de trai de la Souille? Vrei să-ţi prezint în detaliu lista încălcărilor regulilor de igienă elementară? Mama lui, care refuză să-l trateze şi să se trateze, în treacăt fie spus. Tom e un băieţel visător, afectuos, curajos, talentat. La el acasă, la Souille, este... Este ca Micul Prinţ asasinat...

Savine n-a spus nimic. Iau tăcerea ei drept încuviinţare. Lucrează în domeniu, obligatoriu e de

aceeaşi părere cu mine! De altfel, suntem din nou în faţă ia Souille. Umbra casei se întinde înaintea noastră, fără nicio lumină la ferestre. Savine se opreşte lângă Renault Koleosul ei şi deschide portiera.

— Te înşeli, doamnă doctor, spune ea cu o voce contrariată. O cunosc pe Amandine de ani buni. Sunt gata să recunosc că nu e o mamă perfectă, nici o gospodină foarte ordonată, ba chiar că are nişte teorii foarte personale despre necesitatea de a mânca numai ce cultivi cu mâna ta, de a te trata cu ce culegi cu mâna ta, în fine, pe scurt, de a respinge tot ce ţine de progres. Dar pot să te asigur că-şi iubeşte băiatul şi că el nu e în pericol!

Aprinde farurile. Un mod de-a goni monştri ascunşi în întuneric? Vocea ei atinge din nou registrul grav.

— Ştii, Maddi, Amandine trăieşte din ajutorul social. E greu să găseşti de lucru pe aici, iară diplomă, fără permis de conducere. Aşadar, renovarea casei, schimbarea tapetului, vechile utilaje agricole care ruginesc în curte nu sunt chiar prioritatea ei. E uşor să dai lecţii de educaţie când nu trebuie să-ţi faci griji că n-ai ce să mănânci.

Mă pregătesc să protestez! Nu suport procesul ăsta de intenţie! Am tratat sute de pacienţi de când am terminat studiile de medicină şi am întâlnit la fel de mulţi părinţi neglijenţi şi în clasele superioare, şi în clasele de rând.

Savine Laroche mi-o ia înainte, de parcă îmi citise gândurile.

— De altfel, ştii foarte bine, doamnă doctor, n-ai nimic concret să-i reproşezi lui Amandine Fontaine. Părerea ta despre ea şi despre felul în care-l creşte pe Tom este... ca să zic aşa... pe lângă.

Evident. Cum aş putea să neg? Savine e mai şireată, mai subtilă decât aş fi crezut. încerc să-i prind privirea, dar forurile mă orbesc ca la cel mai rău interogatoriu. Vocea mea este la fel de hotărâtă ca a ei.

— Cred că nu m-am făcut bine înţeleasă. N-am spus niciodată că Amandine Fontaine îl pune pe Tom în pericol, nici că ar fi răspunzătoare pentru ceva. Sunt doar convinsă... că e incapabilă să-l protejeze.

— Şi tu eşti? Asta vrei să spui? (Nu mai e nici compasiune, nici milă în vocea lui Savine.) Maddi, nu e nevoie să fiu psiholog ca să te citesc ca pe-o carte deschisă, prin urmare, dă-mi voie să-ţi vorbesc fără ocolişuri: ai trecut printr-un doliu cumplit, traumatizant, acum zece ani. Ca oricare mamă, refuzi să accepţi moartea copilului tău şi probabil, dacă e să merg ceva mai departe, refuzi să-ţi asumi responsabilitatea pentru că nu l-ai supravegheat. Şi-atunci creierul tău caută toate stratagemele ca să fugă de povara vinovăţiei. E în stare să inventeze orice, inclusiv alt băiat de salvat. Ce speri, Maddi? Să-ţi răscumperi vina?

îmi vine să-i dau o palmă. Mă limitez să-i vorbesc răspicat.

— Nu port povara niciunei responsabilităţi. Esteban a fost răpit!

— Păi, hai să vedem! Fii sinceră cu tine! Cum poţi crede în teoria despre un răpitor misterios? De ce să nu te fi ascultat pur şi simplu? Mi-ai spus că avea fobie de albine, nu? De ce să n-o fi luat-o la fugă, speriat de vreo insectă, şi să fi alergat drept la ocean?

Savine Laroche stinge farurile. Totul se cufundă din nou în întuneric. Conversaţia noastră se prelungeşte, îmi închipui că asistenta socială vrea să economisească

bateria. O albină, o viespe... Doamne, ar trebui să-i mărturisesc că m-am gândit la asta, bineînţeles, de atâtea ori. Aşa s-ar explica de ce nu s-a găsit niciodată moneda de un euro, Esteban nu s-a dus să facă baie, ci a căutat pur şi simplu un refugiu, cu espadrilele în picioare... şi un val l-a luat pe sus. Vinovată ar fi o insectă?

Ce simplu ar fi să accept asta! Dar, nu, Savine, îmi pare rău, niciodată, niciodată n-o să înăbuş vocea din capul meu, care-mi urlă că nu, n-a fost un accident! Esteban a fost răpit! Mi-a fost răpit!

înaintez un pas. Aud respiraţia asistentei sociale, îi simt mirosul de tutun rece.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă bine, Savine. Nu sunt nebună chiar dacă ar vrea cineva să mă facă să cred asta. Şi să-i facă şi pe ceilalţi s-o creadă. Dacă vrei să-l ajuţi pe Tom, în loc să faci cercetări despre mine, caută mai degrabă un răspuns la toate aceste întrebări: de ce Amandine a venit să-şi petreacă vacanţa la Saint-Jean-de-Luz? Nu mai sunt alte plaje în Franţa? De ce Tom purta un şort de baie identic cu al lui Esteban, vrei să-ţi arăt fotografiile? De ce Amandine, deşi e atât de bolnavă, încât abia se ţine pe picioare, nu vrea să fie tratată? Ce ascunde, refuzând să fie examinată? Pot continua... La radio, în seara asta, s-a vorbit despre moartea lui Martin Sainfoin. Judecătorul a anunţat că înclină acum în favoarea ipotezei otrăvirii! Nu sunt ţicnită, totul se leagă, totul se leagă!

Savine Laroche pare amuţită de tirada mea. O aud respirând mai repede. Merg mai departe. Cu o simplă apăsare a degetelor, fac să clipească farurile MiTo-ului meu, parcat la treizeci de metri distanţă.

De data asta, eu sunt cea care goneşte monştrii

negri.

— Trebuie să te las, spun. Sunt... sunt aşteptată.

Aşteptată? Ar fi chiar prima oară când Gabriel m-ar aştepta. Probabil a lăsat lasagna mea rece în capul mesei.

— Şi eu. Poftă bună, Maddi. Dar, te rog, nu te mai apropia de Tom!

— Cine mă împiedică? Tu? Esteban a fost răpit în ziua în care împlinea zece ani. Tom va sărbători aceeaşi vârstă peste două zile. N-am să-l las pe cel care mi-a furat fiul să... să mi-l fure a doua oară!

25

Savine îşi studiază chipul în vitrina de la Galipote. A oprit maşina în Place de la Poterne, sub felinar. Faţa obosită a asistentei sociale, părul încărunţit, lâna gri-cârtiţă a jachetei sale se confundă în vitrina magazinului cu măştile de vrăjitoare, păianjenii de plastic şi baghetele magice, toate vechiturile folclorice vândute de Aster Paturin în prăvălia ei.

Nu reuşeşte să se calmeze!

Cine mă împiedică?

Ultimele cuvinte ale lui Maddi răsună cu ecou în capul ei.

Eu, se gândeşte Savine. *Eu.*

Apasă nervoasă pe sonerie.

— Savine sunt, îmi cer scuze pentru întârziere.

— Nicio problemă, urcă, îţi deschid.

♦

Aster şi Nectaire stau la masă în camera mare, mansardată, amenajată deasupra prăvăliei.

— Ia loc.

Farfuria, paharul şi tacâmurile ei sunt pregătite. Savine e obişnuită cu fascinanta lor ospitalitate. Aster şi Nectaire sunt un adevărat cuplu! Invită oameni, gătesc, primesc musafiri, conversează cu pasiune, se contrazic cu tandreţe, caracterele lor opuse formează o solidă complementaritate şi un subiect de glume inepuizabil. Nu le lipseşte decât o familie. Copii şi nepoţi care să le umple bătrâneţile. Dragoste au, fără condimentul dorinţei, dar tot dragoste e.

— Ţi-am păstrat *tripoul*

Tripou? Savine s-a obişnuit cu toate de când a venit în Auvergne, însă nu şi cu intestinele de vită care se scaldă în suc de morcovi.

— Ce face Tom? se interesează Aster.

Savîne îi mulţumeşte în sinea ei, pentru că aşa are o scuză să nu se atingă de mâncare. Povesteşte în amănunt fuga băiatului pe păşunea lui moş Chauvet, căderea din vârful cascadei Saut du Loup, apoi îi linişteşte, Tom e în afara pericolului!

— Uf! răsuflă Aster.

Savine ştie că e foarte ataşată de Tom. înainte să-şi deschidă magazinul, Aster a încercat aproape toate meseriile, asistentă şcolară, animatoare la centrul de recreere, dădacă şi babysitter: toate activităţile care o puneau în contact cu copiii şi îi permiteau să-şi facă timp pentru adevărata ei pasiune. Povestitoare! *Aster Vrăjitoarea!* Cunoscută de toţi copiii, de la Orcival până la La Bourboule. Aster şi teatrul ei de păpuşi. Aster şi aventurile ei extraordinare de la Galipote în ţara vulcanilor. Acum a lăsat deoparte toate astea... învinsă, ca toate vrăjitoarele, spiriduşii şi zânele, de ecrane.

— Mănâncă, o sfătuieşte Nectaire, o să se răcească.

Savine îşi ascunde o grimasă, dar Aster ştie să citească în ridurile feţelor ca în liniile palmei.

— Las-o în pace, nu vezi că nu-i e foame? Pune-i mai degrabă un pahar de vin! Ce te frământă, draga mea?

Savine ezită, apoi se hotărăşte să se descarce. Dacă nu vorbeşte cu Aster şi Nectaire, cu cine să vorbească? începe să repete, cuvânt cu cuvânt, conversaţia ei nocturnă cu Maddi Liberi, iar apoi conchide.

— Maddi Liberi e un medic bun, fără nicio îndoială. E o femeie puternică, independentă, cu capul pe umeri. Cu toate astea, ceva îmi scapă. Că nu-şi revine după moartea fiului ei de acum zece ani, înţeleg. Dar că-i dă târcoale altui copil? Că e într-adevăr în stare să creadă că-i al ei, poate chiar până într-atât încât să facă o prostie.

Aster se joacă cu brăţările din mărgele de lemn pe care le poartă la încheietură.

— Ştii, Savine, e posibil să fii absolut rezonabil, raţional, şcolit, cultivat, educat... şi să nu accepţi moartea sufletului. Să nu accepţi că totul moare, totul putrezeşte, totul ajunge să fie mâncat de viermi în pământ. Se poate, la modul foarte serios şi chiar ştiinţific, să te gândeşti că există ceva, fie sufletul, fie conştiinţa, fie spiritul... care supravieţuieşte.

îşi freacă ceafa ca şi cum colierul ei de aramă este prea greu şi i se adresează cu o voce energică fratelui ei:

— Nicky, ia de-aici prostia asta de farfurie cu maţe! Nu vezi că-i vine să vomite? Du-te şi adu-i nişte *Fourme, Bleu* şi nişte mezeluri.

Savine pare fascinată de pandantivul ciudat al lui

Aster: un simplu fir de cupru răsucit în spirală, având la capăt o tijă aurită mai groasă.

— Haide, Aster, îi cere ea, am nevoie să înţeleg. Explică-mi.

— Ce?

— Totul. Reîncarnarea, karma, migraţia sufletelor.

În spatele lor, Nectaire acoperă cu meticulozitate farfuria cu *tripou.* întinde folia de plastic deasupra şi scrie cu marker permanent data şi ora, după care o pune în frigider. Aster îşi pironeşte ochii de vrăjitoare hipnotizatoare în cei ai asistentei sociale.

— O să fac abstracţie de hinduism, de religii, fără îndoială că nu-s ceaşca ta de ceai[20], cum ar spune Nectaire. Dar ai putea să cauţi pe Wiki numele profesorului Stevenson. El a studiat, prin toată lumea, miile de mărturii ale copiilor care pretindeau că-şi amintesc de reîncarnările lor.

Aster îi detaliază apoi „modelul Stevenson", anomaliile fizice ale copiilor, semnele din naştere, fobiile sau talentele inexplicabile, traumatismele din viaţa anterioară, adesea încheiată printr-o moarte violentă şi precoce.

— E om serios profesorul Stevenson ăsta? Vreau să spun, e om de ştiinţă? Are un laborator? Adică, nu umblă cu tromboane, e de încredere?

— Ce înţelegi prin „de încredere"?

— Păi, ce povesteşte. Mărturiile astea sunt adevărate sau nu?

— Ce anume, după părerea ta, te face să-ţi dai seama

20 în original, *pas ta tasse de thé* – expresie împrumutată din engleză *(not your cup of tea)* care are sensul de „nu-i pe gustul tău".

dacă un lucru e adevărat sau nu?

— Păi... Nu ştiu... Presupun că, dacă majoritatea oamenilor cred un lucru, trebuie să fie mai degrabă adevărat decât fals.

— Atunci, dacă punem la un loc hinduiştii, budiştii, un sfert din europeni şi aproape o treime din americani, majoritatea oamenilor de pe pământ cred în reîncarnare, sunt convinşi că trupul nu e decât un înveliş... şi că sufletul îi supravieţuieşte.

— Şi că-l schimbă de îndată ce se uzează prea tare, asta e? Asta înseamnă reîncarnare? Sufletul e ca un purice care sare de la un om la altul sau de la un om la un câine, de la un câine la o pisică, apoi de la o pisică la un şobolan, atât de simplu e?

— Nu, nu-i atât de simplu. Dimpotrivă, e o călătorie lungă. O călătorie din care noi nu păstrăm nicio amintire, în general. Mai puţin atunci când nu decurge cum trebuie...

— Cum adică, nu decurge cum trebuie?

Nectaire soseşte cu o farfurie încărcată cu mezeluri şi diverse brânzeturi din Auvergne: *Bleu, Fourme, Cantal* şi, bineînţeles, *Saint-Nectaire.*

— Asta, drăguţa mea, răspunde Aster, rotindu-şi pandantivul de cupru, n-o mai ştie nimeni. Ăsta-i misterul! De ce unele suflete se întorc şi altele nu? De ce unele bat cu putere în creier ca să-ţi aduci aminte de ele şi altele sunt discrete sau ne influenţează subtil, fără să iasă în evidenţă? înţelegi despre ce vorbesc, instinctul, intuiţia, al şaselea simţ...

Savine ronţăie fără prea mare poftă o felie de jambon crud.

— Stevenson al tău n-are o teorie şi despre asta?

— Ba da. După el, dacă dăm la o parte mărturiile,

întotdeauna susceptibile de fabulaţie, rămân trei dovezi incontestabile ale unei reîncarnări: semnele din naştere pe corp, fobiile şi xenoglosia.

în spatele ei, Nectaire fluieră printre dinţi.

— Hopa... Dacă e adevărat ce spune doctoriţa Liberi, Tom le-a bifat pe toate trei!

— Dovezile astea sunt mai puternice, continuă Aster, fără să ia în seamă ironia fratelui ei, cu cât decesul, în viaţa anterioară, a fost mai violent.

Savine n-a mâncat aproape nimic. Nectaire a împachetat totul, desfaşurându-şi din nou folia de plastic, milimetru cu milimetru. Savine se miră că nu-şi împodobeşte ritualul lent cu o teorie despre cei care-şi învelesc alimentele şi cei care n-o fac, cei care-şi păstrează resturile în cutii de plastic şi cei care le lasă pe farfurii.

— îţi prepar un ceai?

— Dacă eşti bun, Nicky.

El se îndreaptă spre bucătărie. Nici n-a ajuns bine, că Aster se ridică şi deschide bufetul. Scoate două păhărele şi o sticlă de Fourche du Diable din rădăcini de genţiană.

— Dacă nu vrem să murim de sete cât aşteptăm să termine Nicky.

Savurează licoarea amăruie cu aroma de citrice cu înghiţituri mici.

— Hai să presupunem că-i aşa, propune Savine în cele din urmă. Să presupunem că Esteban intr-adevăr s-a reîncarnat în corpul lui Tom. De unde ştim că Esteban nu este reîncarnarea altcuiva? Sau că Tom nu se va reîncarna într-un corp nou dacă i se întâmplă vreo nenorocire?

— Asta, răspunde Aster, este ceea ce se numeşte samsara, ciclul reîncarnărilor. Chiar vrei să-ţi ţin o lecţie de budism?

— Dacă simplifici.

— Bine. Ca să rezum în două cuvinte, samsara e un ciclu al vieţii în care suntem închişi, o închisoare care nu aduce decât suferinţe şi iluzii! Numai karma noastră, adică suma faptelor noastre, ne permite să ieşim din el şi să atingem nirvana. Uite, asta simbolizează bijuteria mea. (îşi agită pandantivul pe sub nasul lui Savine.) Este un *unalome,* spiralele reamintesc vieţile noastre succesive şi drumul întortocheat până la Trezire, reprezentată de linia asta dreaptă aurie. Dar crede-mă, draga mea, înainte să atingi nivelul ăsta minunat, sunt al naibii de multe etape de depăşit... Şi pentru început, trecerea de la sufletul nou-născut la sufletul matur.

Savine îşi goleşte paharul, fascinată de pandantiv.

— Adică?

— Sufletul nou-născut este începutul unui ciclu de vieţi. Sufletul matur, pe de altă parte, a văzut deja o serie trecând. Poftim, ca să-ţi explic, uită-te la Nectaire şi la mine. Eu sunt evident un suflet nou-născut, iar Nicky, un exemplar foarte drăguţ de suflet matur.

— Ăsta-i secretul cuplurilor durabile! adaugă Nectaire din bucătărie. Mai ţii minte, Savine? Asta ţi-am spus când am plecat de la înmormântare. Lumea se împarte în două categorii, sufletele nou-născute care traversează pe oriunde şi sufletele mature care respectă trecerile de pietoni, sufletele nou-născute care mănâncă în cinci minute şi sufletele mature care pot sta cu orele la masă, sufletele nou-născute care aleargă în

jurul lumii şi sufletele mature care se mulţumesc să admire peisajul din faţa ferestrei lor, sufletele nou-născute care au un milion de discuri acasă şi cele mature pentru care cântecul păsărilor e de-ajuns...

— Bine, Nicky, îl întrerupe Aster, cred că s-a-nţeles.

Savine se delectează cu ping-pongul permanent dintre frate şi soră. îi place mult fantezia lui Aster, dar şi mai mult filozofia neobişnuită a lui Nectaire. Cum ea e tot într-o alergătură, Savine îşi dă seama că şi ea este probabil un frumos exemplar de suflet nou-născut... şi că, prin urmare, Nectaire o completează perfect.

Numai că el are deja o femeie în viaţa lui! Ce i-ar face Aster Vrăjitoarea dacă i-ar fura fratele!

Aster, care umple din nou cele două pahare.

— Dar dacă te interesează misterele, continuă ea, lumea de dincolo, supranaturalul, nu-i nevoie să mergi la Buddha, Shiva sau Dalai-Lama. Avem destule credinţe aici! Din cauza vulcanilor ăstora, cred eu. Nu-ţi mai zic, erupţiile, focul, pucioasa, măruntaiele pământului, infernul... Coboară scara şi găseşti în prăvălia mea o grămadă de cărţi despre isprăvile lui Galipote, vrăjitoarea morilor, satul scufundat de sub lacul Pavin, cascadele miraculoase, otrăvitoare sau chiar legenda aia străveche despre fântâna din Froidefond. Ştiai, Savine, că multă vreme a fost numită fântâna sufletelor?

Nectaire aşază zgomotos cănile pe masă.

— Uau, Aster Vrăjitoarea o să ne dezgroape toate poveştile ei vechi. Păstrează-ţi braşoavele pentru clienţi. Talismanele tale din piele de şarpe şi aşa-zisele tale tonice cu extracte de degetariţă. Mie unuia instinctul îmi şopteşte că afacerea Esteban Liberi are o

explicaţie cât se poate de raţională.

— Pe cuvânt, Bocolon? se amuză Savine. Atunci, o să vedem imediat apărând omuleţi verzi din toate craterele.

— Ha, ha, ha!

Nectaire aşază cu o precizie chirurgicală bilele pentru infuzie în fiecare ceaşcă înainte să ridice capul ca să-i răspundă lui Savine.

— Cu toate astea, mâine dis-de-dimineaţă merg la pescuit! Trebuie să-l sun din nou pe Lazarbal, poliţistul basc care a condus cercetările în cazul dispariţiei lui Esteban Liberi, apoi să sap după informaţii despre Leagănul Berzei, faimoasa asociaţie, şi, în final, să trec pe la brutar.

Aster îl pupă tandru pe obraz pe fratele ei, în zeflemea.

— O să-mi aduci croasante, scumpule?

Nectaire roşeşte.

— Păi, nu, îmi pare rău, Astie... Trebuie doar să dau un telefon la Fournil de Lamia, din Saint-Jean-de-Luz. în dimineaţa în care a dispărut Esteban, trebuia să treacă pe-acolo să cumpere pâine. Mama lui îi dăduse o monedă de un euro, pe care, după spusele lui Lazarbal, n-a mai găsit-o nimeni niciodată.

Cu nepăsare, Aster toarnă un păhărel plin cu lichior de genţiană în ceaiul ei, fără să-i pese de strâmbătura lui Nectaire în faţa acestui sacrilegiu.

— Normal, comentează vrăjitoarea, a folosit-o ca să-şi plătească trecerea peste fluviul infernului!

Nectaire şi Savine rămân cu bila pentru infuzie în aer.

— N-aţi auzit niciodată despre asta? se minunează Aster. Secole de-a rândul, se punea o monedă sub limba

fiecărui mort, ca să-şi plătească drumul până pe partea cealaltă a Styxului, râul din infern. Numai cei care puteau plăti aveau o şansă de-a fi aleşi de paznicul infernului ca să urce în luntrea lui şi, prin urmare, să se întoarcă printre vii.

Nectaire îşi soarbe ceaiul pe îndelete, dar Savine îşi ţine cana în echilibru în dreptul nasului.

— Şi cei care urcau în luntre, întreabă ea, cum erau aleşi? Aster îşi mai învârte o dată *unalome-ul* în jurul gâtului. Cercurile de aramă scapără fulgere minuscule.

— Paznicul infernului este un judecător: al Judecăţii de Apoi. Aşadar, nu sunt decât două posibilităţi să i se îngăduie cuiva, după moarte, să se întoarcă în lumea viilor. Fie defunctul e nevinovat şi e lăsat să se întoarcă pe pământ ca să se răzbune. Fie e vinovat şi se va întoarce... ca să fie condamnat!

26

Am parcat, ca de obicei, cât mai aproape de intrare, încă- lecând pe trotuar, sfidând suta de locuri goale din faţă de la Moulin. înainte să deschid uşa, îmi privesc pentru câteva secunde reflexia în geam. Faţa mea trasă se suprapune peste vechile afişe ale staţiunii Chambon-des-Neiges, încă atârnate pe peretele din antreul fostului hotel.

Nimic nu mai are sens? Sunt gata s-o iau razna? Pe mine ar trebui să mă tratez? Trebuie să ascult vocea asta care urlă în capul meu: *Urmează-ţi instinctul! Nu mai face aceleaşi greşeli ca în trecut! Esteban a*

revenit. Nu ţi-a trimis destule semne? Câte ţi-ar mai trebui ca să pricepi? Ai ocazia să-ţi răscumperi neatenţia. Tom e în pericol!

Deschid uşa. Urc scara. Am impresia c-o să-mi explodeze creierul.

*

Cum m-aşteptam, Gabriel mi-a lăsat lasagna rece în capul mesei: un terci de carne mărunţită care se scaldă într-o mare închegată de suc de roşii.

Arunc totul direct la gunoi.

Zdrang!

— Ei? mă întreabă Gabriel, cu o voce surprinzător de îngrijorată.

Zgomotul capacului pubelei care s-a închis l-a trezit.

Mă apropii. Gaby stă în faţa calculatorului, la bustul gol, doar într-un şort care-i dezveleşte linia feselor. Spotul de aluminiu de deasupra proiectează o lumină puternică pe spatele lui arămiu.

— Nimic grav, spun eu. L-au găsit la poalele unei cascade, dar mai mare spaima decât vătămarea. L-am îndopat cu Topalgic. O să doarmă ca un prunc şi mâine o să poată zburda din nou.

— Fiu!

Gaby pare uşurat. Se preface interesat, măcar o dată, de meseria mea? De ce să-l preocupe sănătatea băiatului ăstuia pe care nu l-a văzut niciodată?

— îmi pare rău, spun eu, că te-am lăsat aşa, în toiul cinei. Interesul lui a fost de scurtă durată. Deja s-a întors spre ecranul calculatorului.

— Nu-i nimic, e jobul tău, sunt obişnuit.

Mă apropii de Gaby, am nevoie să-l ating, să-l simt. îmi pun mâinile pe umerii lui goi şi încep să-i masez. Pare să aprecieze, fără să se lase însă distras.

— Şi tu? Cu ce te ocupi?

— Explorez o lume nouă. Tot MTW-1. Nu crezi c-am duce-o bine dacă am trăi fiecare într-o lume creată de noi înşine?

— Nu ştiu.

— Ba da, uite! în My Tidy World, poţi să-ţi asumi toate riscurile. Dacă te-mpotmoleşti, nu-i nimic, poţi să ştergi totul şi s-o iei de la început. Poţi chiar să mori, fiindcă ai câte vieţi vrei.

Zâmbesc fără să mă vadă Gaby sau poate că mă vede, reflectată în monitor. Poate că, în fond, asta este viaţa mea: sunt închisă într-un joc video!

Gabriel e drăguţ în seara asta, afectuos, curtenitor, tandru, de ce nu mai reuşesc să-l iubesc? *Game over?* Pentru că Esteban este cel cu care-mi doresc să încep din nou o rundă?

— Apropo, mă întreabă Gaby, fără să-şi ia ochii de la ecran, ţi-ai găsit stickul?

Clatin din cap, continuând să-l masez mecanic.

— Nu, nici urmă.

Mulţumesc că măcar ai întrebat, Gaby. Că te prefaci că-ţi pasă. Ştiu că ar trebui să vorbesc cu tine, că ţie ar trebui să-ţi povestesc tot, ca să nu sar de pe fix, să mă sprijin pe umărul tău, să mă mulţumesc cu sărutările tale.

Apăs mai tare pe claviculele tale, probabil îţi provoc durere, tu nu protestezi.

îmi pare rău şi pentru asta, nu reuşesc să vorbesc cu

tine, nu mai reuşesc... Bănuiesc că n-aş suporta să-mi juri că mă crezi, fără să crezi niciun cuvânt. Nu vreau mila ta! Trebuie să rezolv problema asta singură, fără să fiu judecată. Mai ales, nu fi gelos, Gaby, nu-mi purta pică, nu există alt bărbat în afară de tine în viaţa mea.

Nici măcar Wayan, pe care nu l-am mai sunat. Totuşi, doctorul Wayan Balik Kuning mă hărţuieşte cu mesajele.

Totul e bine, Maddi?

Sunt îngrijorat.

Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Poţi să-mi ceri orice. ORICE. Ştii bine.

Ţin la tine mai mult decât crezi...

Ar trebui să-l sun.

Ar trebui să-i spun să stea liniştit.

Ar trebui...

— Mă... mă cam doare.

Slăbesc imediat menghina degetelor. Ceafa, baza gâtului, umerii lui Gabriel sunt roşii... de parc-am vrut să-l sugrum.

— Iartă-mă, Gaby, iartă-mă.

Ar trebui să mă duc la culcare.

Trebuie să fiu în formă mâine.

Este ultima zi dinainte de aniversarea lui.

O să ascult vocea care-mi urlă în cap, ştiu ce-mi rămâne de făcut.

Tom are nevoie de mine!

27

De data asta, înainte să dea clic pe fişier, se asigură

că volumul computerului e la minimum. Apoi, înainte să conecteze căştile şi să şi le bage în urechi, pândeşte orice zgomot din casă. Nu aude nimic, niciun sunet, nici măcar o respiraţie îndepărtată. E aproape două dimineaţa. Cine şi-ar putea imagina că e treaz?

înainte să se cufunde în înregistrare, citeşte cu atenţie titlul subliniat.

Şedinţa nr. 78 – 29.09.2009.

Deci Esteban avea nouă ani.

*

— Bună ziua, Esteban.

— Bună ziua, doctore.

Aude nişte paşi, hârşâitul unui scaun mutat din loc, foşnet de haine, Esteban cu siguranţă şi-a scos jacheta, apoi niciun sunet perturbator, doar conversaţia.

— Dacă eşti de acord, Esteban, o să reluăm de unde am rămas ultima oară. îţi aduci aminte? Mi-ai spus că te preocupă ceva, dar că-ţi vine greu să vorbeşti. Că mai ales nu vrei ca mama ta să afle. Cum e, azi eşti pregătit să vorbeşti? îţi promit c-o să rămână între noi.

— Ştii, Esteban, cu cât amâni mai mult, cu atât mai greu o să fie să vorbeşti. Secretele sunt ca păianjenii, nu mor dacă le lăsăm închise, ci cresc.

— Secretul meu e... e deja un păianjen foarte, foarte mare.

— Pe mine nu mă sperie, să ştii.

Vocea psihiatrului trădează pentru prima oară o

uşoară iritare.

— Haide, Esteban... ăsta nu-i un joc. Trebuie să-mi spui totul.

— Trebuie... trebuie să mor!

Tăcerea care urmează pare să dureze o veşnicie, apoi psihiatrul reia conversaţia, cu o voce prea degajată ca să fie complet naturală.

— Să mori, Esteban? Nu mai spune! Şi de ce vrei să mori?

Băiatul îşi dă drumul şi spune dintr-o suflare:

— Ca să renasc în altă parte, doctore, în alt corp!

Siguranţa lui este într-un puternic contrast cu precauţiile oratorice ale psihiatrului. Acesta pare să-şi cântărească fiecare cuvânt.

— Cine... Cine ţi-a băgat în cap ideea asta?

— Nu pot să spun.

— Bine, o să vedem mai târziu. Atunci, explică-mi. De ce nu mai vrei corpul tău? De ce ai prefera altul?

— N-o să spuneţi nimănui?

— Nu, ţi-am zis, îţi promit, tot ce-mi spui rămâne între noi.

— Să vedeţi. Mama nu poate să mă iubească în corpul ăsta. Este... e ca şi cum aş purta nişte haine prea murdare. Sau prea vechi. Aşa că trebuie să le schimb.

O nouă tăcere, mai lungă.

— E grav, Esteban, ce-mi spui. Eşti conştient de asta? La rândul meu, o să-ţi cer să-mi promiţi ceva. Nu trebuie să faci nimic care ar putea... care ar putea să te pună în pericol... fără să vorbeşti cu mine înainte. îmi promiţi?

— îmi promiţi, Esteban?

— Nu... nu pot, domnule doctor. Nu eu hotărăsc.

— Dar cine hotărăşte?

— Nu pot să spun.

încă o tăcere, şi mai lungă.

— Bine, Esteban, de acord. Dacă nu poţi să-mi spui cine, poate îmi spui unde şi cum o să se întâmple asta?

— Cum? Nu ştiu, domnule doctor. Dar *unde,* cred că se va întâmpla pe fundul mării. Sub apă. Acolo jos e o lume pe dos. Se pare că jumătate din Saint-Jean-de-Luz a fost înghiţit, cu mulţi ani în urmă, că încă se pot vedea casele dacă cobor destul de mult.

— Cine ţi-a povestit asta, băiete?

— Mama.

— Dar... Ea e cea care ţi-a cerut să... să-ţi schimbi corpul?

Râsul lui Esteban răsună vesel şi zeflemitor, de parcă psihiatrul n-a înţeles nimic.

— Nu, evident! Ea nu ştie despre asta.

O ultimă tăcere, interminabilă. Terapeutul a rămas în pană de argumente?

Esteban e cel care reia conversaţia.

— Nu vă faceţi griji, domnule doctor, nu locul unde-ţi laşi corpul e important. Important este să alegi momentul potrivit. înţelegeţi? Trebuie să ţinteşti bine. Pentru ca viaţa de după să fie mai bună decât cea dinainte.

Psihiatrul prinde momentul.

— Nu-ţi place viaţa dinainte? Adică viaţa ta de azi, înţelegi ce vreau să zic.

— Ba da! Bineînţeles că-mi place! Dar, cum v-am spus, domnule doctor, fac toate astea pentru ca mama

să mă iubească mai mult!

— Mama ta te iubeşte, Esteban. Crede-mă. Niciodată n-ar putea să iubească pe altcineva mai mult decât pe tine. Dar ascultă-mă bine. Cred că va trebui să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, unul dintre colegii mei. E tot psihiatru, dar mai specializat. Ca să... ca să te ajute.

Niciun cuvânt nu se mai aude până la sfârşitul fişierului.

Totuşi, aşteaptă până la capăt, pândind şi cea mai mică răsuflare, şi cea mai mică şoaptă. Se gândeşte la ultimele cuvinte ale psihiatrului, *Mama ta te iubeşte, Esteban. Niciodată n-ar putea să iubească pe altcineva mai mult decât pe tine.*

îi vine să plângă.

Dacă, cel puţin, Esteban ar fi ştiut să ţintească bine!

28

îl zăresc pe Tom la poalele coastei Serrette, în prima curbă de mai sus de lacul Chambon. Pe jos. A coborât de pe bicicletă. N-a putut pedala mai mult de cincizeci de metri la deal.

Sinceră să fiu, eram sigură...

Mă gândisem eu că Tom, încăpăţânat ca un catâr, înzestrat cu aceeaşi tărie de caracter ca Esteban, o să încalece pe bicicletă, ca şi cum nu se întâmplase nimic, ca să se ducă la piscină. Mă gândisem eu că inconştienta de Amandine o să-l lase, în ciuda recomandărilor mele. Mă gândisem eu că glezna lui o

să reziste efortului la coborâre, până la Murol, cât timp nu apăsa pe ea, dar că la prima urcare...

încetinesc, doar cât să-l depăşesc pe Tom şi să opresc MiTo-ul în lungul taluzului, la câţiva metri mai sus de el. Deschid portiera pasagerului ca să-i dau de înţeles că nu trebuie să meargă mai departe. Tom se opreşte în dreptul motorului şi mă priveşte cu expresia stânjenită a unui şcolar chiulangiu care se întâlneşte cu învăţătoarea.

— Ce faci, Tom? N-am spus eu „Fără bicicletă”?

— Ba da, doamnă doctor, dar...

— Haide, urcă. Te duc acasă. Poţi să te abţii o zi să pedalezi şi să înoţi.

Tom ezită. Oricât de iresponsabilă e Amandine, probabil l-a învăţat să nu urce în maşina vreunui necunoscut.

Mă consideră o necunoscută? Sunt medicul lui şi un medic e ca un poliţist, un poştaş sau un învăţător, e un adult în care poate avea încredere. De altfel, nu-i dau de ales, cobor, deschid portbagajul şi rabatez scaunele din spate.

— Uite, nici nu e nevoie să demontăm roata bicicletei tale. Haide, sus, e un ordin, vii cu mine. Dacă mai apeşi aşa pe glezna ta, o să-ţi petreci toate vacanţele în pat.

Tom examinează cu atenţie portbagajul MiTo-ului meu, de parcă ar căuta sfori, saci, fierăstraie, tot echipamentul unui psihopat care culege copii de la marginea drumului. în cele din urmă, se hotărăşte şi îmi zâmbeşte.

Doamne, mă agăţ de portieră.

Zâmbetul ăsta e al lui Esteban!

Mă străduiesc să nu las să se observe nimic, ne unim forţele ca să ridicăm bicicleta în MiTo, fac tot ce pot să

nu-mi încrucişez privirea cu a ochilor lui albaştri-ocean, ochii lui Esteban, ca să nu mă înec în ea. Toată lumea ştie că ochii sunt oglinda sufletului. Sufletul fiului meu trăieşte în spatele acestei priviri. Cum m-aş putea îndoi fie şi o clipă? în spatele acestor irisuri, el e cel care-mi zâmbeşte, râde, gândeşte, mă vede... şi curând mă va recunoaşte?

— Mă urc în faţă, doamnă doctor?

Tresar, smulsă brusc din gândurile mele. Oare ultimele baricade ale raţiunii sunt gata să-mi cedeze?

Ne uităm amândoi la bicicleta care ocupă tot spaţiul din spate.

— Cred că n-ai de ales.

Intră, ne punem centurile şi pornesc. Nicio maşină n-a trecut pe lângă noi în timpul ăsta. Dacă aş fi vrut să-l fur pe Tom, ar fi răpirea perfectă. Mama lui e iresponsabilă că-l lasă în fiecare zi să meargă pe drumurile astea pustii.

Semnalizez şi întorc.

— Te duc la Froidefond?

Tom încuviinţează din cap. E liniştit să vadă c-o iau spre Murol. Traversăm sătucul Saint-Victor-la-Riviere. Un *smiley* luminos îmi zâmbeşte după ce mi-a calculat viteza. Treizeci şi opt de kilometri pe oră. încetinesc mai mult, închid radioul şi spun, cu cea mai mare naturaleţe din lume:

— *Goazen! Etxera buruz.'*

Tom nu pare surprins. îmi răspunde ca şi cum nici nu-şi dă seama că nu-mi vorbeşte în franceză.

— *Bai... eskerrik asko.*[21] [22]

21 Am pornit! Direcţia, acasă.

22 Da... mulţumesc.

— *Euskaraz hitz egiten duzu?*[23]

— *Pixa bat.*[24]

— *Non ikasi duzu?*[25]

Tom înţepeneşte dintr-odată. Caracterul ireal al conversaţiei noastre pare să-i fi sărit brusc în ochi.

— *Inon!*[26] *Nicăieri?*

Expresia lui Tom s-a schimbat. îmi muşc buzele, am făcut o prostie, l-am luat prea repede. Acum o să fie suspicios. Cotesc, fără să mai semnalizez, pe un drum prost asfaltat. Tom priveşte turla bisericii Saint-Ferréol îndepărtându-se. îi explic, ca şi cum i-aş fi citit gândurile.

— E mai scurt decât prin centrul satului.

în realitate, prefer să ocolesc Murolul, să evit centrul, ca să nu-l vadă nimeni pe băiatul ăsta la mine în maşină, pe scaunul din dreapta. Tom, neliniştit, se agaţă de mâner, când MiTo-ul meu şerpuieşte printre păşuni pe drumul strâmt şi cu hârtoape. După un kilometru, zărim în sfârşit, drept în faţă, şoseaua departamentală 5.

— Ţi-am spus, e o scurtătură spre Froidefond.

Tom ridică ochii spre cele zece case ale cătunului agăţate de pantă, prost aliniate, aproape suprapuse, parcă tăiate direct în roca vulcanică a văii.

— Doamnă doctor, de ce-aţi vorbit cu mine în bască?

îmi încleştez mâinile pe volan.

— Nu vrei să-mi spui „Maddi”?

Un „Cedează trecerea”, nimeni, aştept totuşi, lăsând semnalizatorul să se agite. Am tot timpul. La

23 Vorbeşti basca?
24 Puţin.
25 Unde ai învăţat-o?
26 Nicăieri!
1. Atunci, fie!

Bourboule, douăzeci şi cinci de kilometri. Clermont-Ferrand, treizeci şi şapte. Froidefond, numai trei. în cele din urmă demarez încet, drumul până la cătun nu mai e decât o panglică lungă. Repet, încercând să fiu cât se poate de naturală.

— Chiar nu vrei să-mi spui „Maddi”? Acum... că suntem prieteni...

Tom rămâne tăcut. La fel ca Esteban, e un copil prea inteligent ca să se lase prins în capcană cu şmecherii fumate de adult: când pune o întrebare, aşteaptă un răspuns, nu altă întrebare.

Doamnă doctor, de ce-aţi vorbit cu mine în bască?

N-o să mi se confeseze decât dacă mă confesez şi eu lui. Trag adânc aer în piept şi încep.

— *Hala izan*! Tom! Ştii, am locuit mult timp în Ţara Bascilor. La Saint-Jean-de-Luz, mai exact. Foarte aproape de plajă. Locuiam cu un băiat, un băiat de vârsta ta. Semăna mult cu tine. Ca şi ţie, îi plăcea foarte mult să înoate...

încă trei cotituri, un indicator în dreapta, „Froidefond, 1,5 km”. Maşina se leagănă încet, privirea lui Tom se agaţă de fiecare serpentină. Trebuie să continui să-l îmblânzesc pe micul meu vulpoi înfricoşat.

— îi plăcea mult şi muzica... Ţie îţi place muzica?

Lumina dimineţii umple habitaclul. Traversăm o pădure. Soarele se joacă de-a radarul şi se amuză săgetându-şi raze printre trunchiuri. Sunt convinsă că i-am văzut ochii sclipind.

— Un pic... n-am instrumente acasă. Dar îmi place să ascult cântece şi după-aia să reproduc notele, în fine, sunetele, la fluiere din trestie făcute de mine sau la chitara mea din sfoară şi lemn.

Un nou panou indică „Froidefond, 0,5 km”. în stânga,

o fundătură duce la un popas montan. încetinesc. Niciodată n-am mai respectat aşa viteza pe drumurile astea pustii. Ultima mărturisire a lui Tom îmi răsună în cap. *îmi place să ascult cântece şi după-aia să reproduc notele.* Să fii în stare să recompui o melodie din memorie, după ce ai ascultat-o o dată, este însăşi definiţia auzului absolut. Şi Esteban avea darul ăsta. Unul întâlnit la mai puţin de 1% din populaţie...

Ajung la panoul pe care scrie „Froidefond" cu mai puţin de treizeci la oră. N-am de ales, am sosit. Opresc lângă fântână, destul de aproape de casa lui Tom ca să nu fie mirat, destul de departe ca să nu-mi poată fi văzută maşina de la Souille.

Se foieşte, gata sa iasă.

— Mulţumesc... Maddi.

A şi pus mâna pe mânerul portierei. încerc să nu fac nicio mişcare bruscă, zâmbesc şi îl prind uşor de mâneca hanoracului. Să am grijă să nu-l sperii.

— O secundă, Tom. Doar să-ţi mai pun o întrebare. Ieri, moş Chauvet ne-a zis că era un copil aici, lângă fântână, înainte s-o iei la fugă peste păşune ca să scapi de albine. Ne-a zis chiar că stăteai de vorbă cu el. Şi tu... ne-ai zis altceva.

Privirea înfricoşată a lui Tom îmi răscoleşte inima. Uram, în puţinele ocazii când Esteban mă minţea, să fiu obligată să ridic tonul ca să-l fac să mărturisească. Aveam senzaţia că toată complicitatea noastră se va destrăma definitiv. Sigur toate mamele gândesc aşa când uşile se trântesc şi cuvintele întrec măsura. Totuşi, niciun copil nu şi-a părăsit vreodată mama pentru că a fost certat. Fără să vreau, ridic vocea.

— Moş Chauvet n-are niciun motiv sa mintă. E important, Tom. A mai fost vreun băiat cu tine?

Cred că lui Tom îi e frică. Cred că-i e frică de mine. Mai degrabă sughiţe decât răspunde:

— Da.

îi zâmbesc în continuare. îi pun mâna pe obraz, ştiu că n-ar trebui, dar degetele mele recunosc fiecare punctuleţ al feţei lui, fiecare gropiţă, fiecare perlă de lacrimă atârnând între colţul pleoapelor şi şănţuleţele nasului.

Tom a încremenit. îi şoptesc la ureche, un secret nu se dezvăluie decât în şoaptă.

— Ştii cum îl cheamă?

— Nu... nu pot să spun.

— De ce?

— Sunt... sunt lucruri care ne depăşesc.

Tom a rostit ultimele cuvinte ca pe-o rugăciune învăţată pe de rost. Vocea aproape stinsă îi râcâie gâtlejul, ca un fir de apă captiv într-un torent secat. Gura îi e plină de pietrele albiei, de care i se ciocneşte orice cuvânt. Nu pot să-l las să sufere aşa, trebuie să-l iau în braţe, mă aplec spre el...

Imediat, Tom se fereşte şi apucă mânerul ca să deschidă portiera.

Ea rezistă, el insistă. încearcă s-o zgâlţâie, din ce în ce mai tare, încă o dată şi încă o dată, fără să ştie că am blocat uşile. Că n-o să poată să-şi ia zborul decât dacă decid eu să-l eliberez.

îi pun o mână pe umăr ca să-l calmez, ca să-l trag spre mine.

— Nu-ţi fie teamă, Tom. Vreau doar să ştiu. Cum se numeşte băiatul ăsta?

Mâna mea e lipită de umărul lui. îl simt tremurând din tot corpul. Ştiu că pot să-l liniştesc. Ştiu că va recunoaşte căldura mea, blândeţea mea. Trebuie să-I

protejez pe Tom. Ştiu că e în pericol. Trebuie să aflu cine este prietenul ăsta, copilul ăsta de vârsta lui care n-a anunţat pe nimeni, care ar fi putut fi responsabil de moartea lui Tom dacă nu l-am fi găsit.

— Vreau doar să-i ştiu numele mic.

O grimasă îi deformează faţa frumoasă. Fruntea i se încreţeşte. Ultimele cuvinte pe care le spune par smulse din creierul lui.

— Se numeşte... Esteban!!!

— Esteban?

Esteban ?

Chiar ăsta e numele pe care l-a spus Tom?

Tom îl cunoaşte, deci, pe Esteban?

L-a văzut? A vorbit cu el? Moş Chauvet s-a înşelat! Tom vorbea singur, discuta cu Esteban în mintea lui. Sau Esteban discuta cu Tom. E acelaşi lucru, în fond. E dovada supremă că...

Mi-am pierdut concentrarea. Tom se apucă să bată cu pumnii în geamul portierei. Sperând să-l ajute cineva, dar cine, în afară de mine, i-ar putea sări în ajutor în cătunul ăsta pustiu?

încă o secundă, Tom, te implor, numai o clipă, Esteban, am încă atâtea întrebări să-ţi pun. Nimeni n-o să te audă, portiera n-o să se deschidă, dar nu vreau să-ţi fac niciun rău, vreau doar...

Portiera explodează, lumina ţâşneşte.

înainte să reacţionez, o mână uriaşă îl înşfacă pe Tom de mijloc şi-l scoate din maşină. N-am avut timp să schiţez nicio mişcare, braţul ca un tentacul se întoarce, mă apucă de gât, mă sugrumă până mă sufoc şi mă trage ca pe un sac banal; jacheta mi se agaţă şi se sfâşie în schimbătorul de viteze, faţa mi se râcâie de pielea naturală a scaunului. Mă trezesc catapultată pe

pietrele negre ale trotuarului, cu coatele şi genunchii însângeraţi.

Bărbatul din faţa mea e solid, bărbos, tatuat pe gât şi pe încheieturile mâinilor. Ezită să mă bombardeze cu lovituri de picior, se abţine şi până la urmă doar se răsteşte:

— Târfa! Ce voiai să-i faci băiatului meu?

VI

INTERPELAREA

întoarcerea surferului

29

Savine Laroche tuşeşte mai-mai să-şi scuipe plămânii şi, speră ea, tot stratul de nicotină din jur. Castelul Murol se află la mai bine de o sută de metri mai sus. Asta-i plimbarea ei preferată, de regulă dimineaţa, când turiştii nu s-au trezit încă şi când e singură, ca să profite de urcuşul printre aluni şi, apoi, odată ajunsă în vârful turnului vulturului, să se bucure de vederea panoramică asupra cătunelor risipite printre vulcanii împăduriţi şi lacurile de basm.

Telefonul îi sună chiar când se pregăteşte să urce porţiunea cea mai abruptă, o cărare de pietre care duce la primele metereze. îşi dă seama, când răspunde, că Nectaire a încercat s-o sune de mai multe ori, dar din cauza lipsei semnalului, n-a primit apelul.

— Savine? Sunt Nectaire! Unde eşti?

— Sunt pe cale să cuceresc Kilimanjaro, urc pe faţa nordică, aşa c-o să te ascult făcând economie de suflu.

— Bine. Ce-o să-ţi povestesc o să te motiveze! Tocmai am vorbit cu Iban Lazarbal, ştii, poliţistul din Saint-Jean-de-Luz. Suntem pe cale să devenim amici, chiar dacă tot mai crede

că mă numesc Lespinasse şi conduc brigada jandarmeriei din Besse. Pe scurt, încep cu faimoasa asociaţie Leagănul Berzei. închipuie-ţi, marea luptă a asociaţiei ăsteia sunt cutiile de bebeluşi.

Savine s-a oprit brusc, în mijlocul urcuşului.

- Ce?

— Cutiile de bebeluşii! Rotativele de abandon, dacă preferi, aşa se numeau în Evul Mediu. *Baby hatches* în engleză, ferestrele-pruncilor în germană, în fine, pe scurt, fiecare ţară le numeşte în felul ei. în majoritatea ţărilor sunt autorizate, dar nu şi în Franţa.

— Ce tot spui acolo, Bocolon?

— E-o chestie de când lumea! Cutiile de bebeluşi sunt un fel de sertare, dacă vrei, băgate în general în zidurile unui spital, ale unei biserici sau ale oricărei alte clădiri publice. Confortabile, încălzite, la adăpost de vânt şi ploaie. Adevărate cuiburi pufoase pentru a primi...

— Bebeluşii abandonaţi! Asta încerci să-mi explici?

— Exact! Bună observaţie, doamnă asistentă socială! în Franţa, ai dreptul să naşti sub anonimat, dar nu să-ţi abandonezi bebeluşul. N-a fost interzis decât din 1940, deşi în toate vechile spitale din Franţa încă se găsesc aceste rotative de abandon, prin care au trecut mii de copii din Evul Mediu încoace. Şi, recent, sistemul a fost reintrodus în mai multe ţări, în Germania, în Elveţia, iar unele asociaţii, ca Leagănul Berzei, militează pentru a-l reintroduce în Franţa!

— Ce mizerie!

— Din punctul de vedere al bebeluşului, e discutabil... Oare cutiile astea îi încurajează pe părinţi să-l abandoneze de îndată ce descoperă că plânge cam tare sau, dimpotrivă, îi salvează viaţa, împiedicându-l să

ajungă în fundul unei pubele? O întrebare importantă, care ar putea împărţi lumea în două. Cei dintâi...

— Mulţumesc pentru lecţie! i-o retează Savine, gâfâind.

A profitat de tirada lungă a lui Nectaire ca să-şi reia mersul şi a ajuns până la pietrele negre ale primelor metereze. Străbate o curte mare, pătrată, împinsă de vântul care se năpusteşte prin creneluri.

— Parcă aveai o informaţie-bombă? întreabă ea, sperând să treacă la esenţial.

— Ajung şi-acolo! Doctoriţa Liberi, cum ţi-am spus, apărea pe lista membrilor asociaţiei. Mi s-a părut că asta nu se prea potrivea cu deontologia unei femei care practică medicina. Şi-atunci Lam sunat din nou pe Lazarbal şi l-am întrebat dacă...

— Da?

Nectaire a încetat să vorbească. Savine a avut timp să se caţăre până la platforma castelului în ruine. Un soare luminează munţii, dar e simţitor mai frig decât zilele trecute, mai ales pe esplanada unde s-a oprit ea, în plină bătaie a vântului!

— Nectaire?

Ce naiba face? îşi dozează suspansul sau a plecat să-şi pregătească un ceai?

— L-am întrebat pe Lazarbal, continuă în sfârşit secretarul primăriei, dacă Esteban era într-adevăr fiul ei! Şi... bingo! Instinctul lui Bocolon! Ţine-te bine, Esteban Liberi e un copil adoptat! Găsit, când avea trei luni, într-o cutie de bebeluşi clandestină, instalată de un militant al asociaţiei Berzei în faţa spitalului din Bayonne.

— Ei, drăcie!

— Lazarbal e categoric. Fii convinsă că au săpat

până în fundul dosarului. Maddi Liberi a adoptat bebeluşul. Singură! Asta se întâmplă rar, copiii de adoptat sunt rezervaţi de regulă cuplurilor, dar şi femeile celibatare au acest drept. A fost o luptă lungă, însă Maddi Liberi a câştigat-o. Lazarbal a puricat toată procedura de adopţie condusă de serviciile de protecţie *a* copilului, un dosar gros cât cartea de telefoane chinezească. Zeci de vizite ale serviciilor sociale în primii doi ani, rapoarte ale psihologilor... Nimic, totul era lună, Maddi Liberi era o mamă celibatară perfectă!

Savine, dârdâind, înregistrează dezvăluirile lui Nectaire. Din postul ei de observaţie privilegiat, continuă să privească totul, atât maşinile care trec pe şoseaua departamentală 5, cât şi oamenii care se plimbă pe poteci, chiar şi copiii de pe pajiştea de mai sus de Couze Chambon, care se joacă de-a hoţii şi vardiştii sau de-a vameşii şi contrabandiştii sau de-a vampirii şi vânătorii. îi recunoaşte pe Eliot şi pe Adam, înarmaţi cu bastoane, pe Enzo şi pe Nathan, cocoţaţi într-un copac, şi pe Yanis, puţin mai la o parte, cu capul gol şi singur.

— O mamă perfectă, repetă Savine, cel puţin în primii doi ani...

— Am trecut şi pe la brutărie, anunţă Nectaire brusc.

— Pe la Fournil de Lamia, adică? Unde trebuia să se ducă Esteban să cumpere bagheta?

— Exact! Brutarul era ocupat cu frământatul, dar trebuie să mă sune.

Ha, ha, ha! Vasăzică, Nectaire s-a apucat să facă şi glume! Savine începe să îngheţe. Degetele crispate pe telefon i-au înţepenit ca nişte batoane de gheaţă.

— Ce speri, mai exact?

— N-am idee. Dar asta-i metoda Bocolon, să nu

neglijezi nicio pistă, să verifici tot!

— Cum zici tu. Dar Esteban Liberi trebuia numai să ia o baghetă.

— Tocmai, sunt baghete şi baghete...

Savine nu mai poate rămâne nemişcată pe promontoriul ei, iară niciun adăpost. Ezită totuşi să coboare, ca nu cumva să piardă legătura şi să se întrerupă convorbirea. Jos, copiii au şters-o de pe pajişte sau au găsit un loc mai bun să se ascundă.

— A, nu! N-o să-mi spui acum că ai o teorie despre lumea care se împarte în cei care preferă o baghetă pe vatră şi cei care o preferă în tavă?

îl aude pe Nectaire râzând, la căldurică în biroul lui de la primărie, cel puţin aşa îşi închipuie ea.

— E mult mai subtil de-atât, draga mea! Abia când brutăreasa te întreabă dacă să fíe pe vatră sau în tavă se împarte lumea în două. Cei care cunosc deosebirea şi ceilalţi. Primii aleg şi ceilalţi iau la nimereală, pentru că sunt întotdeauna prea timizi să întrebe care e deosebirea sau nu sunt destul de curioşi sau li s-a spus odată şi au uitat, pe scurt, nu le pasă. Primii sunt prudenţi, le place să controleze totul, să înţeleagă înainte să acţioneze şi...

Telefonul primăriei sună dincolo de vocea lui Nectaire, aflat în mijlocul teoriei sale. Savine răsuflă uşurată. Nectaire are reflexul de-a activa imediat difuzorul. Asistenta socială aude ca şi cum ar fi în încăpere. O încăpere deschisă tuturor curenţilor de aer.

— Aici Fournil de Lamia. Ne-aţi sunat?

Nectaire prezintă pe scurt situaţia, cu o relativă rapiditate. Pfui! Savine sare de pe un picior pe celălalt ca să se încălzească. Exclus să se mişte fie şi-un metru!

Fata de la capătul firului nu înţelege totuşi nimic, adaugă că ea lucrează acolo doar de nouă luni şi că se duce să-l caute pe patron.

Zgomot de paşi. Cei ai fetei pe dalele de piatră sau pe parchetul laminat al brutăriei, Savine n-are habar, pe care îl acoperă cu zgomotul propriilor picioare dansând *bourrée*[1].

Patronul soseşte în sfârşit, iar Nectaire e obligat să repete totul.

1. Dans tradiţional francez, asemănător cu gavota, însă mai rapid şi mai săltăreţ.

Te rog, Bocolon, grăbeşte-te! Savine are impresia că patronul se scarpină-n cap, *hei, asta-i o poveste veche,* se gândeşte şi se tot gândeşte, Savine are timp să îngheţe bocnă, până când patronul zice într-un final: *eu, în orice caz, eram în spate, în atelier, nevastă-mea era la casă în dimineaţa aia.*

Savine e gata să ţipe, în mintea ei cel puţin, dar, printr-o minune, Nectaire nu trebuie să-şi interpreteze a treia oară cupletul, patroana era alături, asculta şi, aparent, a înţeles totul.

— Dacă-mi amintesc de micul Esteban Liberi? Bineînţeles, locotenente! Închipuiţi-vă, un băiat atât de cuminte. Şi de frumos! Ce nenorocire, povestea asta. Venea cu moneda lui în fiecare dimineaţă. O baghetă, în tavă, nu foarte rumenită... şi cu restul de treizeci de centi cumpăra o brioşă.

— O brioşă? repetă Nectaire.

O *brioşă?* repetă în minte Savine. S-a adăpostit cât a putut în spatele unui zid din care n-au mai rămas decât pietrele dărâmate şi era gata să cadă peste parapet de surprindere.

— Da, zice brutăreasa. în mod normal, nu le vindem la bucată, dar pentru puşti făceam o excepţie. îi plăceau foarte mult... Trebuie să spun că oamenii vin şi din Hendaye, ba chiar şi din Spania ca să guste brioşele noastre cu miere!

30

— Intră-n casă, Tom! Nu comentezi şi intri-n casă.

Băiatul se îndepărtează şchiopătând spre curtea fermei. Mă întreb de cine îi e mai frică: de violenţa bărbatului ăstuia sau de mine?

Sunt încă întinsă pe trotuar. Bărbosul tatuat se apropie cu cizmele lui de motociclist la câţiva centimetri de faţa mea.

— Şi tu vii după mine, să discutăm. Cu calm.

Nicio şansă să mă ajute să mă ridic. Nici nu se uită la genunchii mei roşii, la mâinile mele julite şi pline de praf negru, ci stă lângă mine suspicios ca un paznic care a prins un client în flagrant delict, gata să mă înşface strâns, de păr dacă trebuie, în caz că aş vrea să fug.

Mă ridic încet în timp ce-l studiez. Un pachet de muşchi. Braţe de tăietor de lemne şi coapse de halterofil. O ţeastă aproape rasă, tuns periuţă.

Mă împinge iară menajamente până la Souille. Tom a dispărut deja înăuntru, o zăresc pe Amandine la fereastră, nemişcată şi neclară între perdelele de culoarea paiului.

Alte câteva lovituri în şale, ca să mă forţeze să mă îndepărtez de şosea. O pisică gri care dormea pe un petic însorit îşi ia tălpăşiţa. Sunt obligată să merg repede, găinile zburătăcesc şi se refugiază sub un butoi spart, în care pe vremuri se colecta probabil apa de ploaie. Trecem pe lângă o grămadă de gunoi mustind şi puţind.

— Acolo, îmi ordonă tăietorul de lemne.

Ne oprim sub şopronul cu acoperişul spart, în faţa marii prelate bej care acoperă un vehicul cât un tractor de tuns iarba. Tatuatul stă în faţa mea cu picioarele uşor depărtate, ca un luptător profesionist nerăbdător să mă vadă intrând în ring.

OK, nu-i nevoie s-aşteptăm gongul, prima rundă!

îmi trec mâinile prăfuite şi însângerate peste obraji, sperând probabil să-i vopsesc în culorile războiului, şi mă răstesc prima:

— Cine eşti?

Musculosul schiţează un mic zâmbet satisfăcut.

— Tu cine eşti!?

N-am nimic de ascuns.

— Maddi Liberi, medic generalist, stabilită la Murol. îl tratez pe Tom...

— Pe dracu' ghem! îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala! îl hărţuieşti cu întrebări. îl pipăi! îi dai târcoale de parcă vrei să-l răpeşti. Vrei să ştii ce caut aici? Amandine în-a chemat. Pentru că-i e frică. Pentru că a dat peste o psihopată, exact aşa mi-a zis: *vino repede, Jo, e o ţicnită care dă târcoale casei noastre, care se piteşte ca să ne spioneze, o dementă în stare de orice.* (Mă fixează cu irisurile lui albastru-oţel, culoarea săbiilor.) Nu s-a înşelat!

îi susţin privirea, cu pleoapele mijite.

— Şi tu... cine eşti?

— Jo. Tatăl lui Tom! Nu te-ai prins încă?

La dracu'l în halul ăsta sunt de neghioabă? Evident, m-a scos din maşină urlând *ce voiai să-i faci băiatului meu?* Evident, Tom are un tată... încerc să absorb şocul înaintând şi lovind.

— Mă bucur să aflu că are unul. Nu s-ar putea spune că te vedem des!

— Sunt aici când trebuie. Şi n-o să-ţi dau ţie socoteală. Dacă-ţi spun că sunt monitor de snowboard, o sa-nţelegi că iarna asta sunt mai mult plecat la munca în Pirinei.

Îl studiez din nou. Are probabil vreo treizeci de ani. Deşi corpul îi e întreţinut la perfecţie, faţa îi e deja marcată de munca în aer liber, de excese, de alcool probabil. Pare sigur pe el, autoritar, independent, inteligent într-o oarecare măsură şi dobitoc în toate celelalte.

— Bine, reia Jo, acum, că am făcut prezentările, ce facem? Anunţăm poliţaii? V-am văzut în maşină, el încerca să scape şi tu îl ţineai captiv.

Scoate telefonul din buzunarul de la spate al blugilor.

— V-am şi filmat.

încerc să rezist şi la acest nou upercut. Cel puţin, lucrurile sunt clare, am dat peste genul de tip cu care trebuie să joci cu cărţile pe masă. Ridic o mână în semn de pace, *o să-ţi explic,* el nu mă crede, dar mă lasă să vorbesc, evident şi el vrea să înţeleagă. Nu mă întrerupe nici măcar o dată când îi spun, în linii mari, povestea vieţii mele: dispariţia lui Esteban, apoi toate punctele comune dintre el şi Tom. Trec rapid peste detaliile fizice, asemănarea lor, semnul din naştere,

prea suprarealiste ca să fie explicate în câteva cuvinte, şi insist asupra celorlalte coincidenţe: şortul de baie indigo cu balenă, vacanţele la Saint-Jean-de-Luz, muzica, înotul, frica de miere şi de albine, cuvintele basce...

Jo se sprijină de tractorul de tuns iarba acoperit cu prelată, strivit de acumularea de dovezi. în fermă, din spatele perdelelor, Amandine continuă să ne spioneze. Nici urmă de Tom.

Jo aşteaptă puţin, ca să fie sigur că mi-am terminat expunerea.

L-am convins? L-am făcut măcar să se îndoiască?

Privirea lui de scalpel e fixată pe fruntea mea, de parcă ar vrea să-mi deschidă creierul.

— Chiar că eşti ţăcănită!

Reacţionez. M-a ascultat? Izbucnesc.

— Tot ce ţi-am spus e adevărat! Şi o ştii bine! Dacă vrei să nu mă mai comport iraţional, atunci dă-mi tu o explicaţie raţională!

Jo oftează, agasat, lăsând impresia că-şi pierde vremea fiind obligat să-i explice nişte lucruri evidente unei fete de şase ani.

— O explicaţie raţională? De pe ce planetă vii? Vrei să recapitulez? Puşti de zece ani cărora le place muzica şi înotul găseşti cu grămada. A, da, şi băieţi cu frică de albine? Ce dracu', asta-i demenţă... Lui Tom îi e frică şi de păianjeni, şi de şerpi, şi de monştrii ascunşi sub patul lui când era mic. Pariez că şi lui Esteban al tău. Şi, la fel ca lui Tom, îi plăceau Big Mac-urile şi pizza, se uita la nesfârşit la *Avengers,* visa să aibă o machetă *Millenium Falcon.*

Ticălosul! Esteban n-a pus niciodată piciorul într-un McDonalds! A dispărut acum zece ani şi nu ştia că

benzile lui desenate cu Avengers aveau să fie într-o zi adaptate pentru marele ecran. Dacă tipul ăsta speră să mă convingă cu ironia lui...

— Fiul tău vorbeşte basca fără s-o fi învăţat. Ştiinţa numeşte asta xenoglosie!

— A da? Ei, nu mai spune! Xenochestie? Poate că fiu-meu o să se trezească mâine vorbind mandarina? Sau compunând cantate inspirate direct de fantoma lui Mozart? Eşti chiar atât de debilă mintal? Sunt monitor de surfing. N-ai observat poste- rele cu Kelly Slater şi Jérémy Florès de pe pereţi când ai venit să cotrobăi prin camera lui? (Am venit să-ţi tratez fiul, tem- belule!) îmi petrec iarna aici când ninge şi vara la Guéthary, Hossegor, Biarritz, în orice caz pe coasta Atlanticului. Cuvintele *maite zaitut ama,* eu i le-am dictat. Eu l-am învăţat basca.

îl fixez pe Jo fără să-l slăbesc.

— Haide, te ascult. Vorbeşte în bască.

— Chiar o să chem poliţaii!

— Nu mi-ai răspuns. Spune-mi ceva, nu contează ce, în bască.

— Şi dup-aia? O să te duci să verifici dacă port espadrile? Dacă-mi place ardeiul iute de Espelette?[27]

Râde prea tare de poanta lui jalnică. înţeleg că n-o să mai scot nimic de la el. Totuşi, insist.

— Şi şortul de baie indigo pe care-l purta Tom? Indigo, cu balenă, tu i l-ai ales? Ai fost cumva şi harponier în oceanul Arctic?

Jo pare la fel de sigur pe el ca întotdeauna.

— Nu... Pe ăla i l-a cumpărat Didine, mama lui Tom. Dar poate c-a făcut-o gândindu-se la mine, pentru că nu

27 Piment d'Espelette – ardei cu denumire de origine controlată, produs în localitatea bască Espelette.

sunt destul de des cu ei. Toată lumea îmi spune Jo, dar prenumele meu complet e Jonas. Jonas, te-ai prins? Profetul înghiţit de
o balenă! Dacă nu eşti convinsă, lui Tom îi place şi Pinocchio. Ai văzut marioneta de lemn din camera lui? Şi-a numit balena de pluş Monstro. îţi fac un rezumat sau ţi-aduci aminte de desenul ăla animat?

Mizerabilul ăsta are un răspuns la toate, de parcă ar fi ghicit dinainte întrebările mele, de parcă şi-ar fi pregătit apărarea. Poţi să anticipezi într-atât totul dacă n-ai nimic să-ţi reproşezi? îl măsor din cap până-n picioare, căutând fisura în armura lui tatuată. Trebuie să recunosc că argumentele lui m-au destabilizat. Dacă n-ar exista asemănarea asta perfectă, semnul ăla maroniu din naştere...

— Te uiţi să vezi dacă mi se lungeşte nasul? se amuză Jonas. Izbucneşte în râs.

Nu, nasul nu i se lungeşte. Se stăpâneşte perfect, prea perfect. N-a lăsat loc de nicio îndoială. Cu toate astea, orice tată ar fi fost tulburat de ce i-am povestit. Blufează, încearcă să câştige timp sau pur şi simplu nu vrea să lase garda jos înaintea mea. Dar după ce-o să plec...

îşi agită telefonul mobil la înălţimea ochilor mei.

— Ştii cum o să facem, doamnă doctor? O s-o lăsăm aşa deocamdată. Eu uit incidentul şi tu dispari din viaţa noastră, îţi convine compromisul ăsta?

Nu aşteaptă răspunsul şi trage de prelata bej din faţa noastră. Nu e un tractor de tuns iarba, ci un ATV nou-nouţ. Motorul pare dintr-odată să-l intereseze pe Jonas mai mult decât sănătatea fiului său. îl priveşte câteva clipe lungi cu tandreţe, după care se întoarce spre mine.

— Dar, înainte să plecăm fiecare la casa lui şi să uităm tot ce s-a spus, pot să-ţi cer o mică despăgubire, doamnă doctor?

Ciudat, e a doua oară când îmi spune „doamnă doctor”, n-a făcut-o niciodată înainte!

— Am nevoie să arunci o privire profesională la încăpăţânata de Didine.

înţeleg. Dacă s-a întors la Souille după o absenţă de mai multe luni, probabil a fost şocat de starea de sănătate a lui Amandine. Probabil că ea i-a spus, cum mi-a spus şi mie, că refuză să fie examinată de un medic.

— Bineînţeles, Jonas. Stai liniştit, o s-o îngrijesc pe soţia ta. Jonas tatuatul pare, de data asta, sincer preocupat.

— „îngrijire” nu e cuvântul potrivit. Cred că e... un pic mai complicat.

31

Savine se lipeşte de calorifer.

Fierbinţeala fontei pătrunde prin ţesătura pantalonilor Gore-Tex şi îi frige fundul. Ce plăcere!

După ce-a fost la un pas să moară îngheţată pe meterezele castelului Murol, ar putea să stea şi să se prăjească aşa ore în şir. Trăiască Auvergne, vulcanii şi geotermia!

— Vrei, te rog, să închizi fereastra?

Nectaire mormăie în spatele biroului său, cu palmele peste colecţia lui de timbre guatemaleze. Savine a încălzit toată camera, dar şi-a scos o ţigară din care

trage şi suflă fumul pe fereastra deschisă.

— îmi termin cuiul şi ne baricadăm.

Nectaire ridică din umeri şi o studiază câteva secunde pe Savine, care scoate din gură când cald, când rece.

— Vrei un ceai?

— Nu mă stresa cu ceaiul tău!

Bun, Nectaire are confirmarea, asistenta socială e prost- dispusă! Din cauza brioşelor de la Fournil de Lamia? Aşază prudent într-un sertar planşele cu timbre.

— Şi tu eşti nedumerită? Nu înţelegi?

— Nu e nimic de înţeles, izbucneşte Savine. Când coboram de la castelul Murol, i-am văzut motocicleta oprită pe coastă la Froidefond, chiar înainte de fântână. S-a întors idiotul ăla! Jonas şî-a făcut din nou apariţia ca s-o chinuie pe Amandine! O iarnă fără zăpadă, credeam c-o să fie liniştită, dar nu, a trebuit să aibă el chef de curse cu ATV-ul sau de escalade.

Nectaire, surprins, nu pare preocupat de Jonas, nici nu pricepe de ce întoarcerea lui o enervează atât pe Savine.

— Bun, Jonas de Lassolas, cel mai chipeş surfer tatuat din Auvergne, s-a întors. Dar sunt lucruri mai importante deocamdată, nu-i aşa? Ai auzit-o pe brutăreasa de la Fournil de Lamia? Esteban Liberi îşi lua o brioşa cu miere în fiecare dimineaţă!

Savine trage din ţigară, fără sa dea semne ca l-a ascultat, uitând să sufle fumul afară.

— Ai grija totuşi, se nelinişteşte secretarul. Dacă Suşa, Géraldine sau Oudard simt mirosul de tutun...

— Nu era momentul să se întoarcă Jonas! Clar nu! Mai ales având în vedere starea lui Amandine.

Nu era momentul... Având în vedere starea lui Amandine... Nectaire nu pricepe nimic din ce îndrugă asistenta socială. Ridică ochii spre punctul roşu care clipeşte al detectorului de fum. Liniştit. Vălătucii abia formează o aureolă argintie în jurul părului cărunt al lui Savine. Amandine şi surferul ei o să aştepte, el rămâne fixat pe ideea lui.

— Pricepi ce înseamnă treaba asta cu brioşele? Este exact pe dos de ce pretinde Maddi Liberi, fiul ei n-avea nicio fobie de miere! Aşadar, cu siguranţă nicio fobie de albine! Şi, prin urmare, de la început ne-a vândut gogoşi. Daca mergem cu raţionamentul puţin mai departe, asta vrea să însemne că...

— Amandine ar face mai bine să-l dea afară pe Jonas, o dată pentru totdeauna! Ştiu refrenul pe de rost, o să-i facă figura surferului spăsit, cu buchetul de flori culese de pe pajişte, *de data asta e pe bune, draga mea, rămân aici pentru totdeauna.* Şi Amandine o să cadă din nou în plasă. Până când el pleacă să culeagă flori pe altă pajişte, o casă pe sezon, o femeie în fiecare staţiune. Chiar ţi-ai găsit momentul, Jo, să te întorci cu tot tupeul tău. Cu Tom care o ia razna... cu doctoriţa Liberi care-i dă târcoale.

Nectaire prinde mingea din zbor.

— Tocmai, hai să vorbim despre Maddi Liberi. Dacă a minţit despre apifobie, înseamnă că se poate să fi minţit şi despre toate celelalte. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că e ceva putred aici!

Savine suflă pentru ultima oară fumul, apoi striveşte ţigara de pervazul ferestrei.

— Nemernicul ăsta o să-i înfigă din nou cuţitul în inimă şi eu va trebui s-o pun iar pe picioare pe Amandine, încetul cu încetul.

Nectaire continuă să gândească cu voce tare, fără să ştie dacă Savine îl ascultă sau nu.

— Trebuie să-l sun din nou pe Lazarbal. E ceva ce nu înţeleg. Cu siguranţă şi el i-a interogat pe brutari, deci ştia de brioşe. Dar ştia şi de fobia lui de miere? Pentru Dumnezeu, în povestea asta, imediat ce crezi că indiciile se leagă perfect, apare întotdeauna un detaliu care o blochează, ca ultima piesă dintr-un puzzle care nu se potriveşte sau ca ultima căsuţă dintr-un sudoku, şi trebuie s-o iei din nou de la capăt...

Savine închide fereastra.

— Ce ziceai, Nicky? S-o iei din nou de la capăt? De acord, îmi pare rău, n-am ascultat nimic.

Caută cu privirea în jur prin birou, vizibil dezamăgită.

— Nu mi-ai făcut ceai?

32

îmi pun stetoscopul în trusă, în timp ce Amandine îşi încheie nasturii de la cămaşă.

— E totul în regulă. Nu-ţi face griji. Ai nevoie doar de multă odihnă.

Se ridică în capul oaselor şi se aşază pe canapea. Dacă n-ar fi fost Jonas, n-ar fi acceptat niciodată să se întindă şi cu atât mai puţin să mă lase s-o consult, să-i ascult inima, să-i palpez pântecul şi sânii. Amandine mă fulgeră cu privirea, de parcă tocmai aş fi violat-o! O privire plină de ură, de parcă tocmai i-aş fi furat secretul.

în clipa următoare întoarce ochii spre eroul ei tatuat. O privire plină de dragoste, ca să compenseze. Jonas a rămas în picioare, cu o mână prizonieră în mâna lui Amandine şi în cealaltă ţinând o sticlă de bere

desfăcută.

Amandine e o femeie supusă, una dintre acele soţii iubitoare care, toată viaţa lor, nu vor şti să spună dacă destinul de Penelopă îl îndură sau îl aleg. Destinul de sacrificiu al nevestelor de marinari, de camionagii de cursă lungă, de exploratori... sau de surferi. Sunt demne de dispreţ cele incapabile de pasiune, cele incapabile de răbdare, cele care se mulţumesc cu primul bărbat ieşit în cale, cele care înlocuiesc, cele care nu se îmbată niciodată cu parfumul picant al lungilor îmbrăţişări de regăsire. Cele care într-o zi, când Ulise se va întoarce în sfârşit acasă, vor putea striga lumii întregi *Am avut dreptate!*

Cele aşa cum eu n-am să fiu niciodată... Amandine probabil mă dispreţuieşte din tot sufletul!

Cât timp o să rămână Jonas acasă de data asta? Am impresia că nu şi-a garat motorul la Souille decât pentru o scurtă escală, că e departe de a-şi fi încheiat odiseea. Ce-mi pasă mie, la urma urmei... Măcar a avut suficientă putere asupra lui Didine a lui ca să-i impună să se îngrijească de sănătate.

încerc un gest împăciuitor. întind încet mâna ca s-o pun pe pântecul lui Amandine, dar ea se retrage cât mai departe pe canapea. Dacă Jonas n-ar fi ţinut-o de mână, ar fi fugit deja.

Dacă nu pot cu mâna, o mângâi cu vorbele.

— Nu-ţi face griji, copilul e bine.

Amandine e însărcinată în cinci luni. Imposibil să ghicesc fără s-o examinez. Poartă întotdeauna haine largi, burta încă nu i se observă. I-am dat două reţete, una ca să se înscrie la o ginecologă din Aubiere,

deocamdată nu e sub supravegherea niciunui specialist, cealaltă ca să-şi cumpere Spasfon şi metopimazină, în caz de dureri sau vărsături. Am încercat s-o conving, în cele mai simple cuvinte, că nu mai naşte nimeni la domiciliu în zilele noastre, că nu ne mai tratăm doar cu plante, că există ecografii şi amniocenteze sau măcar un examen microscopic pe frotiu, că e în interesul... copilului!

Nu ştiu dacă Amandine m-a ascultat. Reţetele sunt la vedere, pe masa din încăpere.

Nu ştiu unde e Tom. Se joacă probabil în camera lui, la etaj. Mi-ar fi plăcut atât de mult să coboare şi el. Să-l văd măcar în capul scării.

Să-i cer iertare...

Să-i cer... Mai am atât de multe întrebări să-i pun.

O umbră mă acoperă. Silueta masivă a lui Jonas s-a apropiat. îmi întinde mâna, cu zâmbetul lui de carnivor.

— Fără resentimente, doamnă doctor? Termini cu prostiile în legătură cu băiatul meu! M-am întors. Nicio grijă. Stau eu cu ochii pe el!

N-am de ales, trebuie să plec.

Ochii mei încearcă să se agaţe de ceva, oare de poemul ăsta basc, *Txoria txoril* De hanoracul umed al lui Tom, atârnat la intrare? De tenişii lui încă uzi, Amandine nici măcar nu i-a pus la uscat, de altfel, unde era să-i pună? Cu harababura din şemineu e imposibil să aprinzi focul.

Pun un picior afară, ochii mei încă încearcă să observe totul. Bicicleta lui Tom sprijinită de zidul fermei, pe care Jonas a scos-o cu o mână din MiTo de parcă era o tricicletă pentru copii mici. ATV-ul sub

şopron. Găinile speriate. Jonas mă urmăreşte, postat în uşa de la intrare. îl sfidez o clipă din privire, apoi mă întorc, tulburată. Ochii lui deschişi la culoare sunt ca ochii lui Tom, imposibil să ai vreo îndoială.

Trebuie să urc în MiTo, trebuie să plec, să demarez, să-mi văd de drum.

Ca să mă duc unde?

Unde e Tom?

N-am niciun chef să mă duc la cabinet.

N-am niciun chef să mă întorc acasă, la Gaby.

N-am niciun chef să termin cu prostiile!

33

— Salut, Esteban! Credeam că n-ai să te mai întorci niciodată!

Tom stă rezemat de fântâna din Froidefond. Esteban coboară cu bicicleta pe drumul asfaltat, cu toată viteza. Frânează brusc când ajunge în dreptul băiatului.

— N-ai bicicleta?

— Nu. N-am voie să pedalez. N-am voie să mă întorc la piscină.

Tom îşi ridică pantalonul şi îşi lasă în jos şoseta până la tenis.

— Vezi, buba mare la gleznă!

— Aoleu... Toate astea din cauza albinelor?

— Da. Mizerabilele! Apropo, la faza aia m-ai lăsat baltă! Esteban îşi sprijină bicicleta de fântână. Pare sincer întristat.

— Ce puteam să fac? Am crezut că ştii unde te duci. N-aveam de unde să-mi imaginez că te duci să te faci praf.

— Ai fi putut să anunţi serviciile de urgenţă când ai văzut că nu mă întorc.

— Nu uita că sunt o fantomă!

Tom nu se poate abţine să se strâmbe.

— Eşti fantomă când îţi convine! Mă rog, nu-i bai, suntem chit. Eu am fost obligat să te denunţ.

De data asta, Esteban izbucneşte în râs.

— Ţinând cont că locuiesc în capul tău, nu văd cine m-ar putea prinde!

Stau câteva momente fără să vorbească. Tom aruncă o privire spre Souille. Nu-i poate vedea nimeni, toate perdelele de la ferestre sunt trase.

— S-a întors tatăl meu, spune în cele din urmă. O să am şi mai multă nevoie de tine, Esteban. Să stau de vorbă cu tine... Pentru că o să fiu tare singur. Tata nu vine des, dar când vine, se închide în cameră cu mama. Ai priceput, nu e cazul să-ţi desenez. în zilele alea, eu nu mai exist. Devin o fantomă, ca tine!

— Şi atunci ce faci?

— Mă plimb cu bicicleta, mă duc la piscină când pot. Şi când nu pot, mă închid în camera mea şi încerc să cânt la chitară.

— Ai o chitară?

— Nu, doar o chestie făcută de mine. Nici n-am luat vreodată lecţii.

— Eu da. O să-ţi fac rost de una. O să te învăţ eu!

Tom îl priveşte ciudat pe băiat, întrebându-se cum ar fi putut lua lecţii de muzică o fantomă ieşită din capul lui. Asta dacă Esteban nu are şi el o fantomă în cap, a unui chitarist, şi aşa mai departe... S-a aplecat ca să-şi

deschidă rucsacul. Tom îi zâmbeşte trist.

— Mersi. Nu-i mare lucru, ştii? Tata o să plece aşa cum a venit. Şi dup-aia, o lună întreagă, mama o să plângă.

Tom face din nou o pauză lungă înainte să continue. îşi trage nasul ca să-şi înăbuşe un suspin.

— Dar nu trebuie să plâng... dacă eşti într-adevăr în capul meu, o să te ud fleaşcă! Ştii ce-mi doresc uneori, când mă gândesc la tata?

— Nu, zi.

Esteban desface cu dinţii hârtia unui pachet de biscuiţi.

— Să moară!

— Pe bune?

Esteban a reuşit să scoată nişte biscuiţi. Cu fulgi de ciocolată şi miere.

— Nu vrei să-ţi dau?

Tom îşi pune degetele arătătoare în formă de cruce.

— în niciun caz. *Vade retro,* nectar al diavolului!

Izbucnesc amândoi în râs. Esteban, cu gura plină, împroaşcă salivă. Tom se dă la o parte ca să nu fie atins de stropi.

— Ţi-e frică şi de-o firimitură de biscuit? M-ai lăsa să mă sufoc? Dă-te, vreau să beau o gură de apă din fântână.

Esteban tuşeşte. Tom nu se clinteşte din loc.

— Nu face asta. Ţi-am spus ultima dată, n-avem voie. Fântâna e rezervată... morţilor!

Esteban s-a oprit brusc, tuşea i-a trecut la fel de neaşteptat ca un sughiţ. Se uită atent la apa roşiatică picurând din robinetul de bronz coclit, curgând peste ghizdul de granit şi lăsând o dâră groasă de foc pe pietrele oxidate.

— Morţilor? M-aş mira! Am văzut oameni cât se poate de vii oprindu-se să-şi umple sticlele şi...

— Ai văzut culoarea apei? îl întrerupe Tom. Vine din centrul pământului! Drept din infern. Bătrânii de-aici o numesc „fântâna sufletelor”.

Tom se uită în apa stacojie, fascinat de oglindirea lor dublă. Feţele lor par jupuite, de parcă li s-a smuls pielea şi n-au mai rămas decât cu carnea însângerată.

— Ei, hai, îşi pierde răbdarea Esteban. Povesteşte!

— Bătrânii din partea locului spun că, atunci când moare cineva, trebuie să vii repede să umpli un pahar cu apă din fântâna sufletelor şi să i-l dai să bea. Apoi, la fel de repede, să-i dai să bea din aceeaşi apă şi din acelaşi pahar unei femei care aşteaptă un copil. Şi aşa...

— Aşa ce?

— Aşa sufletul lui va putea călători! Şi va trece din corpul celui care va muri în al bebeluşului care se va naşte.

— Uau, fluieră Esteban, impresionat. Dar trebuie să fie o moarte şi o naştere în acelaşi timp, trebuie să fie precis coordonate!

— Asta s-a întâmplat deja, cred. Sunt poveşti de-acum foarte, foarte mult timp.

Tom şi-a întors ochii spre Souille, urmăreşte cu privirea zidul crăpat al casei şi se opreşte asupra uneia dintre ferestrele de la etaj.

— Trebuie să plec, Esteban. Altfel, tata o să facă o criză. Oricum, de obicei, n-am voie să ies din curte. (Se uită la perdelele trase. Ţesătura de culoarea paiului murdar se confundă cu chirpiciul faţadei.) Stau doar cât

sunt ei în cameră. Dar tu n-ai treabă, plimbă-te cu bicicleta, du-te la piscină, dacă eşti în capul meu, în felul ăsta şi un pic din mine o să pedaleze sau o să înoate, fără să mă doară glezna!

Esteban se pregăteşte să-şi pună biscuiţii în rucsac şi să se urce pe bicicletă.

— Clar, eşti la fel de ţicnit ca întotdeauna!

— Nu sunt sigur, dar... mi se pare că semeni din ce în ce mai puţin cu o fantomă!

Esteban se îndepărtează, iar Tom îi mai vede doar silueta care se avântă cu toată viteza pe pantă şi dispare după prima serpentină. Tom mai apucă să-i strige:

— încep chiar să cred că eşti viu de-adevăratelea!

34

Amandine rămâne aşezată în genunchi peste Jonas, chiar daca-i simte sexul pierzându-şi tăria în ea. îşi pune palmele pe torsul bărbatului ei, care poate să-i suporte fără probleme greutatea de fulg, şi continuă sa se unduiască şi să mai profite puţin, să-l simtă până la capăt.

Niciodată n-a mai iubit un bărbat cum îl iubeşte pe Jonas. N-are ce să facă, e fizic, chimic, tipul ăsta poate s-o înşele cu toate imbecilele lui, poate să dispară şase luni, să se întoarcă cu faţa lui nevinovată, sau mai degrabă bronzată toată, şi s-o pună să-i spele şi să-i calce ţoalele care încă miros a curvele lui, niciodată nu-i va închide uşa. Cele care n-au cunoscut plăcerea o

noapte întreagă sa arunce primele cu piatra.

Jonas e întins sub ea, cu corpul strâns ca într-o menghină între coapsele ei. Să încerce numai să mişte... să încerce numai să plece. Amandine îi lasă cinci minute de răgaz şi apoi îşi reia dansul.

Sau poate doar un minut.

Ticălosul ăsta începe deja să se întărească.

Jonas îi frământă sânii, cuprinzându-i în palme, fără tandreţe, cu brutalitate, Doamne cât îi place asta, apoi le coboară pe pântecul ei, se opreşte la primele fire de păr ale pubisului şi îi pune palma caldă peste buric.

— Ai zice că e un crater, murmură Jonas. Craterul mic al unui vulcan nou-nouţ.

Cu vârful degetelor urmăreşte curba rotunjită a pântecului ei. Amandine îi prinde încheietura şi i-o ţine în aer. Interzis să-l atingă!

— Sunt un monstru! geme ea. Mi-e groază de pântecul ăsta umflat.

Jonas îşi ridică privirea. Ochii lui deschişi la culoare o studiază pe femeia goală ghemuită peste el. Didine a fost întotdeauna zveltă ca o adolescentă.

— îţi stă bine, cu forme pline...

El se ridică până ce ajunge cu buzele la sfârcuri.

— Niciodată n-ai mai avut sâni atât de frumoşi.

I-a fost de ajuns să-i muşte în joacă pentru a-şi regăsi întreaga vigoare.

— Eu îi detest! Mi se pare că sunt o vacă!

— Toanto! Eşti frumoasă şi o ştii!

Sunt amândoi aşezaţi pe pat, cu pieptul ei lipit de torsul lui, ea peste el, el în ea. Niciodată Didine nu l-a mai simţit atât de bine. Să fie hormonii, progesteronul, estrogenii, toate tâmpeniile alea care dau peste cap

corpul femeilor însărcinate?

— Mi-ar plăcea să mă consideri urâtă.

— Şi totuşi să mă iubeşti, pentru că sunt o grămadă mult mai frumoase decât mine...

— Toanto!

Jonas o îmbrăţişează. Amandine i se abandonează. Nu se poate abandona decât în braţele unui bărbat puternic. Ale unui bărbat puternic pe care ea îl poate domina. Se sprijină de umerii lui, îşi încolăceşte braţele pe după gâtul lui, şi du-te-vino-ul devine din ce în ce mai rapid. Să se abandoneze virilităţii unui bărbat dur, pe care ea îl poate face să-şi piardă minţile. Are senzaţia că o să-i explodeze corpul, într-atât sexul lui Jonas izbeşte în ea. Să se abandoneze pasiunii unui bărbat care doreşte toate femeile din lume, dar care, în timpul unui orgasm, va jura că o iubeşte pe ea şi numai pe ea. Sunt la un pas de explozie, trebuie să reziste, să mai reziste.

Jonas ejaculează, cu un urlet prelung, cel dintâi.

— Te iubesc, Amandine. Te iubesc de mor.

*

Jonas se plimbă gol prin salon. Lui Amandine îi plac bărbaţii care nu se îmbracă după sex. Cei care nu adorm, cei care nu se duc să facă un duş, cei care îi păstrează mirosul, cei care au nevoie de o tărie, ca să nu lase focul să se stingă prea repede.

Jonas şi-a turnat un whisky.

Se opreşte în faţa celor câtorva versuri ale poemului *Txoria txori,* prins cu piuneze în perete, între bucăţile de tapet desprinse.

— Tu l-ai agăţat?

— Bineînţeles.

Amandine s-a apropiat. Şi ea goală. îl cuprinde cu braţele pe după mijloc, îl sărută pe ceafa, desenează cu sânul o inimă pe spatele lui, apoi se ridică pe vârfuri ca să-şi lipească pântecul rotunjit în adâncitura şalelor lui şi sexul de fesele lui. îl strânge puternic, foarte puternic, timpul s-a oprit, fiecare clipă cu el e o veşnicie.

Citeşte, peste umărul lui, chiar dacă îl ştie pe de rost, şi în franceză, şi în bască.

— Dacă i-aş fi tăiat aripile,
Ar fi fost al meu
Şi n-ar mai fi plecat

Da, dar atunci...
N-ar mai fi fost pasăre
Şi eu
Tocmai pasărea o iubeam.

Amandine repetă încet, apropiindu-şi buzele de urechea lui Jonas:

— Tocmai pasărea o iubeam.

îl sărută din nou, contopită cu el, cât timp va trebui, cât timp va vrea el.

— Ştii, îi mărturiseşte ea la ureche. Am înţeles. Când iubeşti o pasăre...

Jonas întoarce capul, numai capul. Buzele lor aproape se ating.

— Nu e nimic de înţeles, păpuşa mea. De data asta, jur, o să rămân.

Amandine doar zâmbeşte, aproape cu indiferenţă.

O să rămân. De câte ori n-a auzit promisiunea asta? O crede mai puţin decât aberaţiile doctoriţei Liberi. Se străduieşte să spună, pe tonul cel mai detaşat posibil:

— Nu, Jonas, n-o să rămâi... dar nu-i nimic. Sunt obişnuită.

Jonas, fără grabă, desface menghina braţelor lui Amandine, se depărtează de ea vreo jumătate de metru, se întoarce şi îşi lasă degetul arătător să coboare până la pântecul ei care se înfioară.

— O să rămân pentru el... şi pentru Tom. Tom are nevoie de mine.

— Tom a avut întotdeauna nevoie de tine.

— Nu, nu la asta mă refer. Are nevoie de mine azi. Din cauza tuturor poveştilor ăstora.

— Te referi la ce zice doctoriţa Liberi? Doar n-o să crezi prostiile alea?

— N-am spus că le cred. Dar recunosc că e ciudat. N-am vrut s-o arăt de faţă cu ea, stai liniştită. Dar chiar şi dacă zece la sută din ce spune e adevărat...

Amandine încearcă să prindă privirea ochilor limpezi ai surferului ei de argint. Ştie să şi-i tulbure pe ai ei într-un fel care spune „vino”. îşi pune mâinile deasupra şoldurilor iubitului ei.

— Femeia aia e ţicnită. Şi-a pierdut băiatul şi, cum al nostru seamănă cu al ei, are vârsta lui, a luat-o razna.

Ochii de oţel ai lui Jonas sunt ca nişte bile care se rostogolesc fără oprire prin toată camera, dar care nu o mai privesc.

— Ai dreptate. Dar am impresia că nu e atât de simplu. Poate că par eu un ticălos care se dă în vânt doar după surfing şi motoare, totuşi asta nu mă împiedică să vreau să înţeleg lucrurile... Şi pe-astea nu le înţeleg! O să stau de vorbă cu Tom. E timpul să-şi dea seama că are un tată.

Amandine face pe seducătoarea, din vârful degetelor, de parcă nu l-ar asculta.

— Eu încă te doresc.

Mâna ei îl mângâie, în căutarea unei promisiuni de dorinţă.

— De data asta, Didine, chiar vreau s-o las mai moale.

Se duce la cea mai apropiată fereastră şi trage perdeaua.

Lui Amandine, dezamăgită, i se pare frumos. Toţi muşchii corpului i se luminează şi-n cea mai slabă rază de lumină. Aşa va fi totdeauna cu el? Cu cât îl doreşte mai mult, cu atât el fuge. Şi se întoarce la ea imediat ce-l uită. Şi totuşi? Dacă e adevărat ce spune? Dacă, de data asta, Jonas chiar o să rămână? Nu vrea să-şi închipuie, nici măcar să schiţeze visul ăsta. Nu i-a cerut niciodată nimic, nici măcar când au făcut al doilea copil, niciun şantaj, nicio luare de ostatici, n-a spus niciun cuvânt, nu l-ar opri niciodată, niciodată.

Tocmai pasărea o iubeşte ea.

Dar dacă el şi-ar dori să-şi facă cuibul aici?

Trebuie să-şi alunge imaginea asta din minte, e conştientă.

De altfel, Jonas a plecat deja. Are privirea aţintită asupra unui punct invizibil din spatele perdelei, dincolo de geam.

— La ce te uiţi?

— După Tom, unde-o fi?

— De obicei îşi pierde vremea pe lângă fântână.

— Nu, nu e acolo.

Amandine se apropie. Ştie curtea ca-n palmă, ştie inima lui Jonas ca-n palmă, ştie că el nu priveşte spre cătun, ci în partea opusă, spre şopron. Un şopron care pare gata să-şi ia zborul, dus de pânza mare agăţată de stâlpii de lemn. O prelată obişnuită, ca aceea folosită ca

să acopere ATV-ul şi pe care tot Jonas o lăsase acolo.

— Du-te să dai o raită. Mori de poftă.

— Nu, susţine Jonas fără să scape vehiculul de teren din ochi. Am spus că rămân.

— Du-te, prostule. Şi întoarce-te repede! Niciodată n-o să cred că voi avea o zi de mâine cu tine. Dar cel puţin pro- mite-mi noaptea asta.

— îţi promit tot restul zilelor mele!

Amandine îl sărută atât de apăsat, încât aproape se sufocă. *Tot restul zilelor lui ?*

Se înfioară, de parcă toate ferestrele ar fi explodat şi iarna ar fi pătruns înăuntru, pielea i s-a făcut toată de găină. Mai degrabă de curcă. De becaţă.

Tot restul zilelor lui?

E atât de fraieră încât să-l mai poată crede?

Jonas îşi trage în grabă chiloţii şi blugii.

— Nu vreau să vă mai las niciodată singuri, nici pe tine, nici pe Tom.

îşi trage un pulover peste bustul gol.

— Şi apoi, ce dracu', doctoreasa aia n-o fi inventat totul! Asemănarea fizică! Semnul din naştere: Doamne, băiatul ei, Esteban, ar fi avut douăzeci de ani astăzi. (Râde, trăgând de şosete.) Eu am douăşnouă, nu se poate să fiu eu tatăl!

Amandine s-a înfăşurat în cearşaful care acoperea canapeaua. A apucat-o brusc pudoarea. Se uită la surferul ei înverşunat să-şi desfacă şosetele strânse ghem. L-ar mai iubi atât dacă şi-ar face cuibul aici? Pentru tot restul zilelor lui? Tocmai pasărea o iubeşte ea... dar un vultur, nu un canar!

Jonas îşi caută pe pipăite cizmele şi continuă cu acelaşi ton dezinvolt:

— Fii atentă, dacă singura soluţie logică pentru asemănarea dintre băieţii ăştia doi e să aibă acelaşi tată, atunci probabil nu sunt nici tatăl lui Tom.

Amandine îşi pironeşte privirea în ochii lui de oţel, dintr-odată serioasă.

— Ascultă-mă bine, Jo. N-am fost niciodată cu alt bărbat în afară de tine! Tom e băiatul tău! (îşi pune mâinile pe pântec.) Şi cel de aici la fel, îţi jur pe capetele amândurora! Haide, şterge-o!

Se apleacă încet spre masa din salon şi ia cele două reţete ale doctoriţei Liberi, le aşază meticulos una peste alta, apoi cu un gest brusc le rupe, o dată, de două ori, de cinci ori, până nu mai rămân decât nişte confetti pe care le varsă în ploaie în coşul de gunoi.

— Nu, Didine, protestează Jonas. Aici greşeşti.

Ea îşi duce degetul la buze, facându-i semn să tacă, doar să-şi culeagă cizmele şi să-şi îmbrace jacheta de piele, în timp ce ia o foaie albă şi un pix şi începe să scrie.

Jonas e gata de plecare. Amandine, înfăşurată în cearşaf ca o gheişă, îl priveşte o ultimă oară.

Da, de o mie de ori da, l-ar iubi în fiecare zi mai mult dacă şi-ar face cuibul aici.

îi dă un ultim sărut.

— Du-te, domnule Jo, să dai o raită cu ATV-ul. Ai tot muntele la dispoziţie. (îi întinde foaia.) Cu ocazia asta îmi faci şi nişte cumpărături. Poftim lista.

Gura ei a minţit, sărutul dinainte nu putea fi ultimul, ăsta de-acum e cel adevărat, îl sărută febril, o interminabilă apnee, apoi stă şi se uită cu regret cum se deschide uşa de la Souille şi se închide la loc. Doar cât să apuce să-i şoptească:

— Vino repede.

35

Wayan Balik Kuning ascultă primul apel, apoi pe-al doilea, apoi alte zece, înainte ca ea să răspundă în sfârşit. Psihiatrul scoate un suspin lung de uşurare.

— Alo, Maddi?

— Pfui! Am crezut că nu mai răspunzi niciodată! M-am chinuit ca nebunul să-ţi găsesc adresa şi numărul de telefon fix. Nu răspunzi niciodată la mesaje? Am fost obligat să trec pe la primărie şi...

— Dumneavoastră sunteţi... doctorul Kuning?

Wayan face o pauză lungă. Nu e vocea lui Maddi.

— Gabriel?

— Pot să vorbesc cu Maddi?

— Nu-i acasă.

Vocea lui Gabriel e seacă şi rece. O bâtă îngheţată, gata să lovească. Wayan ştie că Gabriel l-a considerat întotdeauna un rival. Instinct masculin? Cum să nu-i dai dreptate?

— Unde e?

— N-am idee!

Degeaba a făcut Wayan opt ani de studii de psihiatrie, a susţinut o teză despre traumatismele postaccidentale la adolescenţi, a petrecut şase luni de postdoctorat în serviciul de reeducare a polihandicapaţilor la Centrul spitalului universitar din Cambridge, se simte dezarmat în faţa agresivităţii răspunsurilor scurte ale lui Gabriel.

— E bine, cel puţin? îndrăzneşte să întrebe.

— Super! Lucrează de dimineaţa până seara! îşi

adoră noul loc de muncă şi toata lumea de-aici o iubeşte!

Wayan înjură în gând. Ce-şi închipuie Gabriel, c-o să scape cu gogoşi din astea?

— Nu înţeleg. N-am mai primit nicio veste de la ea.

— Pentru că nu mai are nevoie de dumneavoastră, nu? Ar trebui să fiţi mulţumit că se simte mai bine.

— Voiam să mă asigur!

— Păi, poftim, totul merge bine.

— Gabriel... nu glumesc. Maddi are... are nevoie de mine.

— Trebuie să credem că n-are... dacă nu vă răspunde!

Wayan e nevoit să insiste, nu poate să închidă aşa, fără să fi aflat nimic, dar ce argument să mai găsească?

— Am... vreau să vorbesc cu ea.

Niciodată vocea lui Gabriel n-a fost mai rece. O lamă înmuiată în apă cu gheaţă.

— Ce nu înţelegeţi, domnule doctor? Rolul dumneavoastră este s-o trataţi! Sunteţi doar un ghips pe un picior rupt. Când osul s-a făcut din nou destul de solid, ghipsul se poate arunca!

Wayan, fără să vrea, apreciază răspunsul. Comparaţia e inspirată, oare Gaby are un dar pentru psihologie? Se grăbeşte totuşi să-i arate că greşeşte.

— Nu, Gabriel, un psihiatru nu e doar o atelă şi nu întrerup! un tratament de zece ani fără sechele!

— O să-şi găsească altul. N-aveţi vreun confrate să i-l recomandaţi?

Gaby are, în plus, un adevărat talent de a da replica! Wayan a înţeles că n-o să obţină nimic. Insistă de formă.

— Chiar trebuie să vorbesc cu ea. E important.

— Regret, domnule doctor, ăsta-i adevărul, nu ştiu unde e.

Ba da, ştie, Wayan e convins. Dar Gábriel n o să-i spună nimic. O s-o anunţe măcar pe Maddi că a sunat-o? Ce să facă? Sa sune mai târziu pe fix, sperând că Maddi o să răspundă prima? Să continue s-o asalteze cu mesaje? S-o sune de pe mobilul cu cartelă, dar o să răspundă la un număr necunoscut? Maddi e mai mult decât o pacientă, şi-a dat seama de asta, a acceptat, cel mai mare secret al lui. îi cunoaşte toată viaţa, îndoielile, lipsurile. De câte ori n-a prins-o în ultimul moment, înainte ca ea să alunece în nebunie?

Etretat-Murol. Drum de şase ore, după Mappy. La dracu', ce mai aşteaptă? Auvergne nu e Bali.

— Gábriel, e important, trebuie să-i spui că am sunat-o. Să-i spui să mă sune. Sunt... sunt îngrijorat.

Gábriel nu promite nimic. încheie, pe un ton aproape vesel şi crud:

— N-aveţi niciun motiv, domnule doctor. Am eu grijă de ea!

închide.

Apoi scoate telefonul din priză, în caz că lipitoarea asta de psihiatru ar mai avea chef să sune. Privirea lui Gábriel se abate spre fereastră, la pajiştea de pe vârful Mont-Dore, pe care soarele pare mai degrabă să arunce o lumină ruginie, nu aurie. în timpul acestei scurte conversaţii, Gábriel a spus măcar o dată adevărul.

Habar n-are unde s-a ascuns Maddi!

36

Mi-am parcat maşina în faţa debarcaderului de pe lacul Pavin. Imposibil să n-o vezi. Nu-i decât o intrare, o parcare, aproape pustie iarna asta. Sunt singură, cu excepţia câtorva oameni ieşiţi la plimbare care-şi încheie turul lacului.

Locul e sublim. Lacul Pavin formează un cerc de numai un kilometru în diametru. O bijuterie turcoaz incrustată într-un sipet de brazi, când este însorit. O capcană sumbră cu reflexe de un albastru întunecat, pe timp de ploaie. Dispoziţia lacului e schimbătoare, ca pupilele unei frumoase turmentate.

Mă apropii de apa înşelător de liniştită. Scăldatul e interzis, numai plimbarea cu barca e autorizată, vara. E lacul cel mai adânc din Auvergne, aproape o sută de metri, cel mai recent, dar şi cel mai periculos, din cauza concentraţiei de gaze din adâncurile lui. A alimentat toate legendele locale, de la explozia vulcanică violentă ce a dus la naşterea acestui crater perfect.

în timp ce merg pe lângă el, lacul bate din albastru-safir în topaz, apoi din topaz în magenta, din magenta în indigo. Luminozitatea se schimbă cu fiecare metru, de parcă locuitorii din străfunduri îşi aprind focurile, deschid ferestrele, merg de colo-colo, se agită, se iubesc, tulburând apa cu umbre stranii şi scurte străfulgerări de lumină.

Ştiu că se spune că lacul e fără fund, că un sat întreg a fost înghiţit de apele lui; că e diabolic, înspăimântător, că într-o zi se va trezi, că e posibilă o catastrofă, o erupţie mortală care-i va preface pe toţi locuitorii din zonă în stâlpi de sare şi pe restul în nori de cenuşă.

Totuşi, pare atât de liniştit. Merg agale pe malul apei fără nicio unduire, ferită şi de cea mai slabă adiere de

vânt de-o armată de brazi.

Merg, în pragul nebuniei.

Suprafaţa lacului e la fel de netedă ca o placă de fier. O capcană de metal topit, o lamă care va trece prin tine dacă înmoi fie şi un picior în ea.

Ce s-ar întâmpla dacă te-ai cufunda în el?

Ce e la fund? Ce vezi acolo?

Unde eşti, Esteban?

Dă-mi un semn, te implor.

Sunt singură, ultimii oameni ieşiţi la plimbare au dispărut. Ca să faci turul lacului, îţi ia o oră şi ceva. Uneori, cărarea se pierde printre brazi, alteori şerpuieşte chiar la marginea apei. De-a lungul drumului, culeg pietricele pe care nu le-a presărat niciun Tom Degeţel şi le arunc cât pot de departe, fără să încerc să le fac să sară, dându-le speranţa nemuririi de-o clipă a unui ricoşeu.

Prefer o gaură, pur şi simplu, un crater efemer, şi miile de cercuri din apă.

Şi miile de întrebări din capul meu.

De când a apărut Jonas, m-am agăţat de o speranţă scurtă. Aproape am uitat că şi Esteban avea părinţi despre care nu ştiu nimic. Şi dacă el, sau Amandine, a fost cel care l-a abandonat pe Esteban, în dimineaţa aceea din septembrie 2000, într-un sertar scobit în zidul spitalului din Bayonne? Care l-a pus acolo, înfofolit, care a închis cutia capitonată şi-a rupt-o la fugă mâncând pământul, fără să se uite înapoi. Nu, imposibil, Jonas şi Amandine sunt mult prea tineri. Au doar vreo treizeci de ani. N-aveau decât zece ani când s-a născut Esteban. Şi n-am crezut niciodată că genetica ar putea explica o asemănare atât de frapantă

între Esteban şi Tom şi cu atât mai puţin semnul din naştere. Toate articolele ştiinţifice pe care le-am citit erau clare în privinţa asta.

Nu rămâne decât o explicaţie? Reîncarnarea?

Arunc altă piatră în apa de un albastru-petrol atât de intens, încât ai putea să juri că piatra va rămâne lipită de ea, ca o pasăre plină de păcură. Dar nu, se duce la fund. Totul se duce până la urmă la fund?

în rest, cu privire la celelalte asemănări, Jonas a răspuns, dar nici el nu m-a convins.

Chiar vorbeşte basca sau ştie doar câteva cuvinte ca să agate chelneriţele din port? *Edateko bat nahi zenuke?*[1] *Oso poliţa zara*[28] [29]*, maite zaitut!*

Şi şortul de baie indigo? M-a asigurat că Amandine îl cumpărase, dar de ce tocmai pe acela? Toţi adolescenţii iubesc muzica, de acord cu tine, Jonas, dar de ce să-şi facă tocmai o liră? Da, toţi băieţii cresc înfruntând diverse frici, dar de ce tocmai pe aceea de albine?

Arunc din nou o piatră în apă, am făcut aproape trei sferturi din turul lacului. Plimbarea e uşoară, poteca se ţine de mal, se abate ca să evite câteva rădăcini, încetineşte dacă traversează un golfuleţ, se îngustează când e să escaladeze o stâncă, după care îşi reia bucla marcată. N-am chef să mă întorc la Moulin de Chaudefour, mai bine fac turul lacului de o sută de ori. Prea multe întrebări roiesc în capul meu, o farandolă nebunească, trebuie să le separ, să le triez, e singurul mijloc să nu alunec, trebuie să pun la cale o strategie, trebuie să fiu precisă şi organizată.

Ajung aproape de debarcader. Un ponton simplu de

28 Vrei să bem un pahar?
29 Eşti foarte frumoasă.

lemn pe piloni care înaintează deasupra apei.

MiTo-ul mă aşteaptă, ca un animal docil rămas pe chei. N-am mai luat nicio piatră de jos, pierdută în gândurile mele.

Nu sunt decât trei puncte importante asupra cărora trebuie să mă concentrez.

Primul este să găsesc dovada clară că Esteban trăieşte în Tom. Sau Tom în Esteban! Chiar dacă asta contrazice tot adevărul ştiinţific! Trebuie să adopt starea de spirit a unui savant care explorează dincolo de evidenţe, dincolo de cunoştinţele proprii.

Al doilea, în consecinţă, este să-l protejez pe Tom sau pe Esteban, nu contează, dacă-l salvez pe unul, îl salvez şi pe celălalt, iar eu ştiu că sunt în pericol. Esteban a fost, Tom este, asta încearcă ei să-mi spună, ăsta-i înţelesul tuturor semnelor pe care numai eu le citesc.

Fac să clipească farurile MiTo-ului. Nu i-am observat pe cei doi pescari care treceau pe-alături şi care tresar surprinşi când îmi văd maşina trezindu-se.

Sunt adâncită în gândurile mele. Primele două puncte n-au sens decât dacă găsesc rezolvarea celui de-al treilea. Cine se ascunde în umbră? Cine l-a răpit pe Esteban, acum zece ani? Cine se pregăteşte să răpească din nou, poate mâine, când Tom va împlini zece ani? Cine l-a ucis pe Martin Sainfoin, fiindcă toate sunt sigur legate? Cine e în stare să măsluiască aparenţele într-atât ca să nu mă creadă nimeni? Ca să ajung să-mi închipui că viaţa, moartea nu sunt decât o buclă care se poate repeta de tot atâtea ori de câte poţi face turul acestui lac.

Cine va ucide din nou şi-i va elimina pe toţi cei care

se apropie de adevăr?

37

Jonas opreşte ATV-ul în apropiere de Cascade de la Biche. Stă să privească valea Chaudefour: Dent de la Rancune în faţa lui, vârfurile ascuţite ale Sancy-ului în fundal (singurele creste demne să fie escaladate dintre munţii aceştia cu vaci), vechii piloni de la Chambon-des-Neiges... şi urma vreunui pădurar. De când valea a fost declarată rezervaţie naturală, e strict interzis să intri cu un vehicul motorizat. Dar Jonas n-o să se lase păgubaş din cauza asta. Cunoaşte fiecare pantă, fiecare cărare, chiar dacă de cele mai multe ori le-a coborât cu snowboardul, nu pe jos.

Pilonii ăştia plantaţi în mijlocul brazilor l-au deprimat întotdeauna, de când s-a închis staţiunea. Nu sunt decât nişte negi în peisaj, nişte fantome de oţel, buni de dus la fier vechi, dar nevalorând nici măcar preţul de închiriere al buldozerului care să vină să-i smulgă. Aici a învăţat să schieze, pe pista verde de pe muntele Jumel. Când era de vârsta lui Tom. La vremea aceea, Auvergne era acoperit de-o zăpadă de doi metri din noiembrie până-n februarie.

S-o ia dracu' de planetă! Opreşte motorul ATV-ului, pe care-l lăsase pornit.

Hai, la treabă!

Scoate din buzunarul blugilor lista de cumpărături a lui Amandine.

Caprifoi

Zmeur
Sorb
Urzică
Schinel
Genţiană-albastră...

O fi găsit reţetele astea în vreun manual de cotoroanţă! O infuzie de ovăz verde ca să liniştească viitorul bebeluş, un decoct de rădăcini de păpădie împotriva tulburărilor digestive, unul de talpa-gâştei ca să aibă mai mult lapte, o doză homeopată de ştirigoaie doar ca să-l enerveze! Când te gândeşti că orice altă fată normală s-ar duce la farmacie şi basta! Totuşi, o să-i aducă buruienile astea afurisite! Tocmai pentru că Didine nu e ca orice altă fată normală. Le-a luat la rând, fete excentrice, fete nestăpânite, fete care se cred unice. A înţeles până la urmă că era doar o strategie, o capcană ca să atragă masculii sălbatici şi, odată ce îi puneau laţul de gât, deveneau ca toate celelalte, aşezate, obositoare şi posesive.

Amandine e diferită, Amandine tocmai pasărea o iubeşte.

O pasăre care se dă de ceasul morţii să-i aducă în cioc rămurelele ei afurisite!

Jonas se apleacă.

Rahat, care e diferenţa dintre caprifoi şi ştirigoaie? Cunoştea toate plantele din vale când era de vârsta lui Tom. Cu un pic de exerciţiu, o să-şi intre din nou în mână. O să-şi facă timp să-l înveţe şi pe Tom, la fel cum tatăl lui îşi făcuse timp să-l înveţe pe el. Şi tatăl lui făcuse înconjurul lumii, în marina comercială, înainte să se întoarcă şi să se stabilească aici.

Zece ani de surfing cu viaţa lui, făcând o grămadă de

tâmpenii, ajunge.

Amandine are nevoie de el. Viitorul copil are nevoie de el. Tom, mai ales, are nevoie de el!

Tom nu e bine şi probabil asta-i un pic din vina lui.

înainte să facă escapada cu ATV-ul, Jonas a discutat mult, mult cu el...

La dracu', să termine odată, cum arată o genţiană-albastră?

Jonas se aventurează ceva mai departe pe cărare. Dyke-urile, blocurile mari de granit care ţâşnesc deasupra pădurii, cu forme la fel de ciudate ca denumirile lor, *Dent de la Rancune, Crête du Coq, Aiguille du Moine',* îl ajută să se orienteze. în general, după amintirile lui din mileniul trecut, genţiana-albastră creştea la poalele copacilor, îi trebuia umbră, dar şi soare; încă una din nesuferitele astea care...

— Bună ziua, Jonas.

1. Dintele ranchiunei, Creasta cocoşului, Acul călugărului.

Culegătorul-surfer îşi înalţă capul, nu foarte mirat. Nu desluşeşte decât o siluetă întunecată acoperind soarele, dar o recunoaşte iară dificultate.

— Ai primit mesajul meu? zice el. Perfect. Cred că n-am fi putut găsi un colţişor mai discret ca să vorbim.

— într-adevăr.

Continuă să scotocească printre ferigi, pe moment mai preocupat să bifeze încă ceva de pe lista lui Amandine decât să înceapă conversaţia.

— Tu ştii cum arată asta, genţiana-albastră?

— Habar n-am.

— Păcat...

Jonas dă la o parte smocurile de iarbă de la picioare.

— Poate vezi o chestie albastră, sau poate să fie şi galbenă la limită, cu o tijă lungă, dreaptă şi frunze lanceolate.

E limpede că surferul se amuză să fiarbă la foc mic umbra venită în vizită. Cu mirodenii.

— Pe telefon, în mesajul tău, ziceai că e urgent. Am venit cât de repede am putut. Ce aveai atât de important să-mi...

— Tom mi-a spus tot, i-o trânteşte deodată Jonas.

Smulge trei tulpini de plante şi le bagă în rucsacul pe care-l poartă în spate, fără să se întoarcă. Mai face trei paşi în adâncul pădurii, forţând umbra să-l urmeze printre ferigi şi mărăcini.

— Tom mi-a spus tot, repetă el. N-a fost uşor să-i dezleg limba, a trebuit să-l scutur puţin, dar a scuipat tot. Tot ce i-ai băgat tu în cap! I-ai împuiat capul cu tâmpeniile tale, ca guru, prădătorii ăia care încearcă să atragă puştii în secta lor.

Jonas se apleacă. I se pare că a zărit un smoc de talpa-gâştei, cel mai preţios ingredient de pe listă. Probabil e ziua lui norocoasă! Fiindc-a smuls tumoarea care-l măcina pe Tom. Fiindc-a găsit floarea asta.

— O să dai explicaţii la poliţie. Dar înainte am vrut să-ţi dau o şansă să te aperi. De ce? De ce faci toate astea?

Se apleacă, apucând planta între degetul mare şi arătător, ca să nu-i strivească petalele când o să-i taie tija. O talpă striveşte o bucată de scoarţă de copac, în spatele lui. Umbra care se apropie fură puţina lumină de sub copaci. Jonas observă o pată întunecată care se desenează pe trunchiuri, un braţ ridicat, o creangă în

mână...

Se întoarce mai rapid decât o pisică.

Prevăzuse mişcarea, chiar o anticipase. Cu un dos de palmă, Jonas face să zboare creanga grea. Cu mâna cealaltă înşfacă umbra de gât şi o ţintuieşte cu spatele de pinul cel mai apropiat.

— Bănuiam eu... dar voiam să fiu sigur. Eşti bolnavă! Bolnavă până într-atât încât să ucizi. Tu l-ai eliminat pe Sainfoin? Şi pe mine la fel, n-ai fi ezitat să mă lichidezi?

Jonas strânge mai tare menghina degetelor, în timp ce cu mâna stângă scotoceşte în buzunar după telefon. Umbra se sufocă, dă disperată din picioare, din braţe, dar Jonas n-o slăbeşte deloc, sigur pe forţa lui.

— Şi ce i-ai fi făcut lui Tom dacă nu m-aş fi întors? Dacă Didine nu m-ar fi chemat?

Umbra dă ochii peste cap, îşi pierde cunoştinţa încetul cu încetul, braţele îi cad pe lângă corp, de parcă nicio venă nu mai reuşeşte să le irige. Jonas se apropie de faţa mai palidă acum decât florile de sorb din rucsacul lui.

— Toate intrigile, toate vrăjitoriile tale, s-a terminat cu ele. M-am întors. Şi i-am promis lui Didine că rămân cu ea tot restul zilelor mele!

— Şi..., încearcă să articuleze umbra într-un ultim efort.

Un fir de salivă îi curge dintre buze, inundându-i gâtlejul, împiedicând-o să înghită.

— Şi o să-ţi ţii...

Horcăie, în căutare de puţin aer.

— ...promisiunea.

Jonas slăbeşte deodată strânsoarea.

O durere fulgerătoare i-a sfâşiat pântecul. O durere care-l frânge în două. Rămâne totuşi în picioare, cu

rana deschisă şi mâna însângerată. înţelege că a fost prea încrezător, ea a avut un cuţit în buzunar, a aşteptat să fie destul de aproape ca să-l înfigă în el, dar o înţepătură de briceag n-o să-l împiedice s-o sugrume... Mâinile lui Jonas caută din nou gâtul ucigaşei, fără milă de data asta.

Lama se implântă a doua oară în el, fără ca Jonas să poată schiţa nici cel mai mic gest s-o evite. îşi dă seama că toate reflexele i s-au diminuat. Vederea i se tulbură. Picioarele abia îl mai ţin.

Simte o căldură ciudată pe sub jacheta de motociclist, în dreptul stomacului, de parcă un lichid fierbinte ar ţâşni dinăuntru şi doar a doua lui piele, cea a hainei, i-ar mai ţine laolaltă măruntaiele.

Lama se înfige a treia oară. Jonas se prăbuşeşte, învins. I-a atins inima.

Gura lui împroaşcă şi sânge, şi cuvinte.

— De... ce? De... ce?

Jonas simte că viaţa îl părăseşte. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că se poate muri atât de rapid. Deci asta e moartea? Un simplu val care te ia pe sus? Prea neaşteptat, prea brusc ca să ai timp să aluneci cu surful pe el. O clipă de neatenţie şi totul s-a terminat. îmi pare rău, Amandine, îmi pare atât de rău.

— De... ce? mai are putere să repete o ultimă oară.

Rucsacul deschis i s-a rostogolit într-o parte. în jurul lui, tulpina de talpa-gâştei, petalele de sorb, frunzele de schinel, toate s-au împrăştiat. Vocea îl învăluie într-un ultim suflu îngheţat.

— Pentru că Tom are nevoie de mine.

VII

PREMONIŢIA

Cină la Potagerie

38

Savine îşi bea infuzia cu înghiţituri mici.

— Mersi, Nicky!

Din câte a înţeles, e un amestec de cimbrişor, maghiran şi creţuşcă. Lui Nectaire i-a luat o veşnicie să i-l prepare. A adăugat şi un strop de lemn-dulce şi un pic de anason stelat, dar, sinceră să fie, nu le poate distinge... nici nu poate face deosebirea între ceaiul ăsta şi unul obişnuit, la pliculeţ. Nu e sigură că, dacă îi mărturiseşte asta, Nectaire ar aprecia, mai ales că simte în glasul lui o fărâmă de amărăciune, un strop de agasare şi un pic de ofuscare. Lunga tiradă a lui Savine despre amorul complicat dintre surferul Joñas şi iubita lui, Amandine, n-a părut să-l intereseze prea mult.

Nectaire tocmai a luat-o de la început, povestindu-i despre telefonul dat la Saint-Jean-de-Luz, despre patroana de la Fournil de Lamia, despre brioşele cu miere pe care Esteban Liberi le cumpăra în fiecare zi.

— Cu cât mă gândesc mai mult, conchide Nectaire, cu atât îmi zic că ceva scârţâie. Esteban nu putea să fie în acelaşi timp şi apifob, şi topit după prăjituri cu miere.

— Să mănânci miere nu e o modalitate de-a te răzbuna pe albine?

Nectaire ridică ochii spre tavanul primăriei şi, fără a se obosi să răspundă, formează un număr pe telefon. îşi opreşte degetul înainte să apese pe ultima cifră.

— N-ai vrut tu să-l pui pe Bocolon să se ocupe de caz? Atunci, ascultă şi apreciază.

Trei apeluri.

— Alo, Iban?

Nectaire îi face cu ochiul lui Savine, dându-i de înţeles că să-i spună locotenentului Lazarbal pe numele mic e o strategie subtilă, având drept scop să-i dea încredere, ca între colegii aceleiaşi case mari.

— Aici, Hervé. Ţi-aminteşti de mine? Locotenentul Hervé Lespinasse. De la Besse.

Şi Nectaire începe cu înfloriturile. E de mirare dacă n-o să ajungă să se intereseze şi de copii, de temperatura apei pe Grande Plage, de viteza vântului şi de mărimea valurilor.

Grăbeşte-te, Bocolon, oftează Savine. Treci la subiect sau o să închidă!

— Bun, ca să revenim la ce justifică parteneriatul nostru basco-auvergnez, avem un asasinat pe cap. O otrăvire cu digitalină. Maddi Libéri e pe lista suspecţilor, aşadar, va trebui să urmăm, cum se zice, firul trecutului ei.

Bocolon, se vaită iar Savine în sinea ei, chiar trebuia să-ţi iei accentul ăsta de cafegiu de carnaval ca să-l convingi pe Lazarbal?

Nectaire, pe lângă talentele sale de actor, o face şi pe scenaristul şi îi dă înainte cu interminabilul rezumat al tuturor informaţiilor adunate despre doctoriţa Libéri: adopţia fiului ei, gusturile şi fobiile, programul din

dimineaţa dispariţiei, plaja, prosopul, tricoul şi espadrilele, moneda de un euro, telefonul pe care-l dăduse el la Fournil de Lamia...

— Doar pentru orice eventualitate, Iban, se grăbeşte să precizeze Nectaire, nu că vreau să trec în urma ta ca să mă asigur că ţi-ai făcut treaba cum trebuie, dar, dacă vrei să vezi bine, ştergi geamul de două ori decât deloc – nu-i aşa? – deci de-aia spuneam că am vorbit la telefon cu vânzătoarea, apoi cu patronul, of, n-am vorbit cu ajutorul de brutar, şi, în fine, cu patroana de la Fournil de Lamia, care mi-a spus despre... brioşe!

Chiar dacă locotenentului Lazarbal i s-a părut cam trasă de păr tirada, a fost totuşi impresionat.

— Drăguţ, Lespinasse. Să descoperi toate astea după zece ani.

— Să te învăţ?

Lazarbal râde batjocoritor la celălalt capăt al firului.

— Să nu exagerăm. Să spunem pur şi simplu că tocmai ai intrat în clubul meu.

— Clubul tău? Care club?

— Al celor care s-au îndoit întotdeauna de ipoteza accidentului.

— Şi... sunteţi mulţi?

— Acum suntem doi!

Următorul sfert de oră se rezumă la un monolog al lui Lazarbal, pe care Nectaire nu-l întrerupe decât prin câteva onomatopee extrase din folclorul lui auvergnez personal.

— La început de tot, Herve, când Maddi Liberi ne-a semnalat dispariţia fiului ei, am reţinut trei ipoteze. Doar trei. Fuga, înecul sau răpirea.

îhî! Îhî!

— Evident, toţi aveam în minte înecul, era ipoteza cea mai probabilă, băiatul pur şi simplu nu-şi ascultase mama. Dar atâta vreme cât nu găsiserăm cadavrul, era imposibil să neglijăm celelalte două posibilităţi, care s-au redus rapid la una singură, de altfel, fiindcă un băiat de zece ani care fuge

de-acasă şi nu mai e găsit, fie a căzut şi-a murit, aşadar, înapoi la varianta accidentului, fie a avut parte de o întâlnire nefastă.

Îhî, îhî, îhî!

— Am pus în aplicare pachetul de anunţuri timp de trei săptămâni: afişe, spoturi radio în franceză, în bască şi-n spaniolă, fotografii în ziare, capitolul Răpire nu era încă la fel de mediatizat ca astăzi, dar cred că nimeni din ţară n-avea cum să nu ştie cine e Esteban Liberi sau cum arată. Când, după douăzeci şi nouă de zile, i s-a descoperit cadavrul plutind în dreptul cornişei de la Urrugne, a fost o uşurare pentru mare parte din echipă, la fel şi pentru mine, trebuie să mărturisesc, deşi „uşurare" nu e chiar cuvântul potrivit.

Mda.

— Gata cu misterele, gata cu răpitorul misterios care băga groaza în familii de la Bordeaux până la Bilbao. Era un înec, un simplu înec, şi corpul plutise în derivă... Evident, mama n-a vrut să accepte: un accident însemna că era responsabilitatea ei la mijloc. Deşi colabora perfect cu noi de patru săptămâni, eram singura ei speranţă, s-a apucat dintr-odată, ca să spunem aşa... să ne facă zile fripte.

Oho!

— Mda, Hervé, asta gândeam toţi. O pisăloagă! Era medic, avea bani, plătea avocaţi ca să ia totul de la început, care la rândul lor plăteau experţi ca să spună

totul pe dos, de exemplu, că n-avea cum să fi plutit cadavrul de la plaja Saint-Jean-de-Luz la cornişa de la Urrugne dacă se ţinea cont de curenţii marini din luna aceea.

Mdap.

— Mdap, cum zici tu. Numai că Esteban chiar fusese găsit în largul cornişei de la Urrugne. I-au analizat apa din stomac, urmele de alge şi de plancton din plămâni. Degeaba. I-au căutat urme de luptă pe piele, dar, având în vedere câte zile stătuse corpul în ocean, concluziile trase au fost curată acrobaţie. Oricum, legiştii particulari, pentru că, mda, există şi dintr-ăştia, au crezut totuşi că disting echimoze subcutanate care, după ei, obligatoriu fuseseră cauzate de o foarte mare presiune a două mâini de adult pe antebraţele lui. Maddi Liberi era categorică, urmele alea, în dimineaţa înecului, nu existaseră!

A?

— Cei mai mulţi colegi puseseră deja dosarul în sertar, în orice caz, judecătorului îi revenea sarcina să decidă şi, din punctul lui de vedere, afacerea era clasată. Ştii cum se zice: avocaţii latră şi caravana justiţiei trece. Numai că se mai zice şi „încăpăţânat ca un basc” ! Aproape la fel ca un auvergnez, Hervé! Şi, în afacerea asta, mai multe chestii mărunte m-au sâcâit întotdeauna. Espadrilele care n-au fost găsite niciodată, de exemplu. Am puricat toată zona, pe uscat şi pe mare, le-am fi recuperat dacă Esteban le-ar fi lăsat pe plajă şi chiar dacă s-ar fi dus să înoate cu ele în picioare. în schimb, dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, cineva care le păstrase... Apoi, am ajuns şi eu, ca şi tine, la brioşe.

Aha!

— îţi închipui? Să pui sub semnul întrebării

concluziile unui caz atât de mediatizat pentru două espadrile şi o prăjiturică de treizeci de centime? Nimeni nu s-a sinchisit de detaliile astea, cu atât mai mult cu cât, în dimineaţa dramei, Esteban nu călcase în brutărie. Nimeni n-a vrut să vadă că eram în faţa a două informaţii contradictorii. Pe de-o parte, micul Esteban era îngrozit de albine şi de mirosul de miere, mărturiile concordau, le-am adunat pe toate: ale învăţătorilor lui, a profesorului de muzică, a psihiatrului. Pe de altă parte, cel puţin dacă nu credem că patroana de la Fournil de Lamia minte, Esteban cumpăra în fiecare dimineaţă o prăjitură cu miere.

Aha?

— Prin urmare, singura concluzie logică pe care o puteam trage era simplă: Esteban nu cumpăra prăjiturelele alea pentru el, ci pentru altcineva.

— Mama lui?

Lazarbal lasă să treacă un scurt moment de tăcere, surprins că colegul lui poliţist se exprimă în sfârşit printr-o frază adevărată, chiar dacă redusă la două cuvinte.

— Nu, precizează poliţistul basc. Maddi Liberi a afirmat mereu că nu era la curent cu asta. Din câte ştia ea, Esteban păstra restul, era recompensa lui pentru drumul la brutărie în fiecare dimineaţă şi punea monedele într-o puşculiţă.

— Aşadar, Iban, continuă Nectaire din nou volubil, teoria ta este că între Fournil de Lamia şi apartamentul mamei sale, Esteban se întâlnea cu cineva în fiecare dimineaţă. Cineva... căruia îi era foame?

— Exact! lată-te ajuns la aceeaşi idee ca mine, Hervé. I-am interogat pe toţi oamenii fără adăpost din zonă, degeaba. Pe măturătorii de dimineaţă, pe cei

care-şi plimbau câinii. N-am descoperit niciodată vreun martor. Până la urmă, mi-am zis că puştiul era prea timid ca să refuze cadoul brutăresei şi că arunca specialitatea casei în primul coş de gunoi sau o dădea la pietruşi.

Hmm...

— Cum spui tu, Hervé, dar ai altă idee mai bună? Enigma asta a facut-o pe mama Libéri din ce în ce mai ţicnită. O obseda gândul că cineva pusese la cale răpirea băiatului ei şi o scotea din minţi faptul că nu exista nicio pistă. în plus, lipiserăm sute de afişe cu fotografia lui Esteban, peste tot pe coastă, imposibil să fi fost smulse toate. Dădea peste faţa copilului ei imediat ce ieşea... Probabil că sunt încă acolo, chiar şi după zece ani. S-a mutat în Normandia, câteva luni mai târziu, ca să-şi refacă viaţa. Sper că e mai bine astăzi. Am aflat că începuse să se ducă la psihiatru. Şi Esteban fusese sub observaţia unui psihiatru... Stând de vorbă cu el a luat naştere ultima mea îndoială, a patra ipoteză, cea mai sordidă dintre toate.

...???

Nectaire nu găseşte onomatopeea potrivită.

— O sinucidere, Hervé.

— La dracu'!

Savine a strigat. Nu s-a putut abţine. Lazarbal reacţionează, uluit.

— E cineva cu tine?

— Nu, nu.

— Pentru că ce-ţi spun e confidenţial, chiar dacă s-a prescris.

— Da, da, nicio grijă. E doar, păi, gradata Laroche... Mi-a adus, ăăă, un ceai... L-am aruncat, ce-mi pasă mie, nu-i aşa, de ceaiul ei?

— Eşti ciudat, Hervé.

— Ciudat, de ce?

— Parcă nu m-ai suna dintr-o jandarmerie.

Exact în clipa aia, ca pentru a-l linişti pe locotenentul Lazarbal, răsună în tăcerea din Rue de Hôtel-de-Ville sirena unei maşini de jandarmerie care se opreşte chiar în faţa instituţiei. Portierele furgonetei albastre se deschid, amplificând vacarmul. Nectaire ar mai fi avut să-i pună întrebări locotenentului basc şi, în primul rând, să-i ceară numele psihiatrilor lui Esteban şi Maddi Libéri, dar jandarmii bat deja la uşă.

— Te mai sun eu, colega, e o urgenţă.

Cu toată fanfara asta, Lazarbal n-are cum să nu fie convins că e poliţist!

Imediat, toţi ceilalţi funcţionari ai primăriei, izolaţi în diferite birouri, coboară să afle noutăţi. Suşă, Géraldine, Oudard…

Trei jandarmi intră fără să aştepte să li se deschidă. Locotenentul Lespinasse e în frunte, cu barba răvăşită, cu uniforma descheiată. Se postează drept în faţa lui Nectaire.

Bocolon se teme de ce-i mai rău. Au venit pentru el? A fost demascat? Doar n-au mobilizat cavaleria pentru o simplă uzurpare de identitate? De altfel, Lespinasse nu pare furios, ci… copleşit.

— Gărzile forestiere, care supraveghează valea Chaudefour au depistat un ATV în apropiere de Dent de la Rancune. Când se îndreptau într-acolo, au auzit un strigăt.

Nectaire îşi muşcă buzele. Savine, dintr-un reflex protector, i se alătură.

— Un strigăt?

— Da. Un strigăt scos de sora ta!

— Aster?

Nectaire e atât de surprins, încât dă peste cana lui cu ceai. Băutura călduţă se varsă pe pardoseală, într-o baltă de ierburi uscate, ca şi cum sute de furnici s-ar îneca sub picioarele lui.

— N-a păţit nimic, linişteşte-te, se grăbeşte să adauge Lespinasse. Nu suntem aici pentru ea, ci pentru ce a descoperit ea.

Savine, Nectaire şi toţi angajaţii primăriei, acum vreo zece la număr, rămân cu gurile căscate.

— Un cadavru. La vreo treizeci de metri de ATV. Totul arată că e vorba de Jonas Lemoine. Şi că a fost asasinat.

39

înfig cu precauţie seringa în braţul lui Amandine, douăzeci de miligrame de Valium, apoi ridic ochii spre locotenentul Lespinasse.

— Cu asta o să doarmă până mâine.

Brigadiera Louchadiere, singura femeie din brigadă, m-a ajutat s-o aşez pe Amandine în patul din camera ei. Amandine a devenit isterică în momentul în care jandarmii au venit s-o anunţe de moartea lui Jonas. A fost nevoie de toţi patru ca s-o stăpânească şi m-au chemat de urgenţă.

Tom, aparent, n-a reacţionat. E închis în camera lui. Nu ştie nimeni cu adevărat ce-a înţeles el, chiar dacă a

auzit că tatăl lui era mort. Jandarmii au luat decizia s-o lase pe Amandine să-i explice când se va trezi. De-aici înainte, Louchadiere va rămâne cu ei la Souille. Se pare că a urmat nişte cursuri de psihologie. M-a asigurat că Tom e bine, se joacă, nu-şi arată sentimentele, că o să-l supravegheze.

Strâng din dinţi. Louchadiere n-are nici treizeci de ani.' Probabil s-a înscris la facultatea de psihologie, a urmat trei cursuri într-un amfiteatru alături de alţi trei sute de studenţi, după care a renunţat la facultate şi a dat la poliţie.

— Aş vrea să-l văd pe Tom, spun eu. O să ştiu să găsesc cuvintele potrivite. Tom are nevoie de mine.

Locotenentul Lespinasse nu-mi dă nicio şansă.

— Mulţumesc, doamnă doctor. Vă sunăm dacă e vreo urgenţă, dar de restul se vor ocupa legiştii.

Un mod politicos de-a mă face să înţeleg că trebuie să eliberez locul. Cu barba lui de tăietor de lemne, cu statura de pitic ieşit din Pământul de Mijloc, Lespinasse seamănă mai mult cu un instructor de atelier de reintegrare socială decât cu un pasionat al armelor de foc. Presupun că pentru el jandarmeria înseamnă 10% autoritate şi 90% compasiune, îmi întinde mâna lui mare şi păroasă.

— în orice caz, două morţi în patru zile, o să fim toţi scoşi din joc în mai puţin de două ore de Poliţia Judiciară din Clermont.

Totuşi, asta nu-i face pe jandarmii din Besse să percheziţioneze camera cu mai puţină convingere. Ce speră să găsească într-o asemenea dezordine? Mă îndrept cu părere de rău spre uşa de la intrare. Să mă încăpăţânez să rămân ar părea dubios, chiar dacă sunt

sigură că în curând o să-i văd din nou pe toţi, ca să fiu interogată. Cearta mea cu Jonas de acum câteva ore probabil n-a trecut neobservată. Cineva ne-a auzit sigur în cătun, moş Chauvet sau altcineva, din spatele obloanelor... şi chiar dacă n-a existat niciun martor, o să le spună Amandine când se va trezi. Am ezitat s-o iau înainte, să le povestesc totul jandarmilor. Ce să le spun?

Că Jonas a tăbărât pe mine fiindcă îl luasem pe Tom în maşina mea? Că-l luasem în maşină pentru că Tom semăna cu fiul meu, dar nu-i numai asta, locotenente, nu e vorba de o simplă asemănare, eu îţi vorbesc de reîncarnare! Şi cu siguranţă din cauza asta tatăl lui a fost ucis, la fel ca Martin Sainfoin! Nu, n-am un alibi pentru ora când Jonas a fost înjunghiat, eram singură, la lacul Pavin.

Jandarmii chiar ar putea să înţeleagă asta?

Deocamdată, nu sunt atenţi la mine, ocupaţi să pună în pungi de plastic tot ce putea fi o potenţială armă: cuţite de bucătărie, foarfeci, şurubelniţe, vătrai...

Locotenentul Lespinasse se întoarce şi se miră că sunt încă acolo.

— Mai e ceva, doamnă doctor?

Zâmbesc, clatin din cap în semn că totul e în regulă şi ies. Cât timp am la dispoziţie înainte să mă trezesc implicată până-n gât în treaba asta?

O oră? O noapte? O zi întreagă?

Traversez curtea fermei Souille şi pornesc MiTo-ul.

Ştiu ce-mi rămâne de făcut.

*

Intru în primărie. Eram sigură c-o să-i găsesc acolo

pe cei doi amici nedespărţiţi. Perechea de anchetatori cea mai nepotrivită din tot lanţul vulcanic. Asistenta socială, suspicioasă şi energică, şi secretarul primăriei, tipicar şi pişicher, aşezaţi unul lângă altul. Un atelaj improbabil, şi totuşi al naibii de eficient.

Refuz politicos băutura caldă pe care mi-o propune Nectaire Paturin, nu-i timp, refuz şi scaunul pe care Savine Laroche îl împinge spre mine, nu-i nevoie, le cer doar să mă asculte fără să mă întrerupă, pentru început.

îi pun pe scurt la curent cu ultimele evenimente, de când Aster Paturin a descoperit cadavrul lui Jonas Lemoine în valea Chaudefour. Lespinasse şi brigada lui care m-au chemat s-o calmez pe Amandine, care percheziţionează Souille înainte să descindă Poliţia Judiciară din Clermont şi care l-au plasat pe Tom sub supravegherea brigadierei Louchadière.

— Micuţa Jennifer din Saint-Victor-la-Rivière? Deh.

Evident, Savine Laroche o cunoaşte! De altfel, am impresia că ea cunoaşte pe toată lumea din zonă şi nu pare s-o considere pe Jennifer Louchadière vreo Kay Scarpetta.

Trebuie să joc cinstit, n-am de ales. Am nevoie de Savine şi de Nectaire şi am înţeles că sunt cu un pas enorm înaintea poliţiştilor. Le povestesc în câteva cuvinte cum a fost ziua mea: Tom şi bicicleta urcată în MiTo, intervenţia viguroasă a lui Jonas, discuţia de la Souille, plimbarea mea lungă în jurul Pavinului...

— Pe scurt, spun eu ca să închei, am un mobil, niciun alibi, sunt vinovata ideală!

— Ce-aştepţi de la noi? întreabă Savine.

Asistenta socială e clar isteaţă. A ghicit că venisem să cerşesc! îl văd pe Nectaire Paturin cum mâzgăleşte nişte cuvinte şi împinge discret foaia în faţa ochilor colegei lui, de parcă eu n-aş observa nimic sau că, fiind cu susul în jos, nu le-aş putea descifra.

va ut aaapajoui ţv-u v§

O privesc fix pe Savine Laroche, având grijă să nu cobor ochii spre foaia scrisă. Dintre ei doi, ea e creierul. Nectaire nu-i decât executantul.

— După tot ce-aţi aflat despre mine, probabil mă consideraţi ţicnită. Atunci o să vă liniştesc, nu vă cer să mă credeţi, vă cer doar să mă ajutaţi.

vuvadva o 3

Savine îşi coboară o clipă ochii spre mâzgăliturile secretarului.

— Să te ajutăm cu ce?

— Să-l salvăm pe Tom!

Nectaire îşi ridică imediat stiloul.

— Pentru că fiul dumneavoastră s-a reîncarnat în băiatul ăsta, aşa credeţi? Şi că totul o să se repete, fuga, înecul... Regret, dar pentru râul infernului, samsara, ciclul infinit al sufletelor blestemate şi toate aberaţiile de genul ăsta aţi greşit adresa. Duceţi-vă mai degrabă s-o căutaţi pe sora mea. E la Galipote, Place de la Poterne numărul 7, în Besse. N-aveţi cum să n-o găsiţi.

Afişează un mic rictus satisfăcut.

— Continuă, mă îndeamnă Savine, ca şi când

secretarul n-ar fi spus nimic. De ce ar fi Tom în pericol?

Mersi!

încerc să-i spun ce mai aveam de spus dintr-o suflare, tot ce-mi stă pe inimă, ştiu că n-o să am decât o singură şansă ca s-o conving.

— Avem de-a face cu un monstru! Un monstru care stă în umbră. Care a programat totul, încă de la început. Tom o să fie următoarea victimă! Şi nu ne rămâne decât o zi ca să-l salvăm. Recunosc că e greu de crezut, dar ştiu că Esteban a fost victima acestui prădător, acum zece ani. Esteban îl cunoştea! Şi încearcă să ne prevină, de-aia a intrat în capul lui Tom, e un strigăt de ajutor! Ca să... ca să se rupă cercul blestemului.

vivauMJS a *jnjoj ‘uojoaog ad j-apaaj*

Savine Laroche nu dă nicio atenţie foii de sub nasul ei. Şi-a scos o ţigară, ezită s-o aprindă, cum ezită şi să aibă încredere în mine. Mă priveşte drept în ochi, sfidătoare.

— Asupra unui punct, cel puţin, sunt de acord, Maddi: dă târcoale un asasin! Dar în rest, teoriile tale budiste sau hinduiste, ca o veche laică agnostică ce sunt, îmi vine mai greu să le înghit. Mi-ar trebui o dovadă mai... ştiinţifică!

O dovadă mai ştiinţifică? Regret, Savine, va trebui să mă crezi pe cuvânt, şi eu navighez între realitate şi...

— Un test ADN! anunţă deodată asistenta socială.

Stiloul lui Nectaire a derapat. Şi eu mă bâlbâi:

— Un... un ce?

— Un test ADN! Pretinzi că Tom şi băiatul tău

seamănă ca fraţii gemeni, că au acelaşi semn din naştere? Atunci, hai să începem cu ce-i mai simplu şi să vedem ce-o să ne spună genetica! Eşti medic, Maddi, doar n-o să-ţi explic eu!

Nectaire scrie invers şi, de data asta, în mare viteză.

¡aţunqau o i-vjsy

în mintea mea, gândurile aleargă înnebunite. Savine Laroche m-a luat din scurt.

— Probabil că ai păstrat lucruri de-ale lui Esteban? continuă Savine. Ca asistentă socială, pot cu uşurinţă să fac rost de lucruri personale de-ale lui Tom... iar tu, Nectaire, ca fost poliţai, sunt sigură că poţi obţine destul de repede rezultatele. Aşa o să ştim!

O să ştim ce? Dacă există o legătură de rudenie între Tom şi Esteban? Cum să refuz?

Dacă pragmatismul lui Savine era soluţia? Dacă exista o cale a raţiunii?

Savine evită cu abilitate o lovitură de picior pe care Nectaire încearcă să i-o tragă pe sub masă, mototoleşte foaia de hârtie pe birou şi îşi permite chiar să-mi arunce un zâmbet complice.

— Sincer, Maddi, care-i riscul, dacă nu ai nimic de-ascuns?

40

— Am venit să-l văd pe Tom.

Brigadiera Jennifer Louchadiere a rămas singură la Souille. Are ordin să stea de pază până seara şi să se

asigure înainte de plecare că Amandine şi Tom sunt teferi şi nevătămaţi. Ceilalţi jandarmi ai brigăzii din Besse sunt duşi cu toţii pe valea Chaudefour ca să scotocească scena crimei. Au putut reconstitui cu precizie parcursul ATV-ului lui Jonas pe traseele de drumeţie interzise tuturor vehiculelor motorizate, apoi drumul lui scurt pe jos, după ce-şi parcase ATV-ul lângă Dent de la Rancune.

în schimb, nicio urmă de asasinul lui. îl urmărise pe Jonas sau avuseseră întâlnire? Lespinasse înclina mai degrabă spre a doua ipoteză: locul e izolat şi telefonul mobil al lui Jonas a dispărut în cazul ăsta, ucigaşul probabil parcase şi el în apropiere. E greu de crezut că venise pe jos... Prin urmare, jandarmii cercetează regiunea în sus şi-n jos, sperând să descopere un indiciu înainte ca Poliţia Judiciară din Clermont să pună sigiliu pe toată valea, lăsând-o doar pe mica brigadieră să se joace de-a dădaca în ariergardă.

Jennifer Louchadiere se leagănă de pe un picior pe celălalt, în faţa uşii de la intrare.

— îmi... îmi pare rău, Savine, nu se poate.

Savine o cunoaşte bine pe Jennifer. A luat-o câteva luni sub aripa ei, când era adolescentă. Părinţii ei ceruseră ajutorul serviciilor sociale locale: furnizare de droguri la liceul Apollinaire, abandon şcolar, rave-party-uri în cratere. Cine şi-ar fi putut imagina că zece ani mai târziu avea să treacă de partea cealaltă a baricadei?

— Doar cinci minute, Jennifer, ca să fiu sigură că e totul bine. îl cunosc pe puşti.

— Nu pot să te las să intri. Locotenentul Lespinasse mi-a spus că...

Savine i-o retează, sigură pe autoritatea ei.

— N-ai decât să-l suni pe Herve. De ce ţi-e frică? Băiatul ăsta tocmai şi-a pierdut tatăl! Suntem toţi în aceeaşi barcă. Jobul vostru e să-l găsiţi pe ucigaş. Al meu, să am grija ca puştiul ăsta să n-o ia razna. L-ai lăsat singur în camera lui?

Jennifer Louchadiere dă timid din cap, de sus în jos.

— Şi ce face, doarme ?

Jennifer Louchadiere dă timid din cap de la stânga la dreapta.

— Drace, şi tu stai aici iară să te duci să vorbeşti cu el? Savine Laroche o împinge brusc pe brigadieră. Ştie că a câştigat, că Jennifer va fi incapabilă să-i ţină calea, dar mai repetă o dată. Pentru orice eventualitate...

— O să mă duc doar să mă asigur că Tom e bine şi că nu are nevoie de nimic. Dar pe urmă nu mai joci Caii on Duty pe telefon şi nu-l mai scapi o clipă din ochi!

— Tom? Tom?

Savine închide încet uşa în urma ei. Tom se joacă, în genunchi pe podea, cu vreo zece figurine de Playmobil în faţă. Savine are impresia că l-a surprins, că a ascuns ceva imediat ce-a intrat ea, dar se uită degeaba, nu vede decât o corabie cu pânze din plastic pusă pe covorul bleu ponosit şi omuleţii articulaţi aşezaţi de jur împrejurul ei.

— Eşti bine, Tom?

Băiatul îi răspunde printr-un zâmbet trist. Savine ar

fi vrut să aibă timp să vorbească cu el, dar nu mai poate să rămână, gogomana aia de Jennifer ar putea să-l sune într-adevăr pe Herve Lespinasse. în orice caz, are întâlnire peste un sfert de oră în parcarea de la Vieille Tour, în spatele primăriei, cu Nectaire şi Maddi Liberi. Şi cu obiectul făgăduit.

Oare nu e pe cale să comită cea mai gravă dintre greşeli?

Maddi Liberi chiar a păstrat lucrurile personale ale lui Esteban?

Nectaire chiar poate, în mai puţin de o zi, să obţină un test ADN?

Ei, asta e! Aruncă o privire spre pat. E acolo, pe pernă.

— Tom... Tom, ascultă-mă. Am să-ţi cer un mic serviciu. Vrei să mi-l împrumuţi pe Monstro, balena ta de pluş, doar pentru câteva ore?

41

Umbra amurgului învăluie deja mica parcare de la Vieille Tour. O atmosferă de complotişti. Murol dispare într-o ceaţă fină, care aureolează cu mister pietrele vechi. Atmosferă de fantome, lilieci şi zbor de vrăjitoare. La lumina lunii, Koleos-ul portocaliu al lui Savine pare aproape cafeniu. Lângă autoturismul de teren al asistentei sociale sunt parcate MiTo-ul meu şi Renault-ul 5 vechi al lui Nectaire.

— Gata, anunţă Savine întinzându-i secretarului primăriei balena de pluş băgată într-o pungă de plastic. Misiune îndeplinită!

Fuseserăm amândouă de acord că Monstro era probabil, obiectul cel mai personal al lui Tom, care

conţinea saliva lui, firele lui de păr, de când se născuse. Mă asigurase că o să-i fie foarte uşor să împacheteze pluşul şi să-l ascundă în jacheta ei. Jennifer Louchadiere n-avea s-o percheziţioneze! Deschid portbagajul MiTo-ului şi-i întind, la rândul meu, o pungă lui Nectaire.

— Şi de la mine!

încerc să zâmbesc, să fiu naturală, dar mi se pune un nod în gât. Am adunat în pungă vreo zece haine de-ale lui Esteban. Toate cele pe care le purtase în săptămâna dinaintea dispariţiei, n-am avut niciodată curajul nici să le spăl, nici să le arunc. Multă vreme îi păstraseră mirosul. Apoi, ca toate celelalte, ca speranţa, mirosul se evaporase. Esteban este totuşi încă prezent şi-n cea mai mică încreţitură a acestor haine. Ştiu că urmele de ADN se conservă mai multe zeci de ani, chiar sute, cea mai mică picătură de salivă, de transpiraţie, de urină...

Nectaire cântăreşte în mână punga cu rufe, privindu-mă fix cu o expresie severă.

— Aţi păstrat toate astea?

Oftează şi pune, cu infinite precauţii, punga mai mare şi punguţa în portbagajul Renault-ului său.

— Chiar că-ţi vine să crezi că lumea se împarte în două, mormăie el, ridicându-se. Cei care aruncă totul ca să meargă înainte şi cei care se trambalează cu toată povara vieţii lor în spinare.

Ceaţa continuă să se ridice, scapă din sat şi se strânge la poalele meterezelor. înecat în pâclă, castelul Murol seamănă cu o rachetă gata să decoleze.

— Bun, Nicky, spune foarte repede Savine, există limacşii şi melcii cu cochilie, creveţii şi melcii de mare, cei care cam- pează sub cerul liber şi cei care târăsc

după ei o rulotă, penele şi nicovalele, dar...

Mă uit cu interes la perechea ciudată. Ai jura că sunt un cuplu vechi, dar nu vor s-o mărturisească. Aceleaşi coduri verbale, aceleaşi ciondăneli, aceleaşi jocuri. Totuşi, sunt amândoi celibatari. Au toată viaţa înainte.

— Dar, continuă Savine, o să filozofam mai târziu, la trei păhărele de Fourche du Diable. Eşti sigur că fostul tău coleg o să accepte să facă testele ADN pentru noi?

— Boursoux? Sigur! Ne sunăm în fiecare săptămână de când am plecat din poliţie. Locuieşte la Royat, aproape de grota Laveuses. Facem parte din acelaşi club de filatelie, numai că el colecţionează timbre cu peşteri din lumea întreagă.

Rămânem tăcuţi câteva secunde. După asta, ce-ar mai fi de adăugat?

— Indestructibila solidaritate a ţicniţilor[30]! nu se poate abţine totuşi să comenteze Savine.

Nectaire Paturin trebuie să ducă încă din seara asta, la Royat, eşantioanele pentru colegul lui. Sunt treizeci de kilometri de la Murol la Royat, dar îşi verifică Renault-ul de parc-ar pleca în raliul de la Dakar. Presiunea pneurilor, reglajul farurilor...

— Eu sunt ţicnitul? bodogăneşte Nectaire, cercetând starea cauciucului de la ştergătoarele de parbriz. îmi cereţi să compar ADN-ul unor gemeni, nişte gemeni care s-au născut la zece ani distanţă, şi eu sunt scrântitul!

42

30 în original, joc de cuvinte „timbrés” însemnând în acelaşi timp „timbraţi” şi „ţicniţi”.

Drumul coteşte brusc la stânga înainte de cătunul Serre Haut, aflat cu cincizeci de metri mai sus de Serre Bas. Una dintre cele mai frumoase panorame dintre Besse şi Royat, dar şi una dintre cele mai periculoase. Renault-ul 5 vechi, al lui Nectaire o ţine drept înainte.

La naiba!

Secretarul primăriei trage de volan în ultimul moment, cu o mână. Renault-ul se clatină alţi câţiva metri şi se redresează.

La naiba, la naiba, la naiba!

A fost cât pe-aci să se dea peste cap şi Lazarbal tot nu răspunde.

Lasă telefonul, lipit de ureche, să sune. Ascultă apelurile rând pe rând, lasă un nou mesaj, *Iban? Sunt Hervé, Lespinasse, de la Besse. E urgent, sună-mă.* E cel puţin a zecea oară când îl caută şi al cincilea mesaj pe care-l înregistrează. A încercat să-l contacteze pe poliţistul de la Saint-Jean-de-Luz încă de când jandarmii au plecat de la primărie, după ce anunţaseră moartea lui Joñas Lemoine. înainte ca Nectaire sa fie nevoit să-i închidă, locotenentul Lazarbal începuse a-i povesti că Esteban şi Maddi urmau nişte şedinţe cu un psihiatru şi că apăruse o a patra ipoteză: sinuciderea micuţului.

La primărie, Nectaire stătuse câteva minute cu Savine să parcurgă site-urile. Sinuciderile la copiii de zece ani sunt rare, dar reprezintă o realitate. Peste zece cazuri pe an. Ameninţările suicidare, *m-am săturat, o să mă sinucid,* care sunt, dimpotrivă, comune, se întâlnesc la un copil din şapte, dar aproape niciodată nu evoluează în tentative reale. Conceptul de moarte este, de altfel, complex la un copil: înainte de şase ani, nu deosebeşte moartea de somn; până la zece ani, nu consideră decesul o dispariţie definitivă; abia mai târziu

noţiunea necunoscutului de după moarte devine o realitate, în funcţie de mediul familial, pierderile suferite, educaţie, religie.

În concluzie, ipoteza sinuciderii lui Esteban rămâne perfect plauzibilă. Fireşte, Nectaire ar fi putut vorbi direct cu doctoriţa Liberi, însă nu asta-i metoda Bocolon. El preferă mai întâi să adune dovezi, să sape, să scormonească, să îmbogăţească dosarul. Şi abia pe urmă, când dispune de suficientă muniţie, să iasă în faţă. Maddi Liberi nu le-a spus totul, e convins, şi instinctul lui îi şopteşte să fie suspicios.

Ar trebui să se încreadă în el?

Drumul până la Royat continuă cu serpentine. Curbele în ac de păr se succed într-un lanţ strâns. Totuşi, are nevoie să telefoneze. Imposibil, cu o singură mână, să întoarcă volanul şi să schimbe vitezele, aşa că Nectaire merge cu a doua şi face motorul să huruie imediat ce depăşeşte patruzeci de kilometri pe oră. Detestă dispozitivele moderne, kiturile hands-free şi altele asemenea. Susţine că GPS-ul e responsabil de un genocid, dispariţia hărţilor de hârtie, la fel cum c-mailurile şi sms-urile au ucis scrisorile şi, mai important, plicurile cu timbre!

Ca să sune din nou, încetineşte sub treizeci de kilometri pe oră. Motorul tuşeşte şi se îneacă.

La naiba şi iar la naiba!

Nici Aster nu răspunde!

După cele povestite de jandarmii din Besse, ea a descoperit cadavrul lui Jonas Lemoine. Oare poliţiştii o mai interoghează şi acum? De ce? Cadavrul a fost găsit în urmă cu mai bine de patru ore.

în sfârşit, Royat.

Lui Nectaire nu i-a mai luat niciodată atâta timp ca să străbată cei treizeci de kilometri care despart Murolul de mica staţiune termală. Se opreşte în apropiere de spălătorie, la doi paşi de peşteră şi de râul Tiretaine, cum se înţelesese cu Boursoux. De îndată ce iese din Renault 5, îl ia frigul. Temperatura a coborât de la prânz cu mai mult de zece grade. Vântul din nord s-a hotărât să sufle mai repede şi mai tare, părând să murmure, între două rafale glaciale, *ei bine, am sosit, iarna poate începe!*

Boursoux, încotoşmănat într-o pufoaică în care arată ca un raton obez, se grăbeşte să-l întâmpine. Nectaire îl cunoaşte pe Boursoux de aproape treizeci de ani. Se înţelegeau bine la Serviciul de poliţie judiciară regională din Clermont-Ferrand: dacă ceilalţi poliţişti scoteau săbiile la înaintare, ei formau ariergarda, a doua linie, *gruppetto.* Prietenia indestructibilă a celor din urmă pe coarda de alpinism! Au rămas prieteni de-atunci, schimbând timbre între ei, în fiecare sâmbătă, la clubul de filatelie. Nectaire i-a promis prietenului său caver- nolitofil nişte exemplare rarisime cu peştera Son Doong, din Vietnam, în schimbul unui serviciu banal şi discret.

— Hai mai repede, Nectaire, îl imploră Boursoux, suflând în pumni. E frig de-ngheaţă pietrele. Şi e balamuc la PJ.

Nectaire se grăbeşte cât poate. Ia cele două pungi din portbagajul Renault-ului 5. I-a explicat deja fostului coleg în ce constă misiunea lui: un simplu test ADN între două eşantioane.

Boursoux priveşte uluit balena din pluş prin punga de plastic transparentă, apoi hainele lui Esteban aduse de Maddi Liberi.

— Să fiu al naibii, Nicky, care-i treaba? E pentru tine testul? Vrei să ştii dacă tu eşti tatăl?

Nectaire se abţine să-l contrazică pe Boursoux. Dacă ar putea să-l motiveze gândul că şi-a semănat copiii peste tot... O să-i mărturisească totul mai târziu, la sfârşitul cazului.

— Nu pot să-ţi spun. îmi pare rău. Poţi să urgentezi rezultatele?

Boursoux îl studiază curios, de parcă l-ar căuta pe seducătorul inveterat în spatele trăsăturilor filatelistului cuminte pe care-l cunoştea de atâţia ani.

— Mâine-dimineaţă e bine? Pot să pregătesc eşantioanele în seara asta şi toate informaţiile o să plece la Beijing prin mail, înainte de miezul nopţii. Avem nişte acorduri cu ei. Facem anchetele ziua, iar ei analizează datele noaptea. Expertizele ştiinţifice sunt ca vaccinurile sau porcăriile din plastic, primeşti două la acelaşi preţ dacă subcontractezi cu chinezii!

Nectaire se preface impresionat de evoluţia meseriei de când a părăsit-o el.

— Uau! Şi... Şi altfel... în privinţa crimei din după-amiaza asta, colegii au vreo pistă?

— Au venit criminologii din Clermont. Sunt la locul faptei, în valea Chaudefour. (Boursoux suflă iar în pumni şi îşi freacă mâinile de parcă speră să scoată scântei.) Eu prefer să stau la cald, în laborator. După părerea mea, o să termine la lumina lanternelor de buzunar şi cu o răceală zdravănă.

— Nu-mi poţi spune nimic?

— Nimic, Nicky, îmi pare rău. Deja risc cu pungile

astea două de cadouri ale prichindeilor tăi. în orice caz, deocamdată, cred că toată lumea s-a împotmolit. Ştiu doar că verifică programul celei care a găsit cadavrul.

Un val violent de căldură îl izbeşte pe Nectaire drept în inimă! Un şoc termic nuclear. Fostul lui coleg nu pare să ştie că e vorba despre Aster.

— După câte-am auzit, continuă Boursoux, au depistat o chestie care nu se leagă, un gol de mai bine de douăzeci de minute între momentul în care a găsit cadavrul şi cel în care a dat alarma.

43

Am rămas singură în parcare cu Savine Laroche, cu fularul ridicat până la bărbie şi mâinile băgate în buzunare. Am privit maşina lui Nectaire Paturin cotind pe Rue de Jassaguet şi înde- părtându-se. Savine a urmărit şi ea din ochi Renault-ul, l-a privit luminând şirurile de brazi înlănţuiţi, ca nişte îndrăgostiţi surprinşi de lumina farurilor, apoi lăsând locul nopţii negre.

Trebuie să găsesc o frază ca să-i mulţumesc.

— Dacă a acceptat genul ăsta de misiune, Nectaire probabil ţine al naibii de mult la tine.

Savine se întoarce, surprinsă.

— Ce înţelegi prin „ţine al naibii de mult la tine”?

Teren alunecos... De altfel, e atât de frig cât să se facă polei. Patinez înapoi.

— Se lasă gerul, nu-i aşa? Nu-i o legendă? în Auvergne aveţi cu adevărat iarnă?

Asistenta socială îmi zâmbeşte. Afişează o expresie

mândră, dar îmi dau seama că sub jacheta ei gri-cârtiţă şi fularul portocaliu e la fel de înfrigurată ca mine. Deodată am o idee, o dorinţă pe care o exprim fără să mă gândesc.

— Ce-ai zice să intrăm undeva să ne încălzim? Un ceai, o supă, un *aligot*[31], nu contează, doar să ne fie mai puţin frig?

Ea ezită. Nu prea mult.

— Te duc la Potagerie! O să-ţi placă! E la mai puţin de trei sute de metri de-aici.

Savine îşi aprinde o ţigară, eu mă folosesc de prilej ca să rămân un pic în urmă şi să-i trimit un mesaj lui Gaby. *Mă întorc mai târziu. Nu m-aştepta la masă. Ai nişte* burritos *în frigider, le poţi reîncălzi.* Gabriel nici măcar n-a discutat, nici măcar n-a protestat. Câte femei nu mi-ar invidia libertatea? Am încercat să-mi aduc aminte ultima oară când am ieşit amândoi să mâncăm la un restaurant. Să exprim rezultatul în săptămâni sau în luni?

*

Potagerie ascunde un suflet generos în spatele unei faţade austere. Auvergne, ce mai!

Un zid de bazalt negru, un meniu aproape ascuns, o uşă aproape secretă, interzisă celor de peste un metru şaptezeci înălţime, şi înăuntru, o cavernă boltită călduroasă.

Cei câţiva turişti rătăciţi au nimerit aici. Patroana cu obrajii roşii ne aşază la masa cea mai apropiată de foc. în şemineul mare e atârnată o oală ca din poveşti.

31 Specialitate culinară din Auvergne (amestec de piure de cartofi cu brânză cantal şi usturoi).

— Supă în meniul fix, anunţă Savine. Bretagne are localurile ei cu clătite, Cuba localurile ei cu rom, noi avem Potagerie a noastră!

îmi întinde unul dintre meniurile de pe masă.

— Poţi alge orice cocktail!

Deschid meniul şi descopăr, amuzată, lista surprinzătoare a supelor oferite. *Bloody Puy-Mary* (tomate – cantal – ţelină), *Morilletdt* (ciuperci – smântână maturată – castane), *Bleu Lagoon* (sparanghel – Bleu d'Auvergne – urzici sălbatice), *Dyke-qui-rit, L'Aubergine Pizz, Margueritat, Bougnat Colada...*

Comand o *Bloody Puy-Mary* şi Savine, o *Bleu Lagoon.* Căldura ne învăluie. îmi scot fularul, mănuşile şi jacheta.

Strecor un nou mulţumesc, sincer.

— Mulţumesc pentru test.

Savine îmi răspunde printr-o ridicare discretă din umeri şi dând din mână, de parcă nu făcuse decât să pună un pic în mişcare aerul.

— O să-mi mulţumeşti după. în funcţie de ce-o să descopere.

Insist, sperând să n-o bruschez.

— De ce-ai acceptat să...

— Să te ajut?

Savine e deja la fel de roşie ca oala de alamă. Cine ar întâlni-o, ar trăi câteva ore cu ea sau ar împărţi cu Savine o muncă superficială, în mod sigur n-ar vedea în ea decât pe fata energică de treabă, bunul-simţ rural, braţele larg deschise, picioarele neobosite şi inima-crater. Versiunea feminină a auvergnezului lui

Brassens[32] cu cele patru cioturi de lemn ale sale. Bineînţeles, Savine e toate astea... dar nu numai atât! Intuiesc în ea şi subtilitate, agerime, ba chiar feminitate. Ceva imposibil de definit, care o face excepţională. O eroină din umbră, căreia nicio statuie, niciun roman şi probabil niciun îndrăgostit nu-i va aduce vreodată omagiul meritat.

— Aminteşte-ţi, începe să-mi explice Savine cu un zâmbet conspirativ, că după prima noastră întâlnire tu ai fost prima care a spus că Tom este în pericol. De atunci, tatăl lui Tom a murit, după ce-a stat de vorbă cu băiatul lui. Martin Sainfoin a fost asasinat când şi el voia să-mi dezvăluie ceva despre Tom şi Amandine Fontaine. Nu mai e nicio îndoială, crimele astea au legătură cu un secret ascuns la Souille şi, da, cu siguranţă, un pericol îl pândeşte pe Tommy. întrebarea potrivită, Maddi, ar fi mai degrabă de ce-am acceptat să am încredere în tine?

în pântecul rotund al oalei de alamă, reflecţia zâmbetului ei se lăţeşte.

— O să zicem, continuă ea, că mă încred în instinctul meu şi că tu nu ai profilul unei ucigaşe. în plus, trebuie să recunosc, cu riscul de-a părea la fel de sărită de pe fix ca tine, că asemănările dintre Tom şi Esteban sunt cel puţin uluitoare.

Patroana ne aduce cocktailurile aburinde. Două linguri de lemn în loc de paie, seminţe de pin în loc de

32 George Brassens (1921-1981), cantautor şi poet francez, a compus *Chanson pour l'Auvergnat* (1954), un apolog pentru auvergnezii care l-au ajutat pe poet (cu mâncare şi adăpost) pe când era refugiat, în zilele ocupaţiei naziste.

mici palmieri şi două coşuri împletite, pline cu felii mari de pâine tradiţională în loc de alune de pădure.

— Dar asta nu ne face complice! nuanţează imediat Savine. *Leorp!* N-am uitat că te agitai în jurul băiatului ăstuia de parcă era al tău, deşi Amandine e o mamă bună, care-şi iubeşte copilul şi-l creşte aşa cum vrea ea. *Leorp!* Şi că, în treacăt fie spus, ai avut mare grijă să nu-mi zici că Esteban nu era fiul tău natural, ci adoptat. Că a dispărut, dar nu şi că a fost găsit, câteva săptămâni mai târziu, mort, înecat. *Leorp!*

44

Nectaire pune pe masa din sufragerie două farfurii, două pahare, două tacâmuri. însă Aster nu s-a întors. A încercat s-o sune de vreo zece ori. între timp l-a sunat şi pe Lazarbal, fără rezultat.

Nectaire e îngrijorat. Treaba aia cu golul din programul lui Aster nu-i dă pace. Oare ce-a putut născoci sora lui? Ştie bine în ce măsură personalitatea ei îi împarte pe ceilalţi în două tabere. Unii din sat îi adoră excentricitatea, dar alţii, parcă abia ieşiţi din Evul Mediu, nu sunt departe de-a o considera o vrăjitoare adevărată şi, cu siguranţă, n-ar avea niciun scrupul s-o arunce pe un rug aprins.

Ora 18.56...

Soarele a apus. Place de la Poterne e luminată de felinarele care colorează pietrele străvechi în nuanţe atemporale, de parcă în fiecare noapte, după ce turiştii se întorc în camerele lor, târguşorul s-ar teleporta în trecut. în aura de lumină arămie, Nectaire zăreşte câţiva fulgi de zăpadă plutind încoace şi-ncolo.

Unde poate fi Aster? în ce belea s-a băgat? Una chiar

mai rea decât a lui?

Poate că mirosul de varză o s-o facă să vină? Nectaire aprinde gazul sub crăticioară. Când pune ea masa, Aster bagă mâncarea la microunde, trei minute pe ceas, dar când e rândul lui Nectaire, o încălzeşte la cel mai mic foc posibil, treizeci de minute, domol.

Lumea se împarte..., începe să mediteze Nectaire privind cum grilajele de fier coboară, unul după altul, peste vitrinele din Place de la Poterne. Un tip cu cravată aşteaptă în faţa salonului de coafură, nici n-apucă să-şi ridice gulerul, că e asaltat de doi copii sub zece ani şi o femeie blondă care-i sare de gât.

Lumea se împarte în două, între ticăloşii solitari şi celibatari ca el şi cei care au reuşit în viaţă.

Pentru Dumnezeu, se scutură Nectaire ca să-şi alunge melancolia, ce naiba face Aster? Şi de ce Lazarbal nu-i mai răspunde? Nectaire voia doar să-l întrebe numele psihiatrilor lui Maddi şi Esteban Liberi, N-au cum să fie zeci de psihiatri la Saint-Jean-de-Luz. La urma urmei, probabil ar fi suficient să caute?

Nectaire s-a enervat. în timp ce amestecă în mâncare cu lingura, tastează câteva cuvinte pe telefonul mobil.

Psihiatru Saint-Jean-de-Luz

Apar doar trei nume, perfect localizate pe harta de mărimea unui timbru poştal, însă e de-ajuns să mărească imaginea.

Sofia Come

Gaspard Montiroir

Jean-Patrick Chaumont

Ora 19.03.

Oare cabinetele lor s-au închis? Nectaire n-are nimic

de pierdut, nici altceva de făcut decât să încerce să-i contacteze, în timp ce încălzeşte mâncarea. La treabă, Bocolon! Un simplu clic şi numărul afişat pe ecran se formează singur.

Aşteaptă să sune de trei ori, după care o voce de robot îl invită să lase un mesaj. Până şi la psihiatri răspunde o maşinărie !

Doamna doctor Sofia Come? Sunt locotenentul Hervé Lespinasse, de la brigada din Besse, în Puy-de-Dôme. Anchetăm în prezent o dublă crimă şi totul indică o posibilă legătură cu doi dintre foştii dumneavoastră pacienţi, Esteban şi Maddi Libéri. V-aşfi recunoscător dacă m-aţi contacta la acest număr. E urgent.

Nectaire lasă lingura jos şi strânge pumnul.

Pe unul l-a bifat.

Face clic pe al doilea număr.

Ia să vedem, tu lucrezi până mai târziu, Gaspard?

45

Leorp!

Lipăi din *Bloody Puy-Mary* cu înghiţituri mici. Un deliciu. Aspectul rustic ascunde nuanţe infinite şi subtile. Exact ca Savine! Reflectez la ultimele ei cuvinte.

Ai avut mare grijă să nu-mi zici că Esteban nu era fiul tău natural, ci adoptat. Că a dispărut, dar nu şi că a fost găsit, câteva săptămâni mai târziu, mort, înecat.

Nu m-am înşelat. Ăştia doi, Miss Marple şi Hercule Poirot al ei, sunt al naibii de eficienţi! Vasăzică, sunt la curent cu tot? Cutia de bebeluşi, adopţia, dispariţia, corpul găsit mai târziu la cornişa din Urrugne. Ca şi

cum Lazarbal le-ar fi povestit de-a fir a păr…

O privesc pe Savine cum înmoaie o felie întreagă de pâine rustică în *Bleu Lagoon.*

Recunosc, cu o voce blândă, împăciuitoare:

— Nu ţi-am spus totul, dar nici n-am minţit cu nimic.

Savine recuperează cu lingura din bolul ei aisbergurile de miez îmbibat.

— Pentru că, în adâncul sufletului, n-ai crezut niciodată în moartea lui Esteban?

Pescuiesc beţele de ţelină ca nişte chibrituri care plutesc în *Bloody Puy-Mary-uI* meu, apoi îi confirm cu zâmbetul meu cel mai trist:

— Mort? Viu? Asta e… să zicem, mai complicat. Mă rog, mai încâlcit. Timp de patru săptămâni după dispariţia lui Esteban, m-am agăţat de speranţa că sigur era viu pe undeva. Şi atunci, închipuie-ţi, Savine, când vin poliţiştii, într-o bună dimineaţă, să te anunţe că a fost găsit cadavrul unui copil de zece ani, încerci să te convingi că nu e al tău. Şi când toate identificările corespund, e prea târziu, ai sperat prea mult, nu mai poţi da înapoi, te agăţi de tot ce e încă posibil, o eroare a expertizei criminaliştilor, un complot generalizat, toate explicaţiile raţionale imaginabile, iar când şi astea se epuizează, nu mai rămâne decât iraţionalul, paradisul, sufletul care supravieţuieşte, care rătăceşte în limburi… înainte… de-a se reîncarna.

Savine se şterge la gură cu un şervet gros de bumbac bej. Se uită atent la reflexiile albăstrii de la suprafaţa bolului ei, apoi mă priveşte îndelung. Oare în Auvergne se citeşte în supă cum se citeşte în zaţul de cafea prin alte părţi?

— Din nou, nu minţi. Dar nici nu-mi spui totul.

Sunt mai convingătoare dacă-mi dau peste cap ochii

uluiţi?

— Nu-mi spui totul, repetă Savine, deloc impresionată de cum clipesc. Ceva mă sâcâie încă de la început. Cum poate o femeie ca tine, independentă, erudită, chiar şi confruntată cu acumularea asta de coincidenţe, să creadă într-o explicaţie supranaturală?

Renunţ la jocul cu privirea de iepure speriat surprins de faruri, mă uit ţintă în ochii ei albaştrii-deschis şi mă hotărăsc să mărturisesc! Să fie din cauza căldurii? Să fie din cauză că Tom va împlini zece ani în mai puţin de patru ore? Sau pentru că n-am mai vorbit cu nimeni de trei săptămâni, doar cu spatele lui Gabriel? Pentru că am nevoie de-o aliată?

— Ai câştigat, Savine. O să-ţi fac câteva confidenţe suplimentare. Nişte confidenţe dureroase. Unele pe care aş fi preferat să nu fiu nevoită să le mai menţionez vreodată.

Asistenta socială îşi lasă şervetul jos.

— Esteban a fost sub supravegherea unui psihiatru de când era mic. Din cauza adopţiei, evident. Şi a fobiei de albine. însă, cu şase luni înainte de dispariţie, a început să-i spună psihiatrului nişte lucruri ciudate. Dădea de înţeles că... voia să-şi schimbe corpul... pentru că eu nu eram mama lui adevărată.

Că... eu nu puteam să-l iubesc destul aşa cum era. Aflase, de asemenea, că o bună parte din Saint-Jean-de-Luz, cartierul dinspre coastă, fusese înghiţită de creşterea apelor în urmă cu trei sute de ani. Asta îl fascina. Vorbea despre o lume subacvatică în care el avea să-şi abandoneze învelişul corporal, mă rog, nu folosea exact cuvintele astea.

Savine tace. Continui, din ce în ce mai agitată.

— Psihiatrul lui Esteban se numea Gaspard

Montiroir. L-am autorizat să renunţe la secretul profesional pentru ca poliţiştii să aibă acces la înregistrările tuturor şedinţelor. Era necesar ca poliţiştii să ştie tot ca să-l caute mai bine. Numai că toţi, inclusiv Gaspard Montiroir, au tras în cele din urmă concluzia că...

Lacrimile îmi inundă ochii, nu mai sunt în stare să-mi termin fraza. Savine îmi întinde şervetul ei gros de bumbac.

— A fost o sinucidere? murmură ea. A patra ipoteză a lui Lazarbal. Esteban s-ar fi înecat din proprie voinţă?

Răsucesc şervetul în mâini. Deşi e gros, aş avea forţa să-l sfâşii.

— NU!

Am strigat. Cei câţiva clienţi au întors capetele. Oala de alamă aproape c-a tremurat. Repet ceva mai încet, dar ştiu ca flăcările mâniei ard încă în ochii mei:

— Nu! Ştiu eu că nu! Nimeni n-a înţeles! Esteban n-ar fi inventat niciodată povestea asta cu lumea subacvatică şi cu schimbarea corpului de unul singur. Cineva i-a băgat asta în cap. Cineva cu care s-a întâlnit când avea espadrilele în picioare şi moneda de un euro în mână. Cineva care l-a răpit. Cineva care o să facă din nou asta cu Tom, mâine... ziua când împlineşte zece ani! Trebuie să mă crezi, Savine. Tu eşti... singura mea speranţă.

Cum rostesc ultimul cuvânt, mă cuprinde un vânt îngheţat, de la ceafa pe tot spatele. Un suflu de moarte. îmi ia câteva clipe să înţeleg că uşa de la Potagerie s-a deschis. Mă întorc. Un cuplu intră cu capetele plecate sub boltă, scuturând cristalele albe împrăştiate pe paltoanele lor.

Afară încep să cadă fulgi mici de zăpadă.

46

Priveşte zborul ninsorii în haloul felinarelor. Pe asfalt rezistă doar câteva clipe. Gudronul negru încă se ţine bine, înghite fiecare fulg, îi topeşte în zloată, dar lupta e inegală. Ei sunt prea numeroşi. în noaptea asta, albul va învinge! Cel puţin aici. Poate că la Murol sau la Besse n-o să fie atât de frig, doar un grad mai puţin şi va fi suficient ca aversa de ninsoare să nu mai fie decât o ploaie rece. Care o să se transforme în polei dimineaţă.

Porneşte computerul, liniştit. în seara asta, n-o să-l deranjeze nimeni. Nu-i nevoie nici să-şi pună căştile, poate conecta direct boxele.

Derulează lista lungă a fişierelor şi se opreşte la cel din urmă.

Esteban Liberi, 12.04.2010.

Două clicuri, o voce joasă şi caldă umple încăperea. O voce pe care o recunoaşte, evident.

— Aşadar, tu eşti Esteban?

— Da.

Niciodată vocea lui Esteban nu i s-a părut atât de timidă.

— Doctorul Montiroir mi-a vorbit mult despre tine.

— Mi-a dat voie să ascult şi şedinţele voastre, ca să fiu la curent. Ca să te cunosc aproape la fel de bine ca el.

— E normal să fii intimidat. îl cunoşti pe doctorul Montiroir de câţiva ani. Dar... Dar, vezi tu, uneori trebuie să mergi să vezi un specialist. E ca la doctori.

Trebuie să te duci la un dentist dacă ai o durere de dinţi, la un cardiolog dacă te îngrijorează inima. Un singur medic nu poate trata totul.

— Eu... nu sunt bolnav.

— Bineînţeles, Esteban, a fost doar o comparaţie ca să-ţi explic. Unii psihiatri sunt mai pricepuţi să explice visele, alţii să explice fricile şi alţii... orice are legătură cu moartea.

Vocea lui Esteban se ridică deodată.

— Nu vreau să mor, doctore! Nu i-am spus niciodată asta doctorului Montiroir! Vreau doar o schimbare de...

— Bine, bine, Esteban... O să vorbim din nou despre toate astea pe îndelete. Avem mult de lucru împreună. Va trebui să învăţăm să avem încredere unul în celălalt.

*

Aster deschide uşa spre primul etaj de la Galipote. Nectaire abandonează imediat mâncarea pe care o supraveghea cu ochiul drept şi telefonul pe care-l supraveghea cu stângul. Nu-l sunase nimeni, nici Lazarbal, nici vreunul dintre cei trei psihiatri.

— Unde-ai fost?

Aster îşi învârte degetele în gesturi stranii, care probabil înseamnă, în limbajul semnelor sau al vrăjitoarelor, *o secundă, Nicky, că-ţi spun, dă-mi voie numai să-mi scot jacheta şi căciula.*

Picături de zăpadă topită se scurg în mici bălţi din cuierul unde le-a atârnat. Nectaire se preface că n-a observat, o să dea cu mopul mai târziu.

— Ţi-e foame?

închide gazul sub tocană.

— Nenorociţii ăştia de poliţişti m-au ţinut toată după-amiaza, explodează Aster. M-au sâcâit cu întrebări despre programul meu, de parcă trebuie să le dau lor socoteală! Lespinasse a mers până într-acolo încât să mă ameninţe: *Doamnă Paturin, pentru dumneavoastră o spunem, dacă nu aveţi un alibi...* Eu le-am găsit cadavrul şi uite cum îmi mulţumesc ei! Ce-şi închipuie? Că vrăjitoarele se distrează înjunghiindu-i pe cei care se aventurează singuri în pădure?

Nectaire ezită să insiste. Pune o porţie de tocană în farfurie ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, dar se gândeşte fără să vrea la cuvintele lui Boursoux: *Există un gol de mai bine de douăzeci de minute între momentul în care a găsit cadavrul şi cel în care a dat alarma.*

— Jo... Jonas era deja mort când l-ai descoperit?

Alte învârtituri de degete, mai triviale de data asta. Pe-astea orice poliţist ar şti să le interpreteze.

— A, aşa e, şi tu eşti poliţai, Nicky!

— Vino şi stai la masă în loc să spui prostii.

Aster se aşază, se încălzeşte, se calmează. Nectaire îi toarnă un pahar de Saint-Pourţain, aşteaptă ca sora lui să aibă gura plină şi o întreabă:

— Care-i treaba cu alibiul?

— Nimic. Nu-ţi face griji. Vrăjitoarele au secretele lor. Dacă jandarmii îşi închipuie că o să le dezvălui de unde-mi culeg ierburile, se înşală! Pentru poliţai, chestia asta cu alibiul nu e cel mai important lucru.

Nectaire aproape că se îneacă.

— Şi... care e cel mai important?

— Cuţitul cu care a fost înjunghiat Jonas, un Thiers Gentleman. Eu sunt singura care vinde aşa ceva în Besse. Lespinasse nu e mai isteţ decât un pui de

mistreţ, dar a făcut legătura.

Nectaire îşi goleşte paharul de Saint-Pourţain, ca să nu-i iasă frunzele de varză pe nas.

— Ţi... ţi s-a furat un Thiers Gentleman din prăvălie?

— Nu... nu un Thiers Gentleman. Două!

— Cum îţi spuneam, Esteban, doctorul Montiroir mi-a povestit multe despre tine. Cum îi spuneai tu, apropo? Doctore Montiroir... Sau Gaspard?

— Doc... doctore.

— Da... nu mă miră. însă unii doctori, vezi tu, preferă să le spună copiii pe numele mic. Ca învăţătoarele. O să vorbim din nou despre asta, dacă vrei. Am avut o conversaţie lungă şi cu mama ta. Nu înseamnă trădare, ştii bine, tot ce i-ai spus doctorului Montiroir sau tot ce-o să-mi spui mie n-o să iasă de aici, o să fie secretul nostru în trei. însă uneori, dacă... Dacă e prea important... Trebuie să vorbim cu mama ta. înţelegi?

Nu aude decât zgomote îndepărtate, foşnete de haine. Un stilou cu care cineva bate într-o masă, probabil. Tic-tacul unui ceas.

— Dacă eşti gata, Esteban, putem începe? Doctorul Montiroir mi-a spus că i-ai povestit despre o lume submarină, aflată departe, foarte departe, pe fundul apei, o lume în care vezi viaţa invers, în care poţi să-ţi schimbi corpul. Vrei să-mi repeţi toată povestea... cu cuvintele tale?

*

— Două Thiers Gentleman? Furate? Din Galipote?

Nectaire rămâne cu tacâmurile în aer.

— Revino-ţi, Nicky. Poate să fi fost mâna oricui. Nu sunt genul care să-şi pună camere de supraveghere în prăvălie şi cu atât mai puţin detectoare de metale la ieşire. Şi concentrează-te. Uite, îţi vibrează telefonul pe masă!

La dracu'l reacţionează Nicky. E cu siguranţă Lazarbal sau unul dintre psihiatri. A uitat de ei. Detestă când totul se precipită aşa, când toate evenimentele se bulucesc ca o mulţime furioasă, în loc să se aşeze cuminţi la coadă, aşteptând în ordine.

Răspunde, ezitând între a-şi lăsa jos furculiţa sau şervetul.

— Doctorul Gaspard Montiroir, spune o voce energică. M-aţi sunat?

— Da... sunt Nick... ăă, nu, pardon, Bocolon... în fine, nu Bocolon, Bocolon e porecla mea, Columbo pe dos, înţelegeţi, ah, colegii, măgarii, nu, nu, evident, aici e locotenentul Hervé Lespinasse.

Aster, gata să izbucnească în hohote nestăpânite, abia reuşeşte să nu-şi scuipe dumicatul. Gaspard nu pare la fel de amuzat.

— Potrivit mesajului dumneavoastră, locotenente, era o urgenţă.

Bocolon se adună. Odată trecută surpriza, îşi regăseşte ritmul său de croazieră, un pachebot foarte lent, şi-i expune pe scurt, cu dicţia unui poliţai profesionist şi meticulos, dubla crimă din Besse, încheind cu prezenţa lui Maddi Liberi în centrul afacerii şi asemănarea tulburătoare dintre fiul ei Esteban şi Tom Fontaine, fiul celei de-a doua victime.

Nectaire a reuşit să treacă examenul. Aparent, psihiatrul nu mai are nicio îndoială despre identitatea interlocutorului său.

— Să fiu sincer, locotenente, n-am mare lucru să vă spun. Ar trebui să-l contactaţi pe locotenentul Lazarbal, probabil el a arhivat toate piesele dosarului. Evident, atunci am fost audiat. Maddi Liberi m-a autorizat să renunţ la secretul profesional. Am spus tot ce ştiam, dar, curios lucru, chiar daca l-am avut sub supraveghere ani de-a rândul pe Esteban, ce era mai important mi-a scăpat.

— în ce sens?

— Ei bine... (Gaspard pare să cântărească o clipă cât de multe să-i spună poliţistului.) Mă rog, la urma urmei, dosarul s-a prescris, bietul băiat e mort de zece ani. Ei bine, cu şase luni înainte de dispariţie, Esteban s-a apucat să povestească nişte lucruri bizare, gânduri suicidare, elucubraţii morbide. Vă mărturisesc că m-am speriat, asta îmi depăşea competenţele, înţelegeţi. Eu sunt mai degrabă specializat în septuagenare deprimate, care-mi vorbesc despre relaţia lor complicată cu soţul sau cu canişul, după ce soţul a decedat. Prin urmare, i-am propus lui Maddi Liberi să preia ştafeta un confrate mai specializat.

— Aveţi numele lui?

— Bineînţeles. Dar a trecut multă vreme de când a părăsit Saint-Jean-de-Luz.

*

Acum aude clar tic-tacul unui ceas. Probabil picurul unui dozator de apă ceva mai îndepărtat. Un scaun care

scârţâie. Probabil Esteban care se leagănă.

— Te ascult, voinicule, zice psihiatrul. Cele mai grele sunt primele cuvinte, după care celelalte vin de la sine. Ştiu că nu e uşor, dar trebuie să ai încredere în mine. Am... am ajutat mulţi alţi copii. Am o experienţă îndelungată. Spune-mi, ai încredere în mine?

— Da... da, domnule doctor...

— Nu, fără domnule doctor. Eu nu sunt ca doctorul Montiroir, mi-ar plăcea să-mi spui pe numele mic. Numele meu complet e Wayan Balik Kuning. Dar dacă îmi spui Wayan e suficient!

47

Privesc, hipnotizată, cum ninge. Fereastra camerei mele e aburită. Un strat subţire de zăpadă afânată acoperă parcarea de la Moulin de Chaudefour, nu se mai distinge şoseaua de taluz sau de primele pante ale văii, brazii şi pilonii sunt şi ei camuflaţi. Muntele din faţa mea nu mai este decât o pistă lungă şi albă care se termină lângă zidul vechiului han. Iarna se instalează, pune stăpânire pe locuri ca o armată nemiloasă, căreia nu poţi să nu-i admiri hotărârea rece.

M-am întors la Moulin înainte să cadă şi mai mulţi fulgi. Savine, cum a văzut că începe să ningă, m-a îndemnat să mă întorc. *Ai grijă, iarna are trei luni de zăpadă de recuperat.* Am plătit eu cina şi am condus-o până acasă, o căsuţă drăguţă, de oraş, cu obloane portocalii, pe Rue de Groire, la doi paşi de primărie.

Pe mâine-dimineaţă, Maddi! Nectaire mă sună imediat ce primeşte rezultatele! N-o să te mint, eu nu cred nicio secundă... Dar, dacă ADN-urile lui Tom şi

Esteban sunt identice sau au şi cea mai mică legătură de rudenie, o să-ţi plătesc cina în fiecare seară la Potagerie până când o să ieşim amândouă la pensie!

Fulgii devin mai mari, mai deşi, de parcă s-ar hrăni din cele câteva lumini ale nopţii – un felinar îndepărtat, faruri trecătoare – lăsând-o mai întunecată ca niciodată. Biata mea Savine, la restaurant în fiecare seară? Tu o să-ţi cheltui acolo tot salariul, iar eu o să mă îngraş zece kilograme în zece ani... Ştiu sigur că rezultatul va fi pozitiv. Ştiu că Tom este Esteban şi că Esteban e Tom. Am renunţat să mai înţeleg cum e posibil, mi-am ars toate cursurile de genetică medicală, am încetat să mai lupt şi să fac apel la raţiune. De faţă cu ceilalţi, încă reuşesc să păstrez aparenţele, dar în adâncul inimii ştiu... că fiul meu s-a întors.

Parcarea, trotuarul, asfaltul, panourile indicatoare dispar ca şi când n-ar fi existat niciodată. Zăpada e o invitaţie să ştergi totul.

Un gând, pe care până acum reuşisem să-l ţin departe, se întoarce să mă bântuie. Şi dacă i se întâmplă ceva lui Amandine? Şi dacă, după ce şi-a pierdut tatăl, Tom, trebuie să mă forţez să-l numesc aşa chiar dacă îi cunosc adevăratul nume, Tom, aşadar, îşi pierde şi mama?

Oare... Oare m-aş putea ocupa de el?

Cât timp o să-i ia să uite numele ăsta de împrumut, *Tom,* şi să şi-l amintească numai pe-al lui, *Esteban?*

Cât timp ca să redevină cel care n-a încetat niciodată să fie? Câteva luni? Mai puţin de un an? De ce-ar avea nevoie? De altă casă, confortabilă, primitoare, plăcută. Şi de o chitară adevărată. De un profesor de muzică. De cursuri intensive. N -are vreme de pierdut. Talentul se poate risipi atât de repede la un copil, după zece ani.

De ce altceva? De o piscină mare? De un lac? Sau, de ce nu, de mare? O mare calmă, bineînţeles, o mare fără valuri... Mediterana?

Mă las furată de gândurile mele nebuneşti, învăluită de noaptea de ninsoare care face totul ireal, o paranteză magică preţ de o noapte de excepţie, fără ghirlande şi lampioane, un Crăciun fără iluzii.

Gabriel doarme alături. îi zăresc corpul înfăşurat în cearşafuri, de parcă ar refuza să le împartă cu cineva. Individualist şi egoist până şi-n somn! Chiar dacă exagerez de data asta... în seara asta, când m-am întors la Moulin, mă aştepta un mic cadou pe masă. Am recunoscut hârtia de ambalaj de la Galipote, am recunoscut scrisul lui Gaby pe cartea de vizită ataşată, *Pentru tine. Curaj. Te iubesc.*

Ora 23.50.

Radioul-deşteptător îşi numără minutele în verde fluorescent.

Peste zece minute, Esteban va împlini zece ani. Nu mai trebuie să-l numesc niciodată Tom! Chiar dacă de faţă cu ceilalţi încă sunt silită să fac acest efort, să joc teatru.

Mai privesc o ultimă oară zăpada desfaşurându-şi linţoliul. Ca o previziune a celei mai macabre dintre ceremonii?

Totul se va juca, aşadar, mâine... Trebuie să-l salvez! Cine mă va putea judeca?

Dacă viaţa îţi oferă o a doua şansă, cine ar putea s-o refuze?

Dacă ţi se deschid porţile infernului ca să mergi să-ţi cauţi iubirea cea mai scumpă, cine ar renunţa?

Ora 23.51.

O voce imi repetă la nesfârşit în minte:

Esteban e în pericol, trebuie să-l salvez.

Deja ştiu că n-o să dorm în noaptea asta.

Cine mi-ar putea ţine companie, ajutându-mă să nu mă pierd definitiv?

Să-l trezesc pe Gabriel?

Să-l sun pe Wayan?

Sau doar să mă ghemuiesc în amintirile mele. Să le despachetez una câte una, cum deschizi cutiile puse în podul casei, cum scoţi iarăşi bibelourile de altădată, cum atârni din nou tablouri vechi, pentru ca totul să fie pregătit când se va întoarce el.

Mâine.

VÂRSTA A PATRA

SUFLETUL MATUR

Când sufletele ajung la maturitate, se apropie de ultima lor călătorie. Şi atunci economisesc timpul, nu-l mai cheltuie. Nu mai sunt în căutare, sunt împăcate. Pot părea lipsite de dorinţe în ochii sufletelor tinere, înfometate şi însetate. Suflete ca al tău, Maddi. Ele sunt pur şi simplu sătule. Nemaiavând nimic de dovedit, nici de descoperit pe lumea asta, sunt păzitoarele propriei păci.

VIII

DESTINAŢIA J

O *barcă pe lac*

48

Tom aude mai întâi paşi de şoareci. Ascultă zgomotul lăbuţelor, dar nu reuşeşte să-şi dea seama de unde vine.

Unde s-au ascuns? în spatele pereţilor? Sub patul lui? îşi trage din nou aşternuturile, se adăposteşte în spatele pernei şi încearcă să se concentreze mai bine. Nu are de făcut decât asta, să asculte zgomotele, să ghicească unde sunt umbrele care se mişcă în întuneric, să simtă şi cel mai mic curent de aer. Nu doarme, nici n-o să doarmă. Fără Monstro, e imposibil să închidă ochii şi să aibă încredere în noapte; fără balena lui de pluş, e imposibil sa alunge coşmarurile, monştrii negri şi paşii de şoareci.

Gata, Tom şi-a dat seama unde sunt.

Şoarecii sunt ascunşi în spatele ferestrei. Râcâie obloanele ca să intre. Şi nu doar cu ghearele, dacă e să te iei după ţăcănituri. Sau poate sunt cu miile. Poate că le e prea frig afară? Poate că nu vor decât să se încălzească? Poate că vor doar să vorbească cu el?

Tom se dă jos din pat, având mare grijă să nu scârţâie parchetul, chiar dacă ştie că mama n-o să se trezească, i-a

spus că o să ia nişte chestii ca să doarmă şi că o să se trezească mai târziu, mâine, că el va trebui să se descurce singur cu micul-dejun şi toate celelalte.

De îndată ce deschide fereastra, îl ia frigul. Nu are decât pijamaua pe el. Vântul trece pe sub obloane şi probabil împinge zăpada care s-a adunat pe pervaz. Un strat destul de gros ca să poţi desena o inimă, să scrii un cuvânt sau să faci un bulgăre.

Ţac-ţac-ţac.

Şoarecii îşi pierd răbdarea. De altfel, nu sunt şoareci, Tom a înţeles. Imposibil să se fi căţărat la înălţimea asta. în cel mai rău caz, lilieci. Se concentrează şi ciuleşte urechea în noapte.

— Tooom…

A auzit un strigăt, şi el purtat de vânt, dar învăluit în fulgi ca să nu fie decât o şoaptă.

Numele lui!

— Tooom…

N-are de ales, nu-i e frică, trebuie să afle. Deschide larg obloanele. Dintr-odată, perdelele zboară, fulgii se năpustesc în cameră ca nişte fluturi imprudenţi care se topesc imediat. Pijamaua lui Tom e împestriţată cu promoroacă. O ultimă şarjă de pietricele atinge oblonul deschis.

Ţac-ţac-ţac.

— Tooom, şopteşte încă o dată vocea din întuneric. Nu dormi?

Tom se uită prin bezna din jur. Vocea şi pietricelele vin din dreapta lui, dinspre şopronul al cărui acoperiş spart putea totuşi să-i ofere adăpost vizitatorului său nocturn. Scrutează întunericul, se obişnuieşte încet-încet cu albeaţa înfiorătoare a curţii fermei. Fiecare obiect abandonat, tractorul vechi, grămada de gunoi,

butoiul crăpat, ghivecele de flori sparte, s-a transformat într-o fantomă acoperită de un cearşaf proaspăt spălat şi călcat. Descoperă urme de paşi în zăpadă, le urmăreşte din ochi până când zăreşte o siluetă mică, sprijinită de unul dintre stâlpi.

O recunoaşte imediat.

Esteban!

Fără să-i mai pese de frig, de fulgii care-i lipesc pijamaua de pielea îngheţată, îi face bucuros cu mâna prietenului său.

Vântul aduce până la el un nou murmur înăbuşit.

— La mulţi ani, Tom! Coboară, coboară repede, am o surpriză pentru tine.

*

Tom s-a îmbrăcat în grabă cu un pulover şi cu prima pereche de blugi pe care a găsit-o în coşul cu rufe de călcat, pe care mama nu le calcă niciodată, şi a coborât tiptil, în şosete, punându-şi tenişii abia în faţa uşii de la intrare.

De data asta a făcut mai puţin zgomot decât un şoarece. Mama doarme. Poliţista însărcinată să-i supravegheze a plecat de mult acasă. îşi ia jacheta îmblănită cu glugă. De culoarea dovleacului, un pic cam mare pentru el. Buzunarele sunt deformate de mănuşile şi căciula înghesuite înăuntru; nu stă să verifice dacă sunt toate acolo, deschide uşa şi dă piept cu noaptea de vată, cu capul şi mâinile descoperite.

Tom n-a făcut nici trei metri în curtea fermei Souille şi deja are tenişii uzi. De obicei, nu-i pasă de gaura din talpă, ştie să evite bălţile de pe trotuar şi pietrele prea

ascuţite. Dar e imposibil să pluteşti peste cinci centimetri de zăpadă.

Esteban îl aşteaptă, sprijinit mai departe de stâlpul şopronului. E mai bine echipat decât el. Moon Boots[33], mănuşi de lână şi jachetă de schi.

Se uită, surprins, la părul lui deja acoperit de zăpadă.

— Acoperă-ţi capul, Tom, eşti nebun, o să mori.

Tom se supune, scoate căciula din buzunar şi o îndeasă pe cap.

— Aşadar? Surpriza mea?

— Haide, vino cu mine.

Esteban se îndreaptă spre ieşirea din fermă.

— Eşti gata să mergi un pic?

— Nicio problemă, răspunde mândru Tom, deşi simte, la fiecare pas, că şosetele îi sunt la fel de îngheţate ca şi când s-ar scălda într-o cutie pentru cuburi de gheaţă.

Ajung la drum. Zidurile curmă vântul, ninsoarea e mai puţin deasă în cătunul Froidefond. Esteban propune un prim popas în faţa fântânii.

— N-am putut să-ţi aduc cadoul de ziua ta, explică el. E prea mare. E la mine. Cum ţie îţi place muzica, o să fii încântat!

Tom dârdâie, sare de pe un picior pe altul ca să nu-i rămână tenisul lipit în apa îngheţată din jurul fântânii.

— E un instrument infernal! continuă Esteban. Dar, mai înainte, trebuie să te întreb ceva.

— Bine, dar hai să ne mişcăm. Dacă nu, o să-ngheţ bocnă, înaintează spre mijlocul şoselei, stratul de

33 Cizme de zăpadă.

zăpadă e mai puţin gros aici, dar se preface în patinoar de îndată ce grăbesc pasul.

— Ţie nu ţi-e frig? tremură Tom.

— Sunt o fantomă, nu uita!

— Mda, o fantomă superechipată, totuşi! Ce voiai să mă întrebi?

— E important, Tom. Ştii, mi-au venit în minte nişte amintiri, cum ar fi cele cu albinele. Nişte amintiri ciudate. Şi sper... că nu le ai şi tu.

De-a lungul şoselei departamentale, cei mai subţiri copaci se îndoaie mai-mai să-şi frângă trunchiurile la fiecare nou fulg.

— Coşmaruri, adică?

— Mai rău, insistă Esteban. Mai rău de-atât. Zici că-ţi place să înoţi, în piscină sau în lacuri, vara, te-ai gândit vreodată că există ceva pe fundul apei? Ştii, o altă lume. Invizibilă. Sub apă. Dacă ajungi acolo şi apoi urci iar la suprafaţă, ai devenit altcineva.

Tom se opreşte. Dintr-odată nu mai simte muşcătura gerului. Se gândeşte să-l lovească pe băiatul care merge lângă el, ca să verifice dacă pumnul o să treacă prin pieptul lui, dacă o să se afunde ca şi cum ar fi din fum, din apă sau din zăpadă când temperatura coboară sub zero.

îşi reţine gestul, dar nu şi cuvintele.

— Tu... şi tu ţi-aminteşti de asta? Eu n-am spus nimănui, niciodată! E secretul MEU. Cum ai putea să ştii despre asta, dacă nu eşti fantomă? Dacă n-ai ieşit din capul meu? Nu mai zic că, din cauza costumului tău de schi olimpic şi a cizmelor de cosmonaut, începusem să cred că eşti real.

Dedesubtul lor, trei serpentine mai jos, o lumină

traversează scurt noaptea. Niciunul dintre băieţi n-a observat-o.

— Ai văzut ce vreme e, glumeşte Esteban. Ce te-aşteptai, să ies doar într-un cearşaf şi cu o ghiulea de picior?

Tom zâmbeşte. Chiar vorbeşte cu el însuşi? Chiar a ieşit singur în noapte? Şi, dacă închide ochii, Esteban o să dispară? Ar fi mai bine să se întoarcă în camera lui acum decât să continue să meargă, cu picioarele îngheţate, fără să ştie până unde? Visează? Şi, dacă se ciupeşte, o să se trezească la căldură, în patul lui?

Esteban pare atât de viu. E singurul lui prieten. Nu vrea să dispară, în niciun caz. A pornit din nou la drum, Tom îl urmează, şchiopătând pentru ca piciorul lui drept să atingă solul rece cât mai puţin posibil.

Maşina intră în cătun în clipa în care ei ies din Froidefond, chiar înainte de pod. înaintează în ralanti, doar cu poziţiile aprinse, ca doi ochi galbeni ai unui animal sălbatic încolţit de ninsoarea neaşteptată care caută o pradă imprudentă s-o devoreze.

Podul e complet îngheţat. Ei înaintează mai mult patinând decât mergând, ţinându-se fiecare de câte o parte a parapetului.

— Bine, am încredere în tine, spune Tom cât poate de tare, ca să-şi dea curaj. Eşti o fantomă ciudată, dar destul de simpatică. Nu cred că multe fantome îşi aduc aminte de aniversări şi oferă cadouri!

Esteban, fără să dea drumul balustradei îngheţate, se întoarce spre prietenul lui.

— Serios, Tom, când o să încetăm cu jocul?

— Joc... ce joc?

— Nu sunt o fantomă. Ştii bine! Iar numele meu

adevărat nu e Esteban.

Tom pare că s-a dezechilibrat. Se ţine ca să nu cadă; Couze Chambon o fi îngheţat?

— Şi atunci care e numele tău adevărat?

în clipa în care Esteban se pregăteşte să răspundă, cei doi ochi galbeni ai fiarei apar în spatele lor.

Haloul de lumină străbate podul, numără prăzile izolate, după care spulberă noaptea cu farurile aprinse, ca să le orbească.

— Păzea, Esteb...

Strigătul se blochează în gâtul lui Tom. Nu mai e nimeni altcineva pe partea cealaltă a podului. Niciun alt băiat. E singur în noapte când fiara se aruncă asupra lui.

49

Ninsoarea s-a oprit la primele ore ale dimineţii, chiar înainte de răsărit. De parcă totul fusese prevăzut ca decorul să fie perfect la trezire. Nuanţele subtile de roz pe pantele domoale ale vulcanilor, umbra săltăreaţă a brazilor pe covorul alb, câteva urme de gheare de stăncuţe, drept unice zgârieturi. O armonie delicată, tulburată numai de baletul utilajelor de deszăpezire ce râcâie asfaltul cu lamele lor de oţel. Străzile principale sunt practicabile, cu condiţia să conduci foarte încet, pe mijloc, şi să nu te întâlneşti cu nimeni.

Niciodată nu mi-a mai luat atât ca să parcurg cei trei kilometri dintre Moulin de Chaudefour şi Froidefond. Aproape treizeci de minute. în timp ce ieşeam din fosta staţiune, aveam senzaţia că telescaunele o să-nceapă deodată să funcţioneze, maşinile să se îngrămădească

la intrarea în parcare, cu valizele pe acoperiş, şi costumele de schi, ca nişte confetti colorate, să coboare în zigzag pe pârtiile reînsufleţite.

Dar nu, n-am întâlnit niciun schior, doar liniştea şi corbii. Doar o dimineaţă calmă şi, la radioul din maşină, un jurnalist alarmist care anunţă o a doua furtună de zăpadă la mijlocul dimineţii, mult mai violentă decât aversele din noaptea asta.

Rămâneţi acasă!

Observ Koleos-ul portocaliu oprit la intrarea în ferma Souille. în schimb, niciun Renault 5. Nectaire e cel care trebuie să aducă rezultatele. Ultimul venit, asta nu-i stă în obicei, îmi alung repede presentimentul rău. Avem întâlnire la opt, orologiul bisericii din Murol n-a bătut încă, secretarul primăriei nu e în întârziere.

Savine iese din maşină de îndată ce mă vede sosind, înfofolită într-o haină cu glugă largă, kaki. Probabil vânătorii de munte purtau aşa ceva secolul trecut. Ţinuta ei de comando contrastează cu jacheta mea de schi violet, care poate fi văzută de la kilometri distanţă.

Eu am stabilit locul de întâlnire. Aici, la Souille! Odată ce vom avea rezultatul testului ADN, oricare ar fi el, trebuie să acţionăm rapid, coordonat.

încă sunt convinsă că Tom e în pericol!

Savine vine spre mine, purtând pe cap o căciulă siberiană dinainte de Revoluţia din Octombrie. Fularul ei portocaliu flutură în vânt. Ne-am despărţit ca două bune prietene ieri-seară, dar acum se apropie cu faţa încruntată a unei ursoaice trezite în ianuarie.

Ce s-a-ntâmplat de când ne-am luat rămas-bun?

— îl cunoşti pe Wayan Balik Kuning?

Nici „bună ziua”, nici „ce mai faci”, nici „Nectaire e pe drum, are rezultatele”.

Doar un upercut drept în ficat.

încasez lovitura şi răspund, surprinsă:

— Da, e psihiatrul meu.

— Nu numai, după câte se pare. Era şi al lui Esteban. Nu mi-ai vorbit despre el ieri.

Am impresia că am fost lovită în gât cu un bulgăre mare de zăpadă care s-a topit şi-mi curge pe spate.

— Cum ai aflat numele lui?

— Asta să-l întrebi pe Bocolon! Mă rog, Nectaire, dacă preferi. îţi dai seama că ne-am sunat ieri-seară. Uneori, poate fi uimitor de perspicace. A mers pe fir, metodic, cum ştie el să facă, şi totul s-a luminat.... Fiul tău a schimbat psihiatrul cu câteva luni înainte de dispariţie. De ce nu mi-ai zis nimic despre asta?

Să aud rostindu-se numele lui Wayan m-a surprins pe moment, dar îmi recapăt prezenţa de spirit. Unul sau doi psihiatri. Ce importanţă are, de fapt? Bolborosesc o justificare.

— Am simplificat. Când Esteban a început să povestească lucruri ciudate, să spună că voia să fie altcineva, să se alăture unei lumi scufundate, să renască într-un alt corp, Gaspard Montiroir a intrat în panică. S-a temut să nu se trezească cu o sinucidere în cârcă, şi-atunci a dat bebeluşul, un bebeluş mare, de nouă ani, unui confrate din Saint-Jean-de-Luz, care avea o experienţă solidă în traumatismele copilăriei. După cum vezi, Savine, nu-i nimic misterios.

— Ba mai mult, după dispariţia fiului tău, acest doctor Kuning s-a mutat în Normandia şi a deschis un

cabinet în Le Havre. Iar câteva luni mai târziu, tu te-ai mutat şi te-ai stabilit la Etretat... La mai puţin de treizeci de kilometri de el!

Bulgărele de gheaţă de pe spatele meu se încălzeşte în contact cu pielea. înţeleg acum bănuielile ei: Savine nu poate crede într-o asemenea coincidenţă. Să-i mărturisesc că explicaţia e foarte simplă? Da, l-am urmat pe Wayan! Aveam nevoie de o companie când Esteban a dispărut, iar alegerea doctorului Kuning ca terapeut a venit de la sine. Când s-a mutat la Le Havre, o oportunitate pentru el de-a lucra în colaborare cu unul dintre cele mai mari laboratoare franceze de psihiatrie clinică, m-am simţit pierdută. Evenimentele s-au precipitat după aceea, poliţiştii mi-au prezentat un cadavru şi mi-au spus că era al fiului meu, toate cercetările au fost încheiate, dosarul închis. Nimic nu mă mai reţinea în Ţara Bascilor. Am căutat un loc în care să plec, oricare, numai să aibă mare şi să fie suficient de departe. Royan, Lorient, Dunkerque, nu-mi păsa... Rămăsesem în contact cu doctorul Kuning. Alegerea Normandiei şi a Etretat-ului a venit de la sine. Aveam nevoie de el. Probabil, iară să recunosc, eram chiar îndrăgostită de el... Apoi a apărut Gabriel.

îi susţin privirea asistentei sociale, buturuga asta mică pe care nimic nu pare s-o poată doborî, nici măcar un viscol sau o erupţie vulcanică.

— Regret, Savine, dar partea asta din viaţa mea nu te priveşte. N-are nimic de-a face cu...

Mă opresc, era cât pe-aci să spun „Esteban". îmi muşc buzele vinete. „Tom", trebuie să spun „Tom" în faţa lor.

— Cu Tom.

— Cum doreşti.

Savine nu insistă. Eu, da. Nu pot să rezist curiozităţii.

— Ce-a povestit doctorul Kuning?

— Nimic. Nectaire a încercat să-l prindă la telefon toată seara. Fără succes.

Iar eu, toată noaptea. La fel, fără ca Wayan să-mi răspundă. De unde până unde tăcerea asta, după ce m-a hărţuit cu atâtea mesaje?

Şterg cadranul ceasului de la mână, ca să-l dezaburesc. *Ora 8.07.*

Unde-o fi Nectaire Paturin?

Savine pare şi ea neliniştită, se suceşte să-şi scoată telefonul de sub haină. Nectaire nu întârzie niciodată, niciodată!

— Nectaire? strigă ea, lipindu-şi telefonul de ureche.

Şi răspunde întotdeauna când e sunat.

— Nectaire?

Mă uit la Savine, apoi privirile noastre se întorc spre drum. Trecerile plugurilor l-au făcut la fel de lucios ca un diamant tăiat.

Şi dacă Nectaire, cu Renault-ul 5 vechi, a dat colţul?

50

Nectaire nu îndrăzneşte să frâneze. Nu îndrăzneşte nici să scoată din viteză, pentru asta i-ar trebui o a treia mână, de celelalte două are nevoie ca să le ţină încleştate pe volan, îndrăzneşte şi mai puţin să accelereze, chiar dacă ştie că asta ar trebui să facă, să prindă un pic de viteză şi s-o menţină constantă, fără smucituri, să dea doar indicaţii imperceptibile roţilor, aşa cum îşi dirijează jocheii caii printr-o simplă lovitură

de pinten.

Uşor de zis... Până aici, Nectaire o scosese la capăt binişor, străbătuse drumul de la Besse până la Murol încet, dar sigur, concentrat, îşi inventase un copilot imaginar, într-un raliu în care avea să câştige cel mai precis, nu cel mai rapid, *viraj în ac de păr peste trei kilometri, ralanti şi redresează trei milimetri.*

Se simţea mai degrabă mândru de el însuşi, până în clipa în care i-a vibrat telefonul în buzunar şi, evident, nu putea face nimic, nici cel mai mic gest ca să-l scoată, doar să-i asculte apelurile sonore succedându-se, apoi vocea lui nazală luând un accent elveţian neconvingător pentru a invita persoana care suna să-i laaase un mesaaaaj şi, la sfârşit, după o scurtă pauză, vocea lui Lazarbal tunând:

Alo? alo? Ai măcar bărbăţia să-mi răspunzi! Nu mă dau în vânt să trec de prost şi-n privinţa asta mi-ai tras-o de nu m-am văzut!

Incapabil să reacţioneze, Nectaire lasă încet maşina să alunece spre marginea drumului.

Tocmai l-am sunat pe Lespinasse. Cel adevărat! La brigada din Besse. Evident, i-am dat de veste că există un tip simpatic care face treaba în locul lui.

Renault-ul se opreşte uşor în grămada de zăpadă murdară, frunze şi crengi înlăturate de utilajul de deszăpezire.

Nu ştiu încă cine eşti, dar o să te găsesc, crede-mă. Şi o să stăm de vorbă!

Bip, bip, bip.

Roţile Renault-ului patinează, incapabile să iasă de pe propriile fagaşe.

în buzunarul jachetei, Nectaire simte greutatea

plicului cu rezultatele testului ADN, pe care Boursoux i le-a trimis la şase dimineaţa; le imprimase şi nu mai avea decât să le ducă. Bocolon nu mai e decât un fost poliţai ratat, un pilot de poştă aeriană incapabil să treacă de insula Re, un căpitan de hidrobicicletă transatlantică... eşuat.

51

Ora 8.32.

— Nu-i normal că Nectaire n-a ajuns, se panichează Savine. Nu-i normal să nu răspundă. Nu-i normal...

îngrijorarea ei mi se pare emoţionantă. Ar fi în stare să-l îmbrăţişeze dacă Nectaire ar apărea acum? Să-i declare că i-a fost foarte frică şi că nu vrea să-l piardă... că-l iubeşte?

— Mă duc să-l caut! se hotărăşte Savine. Am un 4 x 4 şi cauciucuri de zăpadă. Au anunţat că în mai puţin de-o oră o să-nceapă adevăratul viscol!

Un zgomot de tractor îi acoperă sfârşitul frazei, însoţit de un miros oribil de cauciuc ars. Privim, stupefiate, Renault-ul 5 apărând în faţa curţii de la Souille. Din motor şi din pneuri iese fum, de parcă Nectaire ar fi făcut tot drumul în viteza întâi.

Vopseaua albă e mânjită de noroi, de zăpadă topită, de frunze lipite şi de zeci de urme de mâini, de parcă un regiment întreg l-ar fi împins ca să poată ajunge.

Nectaire Paturin iese din R5 cu picioarele uşor crăcănate, ca un călăreţ din US Postai scăpat dintr-o ambuscadă a indienilor. în mână are un plic.

— Am ajuns. Pompierii din La Bourboule au trebuit să mă scoată din şanţ, dar am ajuns.

Mă apropii, vreau să-i smulg plicul.

— Savine mi-a zis de pariul ei, zâmbeşte ciudat Nectaire. O cină la restaurant în fiecare seară, până la pensie, dacă cele două ADN-uri sunt identice.

Sunt la un metru, însă el ridică mâna în loc să-mi întindă plicul.

— Eram convins că minţeaţi, doamnă doctor Liberi. Că mintea dumneavoastră tulburată inventa toate asemănările astea. Instinctul mi-o şoptea cu fermitate... încă o dată, Bocolon s-a înşelat.

în sfârşit, lasă plicul în mâna mea şi se străduieşte să fie ironic.

— Va trebui să faci ore suplimentare, Savine, sau să iei cursuri de gătit.

Rup plicul, care cade în zăpadă, verific în treacăt anteturile şi ştampilele oficiale, sigla tricoloră din capul foii şi ideogramele chinezeşti din josul paginii, şi citesc direct rezultatul.

TEST ADN Nr. 17854- Comparaţia loturilor 2021-973 (Esteban Liberi) şi 2021-974 (Tom Fontaine)

Genotipurile celor două loturi furnizate sunt strict identice.

Cotă de fiabilitate de 99,94513%.

Prin urmare, cele două eşantioane furnizate provin fie de la acelaşi individ, fie de la gemeni monozigoţi.

Nu stau să analizez semnificaţia unei asemenea revelaţii. Numai gemenii pot avea un ADN identic! Tom şi Esteban nu pot fi gemeni... Aşadar, oricât de imposibil pare, ei au acelaşi înveliş corporal pentru că formează o singură persoană, aceeaşi!

Abia dacă-l aud pe Nectaire, în spatele meu, strigându-i lui Savine:

— Asta ne depăşeşte, o să chem poliţia... şi le spun să aducă şi un exorcist!

Deschid uşa de la Souille, ştiu că nu e niciodată încuiată.

— Stai puţin, spune Savine, venind în urma mea.

N-o ascult, intru. Nu rostesc decât cinci cuvinte, mereu aceleaşi.

— Trebuie să-l protejez pe Tom!

— Poliţiştii s-au ocupat de asta, mă liniştеşte Savine. Era aici o poliţistă de gardă, Jennifer Louchadiere.

Nectaire aleargă în spatele nostru şi o contrazice.

— Nu, Savine. Louchadiere a plecat acasă, ieri-seară. Totul era în ordine, după părerea jandarmilor, n-avea niciun motiv să mai rămână.

Mă întreb, o fracţiune de secundă, cum se poate ca Nectaire, atât de lent în tot ce face, să fie mereu atât de bine informat.

— în orice caz, strig eu repezindu-mă spre scară, poliţiştii n-o să creadă niciodată povestea asta cu reîncarnarea! O să facă doar o anchetă limitată la viziunea lor despre realitate. Va fi totuna cu a căuta un ucigaş în noapte, sperând că o să treacă pe sub

singurul felinar aprins. Amandiiine!

Strig. Chiar dacă dobitoaca asta s-a îndopat cu Valium, o s-o trezesc! O aud pe Savine alergând în urma mea.

— Nu, Maddi... stai... aşteaptă poliţiştii.

Ajung în faţa uşii camerei. Amandine e culcată pe-o parte. O ceaşcă în care se vede un lichid cleios e aşezată pe noptieră.

— Amandine, răspunde-mi, e important. Ţi-a spus Tom că vrea să-şi schimbe învelişul corporal? Să se alăture unei lumi scufundate? Să renască în sufletul altui copil?

Amandine nu reacţionează. Complet drogată. Traversez palierul ca o furie.

— Tom, Toooom.

Savine îmi taie calea, în uniforma ei de agent KGB siberian.

— Uşurel, Maddi. Am făcut progrese cu testul ADN. Acum ştim că există o chestiune neclară. Suntem de partea ta, o să depunem mărturie, dar trebuie să-i lăsăm pe poliţişti să-şi facă treaba.

O împing, vreau să trec, vreau să-l văd pe Tom. Trântesc uşa camerei lui de perete.

Şi încremenesc în prag.

Tom nu e aici.

Mă uit fără să-mi cred ochilor la patul nefacut, la aşternu- turile date la o parte, de parcă Tom s-a ridicat pur şi simplu ca să se ducă la toaletă, apoi, pe scaunul cel mai apropiat, văd o pijama abandonată, udă, dovada că Tom s-a îmbrăcat în grabă şi a ieşit în plină noapte.

Totul se repetă, totul se repetă.

Mă întorc, îmi arunc privirea spre camera lui Amandine şi strig mai tare:

— Unde e Tom?

Corpul ei întins nu s-a clintit. Tot ce se-ntâmplă în jurul ei nu-i decât un coşmar pe care refuză să-l înfrunte?

Savine mă apucă de braţ.

— Calmează-te, Maddi, te rog.

— Dar nu înţelegi? Esteban a dispărut în dimineaţa în care a împlinit zece ani! Totul se repetă, totul se repetă.

Nectaire a rămas la piciorul scării.

— Nu! ordonă el. Nu atingeţi nimic din camera aia. Dacă Tom a fost răpit, e o scenă a crimei, orice detaliu o să conteze.

Nici n-a apucat să urce trei trepte, c-am şi deschis sertarele comodei din faţa mea. Gata să le smulg cu totul. Cărţi, caiete, foi se împrăştie peste tot. Continui să scotocesc prin camera lui Tom, isterică. Trebuie să găsesc ceva, nu contează ce, un indiciu cât de mic. N-am reuşit acum zece ani, nu mi-am dat seama de ce se-ntâmplă, n-am suspectat nimic. Nu trebuie să dau greş a doua oară. Trebuie să descopăr unde s-a dus. Cine l-a luat...

Smulg toate umeraşele de pe suport. Cămăşi, pantaloni, pulovere zboară prin aer şi cad în jurul meu. Bat cu toată puterea în fundul şifonierului, cu vârful cizmei. Talpa mea trece prin placa de lemn. N-are fund dublu.

— Nu, Maddi, încearcă Savine să mă facă să-mi vin în fire.

Trebuie să găsesc ceva!

Prin uşa deschisă, îl zăresc pe Nectaire, cu telefonul lipit la ureche, chemând fără îndoială întăriri. N-a

priceput nimic?

Smulg cearşafurile de pe pat. Arunc pernele. Nimic!

Cu siguranţă există ceva de descoperit. Tom are nevoie de mine, Tom e în pericol. Poliţia n-o să mă creadă, la fel ca acum zece ani, poliţia o să piardă prea mult timp.

Savine stă în picioare în spatele meu, depăşită pentru prima oară. A încetat să lupte.

Mă aplec şi mă încordez ca să scot salteaua, nu reuşesc, am impresia că mă stoarce de ultimele puteri, mai rapid decât dac-aş pierde litri de sânge. O implor pe Savine din priviri.

Ajută-mă, ajută-mă.

Oftează. îmi dau seama că şi ea a alunecat în iraţional. E prea târziu să mai dăm înapoi, ne prăbuşim în infern, o să urcăm la suprafaţă mai târziu, ca să explicăm ce se poate explica. împingem amândouă salteaua până când alunecă şi cade pe parchet, ridicând un nor gros de praf. Tuşesc, ochii mă ustură, la început nu văd decât vreo câteva stinghii rupte, niciodată reparate.

Norul se risipeşte, aşa cum se retrage marea.

Savine, lângă mine, s-a oprit. Spontan, mă apucă de mână. Când iraţionalul ajunge intr-un asemenea punct, când nu te mai poţi agăţa de nimic, trebuie să te agăţi de cineva.

Sub pat, Tom a construit o machetă. Probabil nimeni n-a văzut-o, cu atât mai puţin mama lui. Tom ştia că niciodată vreo măturâ n-avea să-i distrugă opera secretă.

Sunt fascinată de precizia detaliilor, clopotniţa bisericii, orologiul gării, curtea şcolii, firma cu

croasantul auriu din faţa brutăriei, fiecare felinar, fiecare acoperiş, fiecare coş de fum. Un sat întreg. Niciun locuitor, niciun animal. Un sat vopsit în întregime în albastru! Vopseaua care acoperă parchetul şi plintele de sub pat nu lasă nicio îndoială; Tom a realizat macheta unui sat scufundat! Fără un psihiatru cu care să poată vorbi, nu l-a construit în mintea lui, ci de-adevăratelea.

Mâna lui Savine îmi striveşte degetele.

îl aud pe Nectaire strigând, în depărtare.

— Trezeşte-te, Amandine, ce mama dracului, trezeşte-te. Aud voci, mai îndepărtate, povestind legendele astea nemuritoare. Un sat a fost scufundat sub lacul Pavin, un sat întreg. Aceeaşi legendă, aceeaşi poveste ca a cartierului de pe coastă din Saint-Jean-de-Luz.

Am ÎNŢELES.

Savine încearcă să mă oprească, dar nicio cătuşă n-ar putea să mă ţină.

Aud pentru ultima oară strigătele din camera din faţă.

— Amandine, te rog.

O aud pe Savine în spatele meu impiorându-mă.

— Nu, Maddi, rămâi aici.

Nu-i mai ascult. încă pot să câştig. încă pot să-l salvez.

O iau la fugă din cameră, cobor scara sărind treptele câte trei, fără să mă întorc, trântesc uşa de la intrare. Afară, vântul s-a înteţit şi zăpada, în vârtejuri dezlănţuite, a început din nou să cadă.

52

— Amandine, trezeşte-te, Amandine!

Savine a îngenuncheat la marginea patului. O ciupeşte de braţ pe tânăra mamă, care nu reacţionează. Privirea ei alunecă spre medicamentele împrăştiate pe noptieră.

— Ce porcărie ai înghiţit? Trezeşte-te, drăguţa mea, trezeşte-te.

îi pune mâna pe pântec.

— Dacă nu pentru tine, fa-o măcar pentru copilul tău.

Nectaire a rămas în picioare în cameră. Niciodată n-a părut atât de agitat. Scrutează curtea fermei pe fereastră. MiTo-ul lui Maddi a dispărut şi urmele lăsate de roţi au fost imediat acoperite de zăpadă.

— Unde a plecat?

— Habar n-am! Ajută-mă, du-te şi caută un prosop umed sau ceva.

Nectaire reacţionează cu întârziere. A sunat la jandarmeria din Besse, dar, din cauza viscolului care s-a întors, o să le ia ceva timp să ajungă. Prea multe informaţii se încâlcesc în mintea lui: suprapunerea suprarealistă a ADN-urilor, dispariţia lui Tom, fuga lui Maddi Liberi, nu reuşeşte să le trieze. Instinctul îi şopteşte că...

— Un prosop, la naiba! îi arde fruntea, respiră greu.

Nectaire se scuză, se bâlbâie, nu îndrăzneşte să întrebe unde-i baia, intră în panică, deschide prosteşte uşa şifonierului din cameră, înainte să-şi dea seama că sunt puţine şanse să găsească acolo prosoape de baie.

— Ce vrea să facă Maddi?

— Nimic... Mişcă-te. Prima la dreapta, chiuveta.

Nectaire face un pas, apoi încă unul.

Trosc!

A călcat pe un ciob de sticlă. Secretarul primăriei se apleacă şi ridică precaut, cu două degete, *o seringă.*

— Ce naiba...

Savine reacţionează imediat şi cercetează rapid din ochi reziduurile cafenii lipicioase de pe cioburile de sticlă. Dă cearşafurile la o parte, apucă mâna inertă a lui Amandine, o întoarce şi-i examinează venele de la încheietură. Descoperă imediat o înţepătură minusculă, înconjurată de o picătură de sânge coagulat. Şi mai multe hematoame, pe braţ şi pe încheietură.

— Nu şi-a făcut asta singură! zice Savine, panicată. Cineva a venit şi a drogat-o. în noaptea asta. Cel care l-a răpit pe Tom, cu siguranţă...

— Sau cea...

— Ce?

Savine caută şi alte urme de înţepături pe pielea tinerei mame. Nu mai găseşte.

— Cea care l-a răpit pe Tom! (Nectaire ţine seringa spartă în palmă.) Uite, ăsta e un material medical pe care nu-l găseşti într-o farmacie obişnuită. înţepătura e sigură şi curată, execuţia unui profesionist. Un medic sau o infirmieră a făcut treaba asta.

— Vrei să spui că...

— Mai ştii alţi medici prin zonă? Pe cine am bănuit noi de la bun început că vrea să-l răpească pe Tom? Cine a şters-o când am chemat-o să ne ajute? Cine ne-a dus cu preşul încă de la început? Cine a putut să ne bage pe gât nişte ţoale oarecare, pretinzând că erau ale fiului ei, pentru afurisitul tău de test ADN? Ea a

venit de mai multe ori la Souille, a putut să le fure peale lui Tom, doar sunt aruncate peste tot, n-avea decât să se aplece şi să le culeagă. Am fost nişte fraieri! Asta-i singura explicaţie.

Savine cuprinde încheietura lui Amandine şi-şi apasă degetul mare pe vena violacee. Pulsul e slab, dar regulat. Nectaire pune cu grijă resturile seringii pe noptieră, continuându-şi solilocviul.

— Pentru Dumnezeu, ar fi trebuit să-mi ascult instinctul! Am avut dreptate, de la început. Vrea s-o şteargă cu băiatul. Ce ţi-a zis, Savine? Unde a plecat?

Secretarul primăriei vizualizează în minte incredibila machetă albastră pe care Tom a facut-o sub pat.

— Părea... obsedată de povestea asta cu satul scufundat.

— La fel ca fiul ei! explodează Nectaire. Exact asta mi-a povestit psihiatrul. Şi pe băiat l-au găsit înecat. Numai că era la Saint-Jean-de-Luz, un oraş pe jumătate dispărut sub ocean.

Privirile lui Savine şi Nectaire se întâlnesc exact în clipa aia.

Pavin! Legenda pe care Aster le-a povestit-o de atâtea ori, satul înghiţit de pe fundul lacului, pedepsit de diavol pentru toate păcatele lui.

— Acolo e! strigă Savine. Cu siguranţă l-a dus pe Tom acolo!

O strălfulgerare de admiraţie străbate privirea secretarului primăriei, poate de dragoste.

— Mă duc eu, spune ea.

Eroii nu sunt niciodată cei la care te aştepţi.

— Nu, tu rămâi, ordonă Nectaire cu autoritate.

Amandine are nevoie de tine! Sună din nou la brigada din Besse şi spune-le să vină direct la lacul Pavin.

53

Dinaintea mea, lacul Pavin seamănă cu o imensă oglindă înconjurată de o centură de pini acoperiţi de chiciură, ale căror dubluri tremurătoare se reflectă în apa îngheţată. Fulgii cad cu miile, cei mai norocoşi se agaţă de crengi, se îngrămădesc pe maluri, în timp ce toţi ceilalţi mor în lac, dezintegraţi imediat ce ating suprafaţa apei, ca tot atâţia kamikaze sacrificaţi.

încetinesc, dar merg cât mai aproape de malul lacului, pe debarcaderul de lemn. Simt scândurile scârţâind sub pneuri. Opresc în sfârşit, dar, chiar şi după ce trag frâna de mână, MiTo-ul meu continuă să înainteze mai mult de un metru, alunecând inevitabil pe zăpada tasată. încremeneşte abia la capătul pontonului, la doar câţiva metri de vid.

Răsuflu uşurată pentru o clipă. Am ajuns! Dacă prima parte a drumului de la Froidefond la Pavin a fost destul de lejeră pe şoselele în general deszăpezite, a doua, după Besse, s-a dovedit un dezastru. Viscolul anunţat a început brusc. La zăpada adunată pe marginea drumului sau pe crengile brazilor, risipită de vânt, s-a adăugat stratul gros al ninsorii dezlănţuite, întinzând în faţa farurilor o perdea albă aproape de nepătruns. O zăpadă lipicioasă, care se depunea repede, aproape o puteai vedea cu ochiul liber cum creşte, ca o apă care se umfla.

Cu cât conduceam mai departe, cu atât aveam impresia că mă pierd într-un tunel care se deschide cu greu şi se închide aproape imediat în urma mea. Un

tunel silenţios. Zăpada cădea fără zgomot pe caroserie, pneurile alunecau de parcă pluteau, doar radioul dădea o aparenţă de viaţă, chiar dacă pârâia. Jurnalistul local repeta la nesfârşit sfaturile, îndemna ascultătorii să nu cumva să iasă din case, viscolul n-avea să dureze decât patru-cinci ore, dar avea să fie extrem de violent, meteorologii prognozau peste un metru de zăpadă în timpul dimineţii. Zona urma să fie izolată! Rămâneţi în case, în primul rând, nu vă deplasaţi decât pentru un motiv vital, esenţial.

Deschid portiera şi ies pe debarcader.

Să-mi găsesc băiatul nu e un motiv esenţial?

Alunec, mă agăţ de portieră. La naiba! Sub stratul de zăpadă solul e complet îngheţat. Un adevărat patinoar, care s-ar putea transforma cât ai clipi în trambulină. Lacul se întinde în faţa mea. îmi îndes căciula mov pe cap, îmi înfăşor fularul de lână albă în jurul gâtului, îmi închei până la ultimul nasture jacheta de schi violet şi mijesc ochii ca pe nişte mortiere, ca să evit cât pot rafalele de fulgi.

Nimic! Nu văd nimic prin ploaia deasă de vată. Nicio maşină parcată, nicio urmă de cauciucuri, de paşi sau de sanie. Nimic în afara lacului îngheţat şi a pinilor albi care-l încercuiesc ca o armată de schelete rânjite.

Cu toate astea, trebuie să-l găsesc.

Esteban e cu siguranţă aici, nu se poate să mă înşel.

O fi venit de bunăvoie, în noaptea asta, profitând că vremea se făcuse mai bună?

Fusese răpit?

Dacă e deja...

Cercetez cu atenţie suprafaţa netedă a lacului pe care mor milioane de fulgi.

Dacă s-a înecat deja?

Nu, imposibil.

înaintez pe debarcader cu mare atenţie să nu alunec şi strig să mă audă tot universul.

— Estebaaan!

Nicio undă a lacului n-a tremurat. în stânga mea, poteca de pe marginea lui se observă cu greu, iar săgeţile indicatoare arată toate acelaşi lucru: alb.

Alb pe alb.

— Estebaaan.

Pornesc la drum. Trebuie să mă agăţ de crengi, poteca în pantă urmează malul lacului, un singur pas pe-alături, un sprijin greşit şi ajung în baia îngheţată. Suprafaţa Pavinului e acoperită de o ceaţă de condens fină. Apa lacului probabil nu e cu mult mai caldă decât aerul, dar pâcla creează iluzia că e fierbinte, clocotitoare, o oală uriaşă, încinsă de flăcările iadului.

Cum să-ţi imaginezi că Esteban ar fi putut sări în lac? Că ar fi putut crede că va ajunge la un sat, înecat, dedesubt? Cineva l-a influenţat cu siguranţă.

— Estebaaan!

Fulgii îmi intra în gură fiindcă o ţin prea mult deschisă ca să strig. îi scuip, continui să merg şi încerc celălalt nume, cu părere de rău.

— Toooom!

Nu primesc niciun răspuns, nici măcar un ecou care să mă sfideze, să mă facă să cred că există viaţă aici, că a venit cineva încoace.

— Toooom, Estebaaaan, Toooom!

înaintez hotărâtă pe drumul care dă ocol lacului. Căciula mi-e răsucită, fularul, un şarpe cu sânge-rece care-mi devorează gâtul. Alunec de o sută de ori,

fiecare metru în plus îmi întinde o nouă capcană, un puţ de zăpadă afânată în care mă îngrop până la coapse, urmat de o porţiune mai liberă în care zăpada spulberată n-a lăsat în urmă decât o crustă îngheţată.

Înaintez totuşi. MiTo-ul nu mai e decât un mic iglu aşezat la marginea banchizei, sunt aproape pe malul opus, am înconjurat, aşadar, jumătate din lac.

Deja?

De cât timp sunt aici? Un sfert de oră? Jumătate de oră? O oră? îmi smulg mănuşa dreaptă cu dinţii şi-mi strecor mâna în buzunar, căutând telefonul.

Şapte apeluri, trei mesaje. Doar atât apuc să citesc înainte ca fulgii să-mi acopere ecranul. îi şterg cu un deget furios, apoi îndoi palma ca un paravânt ridicol.

Savine, bineînţeles, Savine a încercat să ia legătura cu mine încontinuu. Cu siguranţă au avut grijă să cheme poliţia. Le merge mintea, iară îndoială, o să se gândească la Pavin.

Degetele îmi alunecă, dar ecranul tactil îmi dă până la urmă ascultare.

Wayan a încercat şi el să ia legătura cu mine. Niciun mesaj vocal, niciun SMS.

Am mâna îngheţată, faţa bătută de vânt şi ninsoare, bag telefonul în buzunar şi-mi pun mănuşa până nu-mi cad degetele ca ţurţurii.

— Estebaaan, Tooom, Estebaaan...

îmi reiau mersul haotic. Crengile pinilor mă ating uşor, la cel mai mic contact revarsă asupra mea tone de zăpadă, iar uneori, când poteca e prea abruptă, mă biciuie.

Nu le mai dau atenţie, nici durerii, nici frigului. Ochii mi se lipesc ca de un magnet de suprafaţa

lacului, singurul element din peisaj care n-a fost devorat de zăpadă, o gaură neagră indiferentă la cataclismul din jur, o apă calmă cu oglindă perfectă, aproape transparentă.

Ochii mei înceţoşaţi par că desluşesc nişte siluete de acoperişuri, mi se pare că aud dangătul unui clopot, râsete de copii.

— Estebaaan?

Oare totul o s-o ia de la început?

Oare apa se va închide din nou peste secretul ei?

Ucigaşă tăcută, pe care nimic n-o va putea face vreodată să mărturisească.

Oare n-o să-l mai văd niciodată pe Esteban?

Oare durerea o să mă trăsnească din nou?

Oare peste patru săptămâni o să pescuiască din nou cadavrul unui înecat?

Oare...

Am încheiat practic turul lacului. MiTo-ul e aici, în faţa mea, la câteva sute de metri. Debarcaderul. Câteva bănci. Câţiva stâlpi pentru a amara bărcile şi hidrobicicletele vara.

Aversa de zăpadă devine şi mai deasă, fulgii mai agresivi. Fac ochii cât cepele totuşi, n-au decât să mă usture, să mă irite, nu-mi pasă.

O barcă mică e amarată la unul dintre pontoane. O barcă pe care n-o văzusem când ajunsesem. Cum am putut să n-o observ?

Oare-i doar o iluzie?

— Esteban?

Gâtul meu sugrumat de fularul-boa n-a lăsat să iasă decât o voce firavă.

Nu-mi vine să cred ce văd.

E acolo. în barcă.

în faţa mea.

îi recunosc jacheta, căciula, părul blond nins.

— Estebaaan!

De data asta am strigat din răsputeri, gata să provoc o avalanşă.

Esteban nu se întoarce.

— Tooom!

Tom nu mă aude.

Nu contează, alerg spre el, cu riscul de-a aluneca la fiecare pas.

Nu-mi pasă de zăpadă, nu-mi pasă de polei.

Nu, n-o s-o ia totul de la capăt.

De data asta l-am găsit. De data asta îl pot salva.

54

Nectaire zăreşte MiTo-ul drept în faţa lui! Chiar şi acoperită de zăpadă, recunoaşte forma specifică a caroseriei. Nimeni nu mai are pe-aici o maşină ca asta în afară de Maddi Liberi. De cât timp e aici? Cât avans are faţă de el?

Nu frânează când se apropie de lac, merge deja destul de încet, ci îşi lasă pur şi simplu Renault-ul să eşueze în bara de protecţie a maşinii din faţa lui.

MiTo-ul se zguduie. La fel şi el.

Răsuflă uşurat, în sfârşit s-a oprit. Ar trebui să se simtă eliberat, dar mâinile lui încleştate nu reuşesc să dea drumul volanului. Ochii lui continuă să vadă clipind miile de pete albe şi negre, de parcă ar fi stat ore în şir în faţa unui ecran fără imagine.

De douăzeci de ori a fost cât pe-aci să derapeze în

şanţ, să se rătăcească, să i se oprească motorul, să rămână blocat pe cele câteva drumuri în rampă, să piardă complet controlul maşinii pe interminabilele pante şi de tot atâtea ori a fost la un pas să renunţe, dar a reuşit!

Răsuflă uşurat. Pe volan, mâinile îi sunt la fel de rigide ca ale figurinelor de Playmobil.

Ce l-o fi apucat să facă pe eroul? Pentru ochii frumoşi şi obosiţi ai lui Savine? Pentru că nişte picături de sânge de poliţist îi curg încă prin vene? Sau doar pentru că nu s-a gândit, şi-a urmat instinctul, pentru că nu-i place să fie trimis la plimbare sau pur şi simplu din dorinţa de-a afla... adevărul.

Un adevăr foarte scump plătit!

Două ore de condus cu mai puţin de zece kilometri la oră! Şi-o bicicletă ar fi mers mai repede decât el! Tremurând la fiecare intersecţie, blestemându-şi îndrăzneala, *mă duc eu,*
întrebându-se dacă într-adevăr el conduce, dacă Nectaire Paturin ţine volanul singurei maşini atât de inconştiente încât să meargă prin uraganul ăsta, oscilând permanent între concentrare constantă şi gânduri care divagau, atât de încet înainta R5-ul, imaginându-şi că e la căldură şi îşi pregăteşte ceaiul, că se uită cum ninge, că-şi triază timbrele de ieri, întrucât niciun poştaş nu va trece astăzi, şi vorbind de unul singur în cuşca lui de fier, în spatele ştergătoarelor înnebunite. Ce-o fi fost în capul lui?

Nu s-a întâlnit cu nicio maşină de teren, cu niciun utilaj greu, cu niciunul dintre excursioniştii superechipaţi şi căliţi. Afară nu erau decât vechiul lui Renault 5 şi el!

Aster o să poată povesti asta multor generaţii de puşti: fratele ei e un erou! Ca lovit de trăsnet, a plecat singur... şi a ieşit victorios din cel mai crunt viscol care s-a văzut în mai bine de un deceniu! Lumea se împarte în două, nebunii şi oamenii normali. Oare toţi oamenii trec linia roşie a nebuniei cel puţin o dată în viaţă?

Mâinile i se desprind în sfârşit de volan.

Aparent, nu e nimeni în MiTo-ul oprit în faţă, dar stratul de zăpadă îl împiedică să vadă ceva înăuntru. Şterge parbrizul aburit cu dosul palmei. O clipă, speră că Lespinasse şi brigada lui sunt deja pe teren, dar nu, nu observă nici urmă de alt vehicul.

E singur. La malul lacului.

Şi undeva, foarte aproape, se ascunde Maddi Liberi.

*

înainte să iasă şi să înfrunte viscolul, Nectaire se apleacă spre torpedou şi scoate SIG Pro-ul nou-nouţ, pus bine în teaca lui de piele. în cei cincisprezece ani de serviciu în Poliţia Judiciară, nu s-a folosit niciodată de el. Este unul dintre suvenirele pe care le-a păstrat din acea perioadă a vieţii, pistolul ăsta, deţinut fără permis, împreună cu un kit pentru amprente digitale şi cu insigna de metal. O premoniţie? Presimţise că va trebui să aştepte să fie secretar de primărie ca să-l scoată din teacă?

Deschide portiera. Zăpada depusă pe Renault-ul 5 cade brusc, de parcă s-ar fi desfăcut acoperişul. Lasă norul alb să se împrăştie, după care îşi afundă cei doi bocanci de drumeţie în zăpada strânsă între roţi. Crampoanele se fixează imediat. Bocanci Rossignol originali, primiţi cadou de ziua lui de la Aster, cu patru

ani în urmă... Până azi, nici pe ei nu i-a scos din cutie, cum n-a scos nici SIG Pro-ul pe care acum îl bagă în buzunar.

Cu gluga pe cap, înaintează pe debarcaderul îngheţat cu siguranţa unei răpitoare cu gheare ascuţite. Ochii săi, după odiseea condusului, s-au obişnuit să desluşească şi cel mai mic detaliu printre fulgi. Un decodor fără îndoială pus la punct de creierul lui, ca pentru a capta o reţea criptată. întoarce capul o sută optzeci de grade, de la un mal la altul, dar nu vede nimic, niciun semn de viaţă, nici măcar un corb sau orice altă pasăre, doar lacul pustiu, împrejmuit de mii de arbori fantomatici.

Şi totuşi e aici, o ştie.

Simte furnicăturile vânătorului din Nordul Sălbatic care ia urma ultimului urs polar. Ce te-a apucat, Nectaire? Atinge patul cald al pistolului SIG Pro ca să se liniştească, scrutând şi mai concentrat suprafaţa lacului.

Un sat scufundat s-ar ascunde aici? Legenda pe care îi place lui Aster s-o povestească, macheta pe care Tom a construit-o în secret... Un prim detaliu îl intrigă, o undă infimă, un val abia vizibil la suprafaţa lacului, dar a cărui regularitate nu lasă umbră de îndoială: nu e împinsă de vânt, e un cerc perfect care se lărgeşte din ce în ce mai mult, până când se sparge pe mal şi un altul, tot perfect, îi ia locul.

Cercuri în apă!

Nu unul dintre acele cercuri provocate de o pietricică aruncată de pe mal sau multiplicate de ricoşeuri, nu, cercuri lente şi regulate, care apar în larg, de la un simplu impact cu oglinda apei, precise şi

repetate. Ci unele care apar la clătinările unei ambarcaţiuni.

Imposibil! încearcă Nectaire să se convingă. Cine ar putea să iasă cu barca pe lac pe vremea asta apocaliptică?

Trage o înjurătură care se pierde în peisajul de amidon, îşi înfige din nou crampoanele în sol şi se întoarce din trei paşi la Renault. Deschide a doua oară torpedoul şi scoate un binoclu. Naţional Geographic, modelul pe care Aster îl vinde turiştilor. Se felicită în sinea lui că e atât de organizat: chiar dacă Renault-ul lui e ruginit, buşit de trecerea anilor, totul e la locul lui, aranjat, protejat.

Se întoarce la malul lacului cu ghearele lui de uliu la picioare. Cercul de alamă al binoclului îi striveşte ochii buhăiţi. îi reglează focalizarea înjurând, şterge meticulos obiectivul, din zece în zece secunde, incapabil să facă deosebirea dintre vederea lui care se înceţoşează şi zăpada topită ce se scurge pe sticlă. Scrutează, metru cu metru, suprafaţa plană şi întunecată. Aproape că se aşteaptă să vadă apărând gâtul monstrului din Loch Ness, începe să dispere când observă un nou val, circular, regulat. îşi reglează mai bine binoclul şi ajunge, cerc după cerc, până la sursă.

Doamne!

Desluşeşte forma unei bărci ce lunecă pe suprafaţa lacului şi căreia doar câteva lovituri de vâsle îi trădează prezenţa silenţioasă.

Măreşte zoomul, ajustează claritatea, cască ochii pentru ca nicio bătaie de pleoape să nu şteargă scena.

Pe toţi dracii!

Nicio îndoială. Recunoaşte jacheta Fumerol de culoarea dovleacului a lui Tom. Şi, alături, geaca de

schi violet, căciula mov şi fularul alb ale lui Maddi Liberi.

Crampoanele de oţel din picioarele lui par înfipte definitiv în scândurile debarcaderului.

La naiba, ce pune la cale nebuna asta cu băiatul pe lac? Şi Lespinasse şi jandarmii lui care nu mai ajung odată! Ce să facă? Ezită să tragă un foc cu SIG Pro-ul în aer. Şi după aceea? Şi pe urmă?

Continuă să supravegheze barca prin binoclu. Ambarcaţiunea se îndepărtează. Curând n-o să mai fie decât un punct colorat, după care o va pierde de tot din vedere.

N-are de ales, trebuie s-o urmeze.

Să o ia pe malul lacului, pe cărare.

*

Nectaire se opreşte, cu răsuflarea tăiată. Niciodată în viaţă n-a mai mers atât de repede, chiar dacă fiecare pas îi consumă o energie demenţială: să-şi înfigă crampoanele cât mai adânc, să se sprijine puternic pe un picior, să încerce să ridice piciorul celălalt trăgând cu forţa necesară pentru a smulge un cui şi tot aşa.

înaintează totuşi mai repede decât ar fi crezut. Binoclul i se loveşte de piept, SIG Pro-ul îi saltă în buzunar.

Ce vrea să facă Maddi Liberi cu băiatul? De ce vâsleşte până în capătul celălalt? De ce n-a luat-o pe potecă?

Se sprijină câteva clipe de trunchiul unui pin, adăugând greutatea lui la a zăpezii care-i îndoaie crengile de jos. Inima îi bate foarte tare, a avut prea

multă încredere în forţele sale, a vrut să străbată prea repede porţiunea asta de cărare ce se abate vreo sută de metri de malul lacului, şerpuieşte printre pini şi apoi coboară iar spre mal. Asta e, n-are timp să aştepte până i se domoleşte ritmul cardiac, îşi duce binoclul la ochi şi caută barca sau măcar cercurile în apă.

Nu mai zăreşte nicio urmă! Doar oglinda netedă şi pustie a lacului. De parcă ar fi acoperit cu o pojghiţă de gheaţă care s-a închis imediat la loc după ce i-a înghiţit.

înjură. Apa Pavinului nu e îngheţată! El s-a apropiat cu siguranţă de ei, iar de întors n-au avut cum să se întoarcă.

Unde-au dispărut?

Să fi avut timp să acosteze?

Da, bineînţeles, dacă nu mai sunt pe lac.

Nectaire se apropie încă puţin de mal, iară să ştie unde începe apa şi unde se opreşte drumul. Crampoanele lui zgârie o piatră cu un scrâşnet strident. Să nu se ducă mai departe! Să nu intre în panică, să observe, să analizeze.

Cască ochii şi, cu cele două cercuri ale binoclului, urmăreşte malul lacului la lizieră, între covorul imaculat al cărării şi peticele de zăpadă ce acoperă malurile. Distinge toate detaliile, dacă barca a acostat...

O vede!

Eşuată în ceea ce seamănă cu un golfuleţ, poate chiar e nisip sau pietriş sub pătura groasă de zăpadă.

Barca e goală!

Primul lui reflex e să-şi imagineze ce-i mai rău, s-au scufundat, au sărit în apă, au plecat să se alăture satului fantomă de pe fundul lacului şi barca

abandonată a ajuns încet la mal.

Ochii lui înlăcrimaţi continuă să cerceteze atent barca: prin lentila care măreşte vede vâslele în echilibru pe marginea bărcii, frânghia înnodată de inelul de fier de la prova. O urmăreşte încet, pe toată lungimea ei. Frânghia e agăţată de creanga copacului celui mai apropiat de mal!

Dacă n-ar avea crampoanele atât de bine înfipte, Nectaire ar dansa!

Nu, n-au căzut. Pur şi simplu au acostat. Şi-au pornit pe jos!

La drum, trebuie să-i prindă! Chiar şi-un urs greoi ca el poate merge mai repede decât un copil de zece ani. Chiar dacă bocancii lui cântăresc o tonă, chiar dacă i se încordează coapsele şi genunchii îi scârţâie.

Bate din palme, apoi din picioare, ca să prindă curaj. Pornind din nou, Nectaire încearcă să-şi ordoneze gândurile.

Care să fie strategia lui Maddi Liberi? Lacul ăsta e o fundătură, pe fundul unui crater adânc, nu poţi decât să-i dai ocol pe jos sau să-l traversezi cu barca. Pentru a se întoarce la debarcader şi la maşina ei, obligatoriu vor trece prin faţa lui sau vor face turul complet... De ce? Ce înseamnă excursia asta delirantă?

Nectaire grăbeşte mai mult pasul, cel puţin aşa i se pare, n-a avut niciodată sentimentul că e încet, nu-şi dă seama de asta decât atunci când ceilalţi înaintează mai repede. Poate că, în realitate, pierde teren faţă de Maddi şi de Tom. Oare are putere să meargă mai rapid?

Aproape c-a ajuns la golfuleţ şi stă în faţa bărcii

legate la mal, epuizat. Acidul lactic îi arde coapsele. Oare mai poate să continue? Fără să se oprească? Fără să-şi recapete forţele? Nu şi-a adus nimic de mâncare, nici de băut. Zăpada îi inundă faţa, câţiva fulgi i se strecoară pe gât în ciuda glugii încheiate la nasturi. Lui Nectaire îi vine să urle de furie când zăreşte lumina la intrarea spre lac, în spatele debarcaderului, în spatele MiTo-ului, în spatele Renault-ului 5. O maşină! O maşină care proiectează o lumină albastră, învârtejită, în ceaţă. Un girofar!

Nu, două girofaruri! O a doua maşină a jandarmeriei o urmează. Savine a reuşit. L-a convins pe Lespinasse să iasă chiar şi pe vremea asta câinoasă. Orice ieşire e blocată!

Orice ar fi uneltit Maddi Liberi, menghina se va strânge, îşi încleştează mâna pe SIG Pro.

Bună treabă, Bocolon, bine lucrat.

*

Nectaire ajunge în sfârşit la golfuleţ. înaintează pe cărarea înzăpezită cu un pas din ce în ce mai sigur. Sosirea jandarmeriei i-a permis secretarului primăriei să găsească o rezervă nebănuită de energie. Are destul suflu să scoată suspine lungi de uşurare.

Uf, barca clipoceşte tot în faţa lui, aşezată pe un pat alb, care coboară ca un cearşaf nupţial lung până la lac. Uf, frânghia care o ţine la mal e în continuare legată de copacul cel mai apropiat. Uf, desluşeşte în zăpadă două urme de paşi, de adult şi de copil. Nectaire respiră din ce în ce mai bine. Creierul lui se gândise în treacăt, fără să îndrăznească să şi-o

imagineze, la cea mai josnică ipoteză, că Maddi Liberi îl aruncase pe Tom din barcă, după care acostase singură şi încerca să fugă.

Dar nu, e clar că doi pasageri au sărit din barcă, şi-au lăsat urmele proaspete pe mica plajă albă şi s-au îndreptat spre cărare, înaintând câţiva metri.

Numai câţiva metri?

Nectaire observă, stupefiat, că urmele din faţa lui se opresc brusc.

Imposibil!

Nu există nimic altceva decât lacul în dreapta, o faleză abruptă în stânga şi drumul drept înainte, imaculat, pe care niciun picior n-a călcat de cel puţin o ora, daca te iei după cantitatea de zăpadă depusă.

E absurd! Că doar nu şi-au luat zborul!

Şi totuşi, cum să negi realitatea? Nu se poate să se fi întors pe cărare, s-ar fi întâlnit; nu se poate să fi mers mai departe, urmele paşilor i-ar fi trădat. Nu mai rămâne decât o ieşire... Lacul? De ce să se fi aruncat în el? Pentru că au sosit jandarmii? Ce voinţă uluitoare să aibă ca să se cufunde în apa asta îngheţată?

Nectaire nu mai înţelege nimic. încă o dată, totul se derulează prea repede pentru el. Totul se clatină, se învârte ca miile de fluturi de zăpadă din jur, nici măcar crampoanele lui de oţel nu mai sunt de-ajuns să-i asigure echilibrul. Ca să nu cadă grămadă, întinde mâna spre piatra cea mai apropiată din zidul de orgi bazaltice care coboară vertical până la apă, nelăsându-i decât vreun metru de mal între faleză şi lac celui venit la plimbare.

Au!

Palma lui Nectaire nu s-a sprijinit de peretele neted

de rocă vulcanică, ci pe o asperitate ciudată, o excrescenţă neobişnuită, deopotrivă dură şi granuloasă. Cu vârful degetelor, dă zăpada la o parte şi îşi înăbuşă un strigăt de surprindere.

Piatra e roşie! Un roşu intens. La mai puţin de un metru mai sus, alta, galben-soare. Descoperă şi o a treia, ceva mai jos, deasupra piciorului drept, bleu-turcoaz.

îi ia câteva secunde să-şi dea seama: sunt prize de căţarare!

Ridicând ochii, mai vede vreo zece. în timp ce le numără, prosteşte, creierul lui lucrează. Bineînţeles, se află la baza unui zid de escaladă! Lacul Pavin e cunoscut pentru plimbările cu barca, pentru culoarea unică a apei, pentru adâncime, pentru satul scufundat... şi ca loc unde se poate face escaladă! Un loc pentru căţărătorii începători, după câte-şi aminteşte. Apreciat de şcolile locale ca nepreţuit.

Negru de lume vara...

Dar iarna? într-un asemenea infern alb? însoţită de un băiat de zece ani?

Aşa are de gând Maddi Liberi să le scape? Escaladând?

*

Nectaire, instinctiv, ridică privirea. Ninsoarea îi biciuieşte faţa, dar rezistă ţăndărilor care-l mitraliază, încercând să zărească deasupra lui o siluetă cât de mică, măcar o umbră. Imposibil, nu se poate da înapoi ca să-şi lărgească perspectiva, iar ei sunt cu mult înaintea lui. Cum a reuşit Maddi Liberi să-l convingă pe

Tom s-o urmeze într-o asemenea nebunie? Cu siguranţă Tom escaladează peretele ăsta de bunăvoie, n-ar putea să-l tragă după ea dacă s-ar opune.

Ce să facă? Să-i urmeze? Să se agaţe şi el cu mâinile şi picioarele de prize? Imposibil! Nu-i echipat, îl ia cu ameţeală şi dacă se urcă pe un taburet, cu toată puterea voinţei... O singură soluţie, să-l anunţe pe Lespinasse, rapid, ca să-i prindă sus? Sus, dar unde, mai exact? Nu vede nimic în afară de peretele de stâncă.

Atunci ideea îi vine firesc... Ca să-i vadă, trebuie să se dea înapoi. Iar ca să se dea înapoi...

Crampoanele lui se agaţă de gheaţă. De data asta aleargă, spulberând zăpada pufoasă de pe plajă. Trage de frânghie cu un gest scurt. Creanga de care e prinsă barca se rupe imediat. Aruncă în barcă şi lemn, şi frânghie şi se apropie de ea cât poate ca s-o împingă, cu un picior în zăpadă şi celălalt în apa îngheţată. Frigul îl cuprinde, îl muşcă până la genunchi. Fără să-i dea atenţie, sare în barcă cu toată greutatea. Apucă vâslele şi le cufundă în apă, cu picioarele îngheţate, cu braţele în flăcări, cu ochii aţintiţi la faleza din faţa lui.

Cu cât se îndepărtează, cu atât vede mai bine. începe să desluşească platoul de deasupra, o platformă goală unde, spre deosebire de restul locului, copacii au fost tăiaţi.

Au ajuns deja acolo? Ochii lui înnebuniţi, îngreunaţi de chiciură, încearcă să le distingă corpurile lipite de peretele de stâncă. Văzut dinspre lac, pare mai puţin impresionant, mai puţin abrupt, mai puţin vertical, cu numeroase scobituri ce permit escaladarea, dar nu zăreşte nici urmă de cei doi fugari.

Unde s-au dus fantomele astea?

Lasă vâslele jos şi barca în derivă.

Repede, să-l prevină pe Lespinasse! Luminile albastru-elec- tric plutesc în continuare peste debarcader, dar e la prea mare distanţă ca să vadă jandarmii.

îşi scoate telefonul, verifică dacă are semnal, scrutează din nou peretele de stâncă şi atunci îi observă.

Au ajuns sus, deasupra lacului. Distinge geaca de schi a lui Maddi, jacheta lui Tom.

Ce să facă? Trebuie să aleagă, rapid, între telefon şi binoclu, între siguranţă şi curiozitate...

N-are timp să ezite.

Din postul lui de observaţie, prin perdelele groase de zăpadă, i se pare că vede mâna lui Maddi Liberi coborând ca să-l ajute pe Tom să ajungă la ultima priză şi să-l salte pe platou şi i se pare c-o aude pe Maddi Liberi strigând. Apoi niciun sunet.

Nu-i vine să creadă, vede corpul lui Tom răsturnându-se, căzând, căzând ca o stâncă desprinsă din perete, apoi izbindu-se de oglinda lacului, la o sută de metri distanţă de el.

Barca lui se clatină la fiecare nou cerc din apă.

Nectaire lasă tot, binoclu şi telefon, şi vâsleşte să-şi dea sufletul, să-şi piardă şi ultimele puteri, să-şi disloce umerii, loveşte apa cât poate de tare, ca s-o avertizeze, ca s-o pedepsească, *să nu iei copilul ăsta...* dar când ajunge la epicentrul undelor, la numai câteva clipe după ce corpul lui Tom s-a scufundat, suprafaţa lacului s-a închis deja. Albastrul este din nou neted, curat, o placă de mercur fără cea mai mică fisură. Iar sub

capacul asta, Tom probabil continuă să coboare, până la treizeci de metri, şaizeci de metri, o sută de metri, până când se alătură altei lumi, pe dos faţă de cea a oamenilor încă vii.

IX

ARESTAREA

Grotele lui Jonas

55

Deschid ochii.

Primul lucru pe care-l văd sunt cuvinte, cuvinte în bască, pe care mi le traduc.

Dacă i-aşfi tăiat aripile,

Ar fi fost al meu

Şi n-ar mai fi plecat...

Poezia e prinsă cu piuneze de perete, în faţa mea.

Tocmai pasărea o iubeam.

Cuvintele dansează nebuneşte în capul meu, ca un cântecel pentru copii.

Tocmai pasărea o iubeam

Tocmai pasărea o iubeam

Mi se pare că aud râsete de copii, şi strigăte, zgomotul valurilor, zumzetul unei albine.

— V-aţi trezit, doamnă doctor?

Vocea parcă vine de dincolo de vis. încerc să întorc capul, dar totul se răstoarnă, un tavan murdar se preface într-un zid strâmb, uşile se culcă la orizontală, după care totul încremeneşte într-o imagine de fundal

cu picioarele mele. Am

senzaţia că sunt într-un film înregistrat cu un telefon care a fost uitat pornit.

— Doamnă doctor?

Vocea vine de deasupra mea. Ridic capul şi de data asta îi văd.

Trei poliţişti!

îi recunosc pe locotenentul Lespinasse, şeful bărbos cu privire de călugăr binevoitor, pe tânăra Louchadiere care, dimpotrivă, nu îndrăzneşte să se uite la mine, şi pe al treilea, Salomon, parcă, un uriaş cu alură de ghid montan, dar versiunea Himalaya, întrebându-se de ce a venit să rătăcească în mijlocul vulcanilor din Auvergne.

— Unde... unde sunt?

Camera de filmat lipită de retina mea s-a stabilizat în sfârşit. întrebarea mea e stupidă, recunosc harababura din şemineu, zdrenţele de perdele, grămezile de lenjerie prăbuşite, muştele roind în jurul mesei... Sunt la Souille!

— Aţi dormit mult, îmi explică Lespinasse. Au trecut mai bine de două ore de când aşteptăm.

Ce aşteaptă? încerc să fac ordine în gândurile mele împrăştiate. în creierul meu e zăpadă, multă zăpadă.

— Să ne explicaţi, doamnă doctor. Ce s-a întâmplat.

Ce s-a întâmplat? îmi blestem încetineala minţii. Gândurile mele repetă pur şi simplu cuvintele poliţistului? Trebuie să mă reconectez! îmi mişc mâinile, picioarele. înţeleg că sunt întinsă pe canapea, învelită cu o pătură. Cei trei jandarmi sunt aşezaţi pe trei scaune, în semicerc, cu faţa la mine. Un divan, trei poliţai. Lespinasse inventează o combinaţie între interogatoriu şi psihanaliză.

— Nu... nu-mi amintesc nimic.

Lespinasse oftează.

— Speram c-o să vă arătaţi mai cooperantă.

Pare mai abătut decât mine. Se ridică şi se îndreaptă spre una dintre ferestre. Profit de răgaz ca să studiez mai bine camera din jur. Observ, atârnate în cuierul de la intrare, haina cu glugă kaki a lui Savine şi pufoaica cenuşie a lui Nectaire. Sunt şi ei aici, pe undeva, aşteptând la etaj sau în bucătărie sfârşitul interogatoriului?

Lespinasse trage cu un gest scurt perdeaua din bucăţi fran- jurate care atârnă până jos. Lumina zilei abia pătrunde în cameră. Afară e la fel de întuneric ca înăuntru şi... nu mai recunosc nimic! Ferma e doar un haos de dune albe. Zăpada nu doar c-a acoperit toată curtea de la Souille, dar a şi şters contururile. E imposibil să mai deosebeşti ATV-ul de tractorul vechi sau grămada de gunoi de stiva de lemne. Până şi casele din cătunul Froidefond, în fundal, în spatele fulgilor, par îngropate sub zăpadă.

— Viscolul o să mai dureze două ore, explică Lespinasse, două ore în care nimeni nu poate să iasă. Aşadar, ca să vină avocatul dumneavoastră sau ca să vă întrerupem detenţia şi să vă lăsăm să ieşiţi o să fie complicat.

Ce caut aici?

îmi revin în minte nişte imagini, mai desluşite, clar desprinse de ganga seini realităţii lor. îmi văd maşina parcată pe debarcaderul de la Pavin. Ocolul pe care l-am dat lacului, prin zăpadă. Şi ultima străfulgerare, limpede. Esteban, în barcă, drept în faţa mea. Mă văd alergând spre el... apoi totul se opreşte, gaură neagră... şi mă trezesc aici.

Lespinasse s-a întors spre mine, dar nu-l las să se aşeze la loc.

— Unde e Esteban?

Era tn barcă! Ce s-a întâmplat după aceea?

Pleoapele brigadierei Louchadiere bat mai repede decât nişte aripi de viespe, Lespinasse încearcă să-i prindă privirea lui Salomon, de parcă n-ar şti ce să-mi răspundă.

Repet, străduindu-mă să nu ţip.

— Unde e Esteban? Cum am ajuns aici?

Locotenentul Lespinasse se aşază calm pe scaun. Caută din nou susţinere în ochii celor doi colegi ai lui, nu găseşte, trage adânc aer în piept şi începe:

— V-am găsit la lacul Pavin, sus, în mijlocul brazilor, pe platforma din vârful escaladei. Fără cunoştinţă. Presupunem că, după accident, aţi leşinat şi că, pierzându-vă echilibrul, aţi căzut pe o piatră. Lovitura v-a lăsat inconştientă două ore şi v-a desfigurat. Aveţi o plagă urâtă deasupra ochiului stâng.

îmi pipăi fruntea, tâmpla, simt ţesătura elastică a unui plasture lipit de o compresă mare. Un bandaj de mântuială, grosolan. Nu-mi pasă. Un accident? Ce accident?

— Pentru pansament, continuă Lespinasse, trebuie să-i mulţumiţi lui Salomon. El e salvatorul! Ţinând cont de previziunile meteo, ştiam că trebuie să ne descurcăm singuri, fără Poliţia Judiciară din Clermont, fără altcineva. Aşadar, am considerat că cel mai simplu era să adunăm pe toată lumea aici. Toţi martorii, toate indiciile. N-avem de ales, va trebui să improvizăm şi să încercăm să punem totul cap la cap: interogatorii, audieri şi confruntări.

L-am auzit bine?

Un accident? Deasupra lacului Pavin? Asta-i tot ce am reţinut. în ultimele mele amintiri, alergam pe malul

lacului, spre debarcader. Spre o barcă. O barcă în care mă aştepta...

Repet, încercând să-mi stăpânesc un presentiment îngrozitor:

— Unde e Esteban?

Rana de la cap, pe care n-o remarcasem, acum mă săgetează cu o durere înfiorătoare. Lespinasse se uită la mine cu empatia pe care o au infirmierii pentru pacienţii care şi-au pierdut minţile.

— Fiul dumneavoastră a murit în urmă cu zece ani, doamnă Liberi. La Saint-Jean-de-Luz. înecat.

Ticălosul! Ştiam că poliţaii n-o să-nţeleagă nimic! Ştiam că o să mă ciocnesc de un zid. Că o să refuze să mă asculte, că o să refuze să ia în considerare tot ce nu corespunde viziunii lor despre realitate. La rândul meu, trag adânc aer în piept, şi încerc, ca Lespinasse, să nu ridic tonul.

— De acord, dacă ţineţi neapărat. Atunci o să reformulez întrebarea. Unde este Tom?

Lespinasse mă priveşte drept în ochi, fără să se eschiveze, fără să clipească.

— Tom s-a înecat, doamnă Liberi. Acum două ore. Corpul lui se odihneşte la o sută de metri adâncime. în pace. Cel puţin aşa sper. (Oare privirea mea îngrozită, mâinile mele înţepenite, corpul meu încordat îl forţează să adauge?) Tom e mort, doamnă doctor Liberi. Dumneavoastră l-aţi răpit. Dumneavoastră aţi fugit cu el. Şi, cu inconştienţa dumneavoastră, l-aţi ucis!

56

— Omletă pentru toţi?

Nimeni nu-i răspunde lui Nectaire. Nimeni n-are poftă de mâncare. Nimeni nu s-a gândit să mănânce, chiar dacă e unu după-amiaza şi vor rămâne blocaţi la Souille multe ore de-acum încolo.

— încep să sparg ouăle, continuă Nectaire, să ia cine vrea.

Se plimbă între aragaz şi cuptorul aprins, sperând fără îndoială că de la căldură i se vor usca hainele ude. Şi-a lăsat la intrare crampoanele de oţel care scârţâiau pe dalele de piatră.

— Bine, zice Lespinasse, o să ne aşezăm cinci minute şi-o să facem un bilanţ. Jennifer, n-o scăpa din ochi pe Maddi Liberi, chiar dacă sunt slabe şanse să vrea să evadeze!

Locotenentul îi invită pe Savine Laroche şi pe Fabrice Salomon să ia loc la masa din bucătărie. Văzându-i cum se agită ca nişte porumbei în faţa unei brutării, îl lua cu ameţeală.

— Fab, te-ai dus s-o vezi pe Amandine Fontaine?

— Da, răspunde uriaşul. E în regulă, stare staţionară, se odihneşte. După părerea mea, i s-a injectat oxicodonă. Greu de spus cât... Dacă ar fi fost o seringă întreagă, ar fi deja moartă. Dacă n-au fost decât câteva miligrame, o să-şi revină. Pe vremea asta, nu merită să riscăm să sunăm la Urgenţe, o să-i fie mai bine aici, la căldură. Şi-n plus, acum (Salomon ezită o clipă, apoi schiţează un zâmbet) am salvat un medic!

— Excelent, Fab, comentează Lespinasse. Ai fi putut să adaugi că ea ştie cu siguranţă dozajul exact de opioid din sângele lui Amandine Fontaine, având în vedere că sunt toate şansele ca ea să fie cea care i l-a injectat.

Se face liniște pentru o clipă, întreruptă doar de un zgomot de ou spart. Lespinasse întoarce spre Nectaire o privire obosită.

— Propun să nu mai investigheze fiecare pe cont propriu şi să punem la comun tot ce ştim. O cooperare adevărată, e timpul să vedem mai clar. Eşti de acord, Nectaire?

Secretarul primăriei, cu ochii plecaţi şi tigaia în aer, dă din cap.

— Perfect, se bucură Lespinasse. O să lămurim mai târziu povestea cu ancheta paralelă. O să-l fac pe Lazarbal să aştepte, poliţistul ăsta basc care vrea să te strângă de gât, şi o să-mi explici şi cum ai ajuns pe o barcă în mijlocul lacului Pavin. Dar, pentru moment, am nevoie doar de o pauză ca să încercăm să ne facem împreună o idee cât de cât coerentă despre ce s-a-ntâmplat.

Savine Laroche îl apreciază. Lespinasse e un poliţist eficient, cu simţul priorităţilor. Şi-a făcut timp să-i interogheze pe scurt şi urgenţa e clar să trieze toate informaţiile strânse pentru a alcătui o relatare cât mai completă.

— Eu mă apuc să povestesc şi voi mă opriţi, continuă Lespinasse. Totul începe acum zece ani, când Maddi Liberi îşi pierde fiul. înecat în Atlantic. Poate că e vorba de o sinucidere, mai plauzibil o neascultare, provocată probabil de frica de o albină. Maddi Libéri se învinuieşte, nu-şi revine niciodată şi începe să creadă că băiatul ei, Esteban, s-a reîncarnat într-un băiat care-i seamănă: Tom Fontaine. Merge până într-acolo încât se mută la Murol ca să fie mai aproape de el. Restul e pur ipotetic, dar ne putem gândi că obsesia ei devine nebunie şi că a reuşit să manipuleze pe toată lumea,

inclusiv pe micul Tom, căruia îi împuie capul cu delirul ei despre reîncarnare.

Savine ridică mâna.

— Obiecţie!

Lespinasse îşi întrerupe relatarea, ca un judecător care dă cuvântul avocatului apărării.

— A manipulat pe toată lumea, admite Savine. Posibil. Dar cum ar fi putut să ia contact cu Tom Fontaine? Nu l-a văzut decât de două-trei ori, aproape întotdeauna de faţă cu martori. De acord, îl spiona, era obsedat de el, cred că eu am fost prima care a observat, dar de ce mijloace a dispus ea ca să-i împuie capul, cum spuneţi dumneavoastră?

Tigaia sfârâie în spatele lor. Fiecare îşi dă seama, doar după miros, că Nectaire a dat iama în ciupercile şi arpagicul lui Amandine.

— Mijloacele nu lipsesc, Savine. Habar n-ai cât e de plin internetül de nebuni şi ce porcării sunt în stare să le bage în cap copiilor. Iar Maddi Libéri e dependentă de internet, îşi postează viaţa pe reţelele sociale sau, mai exact, acea parte din viaţă pe care vrea ea s-o expună. Pe scurt, o să continui. Trebuie să mergem pe ipoteza că, în privinţa lui Tom Fontaine, Maddi Libéri şi-a pregătit lovitura de mai multe luni, poate chiar ani, altfel cum se explică macheta satului scufundat construită de Tom sub patul lui? A inventat ea însăşi coincidenţele pentru ca Tom să semene cu fiul ei! Aceleaşi gusturi, aceleaşi fobii. Merge până într-acolo încât îi ucide pe cei care obţin mărturisiri de la Tom. Martin Sainfoin, Jonas Lemoine. Pe toţi cei care i-ar putea dejuca planul. De observat că n-are niciun albi pentru niciuna dintre crime. Şi cine ar putea, mai uşor decât un medic, să prescrie digitalină sau să i-o

introducă într-un medicament oarecare? Cu o oră înainte de moartea lui Jonas Lemoine, câţiva martori au văzut MiTo-ul lui Maddi Liberi în faţa debarcaderului de pe lacul Pavin. Era deja în recunoaştere?

Nectaire, cu tigaia în mână, fluieră admirativ la informaţia asta.

— I-am verificat programul, precizează Lespinasse. A avut o altercaţie cu Jonas Lemoine, cu puţin înainte de crimă.

Lespinasse are tactul să nu adauge nimic, ca să nu-l retrimită pe Nectaire la statutul de anchetator amator.

— Totul are loc în ziua în care Tom împlineşte zece ani, continuă locotenentul. Astăzi, deci, punctul nevralgic al obsesiei sale. O neutralizează pe Amandine injectându-i un opioid, medicii o să ne spună dacă a vrut sau nu s-o omoare, pe ea şi pe copilul pe care-l aşteaptă, apoi îl răpeşte pe Tom, pe care, în mintea ei zdruncinată, deja nu-l mai numeşte decât Esteban.

De data asta, Fabrice Salomon e cel care ridică mâna.

— Precizare!

— Da, Fab?

— Unde se gândea să-l ducă pe băiat? Care era planul ei, după ce-l răpea? Şi de ce toată punerea asta în scenă de după şi dinainte?

Lespinasse se lasă pe spate în scaunul lui. Trage adânc în piept mirosul de ierburi aromatice şi de ciuperci. Tembelul ăsta de funcţionar bătrân e, fără îndoială, mai bun ca bucătar decât ca poliţist. Are trei crime pe cap, printre care moartea unui copil, şi Nectaire o să reuşească să-i stârnească foamea.

— Ştiu eu? răspunde locotenentul, arătând pentru prima oară un dram de agasare. Un psihiatru ar

explica, desigur, că Maddi Liberi încearcă să-şi exorcizeze trecutul, să se întoarcă în timp, dacă vrei, înainte ca băiatul ei să se înece, ca să-l salveze înainte să împlinească zece ani. Pentru asta, are nevoie ca totul să se desfăşoare din nou aproape identic...

— Obiecţie! intervine Savine, fără să mai ridice mâna de data asta. După teoria dumneavoastră, planul lui Maddi Liberi era premeditat de multă vreme. Ar fi organizat cu răbdare această răpire. Numai că, dimpotrivă, n-a încetat să ne prevină, pe Nectaire şi pe mine. Asta era cea mai mare teamă a ei, că Tom o să fie răpit astăzi.

Lespinasse trage din nou în piept mirosul de omletă, face cât toate ţigările electronice.

— Ei bine, ori e cu adevărat diabolică şi a profitat frumuşel de naivitatea voastră (Savine se încruntă, *mersi pentru naivitate'.),* ori e cu adevărat ţicnită şi nu-şi aduce aminte ce-a făcut. N-o să intru în amănunte, genul de sindrom de care sunt pline romanele poliţiste şi serialele de televiziune: tulburare de personalitate, schizofrenie, o parte a creierului nu ştie ce face cealaltă, înţelegeţi, nu sunt eu, e cealaltă.

Nectaire ridică o clipă ochii din tigaie.

— Şi tot delirul din dimineaţa asta? se întreabă secretarul primăriei. Escapada cu barca pe lac. Escalada...

Lespinasse îşi recapătă o aparentă siguranţă de sine. Evident, a muncit din greu la treaba asta.

— Ne putem imagina multe lucruri, dar, după părerea mea, Maddi Liberi voia să lase impresia că Tom s-a înecat în Pavin. A vâslit până în mijlocul lacului ca să lase acolo un indiciu, o căciulă, un fular sau o mănuşă de-a lui Tom. Ştia că, ţinând cont de geologia sa, ar fi foarte dificil să mai găseşti un corp odată

înghiţit de apă şi că ar lăsa oricum loc de îndoială. Tom avea să fie, prin urmare, considerat mort, înecat, iar ea îl recupera ca să-l crească sub o altă identitate.

— Asta stă în picioare, şuieră Nectaire cu admiraţie, în timp ce adaugă un praf de sare. Crede că i-a fost răpit copilul acum zece ani. Aşa că recuperează ce i s-a furat.

— Dar, reia Lespinasse, mai sensibil la talentul culinar al lui Nectaire decât la complimentele lui, nu se petrece totul cum a prevăzut. Ajungi tu la lac şi o vezi. Apoi venim noi, blocându-i orice retragere. Suntem prea departe ca s-o vedem, dar ea sigur a observat girofarurile. Nu mai are timp să-şi pună în practică scenariul. Nu mai are decât o singură soluţie, să fugă cu Tom, *Esteban* în mintea ei, prin singura ieşire posibilă, peretele de escaladă. O nebunie, pe o vreme ca asta! Urmarea o cunoşti. Tom alunecă şi se îneacă şi el. Ca băiatul ei, în urmă cu zece ani. Voia să-l salveze, dar l-a ucis!

Lespinasse face intenţionat o pauză la final. Pare că aşteaptă ca un ropot de aplauze să-i încununeze demonstraţia strălucită, în sfârşit, se gândeşte el, a avut dreptate cu omleta tembelul ăsta de Bocolon. Detenţia se anunţă lungă, va trebui să joace strâns ca să obţină declaraţiile, singur împotriva a două Maddi Liberi, doctoriţa mai presus de bănuială şi psihopata iresponsabilă. Fără să uite că s-a întors ud şi epuizat după plimbarea la lacul Pavin.

Pe deasupra, o oboseală cumplită îl cuprinde brusc, Savine Laroche tocmai a ridicat mâna.

— E un pic tras de păr, nu? intervine asistenta socială, fără a aştepta să i se dea cuvântul. Că l-a convins pe Tom s-o urmeze în toiul nopţii, apoi să urce cu ea în barcă, în timpul celui mai crâncen viscol din

ultimii trei ani şi, colac peste pupăză, să escaladeze cu mâinile goale un perete de douăzeci de metri înălţime.

Nectaire dă la mic focul sub tigaie şi îşi contemplă, pentru o clipă, opera de artă.

— Păi, Savine, replică el, ai văzut satul scufundat pe care Tom La construit sub patul lui? Acelaşi delir pe care băiatul ei i-l povestea psihiatrului. Macheta asta dovedeşte clar că ea i-a sucit complet minţile!

Savine îl fulgeră pe Nectaire cu privirea, suportând cu greu ca secretarul primăriei să-i dea lecţii. *Tu şi nenorocitul tău de instinct, Bocolon...*

— O să verificăm totul, precizează Lespinasse ca să calmeze lucrurile. Computerele, telefoanele mobile, corespondenţa. O să-i interogăm pe învăţătorul lui Tom, pe supraveghetoare, pe animatorii de la centrul de recreere, pe instructorul de înot de la piscina Les Hermines. Crede-mă, Savine, o să găsim dovezi.

— Regret, insistă asistenta socială, dar tot nu cred în varianta asta. Am vorbit cu ea, am luat cina cu ea. Şi îl cunoşteam bine pe Tom, era un băiat visător, un pic cam aiurit, dar inteligent, activ. în niciun caz genul care să se lase manipulat. Cum am putea, fie şi-o secundă, să ne imaginăm...

Lespinasse o întrerupe, de data asta evident agasat.

— Crezi că părinţii copiilor radicalizaţi şi-ar fi putut vreodată imagina aşa ceva? Pe ce lume trăieşti? Nişte indivizi, din Siria sau din Afghanistan, reuşesc să convingă băieţi de zece ani să se arunce în aer cu o centură de explozibili sau să-şi ucidă fraţii şi părinţii. N-ai nevoie să te învăţ eu, Savine, creierul unui copil e lut de modelaj.

— Iar cel al lui Maddi Liberi, intervine Nectaire, un ghiveci jalnic. Dacă Bocolon vă poate da vreun sfat,

altul decât că un Saint-Pourţain ar merge perfect cu omleta mea, acela ar fi să-l sunaţi direct pe psihiatrul ei.

— Ai numărul lui? izbucneşte Lespinasse.

Nectaire Paturin nu catadicseşte să răspundă. Doar îşi scoate telefonul din buzunar şi apasă pe numărul la care a încercat deja să sune de cel puţin zece ori.

— Muncă de echipă, comentează el în timp ce apelurile se succed. Doctorul Wayan Balik Kuning, centrul de psihopatologie clinică al CHU[34] din Le Havre.

Un ultim apel, apoi nimic. Nici măcar căsuţă vocală sau robot! De ce psihiatrul ăsta nu răspunde niciodată, în ciuda tuturor mesajelor pe care i le-a lăsat Nectaire?

Brigadiera Louchadiere s-a apropiat de bucătărie, ademenită de mirosul apetisant.

— E rândul tău de gardă, Fab...

Salomon se pregăteşte să-şi ridice cei doi metri, cu regret, iar Lespinasse să scoată nişte farfurii, când telefonul lui Nectaire, pe care n-a apucat să-l bage înapoi, începe să sune. Să fie doctorul Wayan Balik Kuning? Toţi îşi ţin respiraţia, Nectaire porneşte imediat difuzorul.

— Alo, Nicky? Nicky? Aici Aster, scumpa ta soră.

— Tot cu Sfânta Inchiziţie eşti? Arzătorii de vrăjitoare?

— Păi... da... te... ascultă.

— Cu atât mai bine! Deci sunteţi toţi acolo, cei trei muşchetari, Salomon, Lespinasse şi Louchadiere? Mă auziţi? M-am mai gândit la problema voastră cu cuţitul

34 Abreviere pentru *Centre hospitalo-universitaire* (spital universitar).

furat de la Galipote, ăla găsit înfipt în pieptul nefericitului Jonas surferul. Mi-am derutat în minte tot firul zilei. N-am clienţi chiar cu sutele... şi doar unul ar fi putut să mi-l şterpelească. Dacă mă gândesc mai bine, s-a purtat cam bizar, mi-a cerut să mă duc să-i caut o grămadă de pietre rare din depozit, ghipsuri şi ametiste, ca în final să cumpere doar un flecuşteţ.

— Si... ştii numele lui?

— Numele, nu. Dar prenumele, da. Nu l-am văzut decât o dată, la cimitir, la braţul lui Maddi Liberi... şi tu mi-ai vorbit puţin despre el. Gabriel!

Lespinasse a pus farfuriile pe masă. Stiva zăngăneşte o dată. Apoi, a doua oară, când loveşte ei cu pumnul în masă.

— Cine-i Gabriel ăsta?

Savine şi Nectaire sunt uluiţi. E posibil ca Lespinasse şi oamenii lui să fi fost convinşi că Maddi locuia singură? Deşi, ta urma urmei, cine te-ar fi putut vorbi despre asta? Nu aveau niciun motiv să se intereseze de viaţa privată a doctoriţei Liberi înainte de dimineaţa asta.

Lespinasse, neprimind răspuns, se apropie de Nectaire.

— Şi unde se află acest faimos Gabriel?

— La el acasă, desigur, spune Savine. Mă rog, acasă la Maddi şi la el, la Moulin de Chaudefour.

— Pe o vreme ca asta, adaugă Nectaire crezând că-i util, sunt slabe şanse să fi ieşit la cules de ciuperci!

Parcă pentru a-i sublinia fraza, un miros de nicoreţi, ierburi aromatice şi ouă invadează imediat bucătăria. Un miros de omletă arsă, însoţit imediat de fum gros.

Nectaire se repede la tigaia pe care un singur minuţel, dar un minut prea mult, a uitat s-o supravegheze. Louchadiere tuşeşte, Salomon se strâmbă, dar lui Lespinasse nu-i pasă. îndepărtează ceaţa neagră cu dosul palmei şi se uită la ninsoarea înteţită de dincolo de fereastră. Viscolul a ajuns la apogeu!

— Salomon, spune el, întorcându-se spre plutonier. Zici c-ai făcut Annapurna, Dent Blanche şi Aconcagua?

Colosul în uniformă nu poate decât să confirme.

— Sunt mai puţin de trei kilometri între Froidefond şi Moulin de Chaudefour. Şi mai puţin dacă o iei direct prin pădure, pe jos. O să te duci la Moulin de Chaudefour şi o să-i faci o scurtă vizită acestui Gabriel!

57

Gabriel a auzit un zgomot. Ţine bine cuţitul, cu pumnul strâns pe mâner, şi înaintează până la intrarea în grotă.

Din postul lui de observaţie, poate supraveghea toată valea Couze Chambon, chiar dacă perdeaua nesfârşită de ninsoare îi îngreunează vederea. Gabriel îşi spune că împrejurările astea pot să fie şi un noroc. Aproape nimic nu mişcă în acest decor polar. Niciun om ieşit la plimbare, nicio maşină, nicio urmă de viaţă. Ar repera imediat şi cel mai mic semn, cea mai slabă tentativă de supravieţuire. Deocamdată, aceasta se limitează la doi corbi care planează deasupra lui.

Doi spioni trimişi de cine?

în timp ce priveşte ţintă orizontul alb, Gabriel e atent şi la zgomote. A fost un trosnet care l-a făcut să-

şi părăsească adăpostul. Prea puternic ca să nu fie provocat de o vietate. Stă nemişcat şi ciuleşte urechea. Să fi fost un rozător ieşit din hibernare şi surprins de dereglarea anotimpurilor? O vulpe? O veveriţă? Un şoarece-de-câmp? Sau un om prea curios?

Gabriel stă încă la pândă, dar nu mai aude niciun sunet, nicio mişcare. Asta e. Se retrage, răsucindu-se, spre fundul grotei, la loc uscat, la căldură, la adăpost de vânt.

Bineînţeles, ca toată lumea din jurul Murolului, Gabriel a auzit vorbindu-se despre grotele lui Jonas. *Jonas...* încă o coincidenţă. Doar dacă prenumele tatălui lui Tom n-a fost ales special din cauza acestor caverne vulcanice stranii, scobite în faleza de tuf roşu care domină valea. Gabriel s-a informat despre galeriile astea troglodite – au fost săpate cu mai bine de două mii de ani în urmă şi alcătuiesc un veritabil imobil preistoric: cinci sute de metri lungime pe o sută de metri înălţime, cinci etaje, şaptezeci de apartamente. Un labirint în care ar fi putut locui aproape o mie de persoane.

A avut timp să se rătăcească, apoi să înceapă să se orienteze, ajutat de cele câteva panouri explicative. Situl e închis iarna şi sunt slabe şanse să vezi vreun turist nimerind aici din întâmplare.

înaintează, cocoşat, prin tunelul strâmt, până ajunge la una dintre cavităţile cele mai izolate. *Cuptorul.* Aici şi-a depozitat lucrurile.

îl întâmpină căldura plăcută a micii încăperi. Şi un miros delicat. A lăsat câteva castane să se coacă în jar. Vatra cioplită în tuf funcţionează la fel de bine ca acum

două mii de ani. N-a trebuit decât să aprindă câteva vreascuri abandonate alături, să închidă uşa grea de lemn, să-şi pună hainele la uscat, să se încălzească şi... să aştepte.

Niciun risc, îşi zice el, să-l trădeze fumul. Cerul e prea acoperit. îşi încleştează totuşi degetele pe mânerul cuţitului. Trebuie să rămână în gardă. Până acum, s-a descurcat bine, nimeni nu l-a văzut, nimeni n-ar putea bănui că e aici. Trebuie să continue tot aşa, calm, chibzuind. Să descojească nişte castane fierbinţi cu cuţitul, să bea un pic de apă şi să cerceteze, una câte una, încăperile.

Deja le-a descoperit pe cele principale, capela, locuinţa stăpânului, hambarul, cuptorul, a inspectat vreo zece camere, şi le-a străbătut fără niciun zgomot, în căutarea singurei încăperi care-i lipseşte...

Din nou un trosnet!

De data asta, Gabriel l-a auzit clar. Să se ducă iar la intrarea în grotă? Cu siguranţă nu e decât vreo pasăre care s-a aşezat pe o creangă îngheţată, vreun rozător care i-a adulmecat mirosul sau, mai probabil, a fost atras de căldură. Cel mai înţelept ar fi să stingă focul şi apoi s-o ia pe galeriile încă neumblate şi să exploreze alte încăperi.

Cât timp are la dispoziţie? Oare jandarmii şi-au dat deja seama de dispariţia lui? Pe cine au interogat? Ce le-a spus Maddi? Ce le-a spus doctorul Kuning? Ce le-a spus Aster Vrăjitoarea? L-a denunţat?

Ştie că ar trebui, mai mult decât oricând, să fie precaut.

Dacă se apropie cineva, indiferent că e vorba de un iepure, de un câine, de un om, trebuie să fie gata să

lovească.

Renunţă la castane, lasă focul să se stingă, e prea riscant.

Agitând cuţitul orbeşte înaintea lui, tot ghemuit, înaintează spre unul dintre culoare.

Trebuie să fie gata să lovească pentru a ucide.

Să ucidă când va găsi ultima încăpere pe care n-a vizitat-o.

O cameră cu patru pereţi albi, văruiţi.

Mortuarul.

58

— Amintiţi-vă, doamnă Liberi, amintiţi-vă.

Lespinasse îmi pune aceleaşi întrebări pentru a cincişpea oară! Sunt tot întinsă pe canapea, iar el a venit să se aşeze în faţa mea. Ce speră? Să mă facă să cedez? Să-mi umplu lapsusurile cu povestea pe care vrea el s-o audă?

— Nu încerc decât să vă ajut, doamnă Liberi. Uneori există mai multe adevăruri posibile.

îşi închipuie că mă duce cu şmecheriile lui grosolane.

Există mai multe adevăruri posibile....

Pentru că am mai multe personalităţi, asta laşi să se subînţeleagă, locotenente? Sufăr de schizofrenie, dar refuz să recunosc? Doctoriţa Liberi şi Miss Isteria.

Nu! Nu! Nu! N-am de gând să cred teoria lor. Nu sunt nebună, ei încearcă să mă scoată nebună, trebuie să rămân tare pe poziţie.

Nu sunt nebună, ei încearcă să mă scoată nebună.

— Bine, o s-o luăm de la început, anunţă Lespinasse cu o răbdare de profesor jucând Memory cu un peştişor roşu.

O cavalcadă la primul etaj din Souille îl împiedică pe locotenent să înceapă. în clipa următoare, cineva coboară în fugă scara.

— Hervé, Hervé!

Recunosc vocea brigadierei Louchadière.

— Hervé, e vorba de Amandine, nu-i e bine.

Nu aştept să-mi dea voie locotenentul, sar de pe canapea şi mă grăbesc. Lespinasse nu mă opreşte. Urcăm toţi scara, Lespinasse primul, eu după el şi Louchadière ultima, ca să mă flancheze. Nectaire şi Savine, alertaţi de strigăte, au dat şi ei fuga.

Amandine era într-o stare staţionară de azi-dimineaţă. Din câte am înţeles, mă acuză pe mine că i-aş fi injectat un analgezic puternic, oxicodonă, un opioid care provoacă mai multe morţi prin supradoză decât drogurile ilegale. în mod vizibil, starea lui Amandine s-a înrăutăţit brusc. S-a ghemuit în pat şi nu mai reacţionează, nici la zgomot, nici la durere, când e ciupită. Respiraţia ei sacadată pare să încetinească inevitabil. Toate simptomele unei supradoze! Pielea lui Amandine e deja extrem de palidă, aproape albăstrie, dacă nu se intervine rapid...

Lespinasse şi-a scos telefonul. Abia a ajuns în capul scării, că-l aud răstindu-se la cei de la Urgenţe.

— Pentru Dumnezeu, puţin îmi pasă de vreme. E vorba de-o femeie însărcinată, la Froidefond, mai sus de Murol.

Bătăile inimii lui Amandine devin mai neregulate. Scurtele ei convulsii sunt urmate de secunde nesfârşite în care nu mai respiră deloc. Louchadière mă ţine la distanţă, Nectaire şi Savine s-au repezit la căpătâiul ei.

— îmi imaginez şi eu că nu puteţi scoate un elicopter! strigă Lespinasse. Vă cer doar să veniţi cât mai repede posibil!

în colţul camerei, îmi zăresc geanta medicală, pe care a împrumutat-o plutonierul Salomon când m-a îngrijit.

— O să vină, pufneşte locotenentul închizând telefonul, în... într-o jumătate de oră. E o estimare optimistă, habar n-au ce găsesc pe drum.

Nectaire a încremenit. Savine îi ia mâna lui Amandine, încearcă s-o împiedice să se mişte, exact ce nu trebuie să facă. Amandine are nevoie de compresii toracice, imediat, dar nu va fi de-ajuns.

— Fir-ar a dracului de treabă, înjură Lespinasse. Ce porcărie! L-am trimis pe singurul nostru salvator să se joace de-a vânătorul pe-afară.

Louchadiere încă stă între mine şi pat. Oare nu îndrăznesc să mă roage? Oare o să-ndrăznească să mă împiedice? O împing pe brigadieră cu un gest violent şi-mi iau geanta medicală.

— în mai puţin de un minut, spun eu, Amandine o să rămână fără oxigen. Peste două minute, consecinţele pentru făt vor fi ireparabile. Peste trei, mama şi copilul vor fi morţi.

Louchadiere intră în panică, Lespinasse ezită, Nectaire închide ochii şi Savine începe să se roage.

Amandine se sufocă. După fiecare convulsie, apneele ei sunt din ce în ce mai lungi. Ultima palpitaţie a întârziat atât de mult, încât toţi au crezut că inima ei n-

o să mai înceapă niciodată să bată.

— Daţi-i drumul, strigă locotenentul.

Mă reped.

— Nectaire, Savine, ţineţi-o.

Ei o apasă cu toată greutatea pe braţe, Louchadiâre şi Lespinasse vin în ajutor şi apasă pe picioare. Prea târziu pentru un masaj cardiac.

— O injecţie cu Naloxone ar trebui s-o calmeze, spun eu cu autoritate. O să-şi reia respiraţia normală. Peste o oră va trebui să-i fac altă injecţie, dacă cei de la Urgenţe nu ajung.

Totul se petrece foarte repede, fiecare gest contează, gesturile trebuie să fie precise şi sigure.

Amandine, care probabil nu cântăreşte mai mult de cincizeci de kilograme, reuşeşte să se zbată pe pat cu tot sfertul de tonă care apasă pe ea.

— Ţineţi-o! Acum!

Opt mâini se strâng ca nişte menghine pe trupul lui Amandine, câte două pe fiecare braţ, câte două pe fiecare picior, e imobilizată complet pentru câteva secunde, suficient ca să-i înfig acul în umăr.

Răsuflu uşurată.

— Puteţi să-i daţi drumul, o să fie în regulă.

Toţi mă privesc, încă neîncrezători.

N-au înţeles că, şi dacă am comis faptele despre care nu-mi amintesc nimic, în momentul de faţă, aici şi acum, au de-a face cu doctoriţa Liberi, nu cu Miss Isterie? Nu le suport privirile suspicioase. Pun seringa pe noptieră, o să mai am nevoie de ea. Arunc cutia goală de Naloxone în obrazul lui Lespinasse.

— Vreţi să-i citiţi prospectul?

Nu-i nevoie. Amandine s-a calmat deja.

Pun mâna pe pântecul ei. Respiră din nou normal.

O să scape. Şi fătul.

— Mulţumesc.

Savine e prima, singura care o spune şi o repetă.

— Mulţumesc.

Louchadiere s-a aşezat pe pat, mare mirare dacă nu se întinde şi-mi cere să-i fac şi ei o injecţie cu un neuroleptic sau un antidepresiv. Nectaire a luat-o pur şi simplu de mână pe Savine. Lespinasse şi-a întors privirea la telefonul lui.

— Şi Salomon ce tot face, idiotul dracului?

Nimeni, în afară de Savine, nu îndrăzneşte să mă privească în ochi. Cine sunt eu pentru ei?

O asasină sau o eroină?

Ambele?

Oare viaţa îmi joacă cea mai mare festă?

Tocmai le-am salvat viaţa unei mame şi copilului ei, un copil despre care nu ştiu nimic.

Şi n-am putut să-l salvez pe-al meu!

Esteban, Tom, numiţi-l cum vreţi.

Sunt medic, am studiat, am o grămadă de diplome, am însănătoşit sute de pacienţi, am diagnosticat cancere, insuficienţe cardiace, alergii rare, ceea ce a permis supravieţuirea a zeci de necunoscuţi, mi-am dedicat viaţa prelungirii altor vieţi, zece ore pe zi vreme de treizeci de ani, am ascultat plângerile fără să mă plâng, depresiile fără să cedez, epuizările fără să mă odihnesc...

Şi n-am putut salva viaţa singurei fiinţe care conta!

Atunci poate c-aveţi dreptate, Lespinasse, Louchadiere, Nectaire şi poate şi tu, Savine, poate că Miss Isteria există, ascunsă undeva în străfundul meu, de vreme ce doctoriţa Liberi e blestemată!

Condamnată să îngrijească suferinţele întregului

pământ, dar nu şi pe ale fiinţei care îi este cea mai dragă!

Nişte paşi răsună pe scară. Urcă cineva!

Nişte paşi de gazelă, de căprioară, de lăcustă. Abia se aud.

Oare e Salomon, care a făcut cale-ntoarsă, învins de viscol pe Sancy?

Imposibil, uriaşul nu are un pas atât de uşor.

Atunci cine?

Cine-ar îndrăzni să vină la Souille pe o viforniţă atât de puternică?

întoarcem cinci perechi de ochi curioşi spre uşa camerei. Aproape că ne aşteptăm să vedem o fiinţă fantastică, singura care ar putea avea curajul să înfrunte forţele naturii ca să ne facă o vizită.

Nu ne înşelăm!

în faţa noastră apare o siluetă întunecată, împestriţată de mii de fulgi de zăpadă. Când îi scuturăr, o vrăjitoare, îmbrăcată în întregime în negru, stă în faţa noastră.

59

Gabriel se strecoară prin galeriile de tuf săpate odinioară de locuitorii troglodiţi. Probabil erau pitici! E nevoit să-şi plece capul, uneori chiar să meargă pe vine. Unele s-au prăbuşit şi trebuie să le elibereze cu mâinile goale; uneori, zăpada s-a năpustit cu furie, astupând trecerea, şi trebuie să se întoarcă din drum.

însă a memorat totul, studiind îndelung panourile de la intrare. Labirintul, în cele din urmă, nu e atât de complicat. Cinci etaje, încăperi mai mult sau mai puţin

pătrate, mai mult sau mai puţin largi, cioplite în şir. Cele mai elaborate conţin colonade, lucarne, nişe săpate în piatră, altele, în schimb, nu sunt decât simple celule, unde tinerii din zonă au obiceiul să se întâlnească, judecând după sticlele goale de bere, ambalajele din plastic şi lăzile deschise pe post de mese sau scaune improvizate.

Lui Gabriel nu-i e frig. în mod ciudat, vântul nu prea pătrunde pe coridoarele acestor grote din flancul falezei. Oare troglodiţii aveau noţiuni de ecologie şi deja ştiau cum să-şi izoleze cât mai bine casele, în funcţie de orientare şi de cât de puţin erau expuse la vânturile dominante sau la precipitaţii?

Trebuie să continue, rămânând în acelaşi timp la adăpost.

Gabriel a ajuns la ultimul etaj şi a vizitat toate încăperile, mai puţin una: aceea care, după hărţi, e separată de satul troglodit. Numai prin câţiva metri, dar asta l-ar obliga să iasă la loc descoperit. încearcă să se concentreze la înaintarea lui, să nu-şi julească mâinile, să nu-şi spargă capul de vreo bucată de tuf. Nimeni nu s-a mai târât prin galeriile astea de săptă-mâni întregi, probabil. Fiecare cotitură întunecată ascunde

o nouă capcană, rocile vulcanice sunt mai tăioase decât lama cuţitului de la cureaua lui, stalactitele fragile stau ca săbiile suspendate deasupra capului, gata să cadă la cel mai mic pas într-o parte.

Gabriel încearcă să nu se gândească prea mult, să nu-şi lase furia sa crească, furia împotriva lui Kuning, ticălosul ăla de psihiatru perfid şi curtenitor, împotriva

lui Aster, vrăjitoarea aia bătrână şi băgăcioasă, împotriva lui Maddi, evident şi a ei, dacă măcar l-ar fi iubit mai mult, împotriva zăpezii, împotriva vântului, împotriva vulcanilor, împotriva regiunii ăsteia în care nu ninge destul sau ninge prea mult, împotriva lumii întregi.

Trebuie să rămână lucid.

Zăreşte, în sfârşit, lumină la capătul tunelului de piatră.

Galeria se opreşte acolo. în faţa lui. înaintează până la marginea vidului şi descoperă o panoramă formidabilă, cu mult mai uimitoare decât din postul lui de observaţie dinainte. Vulcani albi, la infinit, şi fulgi care dau impresia că n-o să înceteze să cadă până ce craterele nu vor fi pline. Desluşeşte, prin pâcla de zăpadă, drept la nord, silueta masivă a castelului Murol şi vârful clopotniţei bisericii Saint-Ferreol.

Stă puţin să se orienteze. Daca se bazează pe memoria lui şi pe planul pe care l-a consultat, la vreo douăzeci de metri în dreapta, în peretele de tuf roşu ar fi trebuit să se deschidă, logic... mortuarul, încăperea în care se depozitau cadavrele. Troglodiţii o săpaseră în afara satului. Pe lângă înclinaţia lor ecologică, aveau şi câteva noţiuni de igienă!

Gabriel s-a hotărât să rămână acolo, la marginea tunelului şi a zăpezii. Din postul lui de observaţie, poate supraveghea mortuarul – n-ai cum să ratezi gaura aia cioplită în faleza abruptă. Distinge perfect pereţii văruiţi şi gratiile care închid intrarea. Trebuie să reziste dorinţei de-a vedea mai mult, de a înainta afară... dar curiozitatea e aşa de puternică. Mortuarul e atât de aproape, trebuie doar să urce câteva trepte

tăiate grosolan la marginea falezei, până la platforma de pietre din faţa grilajului de fier. E gata să cedeze, a pus deja un picior afară din tunel, când trosnetul unei crengi, foarte aproape, îl opreşte.

Gabriel apucă instinctiv mânerul cuţitului. Nu-i e frică, s-a pregătit, ştie că va veni cineva. Trebuie pur şi simplu să fie pregătit, absolut pregătit, să ţâşnească. Atunci când va trebui. Ascultă, în aret, ca un câine de vânătoare adulmecându-şi prada. Nu se mai aude niciun zgomot, dar Gabriel simte că e acolo, undeva prin galerii, ascuns la rândul lui.

Se retrage puţin, lipindu-se mai mult de zidul din pietre vulcanice roşii. De unde se află, e imposibil să fie văzut de jos sau de-afară, dar el poate să supravegheze toată faleza găurită şi, mai ales, în dreapta lui, imediat deasupra, grilajul mortuarului. Gabriel ridică încet ochii.

I s-a părut că vede o siluetă mişcându-se în spatele porţii de fier. Se concentrează mai tare. Datorită surplombei stâncoase care protejează în parte faleza de căderile de zăpadă, Gabriel are o vedere clară asupra grotei cu pereţi albi.

Zăreşte, în sfârşit, prizonierul din mortuar. Silueta lui cocârjată înaintează până la grilajul încuiat cu lacăt.

Gabriel îl observă, îi studiază toate detaliile feţei, fiecare expresie, fiecare gest. Pare îngrozit, îşi încleştează pumnii pe barele de fier de parcă ar fi în stare să le smulgă. Are părul ud, obrajii negri de atâta frecat, ochii roşii de atâta plâns, pare să se ţină cu greu pe picioare, alunecând, agăţându-se de ce poate.

Dar Tom e în viaţă.

ÎNCARCERAREA

Fântâna sufletelor

60

Cizmele fine ale lui Aster lasă urme mici de zăpadă topită care băltesc în adânciturile parchetului. Probabil că-mi rotesc ochii nu mai puţin şocaţi decât ai lui Lespinasse, Savine şi Louchadiere. Doar Nectaire nu pare mirat.

Aster îşi dă gluga neagră pe spate, apoi scutură ultimele stele îngheţate prinse în părul ei lung şi alb.

— Mii de bufniţe, glumeşte ea, pe vremea asta nu dai nicio vrăjitoare afară din casă. Mi-au îngheţat toate paiele din mătură!

Studiez cu atenţie reacţia fiecăruia. Savine, aşezată pe pat, o ascultă pe Aster cu gândul în altă parte, concentrându-se la pulsul lui Amandine, din ce în ce mai regulat. Nectaire o priveşte pe sora lui cu fascinaţie, minunându-se că-l mai poate surprinde după mai bine de patruzeci de ani de viaţă comună. Privirea brigadierei Louchadiere, dimpotrivă, se îndreaptă spre fereastră şi fixează cerul: încearcă oare să zărească dârele albe lăsate de un Nimbus 2000? Lespinasse reacţionează primul la această apariţie neaşteptată.

— Ai urcat din Besse pe jos până aici?

Aster îşi descheie pelerina lungă.

— Amandine are nevoie de mine şi, nu că vreau să mă laud, locotenente, dar nu mă opresc pe mine câţiva fulgi de zăpadă. M-am născut aici şi cunosc fiecare potecuţă. Zăpada e ca oamenii, se adună întotdeauna în aceleaşi locuri. Trebuie doar să le ocoleşti pe cele mai aglomerate.

Lespinasse nu pare convins, evaluează impresionantul strat de zăpadă de pe acoperişurile caselor din Froidefond, peste treizeci de centimetri, şi s-ar zice că se gândeşte cu cât ar trebui să-l înmulţească pentru a determina grosimea nămeţilor care acoperă drumurile: cu trei? cu cinci?

Aster profită ca să-şi descheie haina de blană neagră pe care o poartă pe sub pelerină. Iepure, nevăstuică, sconcs?

— Tu nu erai născut, băiete, dar pot să-ţi povestesc eu că iarna lui ’85 a fost mult mai aspră decât burzuluirea asta de februarie. N-aveam decât treişpe ani, dar asta nu mă împiedica să urc în fiecare zi până la Mont-Dore ca să-i aduc mamei ceva de pus în oală. A durat trei luni, nu trei ore, şi totuşi în fiecare dimineaţă, când învăţătorul făcea prezenţa, nu lipsea niciun copil din faţa şcolii.

Aster pare sinceră. Aş vrea să cred că, dacă Nectaire i-a trimis un mesaj, a fost destul de ţicnită ca să urce până la Froidefond pe jos, totuşi, ciudat lucru, nu pot să am încredere în ea. De parcă nu ne-a spus tot adevărul. Amandine e bine, o asigură Lespinasse. Cei de la Urgenţe sunt pe drum. Acum se odihneşte.

— Şi Tom, spune vrăjitoarea, e şi el bine?

Pe sub haina îmblănită, la adăpost de umezeală, Aster îşi poartă *unalome-ui* ei de cupru şi o serie de

sticluţe, aranjate într-o cartuşieră de piele, strânsă peste piept.

— Ascultă-mă bine, locotenent Lavinasse[35], continuă ea, îi cunosc pe Amandine şi pe Tom de când s-au născut. Am legănat-o pe fata asta pe genunchii mei, cum l-am legănat şi pe băiatul ei douăzeci de ani mai târziu şi cum am făcut cu aproape toţi copiii din vale. Amandine era o fetiţă puţin mai receptivă la poveştile mele decât ceilalţi copii, ceva mai puţin pervertită de televizor, de legumele la pungă de plastic şi de medicamentele fabricate din chimicale. E o fată echilibrată, în ciuda părerii multora.

Asta e pentru mine! Aster îşi pironeşte ochii negri într-ai mei, apoi se uită la patul lui Amandine.

— Aşadar, cu voia voastră, o să veghez şi eu asupra ei.

îşi desface cartuşiera. Jennifer Louchadiere o priveşte iară să reacţioneze. Lespinasse se scarpină în barbă şi oftează, întrebându-se cum o s-o scoată la capăt cu o doctoriţă care vorbeşte despre reîncarnare şi o martoră care propune îngrijirea victimei cu poţiuni magice.

De îndată ce Aster se apropie, locotenentul bate din palme. A hotărât, în mod clar, să dea dovadă de autoritate.

— Bine, gata, să ne liniştim! Am chemat salvarea acum douăzeci de minute, n-ar trebui să mai întârzie. Până atunci, toată lumea iese din camera asta, inclusiv voi doi, amorezilor!

Savine şi Nectaire îşi dau seama că locotenentul vorbeşte despre ei. Jandarmul se întoarce cu fermitate

35 Poşircă (fr.).

spre Aster.

— Şi tu la fel, Galipote, afară, şterge-o! Şi înainte să te cari, adună-ţi eprubetele. Jennifer, tu rămâi şi o supraveghezi pe Amandine Fontaine. îi iei temperatura, pulsul, şi vii să-mi dai raportul din cinci în cinci minute. Doamnă doctor Liberi, coborâţi cu mine în salon. Poate că v-aţi adus aminte? O să v-aşezaţi pe un scaun sau vă întindeţi din nou pe canapea, cum doriţi, dar o s-o luăm de la capăt!

Tirada pare să aibă efect. Nici măcar Aster nu face vreun gest de împotrivire, pe moment. Lespinasse abia are când să schiţeze un zâmbet satisfăcut, că... zbang!

Telefonul lui Nectaire începe să sune. Secretarul primăriei stăpâneşte acum perfect tehnica de a răspunde şi de a porni difuzorul în acelaşi timp.

— Alo? spune o voce pe care o recunosc imediat. Aţi încercat să mă contactaţi?

— Aici doctorul Wayan Balik Kuning, de la CHU din Le Havre. Cu ce vă pot ajuta?

Lespinasse smulge telefonul din mâinile lui Nectaire şi se îndepărtează câţiva paşi, dar nu atât cât să nu-l mai auzim.

— Locotenentul Lespinasse, de la brigada din Besse, însărcinat cu ancheta dublei omucideri a lui Martin Sainfoin şi Jonas Lemoine. Aţi sunat la fix, domnule doctor, am o mulţime de întrebări să vă pun, dar înainte de asta, va trebui să mă ascultaţi.

Fără nicio sfială, fără măcar să închidă uşa sau să se ducă în altă încăpere, locotenentul prezintă situaţia, cu o voce puternică, insistând chiar cu intonaţia lui cvasimilitară, de jandarm care pune punctul pe i.

— Şi... cu ce v-aş putea ajuta? reuşeşte să întrebe

Wayan.

Jandarmul nu-i răspunde şi continuă relatarea, enumerând una după alta obsesiile mele, teoriile mele despre reîncarnare, sunt sigură că ridică intenţionat glasul ca să-l aud, ca să-l audă toată lumea.

La capătul firului, Wayan îl ascultă şi punctează fiecare final de frază cu obişnuitele lui *hm-hm-uri.*

Le-am auzit de atâtea ori...

Unde se află Wayan? Am încercat să iau legătura cu el de mai multe ori, de ieri-seară încoace, se pare că şi Nectaire la fel. Wayan, la rândul lui, în dimineaţa asta, a încercat să mă sune. Să fie la cabinetul lui, în Le Havre? De ce m-aş îndoi? Sau undeva la malul mării, în Sainte-Adresse, Etretat sau Antifer? îi plăcea mult să se plimbe pe-acolo. Nu, aud în fundal, dincolo de conversaţia lor, un cântec, de parcă Wayan ar asculta radioul. E în maşină? Sau la una dintre amantele lui? Ştiu prea bine că le alegea dintre paciente şi că erau multe.

— Pe scurt, doctore, încheie în sfârşit Lespinasse, cred că înţelegeţi scopul interogatoriului meu. Sunteţi terapeutul lui Maddi Liberi de peste de zece ani. Aşadar, îmi voi formula întrebarea astfel: este... în deplinătatea facultăţilor mintale?

îi mulţumesc lui Wayan că nu răspunde imediat. La telefon, în surdină, o pauză publicitară i-a urmat cântecului. Wayan tuşeşte ca să-şi dreagă vocea. Timbrul lui grav, calm, e încărcat de o solemnitate frumoasă.

— Pentru că îmi cereţi să fiu exact, o să fiu cât se poate de clar, locotenente. Maddi Liberi este în absolută deplinătate a facultăţilor mintale!

Sub bandajul care-mi înfăşoară capul, se sparg mii

de baloane de uşurare.

Mulţumesc, Wayan!

— A suferit o pierdere dureroasă, explică psihiatrul meu preferat. Ne-am văzut constant de-a lungul anilor. Şi pot să afirm că pacienta mea nu suferă de nicio formă de schizofrenie, de paranoia sau de personalitate bipolară.

Mulţumesc, Wayan!

— Dacă vi s-a părut ciudat comportamentul ei, asta e numai din cauza evenimentelor care au avut loc şi, cu tot respectul, locotenente, de dumneavoastră depinde să le elucidaţi, oricât de incredibile sau inexplicabile ar fi. Dar să înche- iaţi ancheta punând toate zonele de umbră şi incoerenţele pe seama nebuniei pacientei mele ar fi din partea dumneavoastră nu doar o greşeală profesională gravă, ci, în plus, ar însemna să-l lăsaţi în libertate pe adevăratul criminal.

Mulţumesc, Wayan!

Lespinasse încasează diagnosticul aşa cum se primeşte o directă de dreapta în plină figură. Wayan a fost atât de clar, încât opinia sa medicală nu e pusă la îndoială. Regret că e aşa departe, în Normandia, acum mi-e ciudă pe mine că nu l-am sunat înainte, că n-am răspuns la propunerile lui generoase, *Nimeni nu mă reţine aici. Un singur cuvânt din partea ta şi vin!,* că l-am tratat, în fond, întotdeauna cu dispreţ, ca pe un iubit pasager, un pic prea timid.

Wayan e un bărbat bine, un profesionist foarte bun şi chiar, pentru o seară, o seară de rătăcire, s-a dovedit a fi un iubit excelent.

O tăcere lungă se lasă între psihiatru şi locotenent, amuţiţi fiecare de partea lui. Numai radioul din preajma lui Wayan mai ţârâie. Un jingle asurzitor

marchează sfârşitul pauzei publicitare.

Facem călătoria împreună! anunţă o voce feminină. *Fiţi prudenţi, condiţiile de circulaţie sunt groaznice în toată regiunea. France Bleu Pays d'Auvergne, rămâneţi pe recepţie.*

61

Tom s-a retras în fundul grotei, în colţul cel mai îndepărtat de grilajul de fier. Acolo e mai întuneric; şi mai puţin frig. Nu ştie de cât timp e acolo. De mai multe ore, probabil, chiar dacă nu-i e clar, fiindcă şi-a uitat ceasul în cameră, pe noptieră, când a plecat cu Esteban azi-noapte.

Şi aici, în temniţa albă, are o noptieră. Şi un pat, acoperit cu trei pături groase. Când se strecoară sub ele, nu-i mai e frig deloc. Când încearcă să se ridice, chiar dacă se simte încă foarte obosit, căldura sobei îl învăluie. Soba ocupă tot colţul camerei şi sunt destule lemne ca să întreţină focul până la vară. La picioarele patului sunt stivuite şi nişte cărţi, *Douăzeci de mii de leghe sub mări, Robinson Crusoe, Insula comorii.* N-a deschis niciuna. E prea epuizat. în schimb, a devorat pachetele de biscuiţi, fructele şi tableta de ciocolată lăsate alături.

Tom înalţă capul. De data asta e sigur, a auzit un zgomot! Ultima dată a fost o vulpe. Ca s-o zărească, a stat o veşnicie nemişcat în spatele grilajului. O vulpe frumoasă, argintie, ca din basme. Oare tot ea o fi?

Tom se apropie din nou de grilaj, fără zgomot, chiar

dacă abia îşi târăşte picioarele. Rămâne o clipă cu ochii la peisajul alb din faţa lui. Are impresia că viscolul s-a mai domolit, că o strălucire timidă luminează donjonul din Murol. Şi alte lumini străpung cerul deasupra cătunelor izolate. Tom face ochii mari, pândind şi cea mai mică schimbare, chiar dacă îi e greu să stea în picioare, chiar dacă îl ustură ochii, chiar dacă tot îi vine să plângă...

— Hei, psss.... Tom!

Băiatul se îndreaptă imediat, agăţându-se cu mâinile de grilajul îngheţat. A visat? L-a strigat cineva? Imposibil să fie vulpea! O vulpe, chiar şi argintie, chiar şi ieşită dintr-un basm, nu vor...

— Tom, sunt aici, dă-mi mâna.

Băiatul întoarce ochii spre dreapta. Un zâmbet larg îi luminează imediat chipul.

— Esteban!

— Apucă-mă de mână, hai odată, înainte să mă trezesc acolo, jos!

Tom îşi strecoară braţul printre bare şi apucă mâna înmă- nuşată întinsă de Esteban. Băiatul, în echilibru pe cornişa strâmtă din vârful falezei, înaintează cu grijă până ajunge în sfârşit la mica platformă din faţa închisorii lui Tom.

Băieţii stau faţă-n faţă, despărţiţi doar de gratii.

— Te-ai întors, deci? Nu m-ai lăsat baltă, de data asta?

— Nu! Evident. Ce credeai?

— Eşti... eşti viu de-adevăratelea?

— Nu mi-ai simţit mâna când m-ai ţinut?

— Ba da... Dar putea fi imaginaţia mea!

Esteban se preface că oftează, jignit.

— Am mers trei kilometri prin zăpadă! Sunt ud până

la piele, rupt de oboseală, îngheţat. Dementul care te-a închis aici probabil mai dă târcoale prin zonă. Şi tu aşa mă întâmpini? De parc-am ieşit din capul tău?

Tom ezită. Pare răvăşit. îşi mai trece o dată mâna printre gratii şi mângâie părul îngheţat al lui Esteban, nasul lui ud, buzele crăpate. Esteban seamănă atât de mult cu el, parcă s-ar privi într-o oglindă... dar nu poţi trece printr-o oglindă, nu poţi să-ţi atingi reflexia prin ea.

— Dacă ies drept din creierul tău, insistă Esteban, nu trebuia să te deranjezi să mă imaginezi cu mănuşi şi căciulă, ai fi putut să mă faci să apar direct în şort de baie.

— Prostule!

Tom şi-l imaginează totuşi pe Esteban în aceeaşi ţinută ca la prima lor întâlnire, la piscină, în şortul lui de baie indigo. Se concentrează, încruntându-se, încreţindu-şi fruntea. Dacă reuşeşte să-l dezbrace pe băiatul din faţa lui doar cu puterea gândului, înseamnă că el l-a inventat!

— Doar n-ai să faci asta? se amuza Esteban. Chiar vrei să mă laşi în pielea goală pe vremea asta!

— Mă zăpăceşti! Nu mai ştiu dacă eşti adevărat sau nu. Dacă eşti intr-adevăr adevărat, de data asta, dovedeşte-mi-o!

Esteban devine dintr-odată serios.

— Cum?

— Simplu, nu? Scoţându-ma de-aici!

Tom îşi însoţeşte vorbele prin gesturi şi, cu puţinele puteri rămase, începe să zgâlţâie gratiile ruginite. Esteban, pe partea cealaltă, face la fel. Dar degeaba îşi unesc forţele, apucându-le zdravăn, smucindu-le, schimbând mâinile şi tot aşa, gratiile nu se clintesc

niciun centimetru.

— Nu sunt în stare de nimic, oftează Tom. Ar fi trebuit să-mi imaginez o fantomă mai musculoasă, gen Hulk sau Ironman.

Esteban rânjeşte sarcastic.

— Să nu uiţi că sunt copia ta! Dacă făceai mai degrabă box, decât înot sau ciclism, poate-aş fi fost mai vânjos.

Tom îşi strecoară din nou braţele printre gratii.

— Aş putea începe prin a face box cu tine.

Esteban se dă înapoi cu grijă, până la marginea platformei, apropiindu-se periculos de mult de gol, un gol de patru etaje, îşi dă jos rucsacul din spate. Când se-apucă să-l deschidă, îi zâmbeşte larg lui Tom.

— Haide, facem pace. Uite, am o surpriză pentru tine.

62

Vocea de la radio continuă să se învârtă în capul meu, ca jingle-ul unei reclame repetate la nesfârşit.

Facem călătoria împreună. France Bleu Pays d'Auvergne, rămâneţi pe recepţie.

Wayan nu e deci în Normandia!

Wayan a venit după mine, până aici!

De-aia nu răspundea la apelurile mele? A venit după mine pentru că nu-i răspundeam la ale lui? Unde e acum? Blocat undeva la mijlocul autostrăzii A71, împreună cu mii de alţi naufragiaţi de pe şosea? De ce nu i-a spus nimic locotenentului Lespinasse până când l-a dat de gol un spot radio?

Nu sunt singura care-şi pune întrebările astea. Savine şi Nectaire se privesc, în stilul Miss Marple şi Poirot, fără să zică nimic, dar Lespinasse reacţionează imediat. Se îndepărtează cu telefonul, înţeleg că restul conversaţiei lui cu Wayan o să fie privat. Pune mâna pe microfonul telefonului şi-i ordonă lui Jennifer Louchadiére, *Supraveghează-i.* îl văd, cu telefonul lipit din nou de ureche, mergând pe culoarul de la etaj şi apoi închizând uşa camerei lui Tom în urma lui.

*

Brigadiera Jennifer Louchadiere, mândră de misiunea pe care i-a încredinţat-o locotenentul ei, ne supraveghează cu o privire neîncrezătoare. Stă şi bate din picior în camera lui Amandine, bănuitoare, de parcă Nectaire şi Savine, aşezaţi din nou cuminţi pe marginea patului, o să se ridice; de parcă, înghesuită în colţul camerei, eu o să fug; sau de parcă Aster, preocupată să-şi trieze sticluţele pe măsuţa din cameră, o să se întoarcă şi...

Louchadiere încremeneşte deodată, ca un câine de vânătoare în aret: Aster s-a întors!

Vrăjitoarea a ales o sticluţă şi se îndreaptă spre Amandine. Brigadiera se postează imediat în faţa ei.

— Nu te-apropii de ea.

Aster deschide braţele, cu sticluţa în mână.

— Jennifer, te cunosc de când nu erai mai mare de-o şchioapă... Dacă nu te superi, dă-te la o parte!

Jennifer tremură, dar nu cedează.

— îmi pare rău, Aster, faci parte dintre suspecţi şi ştii bine de ce. Ne-ai chemat la mai bine de douăzeci de minute după ce ai găsit cadavrul lui Jonas Lemoine. Ştim asta, fiindcă ţi-am verificat telefonul. Şi ai refuzat

să dai explicaţii! în plus, cuţitul cu care a fost înjunghiat Jonas provenea din magazinul tău.

Aster mai face un pas înainte, cu sticluţa în pumnul strâns. Observ scena din colţul camerei. Savine şi Nectaire, aşezaţi unul lângă altul pe patul lui Amandine, ca doi proaspăt căsătoriţi sfioşi, nu s-au clintit.

— Cuţitul ăla mi-a fost furat, Jennifer, şi v-am spus asta. Mi-au fost furate chiar două, dacă vrei să ştii.

— Asta..., se bâlbâie brigadiera, asta nu schimbă cu nimic lipsa alibiului. De ce nu ne-ai chemat imediat ce-ai găsit cadavrul lui Jonas?

— Poate pentru că speram să-l resuscitez? Şi-acum mă crezi o vrăjitoare, Jennifer, nu-i aşa? îţi aminteşti, adorai poveştile mele când veneam la şcoală să vi le spun. Dintre toţi, tu erai cea căreia îi scânteiau cel mai mult ochii. Poate că te-ai făcut jandarmeriţă tocmai din cauza asta?

Observ scena, fără să vorbesc, fără să mă mişc. Cine o să câştige? Pariez pe sora lui Nectaire, Jennifer nu-i poate ţine piept vrăjitoarei chiar dacă habar n-am ce vrea Aster.

Brigadiera şovăie, dar rezistă.

— Poate, Aster, poate, dar asta nu schimbă nimic...

— Ba da, asta schimbă totul.

Aster deschide în sfârşit pumnul. Sticluţa pe care o ţine în palmă conţine un lichid roşu transparent. Câteva picături de sânge diluate în apă? Ochii lui Louchadiere se tulbură în spatele pleoapelor.

— Adu-ţi aminte, Jennifer. Unii susţin că apa asta vine direct din centrul pământului, alţii o numesc „lacrimile infernului”. Vă spuneam des povestea asta.

Izvorul din Froidefond, „fântâna sufletelor”.

Brigadiera pare depăşită. Străfulgerări de panică îi străbat privirea. Se dă un pas înapoi, pune mâna pe teaca pistolului, ezită să strige ca să-şi cheme superiorul în ajutor.

— Nu... Nu te-apropia.

— O să-ţi mărturisesc, Jennifer, ce-am făcut în alea douăzeci de minute, dacă tot te interesează atâta. Am fost să umplu sticluţa asta din fântâna sufletelor. N-ai uitat de puterea ei, nu-i aşa?

— N... nu.

— Când m-am întors la Jonas, nu mai avea decât un suflu stins de viaţă. I-am dat să bea din sticluţă câteva picături din apa asta, apa asta pe care o ţin în mână şi în care se află sufletul lui!

Louchadiăre pare hipnotizată de siguranţa liniştită a lui Aster. Ochii îi sunt atraşi ca de un magnet de *unalome-ul* de aramă care atârnă între sânii ei. Se mai retrage puţin, cu mâna încordată pe mânerul pistolului, privind-o pe vrăjitoare de parcă ar ţine în mână o grenadă cu cuiul scos.

— înţelegi, Jennifer? Amandine trebuie sa bea câteva picături din apa asta, din aceeaşi sticluţă. Şi sufletul tatălui va migra spre copilul pe care îl poartă. îţi dai seama că n-aveam de ales, că foarte rar se întâmplă ca toate condiţiile să fie astfel întrunite, ca tatăl să moară înainte să se nască pruncul? înţelegi că trebuie s-o facem? Pentru Amandine? Pentru Jonas? Pentru viitorul lor copil? Pentru ca sufletul lui Jonas să nu rătăcească la capătul lumii şi ca al copilului din pântecul lui Amandine să nu aparţină unui necunoscut. Pentru ca ele să fie reunite într-un singur corp. Asta merita un mic ocol, nu? Un drum dus-întors de

douăzeci de minute, pentru ca Jonas, la câteva luni după moarte să reînvie aici, la Souille.

Aster e sigură că a câştigat! Povestea asta a fântânii sufletelor seamănă cu o legendă pentru copii, şi totuşi nu sunt în poziţia cea mai proastă ca să pun la îndoială cele povestite de ea? Nici Savine, nici Nectaire nu schiţează vreun gest să se ridice.

— Dă-te la o parte, Jennifer, ordonă Aster. Lasă-mă s-o foc.

O împinge pe brigadieră şi execută o serie de gesturi precise şi hotărâte. Se apleacă spre Amandine, îşi strecoară o mână pe sub gâtul ei ca s-o ridice puţin, fără s-o trezească, deschide sticluţa şi o apropie de gura ei întredeschisă.

într-o clipă, o văd pe Jennifer Louchadiere recăpătându-şi echilibrul, scoţându-şi SIG Pro-ul şi îndreptându-l spre spatele vrăjitoarei.

— încetează, Aster! încetează cu prostiile tale. Sau trag!

63

Tom face ochii mari.

O *surpriză pentru mine?*

Esteban continuă să scotocească în rucsac, în echilibru între gol şi platformă, fără să-l ia ameţeala, se pare. Tom, în schimb, vede clătinându-se peisajul din faţa lui. Vederea i se înceţoşează imediat ce încearcă să se concentreze, să fixeze un punct în depărtare, turla unei biserici, donjonul castelului, un pisc nins. Dacă nu s-ar agăţa de gratii, s-ar prăbuşi. Picioarele abia-l mai ţin.

îi vine să plângă. E atât de prost! Când o să admită că băiatul aplecat în faţa lui nu e decât o fantomă?

Oare un băiat în carne şi oase ar fi riscat atâta pentru el? Ar fi escaladat faleza ca să ajungă până aici? Ar fi înfruntat frigul, zăpada? Numai un prieten adevărat ar face-o! Tom n-are prieteni. în afară de cei pe care şi-i imaginează.

Totuşi... A simţit mănuşa caldă a lui Esteban în mâna lui, l-a ajutat să se caţăre până la el. Dacă ar inventa totul, Tom ar şti ce caută în rucsac, ce-o să scoată. Un prieten imaginar nu poate să-ţi spună: O *să-ţifac o surpriză!* Un prieten imaginar nu vine să te trezească de ziua ta, nu-ţi face cadouri, nu vine să te elibereze... Un prieten imaginar te ajută doar să accepţi tristeţile când eşti singur şi plângi. Te ajută doar să accepţi coşmarurile când nu scapi de ele nici după ce te-ai trezit. Un prieten imaginar te ajută doar să accepţi moartea când nu mai e nimic de sperat.

Tom simte că-l doboară oboseala, dar mai găseşte puterea să glumească.

— Ai o cheie, Steb? Spune-mi c-o să mă scoţi de-aici.

Esteban e tot cu mâinile băgate în rucsac, de parcă obiectul pe care-l caută ar fi pe cât de fragil, pe atât de preţios.

— Nu... îmi pare rău. De fapt, ştii cum se numeşte camera în care eşti închis?

Tom se uită la pereţii văruiţi din jurul lui.

— Camera albă? sugerează el, fără convingere.

— Greşit! Se numeşte „mortuar”. Aici se îngrămădeau cadavrele, pe vremea troglodiţilor.

Lui Tom nu-i vine să-şi creadă urechilor. Cum a putut să-şi inventeze un prieten imaginar atât de sadic?

— Credeam c-ai venit până aici ca să m-ajuţi.

— Am s-o fac... Uite ce-am găsit!

Lui Tom nu-i vine să-şi creadă ochilor. Esteban ţine

în mâini o sticluţă cu apă rozalie.

— Ţi-aminteşti? explică el. Mi-ai povestit despre asta, în faţa fântânii. E apă din fântâna sufletelor. Nu trebuie decât să bei una sau două înghiţituri şi, dacă totul se termină prost, îţi promit c-o pun pe mama ta să bea restul.

Tom se uită cu spaimă la lichidul roşu transparent din fiola de sticlă.

Dacă totul se termină prost? Aşa a spus prietenul lui? Adică, dacă trebuie să fie ucis şi el? Ca tata, ieri, ca Martin, înaintea lui.

— Haide, insistă Esteban, nu-i mare lucru. O să te reîncarnezi cât ai zice peşte în ăla mic, mă rog, imediat ce naşte mama ta. O să fii liniştit vreo patru-cinci luni. Bine, va trebui să porţi din nou pamperşi, să mergi de-a buşilea, să te chinui să urci pe o bicicletă iară roţi ajutătoare, pe scurt, să înveţi totul din nou, dar există şi o grămadă de avantaje.

Tom nu reuşeşte să se dumirească dacă prietenul lui vorbeşte serios sau râde de el.

— Ia gândeşte-te, Tommy, o să uiţi că Moş Crăciun nu există, că ţi-e frică de albine, poate chiar vei deveni... fată!

Tom zgâlţâie gratiile cu ultimul strop de energie al isteriei. Are deja impresia că e un bebeluş închis în ţarcul lui.

— Nu eşti amuzant, Esteban. Scoate-mă de-aici!

— Bine, îţi promit, o să-ncerc.

Se opreşte, de parcă ar fi auzit din nou un zgomot, foarte aproape... De parcă cineva, ascuns pe undeva, i-ar spiona.

— Dar mai-nainte, îi ordonă Esteban, apropiind sticluţa printre gratii, bea repede, nu se ştie niciodată!

64

— înapoi, Aster! Nu mă forţa să trag.

Brigadiera Jennifer Louchadiere încă ţine pistolul îndreptat spre vrăjitoare, cu mâinile strânse pe mânerul SIG Pro-ului, cu degetul încleştat pe trăgaci. Nectaire şi Savine s-au ridicat ca s-o flancheze pe Aster, dar ea se încăpăţânează şi refuză să se îndepărteze de Amandine.

— Te rog, Astie, spune Nicky.

— Pune sticluţa aia Ia loc, o sfătuieşte Savine.

— N-o să te las să-i dai să bea porcăria aia! ameninţă brigadiera.

Remarc că toată lumea a uitat de mine. Aş putea ieşi fără ca nimeni să-şi dea seama. Aster ţine în continuare sticluţa cu apă roşie în mână, la câţiva centimetri de buzele palide ale lui Amandine. întoarce capul şi o priveşte pe poliţistă, fără să-ndrăznească să aplece mai mult sticluţa, dar refuzând să renunţe.

— Jennifer, imploră vrăjitoarea, există lucruri care ne depăşesc.

Am brusc senzaţia că s-a deschis o fereastră.

Lucruri care ne depăşesc, nu asta a spus Aster?

Un bloc de gheaţă cade pe pieptul meu.

Am mai auzit asta! Ieri-dimineaţă, din gura lui Tom!

Curentul de aer pare să şteargă ani întregi de praf ca să scoată la iveală adevărul: Tom şi Esteban au fost vrăjiţi, cineva le-a băgat în cap poveştile astea cu migrarea sufletelor, cu lumea de pe fundul mării, cu apa ieşită din infern, cu învierea, cu reîncarnarea.

E atât de evident când mă gândesc.

Creierul unui copil e ca lutul de modelaj. *Cine alta decât Aster ar fi putut inventa asemenea aiureli?*

Jennifer Louchadiere încă are arma aţintită asupra surorii lui Nectaire. Brigadiera a înţeles şi ea?

Nu eu, Maddi, sunt nebuna, ci Astie!

— Ce-i debandada asta?

Vocea tună în spatele nostru. Apare Lespinasse, cu telefonul la ureche. Imediat, Jennifer îşi coboară pistolul câţiva centimetri şi Aster se dă înapoi un metru.

Locotenentul se postează drept în faţa mea. Mai vorbeşte cu Wayan la telefon? Oare ce i-a povestit? Am încredere absolută în Wayan. Mă rog, aveam încredere absolută, până aflu că se ascundea undeva în Auvergne.

— Psihiatrul dumneavoastră mi-a închis telefonul în nas! mi se adresează jandarmul, scos din sărite de-a binelea. Sau s-a întrerupt convorbirea. L-am sunat din nou, dar refuză să răspundă!

Lasă braţul să-i cadă de parcă telefonul cântăreşte o tonă.

— în schimb, continuă Lespinasse, tocmai m-a sunat plutonierul Salomon. E la dumneavoastră acasă, la Moulin de Chaudefour. îmi pare rău, a trebuit să spargă un geam ca să intre.

Tresar. De ce bruta aia de jandarm a spart o fereastră? Nu trebuia decât să sune la uşă şi Gabriel i-ar fi deschis.

— A căutat prin toate camerele, continuă locotenentul. Asta i-a luat ceva timp, credeţi-mă. Salomon e meticulos. Nici urmă de Gabriel!

Am impresia că tavanul se învârte deasupra mea. Că

Aster vrăjitoarea îşi ia zborul, urmată de Jennifer, cu SIG-ul în aer, în timp ce Nectaire şi Savine se agaţă de barele de la capul patului ca să nu se răstoarne şi ei.

Gabriel e sigur la Moulin! Gabriel n-avea cum să iasă pe o vreme ca asta! Gabriel poate rămâne cu orele, cu zilele în faţa calculatorului. Gabriel m-ar fi anunţat dacă s-ar fi întâmplat ceva grav, dacă ar fi fost obligat să plece de-acasă. în Gabriel am încredere... absolută.

— Doamnă doctor Liberi, insistă Lespinasse. Unde e Gabriel?

Nu se mai aude niciun sunet în cameră. Aproape că nu mai e aer. Gândurile mele se pierd în barba deasă a lui Lespinasse, în sprâncenele lui stufoase, în privirea umbrită.

Oare trebuie să vorbesc? Trebuie să-mi dezvălui secretul? Am de ales?

— E important, doamnă Liberi. Aveţi idee unde s-ar fi putut duce Gabriel?

O să se termine vreodată nebunia asta? O să se tot înmulţească morţii? Câte crime o să mai adun pe conştiinţă, până să înţeleagă că sunt bună de internat?

— Doamnă Liberi, m-aţi auzit? Aveţi vreo pistă, măcar vreo sugestie, ca să-l găsim?

Murmur. Poate că mai rămâne o viaţă de salvat?

— Mm... da!

65

— N-o bea pe toată!

Tom a golit jumătate din sticlă, pe urmă i-a dat-o

înapoi lui Esteban.

— Am înţeles, nu mă lua de prost!

îi întinde băiatului sticluţa pe jumătate plină. O să rămână şi pentru mama cât a fost pentru el! Apa roşie nu e rea, are gust de fier şi pişcă puţin pe limbă, ca o Cola veche al cărei capac n-a fost bine strâns.

— Vezi, spune Esteban, n-ai avut un lac întreg de băut! Acum nu ţi se mai poate întâmpla nimic.

Tom se şterge la gură cu mâneca jachetei. Apa roşie i-a mai alungat puţin oboseala. Priveşte cerul alb printre gratii, muntele şi pădurile încă seamănă cu un peisaj din basmele cu zâne, căpcăuni şi lupi flămânzi.

— Mersi, Steb! Dar mi-ar plăcea să nu fiu nevoit să trec din nou prin faza de bebeluş!

Esteban izbucneşte în râs şi, pentru prima oară de când e închis în mortuar, râde şi Tom.

— Dacă se întâmplă asta, o să rămânem totuşi prieteni, îţi dau cuvântul meu. Numai că între noi o să fie zece ani diferenţă! Când tu o să fii un băiat de cinci ani, eu o să am cincisprezece. Aşa că să nu te miri dacă toate fetele o să fie ale mele!

— Ha, ha, ha...

Tac amândoi deodată.

Un nou zgomot a răsunat în stânga, aproape de intrarea în galeriile troglodiţilor. Oare se apropie cineva încet, fără să se arate? Tom simte că-l cuprinde o adiere îngheţată. Când vorbeşte cu Esteban, uită de toate, de frig, de frică, dar cum apare ceva care să-i deranjeze, începe din nou să tremure, îngrozit, îngheţat.

Repede, întoarce capul spre grilajul de la intrarea în

temniţa lui albă, convins că, dacă îşi pierde concentrarea, prietenul lui imaginar o să se evapore la fel de brusc cum a apărut.

Dar nu, şi-a făcut griji degeaba! Esteban e acolo, ocupat să pună cu grijă sticla cu apă roşie în buzunar. Probabil, se gândeşte Tom, n-a fost decât vulpea aia argintie. Asta dacă n-a inventat tot el şi animalul ăla fantastic.

— Steb! Steb!

Tom zgâlţâie gratiile. Fără convingere. A încercat de un milion de ori să smulgă lacătul greu.

— Steb, acum, că sunt nemuritor, grăbeşte-te. Mi-ai promis că mă eliberezi, nu uita.

Esteban îşi ridică rucsacul de jos.

— Ţi-am promis c-o să încerc...

— Şi ce mai aştepţi? încearcă...

Un nou trosnet îi ia prin surprindere, mai desluşit decât cel dinainte. Imposibil să-şi dea seama de unde vine, ecoul cavităţilor din faleză îl multiplică. Un lucru e sigur, cel sau cea care a făcut zgomotul ăsta e aproape.

Esteban a sărit deja în picioare.

— Trebuie să plec, Tom. Nu trebuie să mă las prins, altfel totul e pierdut.

Esteban începe deja să coboare, cu atenţie, printre pietrele alunecoase şi treptele pe care le-a tasat în zăpadă la venire.

— Nu, nu mă lăsa.

Tom n-a ridicat vocea. O rugăminte nu se strigă. Esteban îi aruncă o ultimă privire.

— Stai liniştit. O să mă ascund, dar rămân pe-aproape. E singura soluţie ca să te scot de-acolo. Când

cel care te-a închis o să se-ntoarcă, o să sar pe el! Nu-ţi face griji, sunt înarmat!

— Nu! îl imploră încă o dată Tom.

Lacrimile i se adună la colţul ochilor. Nu vrea ca Esteban să iasă din raza lui vizuală. Dacă dispare, ştie bine, în secunda următoare o să fie convins că băiatul n-a fost decât o halucinaţie.

— Esteban, uită-te la mine, jură-mi că nu eşti o fantomă! Băiatul ridică mâna, zâmbind, sigur pe el.

— îţi jur!

Tom trebuie să-l oprească cu orice preţ.

— Stai puţin, stai, în noaptea asta, înainte să dispari la podul Froidefond, adu-ţi aminte, mi-ai spus că adevăratul tău nume nu este Esteban.

Băiatul se uită neliniştit la intrarea în galerie şi la celelalte deschideri din faleză, din jurul lui.

— Nu e momentul, Tom.

Tom îşi striveşte faţa de grilajul de oţel. Lacrimile curg de-a lungul barelor.

— Ba da! E momentul! Dacă nu te mai întorci? Dacă trebuie să mor, dacă trebuie să fiu iar un bebeluş care a uitat totul? Te implor… N-o să-ţi ia decât o clipă. Cum te cheamă?

66

Locotenentul Lespinasse a întrerupt imediat conversaţia cu Salomon, şi-a băgat telefonul în buzunar şi m-a apucat de guler.

— Repede. Fiecare secundă contează, doamnă doctor Liberi. Unde e? Unde-i Gabriel?

Toţi ochii din cameră, în afară de-ai lui Amandine, care încă doarme, se întorc spre mine.

Savine pare perplexă, de parcă îi zdrobisem încrederea firavă pe care o avea în mine.

Aster a acceptat, împinsă de braţele răbdătoare, dar stăruitoare, ale lui Nectaire, să se îndepărteze de pat. SIG Pro-ul lui Jennifer Louchadiere nu mai e aţintit decât spre praful de pe parchet.

Lespinasse mă strânge prea tare. Nu mai e nici pe departe călugărul simpatic de la începutul anchetei. Răspund cu glas sugrumat.

— Nu... Nu ştiu exact unde e... dar... Dar pot să-l localizez.

— Cum?

Aproape că mă ridică de la podea, împiedicându-mă să respir. îmi dau seama că abia se abţine să mă pocnească. *Dă-mi voie să vorbesc, la dracu'! Ce-ţi închipui, Lespinasse? Mi-e la fel de groază de ce-ar putea să se întâmple ca şi ţie.* încerc să respir între două cuvinte horcăite.

— Un... spion... localizator... GPS... Cusut în... în jacheta lui. Locotenentul îmi dă drumul imediat.

— Aţi cusut un localizator GPS în căptuşeala jachetei lui Gabriel?

Trag îndelung aer în piept. Mă uit încă o dată la Aster, cu neîncredere. Ar trebui să vorbesc în faţa ei ? Telefonul mobil e pus la căldurică în buzunarul meu. De ce m-aş teme?

— Da, locotenente. Un spion. O chestie care se comandă din trei clicuri pe internet. Nu mai mare decât o cartelă SIM. Conectat în permanenţă la smartphone-ul meu. Se vând cu milioanele în fiecare an

pentru persoanele în vârstă care-şi pierd memoria, excursioniştii fără busolă sau chiar câinii fără zgardă.

Pentru prima oară după mult timp, Savine reacţionează.

— Maddi, Gabriel nu e o persoană în vârstă care suferă de Alzheimer. Şi cu atât mai puţin un câine.

Ce-şi închipuie, că o să mă simt vinovată cu morala lor idioată? încerc să mă justific.

— Eu... muncesc foarte mult. Toată ziua. Gabriel e aproape tot timpul singur. Am încredere în el, dar nu se ştie niciodată. Ar putea să-mi spună că a stat toată ziua la Moulin şi, de fapt, să se fi dus...

— Nu ne interesează, mă întrerupe Lespinasse. Arătaţi-mi telefonul ca să aflăm unde se ascunde!

67

— Te rog, repetă Tom. Spune-mi cum te cheamă!

Urmele gratiilor cuştii i s-au imprimat pe obraji. Plânge, bate din picioare, imploră, nu vrea ca fantoma lui să-l uite. Totul e alb ca moartea în jur. Esteban continuă să coboare cu atenţie spre galeria troglodită.

— Nu mă părăsi!

Esteban se opreşte o clipă, în echilibru pe scara instabilă săpată în peretele falezei. Bagă mâna sub hanorac şi scoate curajos un cuţit.

— Ţi-am promis, Tommy, rămân aici. Şi o să mă bat cât pentru doi.

Rugina se prelinge la marginea buzelor lui Tom, gratiile de fier îi apasă pieptul, lacătul de oţel îi intră în burtă, are impresia că ar putea deveni şi el o fantomă, că ar putea trece prin grilaj, dezintegrându-se şi reintegrându-se de partea cealaltă. însă asta nu se

întâmplă decât în filme, asta nu se poate decât imagina.

Tom trage de grilaj mai tare ca niciodată. Faţa îi trece aproape în întregime printre gratii, obrajii o să-i explodeze, urechile o să-i fie smulse, nu mai e decât un balon prea turtit care o să se spargă. Gura i se strâmbă. Tâmplele îi zvâcnesc. Metalul rece îl strânge de-o parte şi de alta, ca o menghină.

— Te rog, se milogeşte Tom. Vreau doar să-ţi ştiu numele adevărat.

Esteban coboară încă trei trepte. Practic a ajuns la intrarea în galerie. îi aruncă un zâmbet larg şi trei cuvinte, apoi se face nevăzut.

— Mă cheamă Gabriel.

XI

HOTĂRÂREA

KidControl

68

— Daţi-mi telefonul, repetă Lespinasse.

Nu stau la discuţii, nu şi de data asta, îi întind telefonul locotenentului.

— Totuşi, şopteşte Jennifer în spatele lui, să lipeşti un spion de ţoalele bărbatului.

Mă uit lung la ea, uimită de confuzia poliţistei. îmi dau seama că, spre deosebire de Savine, Nectaire sau Aster, ea nu l-a văzut niciodată pe Gabriel. Aproape că n-a ieşit din Moulin de Chaudefour de când ne-am mutat, doar a venit la cimitir şi-a asistat, de faţă cu tot satul, la înmormântarea lui Martin Sainfoin... şi s-a dus să înoate la piscina Les Hermines.

Clarific, pentru toţi cei care n-au înţeles.

— Gabriel nu e bărbatul meu. E fiul meu! N-are decât zece ani!

Toţi mă fixează compătimitor. Detest privirile lor acuzatoare. Mai ţin câteva clipe telefonul.

— Nu mă judecaţi greşit, locotenente. Nici tu, Savine. îl iubesc pe Gabriel. E sânge din sângele meu. Fără el m-aş fi ţicnit de mult. Dar nu ştiţi ce înseamnă să creşti singură

un copil de zece ani. Un copil ieşit din pântecul meu la nici patru luni după ce l-am pierdut pe primul. Un copil atât de diferit.

întorc capul ca să le evit privirile fixe. Mă uit la becul de pe tavan, la picturile scorojite de pe pereţi, la perdeaua de paie de la fereastră, după care fac ochii mari, uluită.

în spatele geamurilor, zăpada e albastră!

îmi încleştez degetele pe telefon. în camera lui Amandine, toţi s-au oprit să privească reflexiile azurii din curtea imaculată a fermei, de parcă s-ar fi scurs cerul.

Savine reacţionează prima.

— Salvarea. în sfârşit!

Are dreptate. Halourile albastre proiectate pe ecranul alb al zidurilor caselor din Froidefond se învârtejesc când mai întâi o ambulanţă şi apoi o maşină de pompieri se năpustesc în curtea de la Souille. Au venit în forţă! Au respectat regula de bază în caz de furtună, de traversare a junglei sau a deşertului: să nu porneşti niciodată singur la drum.

— Aşteptaţi-mă! ordonă Lespinasse.

Louchadiere îşi lipeşte nasul de fereastră. Savine apucă mâna moale a lui Amandine şi-i şopteşte cuvinte liniştitoare. *O să fie bine, o să fie bine.* Nectaire o supraveghează pe Aster.

Nimeni nu mai e atent la mine!

Cobor o clipă ochii spre telefon. Harta aplicaţiei Focalizator GPS KidControl se afişează dintr-un clic. Gabriel nu e decât un mic punct roşu pe ecran. Sunt atât de obişnuită să accesez aplicaţia, în pauzele mele scurte de la cabinetul medical, şi să nu văd niciodată mişcându-se bulina asta, ţintuită toată ziua pe Moulin

de Chaudefour, încât îmi ia o secundă s-o localizez.

Punctul roşu nu e departe. Clipeşte la trei kilometri de Moulin, după hartă. în direcţia unui sat vecin. *Saint-Pierre- Colamine.*

Ce naiba caută Gabriel acolo? îmi blestem imprudenţa. Azi-dimineaţă, când am plecat de la Moulin, i-am pregătit micul-dejun, am stors o portocală, am scos untul din frigider, am prăjit pâinea, i-am lăsat un bileţel pe masă, *O zi bună, neastâmpăratul meu,* fără să mai deschid uşa camerei lui ca să nu-l trezesc.

Dac-aşfi ştiut!

Apoi totul s-a precipitat, totul s-a întâmplat prea rapid.

îl aud pe Lespinasse, la baza scării, întâmpinându-i pe cei de la Urgenţe. O văd pe Louchadiere făcând semne cu braţele pe fereastră. *Aici, aici!*

Urmăresc încă punctul roşu. Fiul meu e acolo, la Saint-Pierre- Colamine, la mai puţin de trei kilometri de Froidefond. Apoi apreciez, pe uşa deschisă a camerei lui Amandine, lungimea culoarului de la etaj până la uşa, tot deschisă, a camerei lui Tom.

într-o fracţiune de secundă, decizia mea e luată.

Poliţiştii au fost preveniţi, n-au ştiut să-l protejeze pe Tom, cum n-au ştiut nici să-l găsească pe Esteban.

Trebuie să acţionez. Să acţionez singură, de data asta.

îmi pun telefonul în buzunar. Aştept ca Lespinasse să înceapă să urce scara cu cei de la ambulanţă.

Acum!

îmi umplu plămânii cu aer şi mă avânt într-un sprint lung pe culoarul strâmt al palierului. Ultima imagine pe

care o iau cu mine e a privirii dezamăgite a lui Savine când mă vede fugind.

Puţin îmi pasă, nu mă întorc!

Intru valvârtej în camera lui Tom. Lespinasse n-a ajuns încă la jumătatea scării. Nu mă pot abţine să nu arunc o privire spre macheta satului scufundat, de sub pat. Poliţiştii n-au atins nimic. E camera încremenită pe vecie a unui copil mort, care n-o să se mai întoarcă niciodată să se joace aici. Am petrecut atâtea zile şi nopţi plângând într-un mausoleu identic...

Nu şi de data asta, nu trebuie să întârzii, nu trebuie să mă gândesc decât la Gabriel.

Salteaua a rămas rezemată de perete. O poveste de adormit copiii, dacă ar avea unde, ar comenta ironic Nectaire. Cu o lovitură de umăr, deschid larg cele două obloane de lemn putred ale ferestrei. N-am timp să mă gândesc la durerea care-mi sfredeleşte omoplatul, iau salteaua în braţe, o pun în echilibru pe pervaz şi mă prăbuşesc odată cu ea...

Nu risc nimic!

Am încă o fracţiune de secundă ca să mă conving.

Şopronul nu e decât la câţiva metri sub fereastra lui Tom. Salteaua şi zăpada o să-mi amortizeze căderea pe acoperiş!

O fracţiune de secundă înainte ca salteaua să se izbească de şopron şi să ricoşeze, să mă arunce, să se agaţe şi să se sfâşie în două grinzi rupte, în vreme ce eu alunec. Mă răsucesc ca să aterizez într-un metru de zăpadă proaspătă, la baza fostului coteţ de păsări. Căderea mea n-a făcut niciun zgomot. O ploaie de fulgi scapă din salteaua ruptă şi se confundă cu aversa de fulgi de zăpadă. Nimeni nu m-a observat. Girofarul salvării proiectează asupra decorului polar reflexii

albastre fluorescente, aproape ireale, ca o auroră boreală artificială.

Repede! Mai mult înot decât mă târăsc din troianul de zăpadă şi mă ascund după unul dintre stâlpi. Mă opresc cât să verific că bandajul de pe cap nu mi s-a desfăcut şi mă furişez prin curtea pustie de la Souille, având grijă să nu fiu văzută.

Traversez şoseaua, cel puţin ceea ce bănuiesc că ar fi şoseaua. Am senzaţia că intru într-o crisalidă uriaşă, într-atât cerul se confundă cu solul pufos în care mi se afundă picioarele. Zăresc fântâna sufletelor, şi ea acoperită în întregime de fulgii de zăpadă. Numai apa roşie mai curge, săpând un puţ în zăpadă, care parc-ar coborî în inima pământului.

Aud strigăte în spate, dar n-am timp să ascult dacă sunt ale lui Louchadiere, Lespinasse sau Nectaire, să-mi imaginez că şi-ar putea îndrepta armele asupra mea, să mă întreb până unde-o să îndrăznească să se aventureze în urmărirea mea. Mă îndepărtez cu paşi grăbiţi pe uliţele din Froidefond. Observ, un pic mai retrasă, o marchiză în faţa uşii unei case ce pare părăsită. Mă refugiez acolo, să verific dacă sunt urmărită. Şi să-mi scot telefonul. Caut punctul roşu.

Gabriel.

Aplicaţia mă localizează aproape imediat, calculează traseul care mă desparte de băiatul meu: *2.800 de metri.*

Nici treizeci de minute de mers pe jos. Drept înainte!

Am pornit!

Mă cufund deja în zăpada câmpului care coboară în pantă lină, cu ochii lipiţi de busola 4G. Nimeni altcineva nu mai ştie unde-i Gabriel. Nimeni nu ştie

unde mă duc. Dar eu ştiu?

înaintez rapid. înţeleg de ce Aster a reuşit să ajungă pe jos la Souille sau de ce Salomon a reuşit să urce până la Moulin: drumurile sunt greu practicabile, dar zăpada e destul de moale ca să se taseze sub tălpi. Formează nişte trepte de scară magice, care se întăresc sub paşii mei.

2.100 de metri.

Deja am parcurs un sfert de drum. Rafalele de ninsoare au încetat aproape complet, numai fulgii rătăciţi mai zburătăcesc. Nu mi-e frig, chiar dacă n-am decât un pulover pe mine. Paltonul meu a rămas agăţat la intrare, în ferma Souille. Nu m-am gândit la asta înainte să sar pe fereastră.

Nu-i nimic... Bandajul de pe cap mă protejează destul de bine de ultimele răbufniri ale viscolului, chiar dacă Salomon l-a strâns cam tare. îmi simt sângele zvâcnind în tâmple, bandajul îmi presează creierul şi-mi provoacă ameţeli scurte, pe care nu le iau în seamă. Se risipesc imediat ce-mi întorc ochii de la ecran.

Trebuie să mă uit totuşi mereu la el, să urmez direcţia. *Saint-Pierre-Colamine.* îmi alung un regret la fel cum îndepărtez creanga îngheţată care-mi barează drumul, ar fi trebuit sa-i cumpăr un telefon mobil lui Gabriel, n-ar fi trebuit să aştept să împlinească unsprezece ani sau să intre la colegiu sau orice alt pretext. Ar fi trebuit să am încredere în copilul meu, să-i dau un telefon în loc să-i cos un spion în jachetă, aşa ar fi făcut o mamă normală!

îndepărtez altă creangă, panta e acum mai abruptă.

1.900 de metri, drept înainte.

Dar eu nu sunt o mamă normală! Fiul meu a fost răpit acum zece ani, nimeni nu m-a crezut niciodată,

însă eu am ştiut-o mereu. Un telefon mobil nu foloseşte la nimic împotriva unui răpitor, singura garanţie adevărată că găseşti un copil răpit e un dispozitiv de urmărire.

1.800 de metri.

Zăpada mi se pare dintr-odată mai compactă. înaintez cu grijă, când punctul roşu de pe ecran dispare subit, înlocuit de un dreptunghi albastru.

Un mesaj!

Evident, Lespinasse, Nectaire şi ceilalţi mă caută. Mi-am complicat situaţia fugind. Citesc în timp ce merg, cu atenţie sporită, fiindcă terenul coboară şi mai abrupt, iar câteva stânci ascuţite străpung zăpada.

îmi pare rău, Maddi. Chiar am vrut să ajung la timp. Dar toate drumurile sunt întrerupte la sud de Clermont. Vezi, n-am toate calităţile. Voiam atât de mult să-ţi dovedesc că sunt genul de bărbat care poate lăsa totul ca s-o urmeze pe femeia pe care o iubeşte. Nu mi-au lipsit decât cincizeci de kilometri.

în ciuda voinţei mele, în ciuda frigului, în ciuda tuturor lucrurilor, zâmbesc. E atât de drăguţ, Wayan, dar nu-i momentul. închid o cutiuţă din capul meu: cel puţin misterul *France Bleu Pays d'Auvergne* s-a lămurit. Wayan a vrut pur şi simplu să-mi facă o vizită, fără să anticipeze intemperiile. A traversat Franţa degeaba, ce ironie.

Privesc cum mesajul lui dispare pentru a fi înlocuit de harta cu punctul roşu. Păcat. Wayan este una dintre puţinele persoane în care aş fi putut avea încredere. Şi Gabriel ar fi putut avea nevoie de ei, chiar dacă nu s-au întâlnit niciodată. Mă concentrez câteva clipe la aplicaţia Focalizator GPS KidControl, caut meniul, uitând puţin de panta câmpului, de zăpadă, de pietrele

nevăzute...

Piciorul îmi alunecă şi cad, mă rostogolesc mai mulţi metri. Din reflex, dau drumul telefonului din mână şi-mi protejez capul cu braţele, cu o clipă înainte să mă izbesc în plin de-o stâncă. Vânt din faţă. Zăpadă viscolită. Piatră goală.

Din fericire, troienele mi-au frânat căderea, mă aleg doar cu câteva hematoame la încheieturi, nimic grav, trebuie să continui! Să-mi găsesc mai întâi telefonul... Să mă ridic. Mi-au rămas mai puţin de doi kilometri.

Cad din nou în fund, cu toată greutatea, ca fulgerată.

Ce idioată!

Drumul din faţa mea e blocat. Câmpul duce la o râpă, o pantă de vreo treizeci de metri, abruptă, imposibil de străbătut, cu atât mai puţin pe vremea asta şi atât de prost echipată. Mă mai uit o dată, nevenindu-mi să cred, la vidul înţesat cu stânci ascuţite, la cei câţiva arbuşti agăţaţi de pereţi, la torentul subteran îndepărtat, ascuns sub zăpadă, care se aude curgând în cascadă.

Ce idioată!

Am măsurat distanţa în linie dreaptă pe GPS-ul meu, 2.800 de metri, fără să activez căutarea unui itinerar, fără să mă gândesc că locuiesc la munte, că între punctul albastru, adică locul unde mă aflu, şi cel roşu, unde e Gabriel, pot exista munţi, râuri, canioane, cratere... N-are sens să sper că mai pot înainta, trebuie să fac cale-ntoarsă, să urc până la Froidefond, până la şosea, unde o să mă prindă poliţiştii.

Pe de altă parte, nu-i asta cea mai bună soluţie? Să am încredere în poliţişti, de data asta. Puloverul meu e

ud, la fel şi tricoul şi lenjeria de corp. O să fiu îngheţată în mai puţin de-un sfert de oră. Sunt pe cale să pierd timp preţios. Sunt pe cale şi să stric totul. Dacă i-aş fi dat telefonul locotenentului Lespinasse la Souille, Gabriel poate c-ar fi deja în siguranţă. Trebuie să-i sun imediat. Trebuie...

Mă apuc să scotocesc frenetic prin zăpadă, în patru labe, nu mai sunt altceva decât o creatură ieşită din minţi care-şi sapă propria groapă, care se îndârjeşte, care zgârie şi scurmă, cu degete îngheţate, cu lâna acoperită de chiciură, cu faţa crăpată de frig şi cu lacrimi de gheaţă.

Am dat la o parte aproape toată zăpada din jurul picioarelor, fără sa găsesc nimic. Disperată, în pragul unei crize de nervi. îmi dau seama că fiecare pumn de zăpadă îndepărtat poate să-mi acopere şi mai mult telefonul, la fel de bine cum poate şi să-l descopere.

Nu mai sunt decât un animal scormonitor care plânge, care se blestemă, care se roagă.

în genunchi.

Oare m-a auzit vreun zeu, undeva?

Plec privirile. Sub zăpadă, mi se pare că zăresc o formă întunecată, geometrică.

Dau la o parte restul de zăpadă, euforică.

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Ca o inimă bătând sub gheaţă, un punct mic şi roşu clipeşte în faţa mea.

69

Mi-a luat mai puţin de cinci minute să urc înapoi la Froidefond. Am mers pe propriile urme, sigură că n-o să mă mai rătăcesc de data asta, sigură că n-o să

alunec, impulsionată de frigul care muşcă din hainele mele ude şi de certitudinea c-o să mă prefac într-o statuie de gheaţă dacă merg mai încet.

Mi-am promis să-i sun pe poliţişti de îndată ce ajung la cătun. Să mă duc la Souille. Să mă predau pe loc...

2.800 de metri.

Punctul roşu nu s-a mişcat! Dispozitivul de urmărire e cusut în căptuşeala jachetei lui Gabriel şi, pe vremea asta, cu siguranţă o poartă. Numai mama lui e atât de inconştientă, încât să iasă în pulover, iară să-şi ia ceva pe deasupra.

Mă apropii de primele case din Froidefond când, în faţa mea, fântâna sufletelor se luminează. De parcă m-ar fi identificat un senzor de mişcare!

Nu înţeleg, ridic ochii. Pietrele fântânii se luminează şi se sting de mai multe ori, ca un miracol insistent. înaintez alţi câţiva metri, în câmp deschis, apoi zăresc un 4 x 4 oprit chiar în dreptul meu.

Koleosul lui Savine!

Deschide portiera cum ajung lângă ea.

— Urcă!

Ezit. Mă uit prin maşină. Intuiesc căldura, confortul dinăuntru.

— Urcă, insistă Savine. înţeleg că n-ai încredere în poliţişti. Dar, oriunde-ar fi Gabriel, n-o să ajungi acolo de una singură. Nu pe jos. Nu în starea asta.

Privirea ei mă măsoară din cap până-n picioare. Cu bandajul însângerat pe cap, cu puloverul ţeapăn de chiciură, cu blugii uzi, probabil semăn cu un zombi îngropat sub banchiză şi dezgheţat recent. Haloul farurilor luminează faţadele albe şi negre şi captează

ultimii fulgi răzleţi. Mă uit la Savine.

— Şi tu? De ce ai încredere în mine?

Asistenta socială răspunde spontan.

— Instinctul, cum ar zice Bocolon. Toată lumea are dreptul la o a doua şansă, nu? Şi chiar la a treia. Haide, urcă, o să-l găsim pe Gabriel al tău.

De data asta îi dau ascultare. Imediat ce mă aşez, imediat ce Koleosul demarează, ezitările mele se risipesc. Căldura mă învăluie şi mă amorţeşte. Cât aş mai fi rezistat afară, până să mă prăbuşesc, la capătul puterilor? Mizeria din maşină îmi învinge ultimele scrupule. Probabil că lui Savine nu-i pasă că m-am urcat atât de udă în vechea ei maşină de teren, având în vedere chiştoacele, resturile de sendvişuri, pungile de chipsuri desfăcute şi ghemotoacele de hârtie unsuroasă care dau pe dinafară din buzunarele portierelor.

— Unde mergem? mă întreabă ea, fără să-şi ia ochii de la drum.

— După KidControl, Gabriel e undeva pe la Saint-Pierre- Colamine.

Hainele mele inundă stratul de praf şi firimituri de pe covoraşul de la picioare. Savine stă o secundă să se gândească.

— Saint-Pierre-Colamine. Eşti sigură? Nu există nimic acolo!

— Există Gabriel... E mare Colamine?

Savine face o întoarcere energică. Brăduţul portocaliu agăţat de oglinda retrovizoare se învârte ca un titirez. Roţile Koleosului au aderenţă pe zăpada tasată. Conduce cu hotărâre, concentrată atât la drumul din faţa ei, cât şi la destinaţia noastră finală.

— E o văgăună! Pe lângă el, Murol e municipiu. Nu

există niciun magazin, niciun bar. La drept vorbind, la Saint-Pierre- Colamine, în afară de...

Mâinile lui Savine s-au încleştat pe volan. Nu-şi poate reţine o grimasă de uluire.

— în afară de ce?

— în afară de... grotele lui Jonas.

Grotele lui... Jonas?

Nu se poate ca numele ăsta să fie o nouă coincidenţă! Scrutez drumul alb din faţa noastră. Nicio urmă nu l-a brăzdat încă. Nicio altă maşină, de mai multe minute, n-a trecut pe-aici. Nu mă pot abţine să strig.

— E acolo, Savine. Cu siguranţă. Du-mă cât mai repede!

Roţile maşinii 4x4 împroaşcă zăpada de o parte şi de alta a caroseriei. Ţin telefonul în echilibru pe genunchi. Punctu- leţul roşu clipeşte aproape vesel.

2.700 de metri.

— Ajungem! se străduieşte să mă încurajeze Savine. O să te cred în continuare. Dar am nevoie să-mi explici...

— Ce să-ţi explic?

— De ce eşti atât de crudă cu Gabriel!

Savine conduce bine, e obişnuită cu drumurile înzăpezite, iar maşina ei de teren veche pare mai experimentată pe genul ăsta de patinoar decât opt câini de sanie laolaltă. însă chiar şi cu cea mai mare dexteritate din lume, vitezometrul nu depăşeşte cincisprezece kilometri pe oră. Calculez în minte că o să ne ia cincisprezece minute să ajungem la grote. Poate mai puţin. Ridic ochii şi observ cu speranţă că norii se destramă pe cer şi se deschid în nesperate

nuanţe pastel. Fac orice pentru a-mi alunga acest ultim cuvânt din minte... *Crudă?*

— O să fiu sinceră, continuă Savine, luând cu hotărâre un viraj strâns. Ai facut-o pe mama rezonabilă, ai acuzat-o pe Amandine că e o mamă iresponsabilă, te-ai chinuit o grămadă să... să-l protejezi pe Tom. Şi, cu toate astea, eşti la fel de permisivă şi de absentă ca ea cu privire la fiul tău, Gabriel. Nu înţeleg!

Tom... Esteban... Gabriel...

îmi curg lacrimi. Punctul roşu de pe genunchii mei nu mai e decât o picătură tulbure.

— Ba da, Savine, sigur că înţelegi. Ştii începutul poveştii... aveam treizeci de ani, îmi doream un copil, singură, eram o femeie liberă, l-am adoptat pe Esteban şi, timp de şase ani, el a fost singurul bărbat din viaţa mea. Singurul bărbat din viaţa mea, însă nu singurul bărbat din nopţile mele. Corpul cere îngrijiri de care mintea n-are nevoie. înţelegi şi asta, Savine, sunt convinsă. Am primit, rar, foarte rar, vizitatori nocturni care plecau înainte ca Esteban să se trezească... la fel ca orice altă mamă celibatară.

Un nou viraj, derapaj controlat, am senzaţia că sunt un copilot de raliu depăşit.

— Şi ai rămas însărcinată? ghiceşte Savine.

— Exact. Şi doar eu puteam să decid. Dacă să păstrez sau nu copilul. Esteban avea nouă ani. începea să-şi pună întrebări, aflase că era adoptat, nu ştiu cum, nu prevăzusem să-i vorbesc despre asta până nu împlinea zece ani. începea şi să spună lucruri ciudate. Asta a fost perioada în care a schimbat psihiatrul... în care doctorul Kuning a intrat în viaţa lui.

Savine profită de o porţiune lungă de drum drept ca să bage într-a treia. Maşina atinge aproape treizeci de kilometri pe oră.

— Şi ai hotărât să păstrezi copilul? Pentru că ai început să simţi că Esteban avea din ce în ce mai puţină nevoie de tine, creştea, devenea independent. Aveai nevoie de bebeluşul ăla ca să te simţi din nou... mamă.

întorc spre Savine o privire admirativă. E la fel de expertă în psihologie pe cât e în condus într-un raliu.

— Se poate rezuma şi aşa, da...

— Nimic mai clasic, Maddi! Stai liniştită.

Mă uit fix la picătura de sânge de pe genunchii mei.

— Cum a aflat de copil, lui Esteban i-a intrat în cap că o să-l iubesc mai mult decât pe el. Pentru că era copilul meu adevărat, pe când el nu.

— Din nou, stai liniştită, Maddi, şi asta e o reacţie clasică la un copil adoptat.

Bunul-simţ al lui Savine mă enervează până la urmă. Vorbeşte ca din manualele cu idei de-a gata pentru femei.

— Mai puţin clasică, Savine, e dorinţa copilului adoptat de a-şi schimba corpul ca să fie mai iubit! De a muri ca să se reîncarneze. Ştii ce-a urmat, dispariţia, înecul, un corp neînsufleţit pe care mi l-au prezentat la morgă şi pe care am refuzat să-l recunosc ca fiind al copilului meu. L-am născut pe Gabriel patru luni mai târziu, în Normandia. L-am... l-am tratat cât de bine am putut. Ţi-o jur. Cât de bine puteam să-l iubesc.

1.600 de metri, indică ecranul meu. Stratul de zăpadă de pe drum mi se pare acum mai puţin gros, dar cu siguranţă e mai înşelător.

— Bineînţeles că-l iubeşti, răspunde Savine, concentrată. Ce mamă nu şi-ar iubi copilul? Dar nu poţi să nu te gândeşti că, dacă nu era Gabriel, Esteban poate ar mai fi în viaţă. Şi presupun că n-ai putut să nu faci comparaţie între cei doi băieţi.

încă o dată, mă uit atentă la Savine. Totul e atât de logic în ceea ce spune. Totul e atât de logic în ceea ce am trăit. Da, bineînţeles, în mintea mea, pe măsură ce Gabriel creştea, o voce îmi şoptea fără încetare: la vârsta lui, Esteban ştia deja să meargă, purta deja conversaţii, mergea pe bicicletă fără roţi ajutătoare, înota, era interesat de muzică, nu stătea cu orele pe canapea.

Cu toate astea, spun, ridicând vocea:

— Ascultă-mă bine, Savine, niciodată nu i-am reproşat ceva lui Gabriel! Niciodată nu l-am subestimat, ba din contra. Niciodată n-am fost crudă cu el. Dacă ai şti toate eforturile pe care...

Nu reuşesc să continui, epuizată, înlăcrimată.

1.100 de metri.

Savine zâmbeşte, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Maddi, un copil simte cu siguranţă lucrurile astea. Prezenţa altui copil care a băut din aceleaşi pahare ca el, a dormit în aceleaşi cearşafuri, a fost strâns în aceleaşi braţe... Prezenţa unui copil dispărut care făcea totul mai bine decât el.

900 de metri.

Gabriel continuă să fie doar un punct roşu imobil.

— Ştiu toate astea... Am încercat, îţi jur. Am încercat să nu-i impun lui Gabriel muzica şi înotul. Chiar am încercat să mă concentrez pe gusturile lui. Pe personalitatea lui. Poate chiar prea mult, de fapt. Gabriel are un caracter atât de diferit. Esteban era

hipersensibil, inteligent, afectuos... Gabriel e complet opus, indolent, indiferent, lipsit de pasiune.

— Aşa şi? replică Savine ridicând tonul, la rândul ei. Asta se întâmplă în fiecare familie. Fraţii nu sunt la fel de frumoşi, la fel de talentaţi, şi părinţii îi iubesc pe toţi la fel, nu?

Evident! Ce-şi închipuie?

Savine virează brusc. Agăţat de oglinda retrovizoare, copacul magic portocaliu se zbate să iasă din rădăcini. Probabil a răspândit un miros de piersici acum o veşnicie. Koleosul iese de pe drumul principal şi o ia pe unul îngust. Imposibil să încapă două maşini una pe lângă alta pe-acolo. Imposibil să-ţi dai seama dacă, de obicei, drumul e mai lat şi asfaltat. Roţile urcă panta aparent fără efort. După un prim viraj, zăresc deodată un monument ciudat, înalt de vreo sută de metri şi lung de jumătate de kilometru, care închide orizontul. Un castel, asta-i prima impresie, un castel ros de timp, înainte să-mi dau seama că, dimpotrivă, e vorba de o faleză naturală şi că oamenii au săpat în roca vulcanică zeci de grote.

Grotele lui Jonas? Cele unde se ascunde Gabriel?

Mă întorc spre Savine, care a accelerat mai mult.

— I-am dăruit lui Gabriel la fel de mult cât lui Esteban, pot să te-asigur. N-a fost niciodată o problemă de favoritism! Dar, cum să spun, Gabriel avea mai puţină nevoie de mine. E un băiat retras. Poate să rămână singur cu orele acasă, să se joace jocuri video şi să ronţăie din frigider primul lucru care-i cade în mână.

— E doar un băiat al timpurilor lui...

Madam Eu-conduc-beton-şi-am-răspuns-la-toate începe să mă enerveze. Şi Tom era un băiat al

timpurilor lui, îmi vine să strig, şi nu stătea închis în casă.

700 de metri.

Faleza roşie apare şi dispare la fiecare serpentină. Şoferiţa mea reuşeşte în ultimul moment să ia un viraj mai strâns. Koleosul protestează. Şi eu la fel!

— Mă întorc acasă la ora nouă seara! E prima oară când ies, de trei ani. Fac ce pot, Savine! Muncesc ca nebuna, ştii ce înseamnă viaţa unui doctor? îl cresc singură pe Gabriel! L-am înscris la şcoala privată cea mai apropiată, la Saint-Saturnin, ca să poată rămâne acolo înainte şi după ore. A fost bolnav. N-are încă niciun prieten la Murol. Chiar şi în vacanţă trebuie să recapituleze rahaturile alea de resurse pedagogice online furnizate de ministerul Educaţiei. îl sun de mai multe ori pe zi, când nu e la ore. îi las mesaje, verific dispozitivul de urmărire ca să aflu dacă e într-adevăr acasă.

Tremur de furie. Nu sunt o mamă rea! Să-şi bage morala undeva şi să-şi vadă de condus.

— Vreau să-ţi mai spun un lucru, Savine, fiindcă ai pus degetul pe o rană deschisă. Totul mergea bine între Gabriel şi mine până acum opt luni, până când m-am întors cu el la Saint-Jean-de-Luz, până când m-am mutat la Murol, până când...

Furia îmi opreşte cuvintele în gât.

500 de metri.

Savine profită ca să-mi bage pe gât morala ei.

— Până când nu te-ai mai gândit decât la fantoma aia? La acei frate mai mare, mort înainte să se nască Gabriel, care se întorcea din infern ca să-i fure locul! Până într-acolo încât i-ai cerut să lase totul şi să vină cu tine aici. îţi dai seama prin ce l-ai făcut să treacă pe

băiatul tău?

Să tacă odată! Nu mai vreau s-o las să-mi azvârle în faţă toate adevărurile astea! Nu vreau să discut despre asta decât cu Wayan, măcar el nu mă contrazice. Mă apăr, totuşi, incapabilă să mă abţin.

— Ce vrei, Savine? Nici eu n-am avut de ales! Toate coincidenţele astea au venit peste mine, nu le-am inventat eu. Asemănarea uluitoare, semnul din naştere, ADN-ul ăsta identic. Ai citit şi tu rezultatele! Am fost atrasă în nebunia asta fără voia mea! Şi Gabriel odată cu mine!

Savine o lasă mai moale. Cu viteza, încetinind ca să străbată un cătun de trei case îngropate în nămeţi, şi cu tonul, ca să calmeze situaţia. Şi-a făcut treaba de asistentă socială, mi-a aruncat în faţă ce avea de aruncat, a spart buba. Acum trece la îngrijirea rănii.

— De când aţi venit în Murol, Gabriel cum a reacţionat? *Mersi, Savine.*

— Am... am încercat să stau de vorbă cu el, la început. Să fiu cât se poate de sinceră. A fost... dificil. Nu ştiu dacă m-a ascultat. S-a închis rapid în tăcere, în jocurile video, într-un fel de indiferenţă.

300 de metri.

Savine zâmbeşte iar. Fără cinism de data asta. Nu e decât empatie pentru Gabriel în vocea ei.

— Indiferenţă? Era doar o armură pe care o îmbrăca în faţa ta. Bineînţeles că asculta totul. îţi închipui toate întrebările pe care şi le punea? Un frate mai mare, cu zece ani în urmă, dispărut... reapărut. Mama lui care nu se mai uită la el.

Buba supurează. Faţa mea e brăzdată de lacrimi. Savine are dreptate, întru totul. Din fericire, picătura roşie e aici, foarte aproape, punctul meu albastru

aproape c-o îmbrăţişează pe ecran.

— Am... am fost atât de josnică... rea... Probabil... că mă urăşte!

100 de metri.

Punctul roşu şi cel albastru aproape că se contopesc. Gabriel e aici, foarte aproape, într-una dintre cavernele falezei găurite, drept în faţa noastră.

Savine dă înapoi, pe urmă, ridică o mână de pe volan ca s-o ia pe a mea.

— Nu fi caraghioasă, Maddi! E exact pe dos! Un copil de zece ani nu-i poate purta pică mamei lui. Nu poate decât s-o iubească! Şi cu cât mai puţin îi dai tu dovezi de dragoste, cu atât mai mult le va căuta el. Gabriel a vrut cu siguranţă să te ajute. Cu siguranţă a vrut să-nţeleagă ce se-ntâmplă. Pentru că tu îl iubeai... la fel ca pe Esteban!

— Spune-mi, Maddi, nu-l iubeşti Ia fel de mult ca pe Esteban?

Koleosul e gata să se oprească. Savine caută un loc în care să parcheze între troienele de la marginea drumului şi faleza de tuf înălţată deasupra noastră, sângerie, ciopârţită, plină de guri căscate gata să înghită turiştii rătăciţi.

îmi şterg lacrimile cu mâneca. Puloverul meu abia a avut timp să se usuce. Lâna aspră îmi înţeapă ochii. Stau şi o privesc intens pe Savine, înainte să oprească maşina, înainte să ieşim, înainte să o luăm la fugă ca să-l găsim pe Gabriel. Ca să ştie că, de data asta, spun adevărul şi numai adevărul.

— Acum trei zile, ba chiar şi acum trei ore, ţi-aş fi spus că nu. Dacă un diavol mi-ar fi propus-o, fără nicio ezitare l-aş fi dat pe Gabriel pentru Esteban sau pentru

Tom. Mi-aş fi sacrificat propriul copil ca acela care mi-a fost furat să-mi fie dat înapoi. N-o să te mint, nu vedeam în Gabriel decât un preadolescent enervant, un parazit, o greşeală. Da, asta gândeam, o greşeală. Dar... Dar, dă-mi mâna, Savine.

O apuc de încheietură şi îi aşez palma pe pieptul meu.

— Simţi cum îmi bate inima? La fel de repede ca acum zece ani. La fel de repede ca la lacul Pavin, mai devreme. Şi de data asta nu bate pentru o fantomă, bate pentru copilul meu în viaţă.

Savine, cu singurele ei cinci degete libere, opreşte cu o smucitură de volan. Deschid imediat portiera, dar înainte să cobor mai adaug:

— Aşadar, da, Savine. Acum sunt sigură. îl iubesc la fel de mult!

înainte s-o iau la fugă spre intrarea în grote, câteva trepte tăiate în piatră, mărginite de o palisadă acoperită de zăpadă, mă mai uit o dată la aplicaţia KidControl. Cele două puncte ale noastre, roşu şi albastru, sunt în sfârşit perfect suprapuse. Nu observ că, departe, foarte departe, la marginea hărţii care ocupă tot ecranul, a apărut un al treilea punct, verde, ca şi cum ar fi ieşit din pământ.

70

încercăm să ne orientăm prin galeriile strâmte şi boltite. Prea grăbite, nu ne-am gândit să consultăm panourile de informare acoperite de zăpadă, ci ne-am repezit direct spre intrarea în grotele lui Jonas, escaladând primele scări, în timp ce strigătele mele urcau treptele mai repede decât noi.

— Gabrieeel!

Cele mai multe dintre tunelurile care unesc două săli nu sunt mai înalte de un metru patruzeci, aşa că mergem aplecate, aproape orbeşte, până ieşim la lumina unei noi încăperi, cel mai adesea înaltă şi spaţioasă. Savine m-a pus la curent pe scurt în privinţa grotelor despre care n-auzisem vorbindu-se decât vag: şaptezeci de camere, cinci etaje, un adevărat şvaiţer în faleza de tuf care, vreme de mai multe milenii, a servit fie drept refugiu, fie drept închisoare.

— Gabrieeel!

Intrăm în capelă fără să aruncăm nicio privire la picturile murale, traversăm locuinţa stăpânului fără să întârziem în cea mai înaltă sală boltită, explorăm cuptorul, hambarul, porumbarul, fără să descoperim nici urmă de viaţă. Gabriel este totuşi aici, pe undeva, însă identificarea focalizatorului KidControl nu e destul de precisă ca să indice etajul, numele încăperii şi traseul pentru a ajunge la ea fără să ne pierdem în labirint.

— Gabrieeel? Gabrieeel?

Ce-o fi făcând oare în labirintul ăsta? De ce, cum a venit aici? A fugit de-acasă? De ce nu, la urma urmei... După tot ce m-a făcut Savine să-mi dau seama.

Trebuie să-mi alung din minte imaginea lui Esteban sau a lui Tom, înecat în Pavin, trebuie să resping poveştile astea cu reîncarnarea, trebuie să mă îndepărtez de lacul ăsta negru care-mi înghite amintirile, trebuie să înaintez concentrată şi să nu mă gândesc decât la băiatul meu.

Altă încăpere. Simt o căldură ciudată. Savine se apropie grăbită şi descoperă, în vatra spaţioasă,

cenuşă caldă. Cineva a ars nişte vreascuri în urmă cu mai puţin de-o oră! Aruncăm o privire de jur împrejur, la pereţii trandafirii ciopliţi în lavă, la pietrele de deasupra vetrei, înnegrite de funingine.

— Suntem cu siguranţă în cuptor, spune Savine. Cineva a stat ascuns aici.

încăperea e luminată de o lucarnă minusculă. Mă duc până acolo şi mă ridic pe vârfuri.

— Gabrieeel!

Strigătul meu se pierde în decorul glaciar din care nu zăresc decât cerul şi linia de creastă. Mă pregătesc să caut un post de observaţie mai bun, să mă las pe călcâie, să merg de-a-ndăratelea, când aud o voce!

O voce îndepărtată, plăpândă, ca o şuviţă de apă, dar a avut timp să-mi picure-n urechi şi memoria mea auditivă a înregistrat-o.

Nu se poate să se înşele! Oare mă prăbuşesc din nou în nebunie?

Nu e vocea lui Gabriel, ci a lui Tom!

Nu! Tom e mort! Esteban e mort! Nu trebuie să mă mai gândesc la ei, trebuie să alung fantomele, nu trebuie să mă mai gândesc decât Ia Gabriel!

Gabriel, care e în viaţă!

Savine s-a apropiat şi ea de lucarnă. A auzit?

Mă prind cu mâinile de marginea lucarnei, mă ridic cât pot şi strig să-mi sparg plămânii.

— Gabrieeel!

Am impresia că vocea mea se agaţă de fiecare fisura a falezei, înainte sa abandoneze lupta şi să se prăbuşească.

— Aici.

Marginile ascuţite ale lucarnei îmi taie degetele, dar nu simt durerea. Inima-mi tresaltă, faţa mi se

luminează, de data asta nu mai am nicio îndoială, e vocea lui Tom!

în viaţă!

Aşadar, Lespinasse, Nectaire, Louchadiere şi toţi ceilalţi poliţişti m-au minţit! De ce? Ce joc cumplit fac? în ce complot monstruos sunt băgaţi?

Savine stă în spatele meu. A auzit şi ea vocea, e la fel de uimită ca mine.

Strig din nou, fără să mă gândesc de data asta.

— Estebaaan!

Savine mă săgetează cu privirea. *Esteban?* Chiar n-am reţinut nimic din ce-a încercat să mă facă să-nţeleg? Trebuie să uit fantoma asta! Să mă gândesc la Gabriel. La Tom, cel mult...

întorc privirea. Regret, Savine, dar tu eşti cea care n-a înţeles nimic. Dacă Tom e viu, şi Esteban este viu!

— Estebaaan?

Niciun răspuns. Evident, sunt idioată! Tom nu ştie nimic despre identitatea lui dinainte, despre numele lui anterior.

— Tooom?

îmi răspunde imediat de data asta.

— Aici... sunt aici.

Deznădejdea totală din vocea lui mă tulbură. Niciodată n-am mai auzit un strigăt după ajutor atât de sfâşietor. *Nicio grijă, Esteban, de data asta am sosit la timp.*

Strigătul a venit din dreapta, sunt sigură. E probabil blocat într-una dintre încăperi, ceva mai departe. Fără să mai stau pe gânduri, de parcă Savine n-ar exista, mă afund în primul tunel din faţa mea. E şi mai scund decât cele dinainte, bandajul meu se freacă de pereţi, sunt cât pe-aci să-mi sparg capul la fiecare metru.

Puloverul mi se agaţă de pereţii de granit, las smocuri de lână în urma mea.

— Ţine-te bine, sosesc...

Fundătură!

îmi blestem ghinionul. Am ales galeria greşită! Care dă spre o deschizătură din peretele falezei, chiar deasupra golului. Asta e, nu pot decât să mă întorc pe unde-am venit şi să o iau pe alt culoar, o să strig ca să mă orientez, o să ascult, o să-l găsesc sigur. Stau doar o secundă înainte să mă afund din nou în tunel ca să încerc să-mi dau seama unde sunt după găurile care străpung faleza. Desluşesc vreo treizeci, unele la mai mult de zece metri deasupra mea, altele mai jos, aproape îngropate sub zăpadă, în apropiere de parcarea pustie unde se află Koleosul. E singurul semn de viaţă în acest peisaj deşertic, în afară de urmele de roţi care se întind în spatele maşinii de teren, ca două şine lungi ale unui tren fantomă.

Le urmăresc o clipă din ochi, neatentă, apoi le pierd, apoi le găsesc din nou, de parcă...

De parcă m-aş fi orientat greşit!

E imposibil, ştiu, nu se poate să fie decât două şine. Mă concentrez, mă uit cu atenţie la uriaşa parcare imaculată şi văd desluşit ceea ce, în primă instanţă, nu remarcasem: urmele de cauciucuri ale Koleosului lui Savine se încrucişează cu altele.

Evidenţa îmi taie răsuflarea.

O maşină a venit aici, în urmă cu câteva ore, de vreme ce urmele ei nu s-au şters complet. O *maşină ale cărei urme de roţi sunt atât de uşor de identificat.*

Totul se răstoarnă în capul meu. Ştiu acum cine este

monstrul. Cine l-a răpit pe Esteban, cine l-a răpit pe Tom, cine a hotărât să mă înnebunească în toţi aceşti ani. Trebuie să fug. Trebuie să alerg. Trebuie să strig înainte, trebuie să-l previn, trebuie să-i previn, nu mai ştiu pe cine să strig, ce să strig, care nume, Tom? Esteban? Gabriel? Trebuie să aleg, repede, să decid cine, în primul rând, înainte ca...

îl aud! Vocea se pierde pe culoar, o dâră de praf de puşcă, un foc arzător, un singur cuvânt, dar atât de fierbinte.

— Mamă!

Mă întorc să-i întind braţele.

Piatra, izbind cu o furie ucigătoare, îmi striveşte tâmpla şi jumătate din ochiul drept.

71

Souille s-a transformat într-un stup. Patru oameni de la ambulanţă, cinci pompieri, trei poliţişti, toţi intră şi ies, urcă şi coboară scara, cară zăpadă şi noroi, trântesc uşi şi bocanci, iscând şi mai multă dezordine, şi mai mult zgomot, şi mai multe strigăte.

— Unde i prietena ta? izbucneşte nervos locotenentul Lespinasse, bătând din picior dinaintea şemineului.

Nectaire stă nemişcat în faţa poemului prins în piuneze, *Txoria txori,* de parcă ar fi în stare să descifreze cele câteva cuvinte basce, *Dacă i-aş fi tăiat aripile. N-ar mai fi plecat.*

— Am nevoie de un răspuns, Paturin, se enervează

Lespinasse, unde s-a dus Savine?

Secretarul primăriei se întoarce, în sfârşit, la fel de descumpănit ca jandarmul.

— Nu ştiu nimic!

Locotenentul izbeşte deodată cu toată forţa pumnului său în lintoul şemineului. O ploaie de zăpadă şi funingine se abate peste cărţile şi revistele îngrămădite în vatră.

— La dracu! Am două femei şi un copil dispăruţi în neant. Şi nici cea mai vagă idee unde s-au putut duce. Nu ştiu nici măcar dacă sunt împreună.

— Locotenente?

Cei patru oameni de la ambulanţă stau în faţa lui. Trei bărbaţi şi o femeie, iar femeia e cea care vorbeşte.

— Amandine Fontaine s-a trezit. I-am administrat a doua injecţie cu Naloxone. Criza a trecut, e bine.

Stau aliniaţi toţi patru, ca nişte supereroi pozând pentru un afiş la metrou. Echipament de profesionişti, uniforme de comando, centuri, gulere şi manşete fluorescente.

— Pot s-o interoghez? întreabă Lespinasse.

— Dacă e neapărat necesar şi nu durează prea mult, da, răspunde şefa comandoului.

Ca pentru a câştiga timp, locotenentul se îndreaptă deja spre scară.

*

— Locotenente, mi-ar plăcea să particip şi eu la interogatoriul lui Amandine.

Şi Nectaire a fost uluitor de rapid în reacţie. S-a

postat în faţa primelor trepte, blocând accesul spre etaj.

— Vă rog, insistă secretarul primăriei. Cunosc meseria, procedurile, anchetez de-o săptămână cazul ăsta, ştiu mai multe decât dumneavoastră despre povestea asta incredibilă.

Lespinasse n-are timp să tergiverseze.

— Bine, de acord, o să facem interogatoriul împreună.

Urcă o treaptă şi, de data asta, Aster e cea care-l opreşte.

— Locotenente?

Lespinasse se burzuluieşte.

— Gata, îmi pare rău, nu mai sunt locuri!

Ridică ochii spre brigadiera Louchadiere, care ia poziţie de drepţi în capul scării.

— Jennifer, supravegheaz-o pe vrăjitoare, să nu ne trezim şi cu o a treia fugară dispărută-n neant.

Sora lui Nectaire îşi pune mâna zornăind de brăţări pe încheietura jandarmului.

— Nu vă faceţi griji, locotenente, n-o să încerc nimic. O să vă fac doar o recomandare. Vă rog să nu-i spuneţi lui Amandine că Tom a murit.

Lespinasse nu se aştepta la o asemenea cerere.

— De ce?

— Lăsaţi-o puţin să-şi tragă sufletul. Doar câteva ore. O pauză între două şocuri... Şi aveţi încredere în intuiţia mea.

Sprâncenele stufoase ale poliţistului se încruntă, fără să poată scăpa mişcării hipnotizante a *unalome-uhii* de aramă.

Intuiţia fraţilor Paturin...

— Dacă fratele meu n-are nici urmă de intuiţie, precizează Aster, este pentru că am luat-o eu pe toată la naştere. Daţi-i lui Amandine o şansă.

— O şansă?

— O şansă să-nţeleagă! Cine? Cum? De ce? Câtă vreme dumneavoastră nu aveţi răspunsurile, n-are sens să o năpădiţi cu îndoieli.

Locotenentul nu promite nimic, dar dă din cap în semn c-o să se mai gândească, c-o să atârne în balanţă şi rugămintea ei în momentul în care o să-şi formuleze întrebările. Aster zâmbeşte, deschide gura şi îngână un „mulţumesc", apoi îl strânge în braţe îndelung pe fratele ei.

*

Amandine seamănă cu o prinţesă de porţelan uitată într-un pat de păpuşă. O prinţesă prea mult timp adormită, o prinţesă contrariată, trezită fără sărutul ei, de pompieri zgomotoşi, fără nicio urmă de fat-frumos.

Nectaire şi Lespinasse au adus două scaune pe care le trag la marginea patului. Lespinasse şi-a recăpătat tonul calm, de negociator empatic.

— Amandine... aţi fost agresată, în noaptea asta. Cineva a încercat probabil să vă ucidă. Injectându-vă un opioid. Aţi văzut... pe cineva?

Amandine stă în capul oaselor pe pat. Are spatele sprijinit de trei perne brodate cu motive florale care se asortează cu petalele albe croşetate de pe cămaşa ei de noapte.

— Nu... Dormeam.

Părul lung îi atârnă pe umeri, ca nişte bretele subţiri

sus- ţinându-i dantelele. Se mai ridică puţin pe perna cu fulgi care-i serveşte drept spătar.

— Unde-i Tom?

Să-i spună sau nu?

Lespinasse simte greutatea privirii lui Nectaire, care cântăreşte mai mult decât cuvintele lui Aster.

— Avem şi alte întrebări să vă punem, doamnă Fontaine.

— Unde... Unde-i Tom?

Amandine îşi întoarce faţa de porţelan spre Nectaire. Pare atât de fragilă. O simplă bătaie din gene ar putea s-o frângă. Găseşte totuşi forţa să ceară:

— Vreau să vorbesc cu Aster!

Vocea de călugăr a fratelui Lespinasse devine cât mai blândă cu putinţă.

— Nu se poate.

— Atunci vreau să vorbesc cu Savine!

— Ea.... nu-i aici. De ce vreţi să vorbiţi numai cu aceste două femei?

— Am încredere în ele! Am încredere în sora ta, Nectaire, şi chiar mai multă în Savine. Şi n-am încredere în voi.

Lespinasse încasează lovitura cu profesionalism. Ca orice poliţist, e obişnuit să protejeze oamenii fără să se aştepte la mulţumiri.

— Doamnă Fontaine, în dimineaţa asta am descoperit macheta unui sat sub patul lui Tom. O machetă reprezentând un sat bizar, scufundat. Ştiaţi de asta?

— Nu.

— Vă amintiţi când v-aţi uitat ultima dată sub patul lui Tom?

— Nu. Cu ani în urmă, clar. E camera lui, e universul lui şi i-l respect.

Jandarmul se străduieşte să-şi păstreze calmul.

— înţeleg. Tom a pomenit vreodată, de faţă cu dumneavoastră, de un sat scufundat, de migrarea sufletelor, de reîncarnare?

— NU!

Chipul lui Amandine s-a albit mai tare, e aproape transparent. O să dispară şi ea, o să devină invizibilă? Vocea ei, în schimb, e mai puternică.

— Ce-i cu toate întrebările astea? Unde-i Tom?

Lespinasse ezită. Balanţa e pe cale să încline în partea cealaltă. Ar fi mai simplu să-i povestească totul, dar o să suporte şocul?

Nectaire ia cuvântul înainte ca locotenentul să cedeze.

— Amandine, ascultă-mă. Ne îngrijorează Maddi Liberi. Ştiu că eşti la curent, că te-ai certat de mai multe ori cu ea. Ţi-aduci aminte, vorbea despre coincidenţe, despre asemănări între fiul ei şi Tom. O să le recapitulăm, dacă nu te superi... De la început.

Un acces de mânie o scutură pe Amandine. Câteva şuviţe îi atârnă pe piept, ca tot atâtea fisuri pe inima ei.

— Sunteţi încă blocaţi pe aiurelile astea? răbufneşte ea. Jonas i-a răspuns! Punct cu punct!

— Atunci, să reluăm împreună răspunsurile lui, punct cu punct, spune Nectaire cu răbdare. Jonas a fost ucis tocmai pentru că a înţeles ceva. Ceva ce trebuie să înţelegem şi noi.

Argumentul nimereşte la ţintă. Amandine pare mai

bine- dispusă.

— Daţi-i drumul, murmură ea.

Nectaire trage adânc aer în piept înainte.

— încep cu primul lucru. Şortul de baie indigo. S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar e coincidenţa care mă intrigă cel mai mult! Probabil pentru că nu are nimic supranatural. Celelalte, asemănările, petele din naştere, gusturile comune şi fobiile, chiar şi ADN-ul, nu se pot explica decât prin magie, prin vrăjitorie... Dar şortul ăla de baie indigo? Esteban Liberi purta unul la fel, cu o balenă, nu poţi s-o negi, e în raportul lui Lazarbal, poliţistul care s-a ocupat de anchetarea cazului. Aşadar, îmi pare rău, Amandine, dar nu pot să cred că e pur şi simplu o întâmplare că Tom purta unul identic, acum şase luni, pe aceeaşi plajă, fix în ziua în care Maddi Liberi se plimba pe-acolo.

Amandine pare să recite răspunsul.

— Balena e din cauza lui Jonas. E o povestire din Biblie, se pare.

Nectaire îşi încrucişează privirea cu a lui Lespinasse. Răspunsul lui Amandine nu explică nimic. Dimpotrivă, face şi mai uluitor faptul că Esteban purtase unul identic, cu zece ani înainte, când Jonas n-avea nici douăzeci de ani, iar Tom nu era încă născut.

— Prin urmare, şortul de baie, întreabă blând Nectaire, i La cumpărat Jonas lui Tom?

Amandine stă puţin să se gândească.

— Nu, nu cred... Jonas n-a cumpărat niciodată haine pentru băiatul lui.

— Dar cine? Tu?

— Nu, mi-aş fi amintit.

— Atunci cine? insistă în cor Lespinasse şi Nectaire.

Amandine scotoceşte prin memorie, în timp ce se

aşază mai bine pe pernele de puf. Dacă alunecă, dacă se răstoarnă, corpul ei de porţelan o să se facă fărâme.

— Păi... cred că Savine.

XII

EXECUŢIA

>

Mortuarul

72

Arcada mi-e spartă, îmi îneacă în sânge ochiul drept, dar nu pot să mă şterg.

Am mâinile şi picioarele legate fedeleş.

Nu pot nici să strig, să dau afară durerea care-mi arde gâtul, să scuip veninul de salivă şi bilă care-l otrăveşte.

Am un căluş în gură.

Sunt întinsă în camera goală, înţepenită de frig, cu spatele rezemat de un perete de rocă vulcanică cioplit grosolan. O carceră de pietre vulcanice ascuţite, exact opusul unei celule capitonate, o închisoare a jupuiţilor, unde e de-ajuns să te arunci în pereţi ca să pui capăt, cu carnea sfâşiată, ultimelor frânturi dintr-o viaţă făcută zdrenţe.

— O să-ţi spun o poveste, Maddi. O să-ţi spun povestea mea. Cred că ţi-ai câştigat dreptul ăsta.

Savine Laroche e sprijinită de singura parte din

perete acoperită de cărămizi. în faţa mea.

Nu vreau să-i aud vocea.

Vreau să desluşesc şi cel mai mic zgomot. Vreau să percep şi cel mai slab strigăt.

Vreau să aud vocea lui Gabriel, dacă mă mai strigă.

Mamă!

Unde-i Gabriel?

Vreau să aud vocea lui Tom, dacă mă mai ghidează.

Aici. Sunt aici!

Urlu în capul meu, urlu în craniul meu, fac un vacarm asurzitor, care să preschimbe toate celulele creierului meu în celulele unui azil de nebuni.

Unde sunteţi?

— O să-ţi spun povestea mea, Maddi. E povestea banală a unei fete pierdute. Stai liniştită, o să te scutesc de copilăria mea, de adolescenţă, te-ar ajuta să înţelegi multe lucruri, de unde am venit, unde am ajuns, dar tu eşti inteligentă, Maddi, o să ghiceşti, o să-ţi imaginezi pădurea în care am crescut, pierdută. Les Aubiers, cel mai rău cartier din Bordeaux. O să te scutesc de toate ocaziile în care mi-am riscat viaţa, o să te scutesc de ce le ofeream necunoscuţilor pentru un pic de alcool, un pic de drog, un pic de iubire, o să te scutesc de alegerile proaste şi dependenţe, de falsele rezolvări şi de umilinţe. O să te scutesc de lunga mea coborâre în infern şi o să încep povestea de-aici, din cea mai adâncă disperare. Abia trecusem de douăzeci de ani.

Urmasem un băiat, diferit, prea frumos, prea sănătos ca să ţi-l descriu în câteva cuvinte, surfer, muzician, student în campusul de la Bastide, nefericit la Bordeaux, vesel la Biarritz. S-a consolat o dată sau de două ori în braţele mele, între două examene parţiale. Se consola şi în alte braţe mai bronzate şi mai puţin înţepate decât ale mele, pe plaja de la Miramar, după ce scăpa de la cursuri. N-am îndrăznit niciodată

să-i spun că eram însărcinată cu el. Cred că, azi, nu-mi mai amintesc nici măcar numele lui. Şi, de altfel, copilul era într-adevăr al lui? E doar o posibilitate. în lipsa certitudinilor, Maddi, e mai bine să rămânem la probabilitatea asta. Ceilalţi taţi potenţiali de pe listă nu erau chiar la înălţime.

Am născut singură, la clinica Belharra din Bayonne. Eram plină de bunăvoinţă, ţi-o jur. Am încercat, Maddi, crede-mă, să mă ocup de copil, să-l cresc. I-am cumpărat o jucărie de pluş, prea mare, suzete, prea dure, scutece, prea largi; zi după zi, am înţeles că-mi puneam copilul în pericol. Circulau câteva articole în ziarele vremii, se vorbea despre asociaţia asta, Leagănul Berzei, vreo douăzeci de cutii de bebeluşi fuseseră instalate cam prin toată Franţa, dintre care una pe Rue Lasseguette din Bayonne. N-am vrut să nasc anonim, am vrut să-mi încerc norocul. Cutia asta de bebeluşi îmi oferea a doua şansă. Copilul avea trei luni, urma să fie mai fericit fără mine, iar eu, mai fericită fără el.

Aşa credeam...

Nu ştiu dacă-ţi poţi imagina ce simte o mamă, Maddi, când îşi lasă copilul într-un sertar, când îl închide şi când pleacă mai departe. Nu ştiu dacă-ţi poţi imagina ce născoceşte creierul ei ca să se protejeze, ca să supravieţuiască şi să meargă înainte, fără să se întoarcă.

Bietul meu creier n-a căutat prea departe, s-a liniştit în cel mai simplu mod posibil, şi-a repetat o promisiune, scandând la fiecare pas ce mă îndepărta de Rue Lasseguette şi de centrul medical de pe coasta bască: o să mă întorc! O să mă întorc să te caut, copilaşul meu. Oriunde-ai fi, o să te regăsesc!

Mi-a luat timp, ani în şir, dar am reuşit.

Oricât de paradoxal ar părea, abandonarea copilului m-a salvat. Mă rog, nu, m-am exprimat greşit. Promisiunea obsedantă, vitală, de a-mi regăsi copilul, de a-l lua înapoi, de a-l creşte ca o mamă normală a fost ceea ce m-a salvat. Era 29 septembrie 2000. Nu m-am mai atins de droguri din ziua aia. Niciun alt ratat n-a mai venit să se culce în aşternuturile mele. Mi-am reluat studiile, am descoperit că eram destul de înzestrată, nu mai deşteaptă decât altele, dar, o, mult mai ambiţioasă. Şi, o, mult mai experimentată! Toate celelalte asistente sociale ucenice erau fetiţe de familie bună, care nu puseseră niciodată piciorul în cartierele şi cu atât mai puţin în casele scărilor ce aveau să fie în responsabilitatea lor. Greşelile mele, rătăcirile mele din trecut deveniseră combustibilul proiectului meu. Să-mi iau copilul înapoi! După ce suferisem atât, aş fi fost o mamă mai bună. Ţi-l încredinţasem, nu ţi-l dădusem de tot.

Da, mi-a luat timp până v-am găsit.

Trebuia să fiu pregătită! Restul, să descopăr unde fusese plasat copilul meu, n-a fost atât de complicat. Prin meseria mea, aveam acces la dosare. Am putut să verific cu uşurinţă datele, numele, adresele. Bebeluşii abandonaţi într-un sertar sunt destul de rari.

Ca să-mi pun la cale proiectul, ca să-mi şlefuiesc planul, mi-a luat zece ani.

în ciuda a ceea ce crezi, eşti departe de-a fi o mamă perfectă, Maddi. Munceşti mult, prea mult. Esteban era singur, prea singur. N-a fost greu să-l abordez fără să observi, să schimbăm mai întâi câteva cuvinte din când în când, apoi regulat, apoi în fiecare dimineaţă, ca un ritual, când Esteban se ducea să ia pâine. îmi oferea o

brioşă cu miere, stăteam de vorbă, apoi se întorcea acasă înainte să ieşi de la duş. Ne mai întâlneam şi în drum spre cursurile lui de muzică sau în apropiere de piscină. O femeie ca mine nu bate la ochi, o femeie ca mine inspiră încredere. Esteban n-a fost atât de greu de îmblânzit.

Cu atât mai mult cu cât îi spuneam adevărul!

Tu nu erai mama lui, era adoptat! Şi erai însărcinată cu un copil care avea să fie cu adevărat al tău. Lui Esteban îi plăceau mult poveştile, legendele, avea multă imaginaţie, ca toţi copiii naivi. Eu am plantat sămânţa în capul lui, zi după zi: să se alăture unei lumi scufundate, să-şi schimbe viaţa, sau cel puţin corpul, pentru ca tu să-l iubeşti mai mult. Dar trebuia să păstreze secretul!

Unii n-au fost prea departe de adevăr, ca Gaspard Montiroir, psihiatrul lui, care totuşi s-a dezumflat repede, sau ca poliţistul ăla, Iban Lazarbal, care totuşi n-a putut dovedi nimic. Eram invizibilă.

Am stabilit cu Esteban să programăm schimbarea lui de viaţă în ziua când avea să împlinească zece ani. Bineînţeles, povestea asta cu schimbarea de corp pentru mine era doar o metaforă, iar pentru Esteban, un joc. Nicio picătură de sânge nu avea să fie vărsată, niciun corp nu avea să fie înecat. Eu îmi luam fiul înapoi, tu îl aveai pe-al tău şi eram chit.

Trebuie să-ţi mărturisesc singurul meu regret, Maddi. M-am grăbit, n-am fost destul de răbdătoare, credeam că l-am îmblânzit pe Esteban, dar nu era pregătit.

în dimineaţa aceea, m-a căutat din proprie iniţiativă, la malul mării, cu moneda lui de un euro în mână.

Nimeni, firește, n-a observat nimic: nu era nicio albină prin apropiere şi Esteban nu s-a dus să înoate. Avea încredere în mine, dar când, în loc să cumpere o brioşă şi pâine, ca în celelalte dimineţi, l-am pus să urce în maşină şi ne-am îndepărtat, a intrat în panică. A trebuit să opresc câţiva kilometri mai departe, ieşind de pe şosea, într-un loc ferit, în dreptul cornişei Urrugne, ca să mă străduiesc să-l calmez.

Am încercat să-i spun din nou poveştile lui preferate, cu lumea pe dos, cu satul de sub mare, dar a refuzat să mă asculte; la cei zece ani ai lui, făcea foarte bine diferenţa între o poveste şi realitate. Lumea subacvatică, reîncarnarea, toate astea erau de amuzament; nu voise niciodată să moară. Acum voia să se întoarcă acasă.

L-am prins de braţele care se agitau, ca să-l liniştesc. N-aveam altă cale decât să-i mărturisesc totul.

Eu eram mama lui adevărată. Ne regăsiserăm în sfârşit. Aveam să fim fericiţi împreună. în cele din urmă, a acceptat să se cuibărească în braţele mele. Am crezut că jocul fusese câştigat.

Am continuat să-l consolez: *N-o să-ţi fac rău, mă cunoşti, acum mă cunoşti. O să-ţi poţi păstra numele dacă vrei. O să poţi să-i scrii lui Maddi din când în când.*

Se liniştise, îi simţeam inima bătând pe pieptul meu, îl legănam în braţe.

O *să plecăm amândoi, am pregătit totul, într-o ţară unde o să poţi înota într-o mare caldă tot anul.*

Au fost cele mai frumoase douăzeci de secunde din viaţa mea. Singurele, de fapt, care au contat cu adevărat. Douăzeci de secunde pentru o viaţă întreagă,

ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătesc?

Era în sfârşit al meu, credeam eu. M-am aplecat ca să-l sărut, un sărut, un singur sărut. A prins momentul ca să-mi scape din braţe. Ca să mă lovească tare cu picioarele, să deschidă portiera şi să fugă drept înainte, fără să se întoarcă, desculţ, spre faleză.

Esteban era un bun înotător, dar nu-şi dădea seama de distanţe, nu-şi dădea seama de curenţii potrivnici. A sărit în ocean.

M-am gândit la asta atât de mult de-atunci. Şi am înţeles. Tu ai avut la dispoziţie zece ani, Maddi, zece ani ca să-i corupi spiritul, ca să-l faci să creadă că erai mama lui adevărată. Iar eu, doar câteva clipe. Mi-ar fi trebuit doar un pic mai mult timp ca să-l conving, ca să-l salvez.

Douăzeci şi nouă de zile mai târziu au pescuit corpul lui Esteban.

Acum, că nu mai era, tu aveai să uiţi şi să-ţi vezi de treabă, nu-i aşa? Nu era copilul tău. Aveai altul.

Dar mie ce-mi rămânea?

Două espadrile şi o monedă de un euro căzută sub scaunul din dreapta.

îţi dai seama, Maddi? Ţi-am încredinţat copilul meu, şi tu l-ai minţit toţi anii ăştia. L-ai zăpăcit într-atât, încât a fugit de mine. Tu l-ai ucis. îţi dai seama, tu l-ai ucis!

73

Nectaire priveşte pe fereastra murdară cum ninge. Cătunul Froidefond, fântâna sufletelor, curtea fermei Souille, maşinile care brăzdaseră zăpada în zeci de

făgaşe: camionul pompierilor, ambulanţa, camioneta poliţiştilor, Renault-ul lui vechi... şi locul gol al Koleosului 4x4.

Cred că Savine.

De îndată ce Amandine a rostit cele trei cuvinte, Nectaire a sărit în picioare. Fulgerat. Locotenentul Lespinasse a priceput imediat că trebuia să preia ştafeta şi a repetat cu blândeţe:

— Amandine, e foarte, foarte important. Savine Laroche a cumpărat şortul ăla de baie indigo?

— Da... cred.

— Credeţi?

— Nu... sunt... sunt sigură.

Lespinasse digeră informaţia pentru câteva secunde sau îşi pregăteşte următoarea întrebare sau poate că nu e decât o pauză de respiraţie intenţionată ca să obţină noi mărturisiri.

— Savine Laroche vă oferă des cadouri?

— Da... Mă ajută, se ocupă de Tom şi de mine. Are grijă de lucrurile prea complicate. Cheltuielile, facturile, în fine, toate documentele. Când sfârşitul de lună e prea dificil, ea găseşte soluţii. E asistentă socială, asta-i meseria ei, nu?

— Da, admite Lespinasse. Şi... Şi de când vă ajută Savine Laroche?

— Păi... dintotdeauna.

Locotenentul ezită să se scarpine în barbă, doar încruntă puţin din sprâncene. Orice gest prea brusc ar putea întrerupe avântul mărturisirilor.

— Adică? Aţi putea fi mai precisă?

— Păi, de când a venit la Murol. Tom trebuie să fi

avut vreo patru-cinci ani.

Ce? explodează în sinea lui Lespinasse. *Savine Laroche nu e din Auvergne?* Se abţine să strige, să se ridice, să-l zgâlţâie pe Paturin, şi doar şopteşte, întorcând încet capul spre secretarul primăriei:

— Nectaire, de cât timp o cunoşti pe Savine?

Secretarul continuă să privească ţintă, în curtea fermei, la dreptunghiul de zăpadă mai puţin groasă unde fusese oprit Koleosul. Răspunde mecanic, de parcă i s-ar fi injectat serul adevărului.

— De când a venit la Murol, acum cinci-şase ani. Dar s-a adaptat atât de bine, s-a făcut atât de utilă, încât ai putea să juri că a locuit aici dintotdeauna. în câţiva ani, cunoştea deja mai multă lume aici decât mine!

Pentru Dumnezeu! Lespinasse stă ca pe ace. îl înţeapă barba. îl mănâncă nasul. Cu toate astea, se forţează să facă minimum de gesturi de prisos şi se uită, cât poate de calm, la Amandine. Oboseala începe să se citească pe faţa ei de porţelan. Oamenii de la salvare nu vor întârzia să se întoarcă. N-are ce face, trebuie să continue, fără s-o bruscheze.

— Mai spuneţi-mi ceva, Amandine. Cum aţi califica relaţia dintre Savine Laroche şi Tom?

— Cum adică? Ce să calific? Nu înţeleg.

Spatele lui Amandine alunecă încet-încet pe perne, nu mai are putere să se ridice. Ochii i se închid, i se deschid o clipă, apoi i se închid pentru mai mult timp, ca ai unei păpuşi când e culcată.

— Ei bine, Savine Laroche este pentru Tom... (locotenentul îşi caută cuvintele) cam ca o a doua mamă?

Lespinasse se teme de reacţia lui Amandine, dar,

dimpotrivă, întrebarea lui pare să-i dea un surplus de energie. Zâmbetul ei obosit se lărgeşte.

— A, înţeleg. Acum înţeleg... Savine spune adesea că, dintre toate familiile de care se ocupă, eu sunt preferata ei, pentru că am fost prima ei protejată când a venit aici. Când mă gândesc, eram atât de tânără. Jonas nu era niciodată aici. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără ea. N-ar trebui să spun asta, mai ales acum, că m-am maturizat şi că pot să mă ocup singură de Tom, dar cred că ea l-a educat mai bine decât mine.... Mai mult decât aş fi facut-o eu, în orice caz.

Zâmbetul lui Amandine a încremenit, doar ochii îi mai rămân deschişi, pironiţi la imaginile acelei fericiri trecute, în momentul în care Lespinasse dă să se ridice, tânăra mamă mai are puterea să murmure:

— Era tot timpul la Souille pe-atunci. Băiatul meu, dacă stau să mă gândesc, e aproape al ei!

74

Cu căluş.

Cu mâinile imobilizate.

Legată fedeleş, nimic mai mult decât o râmă târându-se prin praf.

Totuşi, ochii mei rămân aţintiţi la lucarna grotei, se hrănesc din strălucirea slabă.

Câteva frânturi de lumină şi totul se lămureşte.

Am ştiut-o, am ştiut-o mereu.

Un monstru stătea la pândă în umbră!

Esteban n-a fost neascultător, Esteban n-a vrut să

moară, Esteban n-a fost copleşit de vreo fobie. Esteban voia să trăiască, dar monstrul îi dădea târcoale.

Un monstru care l-a răpit.

Un monstru care l-a ucis.

Ridic ochii şi mă uit la Savine. La faţa ei ridată, corpul ei îndesat, părul ei cărunt neîngrijit. Cine-ar fi crezut că o fiinţă atât de diabolică se ascundea sub o înfăţişare atât de banală?

O fiinţă pornită pe panta propriei nebunii, aşa cum devine bulgărele de zăpadă avalanşă, măcinată de boala asta mintală care de-a lungul anilor s-a înrăutăţit.

— Vezi tu, Maddi, contrar aparenţelor, nu există nicio coincidenţă în povestea asta. Niciuna! Eu mi-am pierdut un fiu, mi s-a dat voie doar să-l strâng în braţe câteva secunde. Câteva secunde! Crezi că asta e de-ajuns într-o viaţă? Crezi că o mamă se poate mulţumi cu-atât? îţi închipui hăul pe care lipsa asta îl poate săpa? îţi imaginezi prăpastia care se cască sub picioarele mele, fără să am nimic, nimic, de care să mă agăţ?

Mai întâi, am căutat o imagine, o fotografie, nu conta, una care să semene cu băiatul meu. Existau sute, mii, sute de mii pe reţelele sociale. Toate mamele tinere, radioase, expu- nându-şi copilul, la o lună, la două luni, la trei luni, la un an, la doi ani, la trei ani... N-aveam nimic altceva de făcut. Mi-am petrecut seri, nopţi întregi căutând. Asta mi-a luat ani de zile! Ştiam măcar ce caut? Cu siguranţă am recunoscut-o doar atunci când am găsit-o.

O sosie! Copilul care, dintre toţi ceilalţi, semăna cu el.

Se numea Tom Fontaine, avea patru ani şi trei luni,

în poză stătea într-o sanie de lemn, în faţa tatălui său, şi locuia într-un sat de care nu auzisem până atunci, Murol, într-o regiune, Auvergne, unde nu pusesem niciodată piciorul. Nu mă ţinea nimic în loc şi n-am stat pe gânduri – mă înţelegi, Maddi, ştiu că, în privinţa asta cel puţin, mă înţelegi – m-am mutat.

Era simplu, de fapt. Mi se furase copilul, deci voiam altul, dar nu pe oricare altul: pe cel care-i semăna! Atât de mult, încât ai fi crezut că era el. Atât de mult, încât l-ar fi putut înlocui! Probabil că mă crezi nebună. Poate că sunt, într-adevăr, dar nu asta face oricine când pierde ceea ce iubeşte? Caută pur şi simplu să regăsească ce-a pierdut. Dacă se poate, identic.

Mult mai târziu, am dat un nume acestei căutări, pe care mintea mea mi l-a sugerat: un casting! Un casting printre miile de copii. Niciun realizator de filme n-ar fi chemat vreodată atâţia candidaţi să dea probă pentru interpretarea unui rol. Rolul unei vieţi! Vezi tu, Maddi, asemănarea asta uimitoare n-are nimic straniu, nimic magic, pentru toţi există undeva cineva care ne seamănă, dacă ne dăm silinţa să căutăm. Mai ales dacă e vorba despre un copil pe care-l putem modela.

Restul a fost mult mai uşor. Mama lui Tom era tânără, aproape mereu singură, influenţabilă. Eu inspiram încredere. Cel mai delicat, cel mai dureros a fost semnul din naştere. Am profitat de singurul weekend în care Amandine era plecată, o vacanţă scurtă la Cap dAgde cu Jonas, pe care m-am chinuit din cale-afară s-o organizez. Tom a rămas în grija mea. Nu împlinise încă cinci ani. N-am făcut decât să-i vărs o picătură de ulei încins pe piele în timp ce dormea. Probabil ţi se pare că sunt crudă, Maddi? Stai liniştită,

l-am consolat cât a plâns şi n-a plâns mult. N-avea să rămână decât cu o amintire vagă sau cu niciuna, doar acest semn, o pată ceva mai întunecată, exact ca a lui Esteban. Angioamele sunt frecvente la copii, dar evoluează, nu trebuie să-ţi spun eu. După câţiva ani, e greu să le deosebeşti de o arsură. De altfel, când l-ai examinat, poate c-ai avut o îndoială?

Să fie foarte clar, picătura asta, semnul ăsta era botezul lui! Oare chiar e mai dureros decât scufundarea nou-născutului în baptisteriu? Destinele noastre, din momentul ăla, erau legate. El era al meu şi eu eram a lui. Amandine nu mai conta.

Copiii sunt aşa cum îi modelăm noi. E de-ajuns un pic de răbdare şi multă perseverenţă. Băiatului meu îi plăcea muzica, îi plăcea să înoate, şi lui Tom avea să-i placă muzica şi să înoate.

Amandine mă asculta, mă însoţea, fără să-mi pună la îndoială metodele didactice. L-am învăţat pe Tom şi câteva cuvinte elementare în bască, să-i fac pe plac, chipurile, uşuraticului ăluia de tată surfer al lui, care nu ştia nici el mai mult de trei cuvinte.

Dacă e să-ţi mărturisesc totul, Maddi, din perioada aceea am doar un regret. O dată, o singură dată, mi-a fost ruşine de mine. în dimineaţa aia, o albină a intrat în camera lui. El era prea mic să ajungă la fereastră, prea mic să tragă zăvorul uşii, a strigat după ajutor, strigătele lui îmi rupeau inima. Am hotărât să aştept o oră înainte să intervin, dar n-am putut rezista, m-am dus să-l scap după treizeci de minute. Era util să-i inoculez frica asta? Nu ştiu, credeam că apifobia avea cu siguranţă un rost, ca toate celelalte lucruri. Trebuia ca Tom să poată crede în povestea asta cu

reîncarnarea. I-am vorbit de multe ori despre băiatul mort înecat înainte să se nască el şi cu care semăna atât de mult. Secretul nostru! Ca nu doar să semene cu Esteban. Să devină Esteban! Totuşi, acum două zile, când a dispărut la cascada Saut du Loup, am crezut cu adevărat că l-am pierdut.

Că l-am pierdut când eram atât de aproape de atingerea scopului...

Te întrebi probabil ce rol joci tu în toată povestea, Maddi? Nicio grijă, ajung şi acolo. Ai înţeles, Tom era acum fiul meu, îl îmblânzisem complet, fără vărsare de sânge, doar o picătură de ulei, planul meu, recunoaşte, era nevinovat.

Dar nu voiam să mă gândesc că Tom o să crească şi mai ales că Amandine o să se maturizeze, o să devină mai independentă, mai maternă, o să se intereseze în fiecare zi tot mai mult de un băiat care devenea un mic adolescent. Tom, mai devreme sau mai târziu, urma să-mi scape. încă o dată, avea să-mi fie furat.

Şi-atunci mi-a încolţit în minte un plan, planul perfect.

Să prind doi iepuri dintr-o lovitură.

Să-mi iau copilul înapoi, numai pentru mine, şi să mă răzbun pe tine!

75

Ochii lui Amandine se închid uşor. Lespinasse ezită să-i mai pună vreo întrebare. Ştie suficient ca să adauge numele lui Savine Laroche pe mandatul de căutare pe care l-a emis pentru Maddi Liberi şi fiul ei,

Gabriel... chiar dacă înţelege din ce în ce mai puţin ce s-a petrecut la Souille, la Moulin de Chaudefour şi la lacul Pavin. Oare Maddi Liberi şi Savine Laroche erau complice? Cât despre mandatul de căutare, pe o vreme ca asta, toate vehiculele care n-au tracţiune pe patru roţi sunt blocate, adică majoritatea celor din parcul auto al poliţiei. Nu poate spera mare lucru până ce n-o să fie deszăpezite drumurile.

Amandine, aţipită, alunecă încet pe o parte.

— Doar o ultimă întrebare, doamnă Fontaine, insistă locotenentul, şi după aceea vă las să vă odihniţi.

Lespinasse aude paşi pe scară. Zgomot de bocanci în cadenţă. Oamenii de la salvare, fără îndoială. I-au lăsat cincisprezece minute, au trecut mai mult de douăzeci.

— Amandine, vacanţa dumneavoastră de la Saint-Jean-de-Luz, de-acum opt luni – cine a fost cu ideea să mergeţi acolo?

Bocancii se opresc dinaintea uşii. Nectaire, cu un pas uluitor de ferm, şi-a părăsit postul de observaţie din faţa ferestrei şi s-a apropiat de jandarm.

— A fost..., continuă să şoptească locotenentul. A fost Jonas, nu-i aşa?

Amandine reacţionează la numele lui Jonas. Sau poate că la medicii care bat la uşă. Le aruncă poliţistului şi lui Nectaire cel mai melancolic zâmbet.

— Jonas? Nu... Vacanţele în familie nu erau stilul lui. Nu se afla aici, plecase într-o excursie cu motocicleta prin Pirinei. Savine a fost cea care a sugerat destinaţia, Savine a organizat totul, data, hotelul şi chiar programul de activităţi. Aşa e Savine, ştiţi, îi place... (o ultimă şoaptă îi scapă dintre buzele întredeschise)... să

planifice totul.

76

— Planul meu era simplu, Maddi. Simplu şi clar. Nu puteam trăi în pace cu Tom decât cu două condiţii: ca poliţia să fie convinsă că era mort şi ca altă femeie să fie acuzată că l-a ucis. Pe scurt, îmi trebuia vinovata ideală şi nu mi-a luat mult s-o găsesc: tu, evident! Tu, din cauza căreia am dat greş acum zece ani. La vremea aceea, Esteban nu mă cunoştea decât de câteva luni, fuga noastră a fost în mare parte improvizată.

De data asta, nu voiam să las nimic la voia întâmplării. Tom mă cunoştea de când se ştia, nu era nevoie să-l conving, avea să mă urmeze, putea să trăiască foarte bine şi fără Amandine şi s-o uite în câteva săptămâni. Ar fi fost ca o vacanţă mare, ne-am fi ascuns întâi în Spania, apoi în Maroc, apoi oriunde altundeva, sub o nouă identitate. Când lucrezi într-o primărie, nu-i aşa de complicat să faci acte false.

Am fost foarte prudentă, Maddi, cu atât mai mult cu cât tu n-ai fost deloc.

E suficient să vizitezi pagina ta de Facebook ca să afli aproape totul despre viaţa ta. Când am descoperit că urma să te întorci la Saint-Jean-de-Luz, totul s-a derulat cu o uşurinţă uluitoare.

I-am trimis pe Amandine şi pe Tom pe aceeaşi plajă, în aceeaşi zi, cu acelaşi şort de baie. Nici măcar n-a fost nevoie să fiu la faţa locului. Rezultatul mi-a depăşit aşteptările: ai muşcat imediat momeala. Niciodată n-aş

fi crezut c-o să laşi totul atât de repede ca să-l găseşti pe băiatul ăsta. N-avea nicio importanţă dacă te mutai sau nu, ştiam că n-o să poţi să-ţi iei gândul de la băiatul ăsta de zece ani care semăna atât de mult cu Esteban, că o să cauţi informaţii despre el, că o să-l spionezi, poate, şi că, pentru a te justifica, n-aveai altceva de care să te agăţi decât o poveste de adormit copiii, cu migrarea sufletelor, cu reîncarnare şi cu un sat scufundat.

N-a fost prea greu nici să-l conving pe Nectaire Paturin să facă investigaţii despre tine. Una câte una, el a adunat dovezile despre nevroza, despre vinovăţia ta. N-aş fi putut visa la ceva mai bun decât un fost poliţist pe care instinctul îl împinge întotdeauna pe drumul greşit.

Eu rămâneam în umbră, nimeni nu m-ar fi putut bănui. N-aveam nimic să-mi reproşez. Să fie foarte clar, Maddi, planul meu n-avea nimic rău, nu trebuia să fie niciun mort, nicio picătură de sânge. Era vorba doar să-mi iau copilul înapoi, după toţi aceşti ani, să fug cu el şi fim lăsaţi în pace!

Ceream prea mult? Din nou, tu ai stricat totul!

Te-ai dus să bagi spaima în Tom şi-n Amandine. Martin Sainfoin, poliţistul municipal, a fost primul care s-a îngrijorat. îl cunoştea bine pe Tom, împărtăşeau amândoi pasiunea pentru ciclism şi pedalau adesea împreună între Besse şi Murol. Martin a fost intrigat, în primul rând, de comportamentul tău ciudat, apoi, după ce-a adunat informaţii, de coincidenţele şi mai ciudate între povestea ta cu băiatul dispărut şi Tom. N-am prevăzut c-o să acţioneze atât de repede, că o să-l interogheze pe Tom, că el o să-i spună tot şi că o să ajungă la mine. Martin mi-a dat întâlnire la Besse, la

Poterne, în aceeaşi seară, ca să stăm de vorbă. Toată lumea l-a auzit în primărie, dar, ciudat, nimeni nu m-a bănuit.

Eram încolţită. Dacă Martin Sainfoin dezvăluia rolul meu în toată povestea, planul eşua! N-aveam de ales, trebuia să acţionez rapid, cât încă nu vedea în mine decât o asistentă socială care-i spunea unui băiat lucruri ciudate despre reîncarnare şi despre un sat scufundat. Când am adus ceştile, i-am strecurat digitalină în ceai.

După ce-l eliminasem pe Martin Sainfoin, mă gândeam că pot să stau liniştită, el era singurul adult căruia Tom i-ar fi spus tot. Dar atunci a apărut enervantul ăla de Jonas! El te-a bănuit imediat, cum era prevăzut. A folosit forţa ca să-l facă pe Tom să vorbească, nu-ţi mai dau amănunte. Cum aş fi putut să-l las pe copilul ăsta într-o asemenea familie? Eşti de acord cu mine, Maddi, măcar în privinţa asta? Din fericire, Jonas făcea parte dintre bărbaţii atât de siguri pe forţa lor, încât vor să-şi rezolve singuri problemele. M-a sunat când eram la primărie cu Nectaire. Am aranjat să ne întâlnim discret în valea Chaudefour, l-am lăsat pe Nectaire cu ochii-n soare, ocupat să-şi prepare ceaiul, m-am dus până acolo şi m-am întors la nici o oră după. Aveam în buzunar cuţitul Thiers Gentleman subtilizat din magazinul lui Aster, n-a fost chiar atât de greu, eram tot timpul pe la ea şi pe la Nectaire. N-am prevăzut că fiul tău, Gabriel, se va servi şi el. Două cuţite furate, asta n-a făcut decât să încurce pistele.

Totul era pregătit.

Acum era rândul tău, Maddi. Era rândul tău să ieşi la rampă. Să repeţi că totul avea să se întâmple în ziua când Tom împlinea zece ani, să susţii asta sus şi tare,

în faţa mea, în faţa lui Nectaire, în faţa întregii lumi. Adu-ţi aminte de cina noastră de la Potagerie, cred că toţi clienţii te-au auzit vorbind despre povestea cu lumea subacvatică şi reîncarnarea. Strigai atât de tare: *Cineva l-a răpit pe Esteban. Cineva o să înceapă din nou cu Tom... mâine... ziua când împlineşte zece ani.*

Mi-am ţesut pânza, Maddi, un paravan în spatele căruia eu stăteam ascunsă, iar tu trebuia să pari în ochii tuturor o obsedată, convinsă că drama urma să se repete şi că numai tu puteai s-o împiedici. Toată lumea trebuia să fie convinsă că ţi-ai pierdut minţile. Chiar şi tu! Recunoaşte, sunt sigură că ai gândit asta.

Da, totul era pregătit, cortina putea fi ridicată, actorii puteau să-şi pună masca... şi să joace.

77

— Trebuie să se odihnească, locotenente.

Lespinasse nu stă la discuţii. Nu-i place să i se pună la îndoială autoritatea, aşa că n-o va contesta pe a doctoriţei care stă în pragul uşii. Iese pe culoar. Ar mai fi avut multe întrebări să-i pună lui Amandine Fontaine, dar are alte urgenţe de gestionat: două femei şi un băiat de zece ani dispăruţi în neant, fără nici cel mai mic indiciu ca să-i găsească; un lac de sondat, ca să încerce să pescuiască un băiat, altul, care s-a înecat; să-i contacteze din nou pe poliţaii din Clermont, din Saint-Jean-de-Luz şi să-l sune din nou pe psihiatrul ăla, Wayan Balik Kuning, şi, de ce nu, ar trebui s-o interogheze iar pe Aster Paturin, Galipote din Besse. Misterele se înmulţesc într-atât în ancheta asta, încât îi

vine să aibă încredere în vrăjitoare.

— Domnule, trebuie să ieşiţi.

Nectaire stă aplecat la căpătâiul lui Amandine, însă doctoriţa insistă.

— Domnule, trebuie lăsată să se odihnească.

În loc să se ridice, Nectaire se ghemuieşte şi mai mult, de parcă ar vrea s-o îmbrăţişeze îndelung pe Amandine înainte să plece. Un gest care ar trebui să pară firesc, tandru, doctoriţa poate să aştepte.

Cu un braţ, o leagănă pe femeia întinsă în pat, prea puţin ca s-o trezească, doar cât s-o ţină într-o stare de semitrezie. Mâna cealaltă se strecoară pe-ascuns în buzunar şi ia sticluţa pe care i-a încredinţat-o Aster când l-a îmbrăţişat în faţa scării. *Rândul tău, Nicky,* i-a şoptit, *chiar dacă tu nu crezi în asta, fă-o pentru mine.*

— Domnule, vă rog.

Doctoriţa aşteaptă încă la intrarea în cameră, Nectaire are grijă să se aşeze cu spatele la ea, să se apropie mai mult de Amandine pentru o lungă mângâiere, fără ca ea să-i vadă mâinile. Cu unghia de la degetul mare scoate dopul şi apropie sticluţa de gura întredeschisă. Apa roşie alunecă pe buzele palide şi se scurge într-un firicel de salivă, udând bărbia lui Amandine. *Te implor,* o roagă Nectaire în minte, *fă un efort.*

— Domnule, va trebui să mă duc să chem întăriri!

Nectaire apasă mai tare sticluţa de buze. De data asta, cu lipăituri mici, ca un pisoi abandonat, Amandine începe să sugă. Câteva picături. Câteva picături o să fie de-ajuns.

Nectaire apucă să pună sticluţa în buzunar când doctoriţa se apropie de pat.

— Bine, bine, ies.

78

— Cele trei bătăi de gong au răsunat la miezul nopţii, Maddi. Fiecare actor trebuia să-şi joace rolul. Al tău era scurt, trunchiat, recunosc. Nu te superi pe mine? N-a avut Ioc nicio repetiţie şi n-avea să fie decât o singură reprezentaţie, dar scenariul era scris cuvânt cu cuvânt. Iar eu aveam grijă, din culise, să asigur punerea în scenă.

Nectaire era, fără îndoială, actorul cel mai dificil de îndrumat. Instinctul îi şoptea că minţi, dar se obişnuise atât de mult să nu aibă încredere în intuiţiile lui, încât era tentat sa te creadă. Pe scurt, înţelegi, Ia fel de greu de urnit ca o clopotniţă, dar cu mintea giruetă. Imposibil de prevăzut ce direcţie avea să indice!

Atunci am avut ideea de care sunt cea mai mândră: testul ADN! Era, evident, imposibil ca testul ăsta dintre Tom şi Esteban să fie pozitiv, fiindcă numai fraţii gemeni au exact aceleaşi gene. Dacă ieşea pozitiv însemna, în spiritul cartezian al lui Nectaire, că fără îndoială tu l-ai falsificat! Aşadar, încă de la început, Maddi, tu ai urmărit să ne manipulezi!

Niciodată n-ar fi bănuit că nu tu, ci eu eram cea care minţea. Totuşi, şi scamatoria aia a fost atât de simplă... Ţi-am dat balena de pluş a copilaşului meu, singura amintire pe care n-o lăsasem în cutia pentru bebeluşi, împreună cu nişte suzete şi un pachet de scutece prea mari. N-o aruncasem, prima jucărie a copilului nu se aruncă, nu? îi oferisem, fireşte, un animal de pluş asemănător lui Tom, a fost primul cadou de la mine, Monstro, când am ajuns la Murol. Monstro, care dormea în patul lui Tom, o balenă, ca aceea cusută pe

şortul de baie al lui Esteban.

Nici asta n-a fost vreo magie, evident că eu i-am sugerat lui Esteban să aleagă şortul indigo, într-un magazin din Saint-Jean-de-Luz. El ţi l-a cerut, tu i l-ai cumpărat, fără să suspectezi nimic.

Totuşi, Maddi, dacă ai fi fost atentă, ai fi observat că există o coincidenţă în povestea asta. Una singură! Alesesem din întâmplare balena de pluş când eram însărcinată; o luasem pe prima care-mi picase în mână, cea mai mare pe care o puteam cumpăra cu cei câţiva franci pe care-i aveam în buzunar. N-aveam de unde să ştiu atunci că tatăl lui Tom o să se numească Jonas, ca grotele astea... ca în povestea cu balena din Biblie. Dar cred că, dac-aş fi cumpărat un urs sau un iepure de pluş, s-ar fi găsit alt punct comun, nu? Nu eşti de acord, Maddi? N-ai nicio părere? Ai vrea mai degrabă să afli continuarea piesei? Ce-i drept, ai ratat o bună parte... care se poate rezuma în câteva cuvinte: *să plec cu Tom şi să-i fac pe toţi să creadă că tu l-ai răpit.*

Ştiam că Tom o să vină cu mine, chiar şi în toiul nopţii. N-aveam să fac de două ori aceeaşi greşeală, de data asta îmi luasem timpul necesar, mai bine de cinci ani, ca el să aibă încredere în mine. Numai partea a doua a piesei necesita o punere în scenă mai complexă.

întâi trebuia să te atrag la lacul Pavin, singură. Descoperirea machetei satului scufundat sub patul lui Tom ar fi fost de-ajuns, eram convinsă. Plantasem destule indicii înainte. A trebuit apoi să-l trimit pe Nectaire să te urmărească, cu Renault-ul lui 5 vechi, timp în care eu am pretins că rămân la Souille s-o veghez pe Amandine şi să-i anunţ pe poliţişti. Imediat ce-a plecat Nectaire din Froidefond, am venit şi eu în

goană la Pavin, pe drumul din Fraux, un ocol de numai trei kilometri, dar ştiam că, din cauza viscolului şi a prudenţei lui Nectaire, o să ajung la lac, dacă iau maşina mea de teren, cu un avans semnificativ. N-a mai rămas decât să te pândesc, Maddi, să te pun la pământ cu prima piatră găsită, să te duc cu Koleosui până în vârful locului de escaladă, să te las în portbagaj, leşinată, şi să chem poliţiştii.

Când Nectaire a ajuns în sfârşit la lac, totul era pregătit pentru actul al doilea. îi luase mai mult decât calculasem eu, aproape două ore ca să străbată cei zece kilometri. îmi pusesem geaca ta de schi, fularul tău, căciula ta mov şi vâsleam pe lac, însoţită de un manechin banal de vitrină, faci rost de aşa ceva din trei clicuri de pe orice site, îmbrăcat cu jacheta lui Tom. Portocalie, evident! Culoarea mea preferată! Din fericire, nimeni n-a făcut legătura. în general, eu îi cumpăram hainele, aşa că n-a fost prea greu să-i comand mai multe rânduri.

Am mers cu barca destul de departe şi era destul de multă zăpadă ca iluzia să fie perfectă. Nectaire a fost un actor ideal, incapabil să alerge în jurul lacului ca să mă prindă din urmă. Aveam tot timpul să acostez ceva mai departe, să arunc peste bord primul manechin, de care am legat ca lest un bolovan greu de obsidian, să-mi pun în mâini două ghete mici şi să merg în patru labe câţiva metri ca să las patru urme, de adult şi de copil, şi-apoi să mă apuc să fac escalada pentru începători.

Am aşteptat să zăresc girofarurile jandarmeriei, apoi silueta epuizată a lui Nectaire ca să pun în scenă al treilea şi ultimul act. Credeam că Nectaire va rămâne

pe mal, m-a surprins când s-a urcat în barcă, vâslind ca să aibă o vedere mai bună spre creastă. Dar asta n-a schimbat nimic... M-a văzut în vârful peretelui de escaladă, scăpând din mână al doilea manechin, l-a văzut când a căzut ca o piatră în lac şi n-a mai urcat la suprafaţă. Nu am ales la întâmplare Pavinul, e lacul cel mai adânc din Auvergne, aproape insondabil, aşa că, de data asta, poliţia nu va mai fi uimită dacă nu recuperează corpul copilului înecat. Când s-au năpustit pe platforma escaladei, poliţaii n-au găsit decât corpul tău inert. Eu îmi luasem tălpăşiţa, iar ninsoarea deja îmi ştersese urmele.

După cum vezi, Maddi, piesa mea nu era chiar atât de greu de interpretat. Am avut la dispoziţie ani întregi s-o pregătesc şi a trebuit doar să mizez pe trei atuuri ca să fie un succes: să aştept condiţiile meteo favorabile, să aleg un anchetator suficient de încet şi să găsesc o vinovată de a cărei nebunie să nu se îndoiască nimeni.

Nu-mi mai rămăsese decât să las cortina să cadă.

Planul perfect, aşa am crezut.

Cu toate astea, a existat un fir de nisip, un fir de nisip pe care nu l-am prevăzut.

Un fir de nisip care, din păcate, o să te coste viaţa, Maddi. Fiul tău, Gabriel.

79

— Mă ia somnul, Gabriel.

Oare oboseala îi îngreunează pleoapele lui Tom?

Emoţiile adunate? Sau doar căldura?

Focul din vatră, întreţinut lemn cu lemn, a reuşit să alunge aerul îngheţat pe care cei doi copii îl simţeau prin gratiile mortuarului. Frigul te pişcă rău dacă scoteai nasul afară, dar în fundul cavernei era bine. Tom şi Gabriel, ghemuiţi lângă vatră, aproape că puteau să-şi scoată puloverele şi hanoracele. Dac-ar fi putut...

— îmi pare rău, repetă Tom. Nu reuşesc să ţin ochii deschişi.

— Odihneşte-te, spune încet Gabriel, apropiindu-se şi mai mult. Sprijină-te de mine. Sunt mai confortabil decât o fantomă, vezi?

Tom găseşte forţa să glumească.

— Mai confortabil, poate, dar eşti aproape la fel de slab ca un schelet!

îşi lasă totuşi capul să cadă, prea greu, pe umărul băiatului.

— Mi-e teamă să adorm, Gaby. Mi-e teamă că nu mă mai trezesc niciodată.

Gabriel se retrage puţin.

— Scoate-ţi ideile astea din cap! Stau eu primul de pază! O să te apăr.

— La cât de zdravăn eşti legat, n-o să-ţi iasă.

Gabriel se zvârcoleşte cât poate, dar abia reuşeşte să-şi dezlipească picioarele legate la glezne şi chiar mai puţin să-şi depărteze braţele legate de trunchi. Tom a încercat şi el să desfacă nodurile, fără succes.

— Lasă-mă doar puţin, îl asigură Gabriel. Am o armă... un cuţit.

Tom cască. Flăcările din vatră aproape că-i ard

obrajii.

— Şi dup-aia? Chiar dacă te dezlegi, nu putem deschide grilajul, am încercat eu!

Gabriel continuă totuşi să tragă de glezne, de încheieturi, dar legăturile sunt prea strânse. E imposibil, şi pentru el, şi pentru Tom, să scoată cuţitul din buzunar. Eforturile nu-l fac decât să alunece şi mai mult cu spatele lipit de zid. Mortuarul, cu pereţii lui albi, seamănă cu o cameră de spital săpată în piatră, o clinică pentru oamenii preistorici, uitată de cinci mii de ani...

Cineva ştie însă că ei sunt aici.

— Şi dup-aia? răspunde Gabriel. O să vină mama să ne salveze! Ai auzit-o când te-a strigat mai devreme. Şi tu i-ai răspuns. Iar eu... am văzut-o.

— Dac-ar fi reuşit, ar fi ajuns deja!

Tom se mai prăbuşeşte puţin peste el. Gabriel ştie că are dreptate. Mama sigur a fost prinsă şi ea.

— Bine, dacă zici tu... atunci am altă idee.

Tom cască încă o dată. Nu mai are putere să lupte.

— Drăguţ din partea ta, murmură el, dar nu te deranja. O să-mi fac siesta. îmi iei şi mie nişte Mikado de la super- marketul din colţ şi mă trezeşti când e ora de gustare?

Toţi muşchii lui Tom se destind dintr-odată.

— Nu dormi! strigă Gabriel scuturându-1. Nu dormi aici. Suntem în mortuar. Să adormi înseamnă să mori.

Tom cade în partea cealaltă, la baza vetrei.

— Nicio problemă, Gabriel, mi-ai dat să beau apă roşie din fântâna sufletelor, când mă trezesc o să fiu bebeluş.

Gabriel se uită la prietenul lui, surprins şi mâhnit

totodată.

— N-o să funcţioneze decât dacă o fac pe mama ta să bea cealaltă jumătate! Şi asta o să fie imposibil cât timp sunt prizonier.

Văzând expresia necăjită a lui Gabriel, Tom îşi adună ultimele fărâme de puteri. Se sprijină de marginea fierbinte a vetrei.

— Glumeam, Gaby. Cred că tu eşti mai ţicnit decât mine. Chiar ai crezut în legenda aia cu apa roşie care vine din infern?

— Păi... nu ştiu. Abia m-am mutat în zonă. Ascult ce mi se spune. La fel cum am ascultat de pe stickul mamei chestiile ţicnite pe care i Ie povestea Esteban psihiatrului.

Tom pune o mână pe picioarele legate ale lui Gabriel.

— Ştii, Gaby, eu n-am crezut niciodată în chestiile astea, în satul scufundat, în reîncarnare, în fantome, în apa din infern. Astea sunt poveşti, ca *Harry Potter* sau *Star Wars*. Dar, ca toţi copiii, mă prefac că le cred. Nu există elfi, goblini şi vrăjitoare în viaţa reală.

Gabriel zâmbeşte trist.

— Ba vrăjitoare există.

— Nici vorbă, Gaby, nici vorbă.

Tom îşi lasă capul pe coapsele lui Gabriel, de parcă ar fi fost legate special ca un căpătâi. Gabriel nu îndrăzneşte să-şi mai mişte picioarele.

— înainte să adorm, Gaby, voiam să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

Tom face un ultim efort să ţină ochii deschişi. întins astfel, nu mai vede decât tavanul alb, flăcările... şi faţa băiatului aplecat peste el.

— Să-ţi spun mulţumesc!

— N-ai pentru...

— Mulţumesc că mi-ai sărbătorit aniversarea în noaptea asta. Mulţumesc că ai venit după mine până aici. Mulţumesc că ai încercat să mă eliberezi. Mulţumesc... că eşti singurul meu prieten adevărat!

80

Sângele s-a coagulat în jurul ochiului, cel puţin nu mai curge, dar bandajul din jurul capului e tot îmbibat. De fiecare dată când ridic mâinile legate la încheieturi şi-mi ating capul cu vârful degetelor, mi se afundă într-un burete năclăit şi coboară stacojii în faţa ochilor. Nu mă doare, totuşi. Creierul meu funcţionează perfect, văd, simt, aud, înţeleg.

Nu mai încerc să mă târăsc prin praful din grotă, să mă ridic julindu-mă de pereţi, nu mai încerc să scuip căluşul din care picură saliva, nu mai încerc nici măcar să-mi aţintesc singurul ochi spre Savine, n-ar fi mai util decât un pistol descărcat îndreptat spre ea.

îmi păstrez forţele.

O să apară o ocazie. Sigur o să mai fie o ultimă ocazie.

— Ar fi trebuit să te ocupi mai mult de băiatul tău, Maddi. Ar fi trebuit să-l protejezi pe Gabriel. Problemele astea nu-l privesc pe el. Aveai un fiu care să-l înlocuiască pe Esteban, ce voiai mai mult? Era chiar atât de greu să-l ţii departe de toate astea?

Nu ştiu cum a descoperit povestea ta, dar îmi închipui că ai lăsat dosare la îndemâna lui, fişiere pe care nu le-ai şters din calculator, poate chiar

înregistrări video, rapoarte ale poliţiei, şedinţe de la psihiatru.

Şi aşa, Gabriel a înţeles tot. Şi, fireşte, a vrut să-l întâlnească pe acest Tom, sosia fratelui său mai mare care a dispărut, cel care o scotea din minţi pe mama lui.

Au aceeaşi vârstă, sunt amândoi copii singuri la părinţi, sensibili, retraşi, s-au împrietenit uşor. Tom era obsedat de Esteban, copilul reîncarnat în mintea lui despre care îi tot vorbisem. Gabriel îl cunoştea şi el, putea să intre în gândurile lui şi chiar în hainele pe care le-ai păstrat tu! Poate că, hrăniţi cu toate poveştile astea despre strigoi, Tom şi Gabriel s-au amuzat să intre-n joc. E de vârsta lor, nu? Să cocheteze cu fantasticul. Să creadă încă în magie. Sau, cel puţin, să se prefacă.

Totul trebuia să fie atât de simplu noaptea trecută. Eu trebuia doar să intru la Souille, uşa casei nu e niciodată încuiată. Nu exista riscul să mă audă Amandine, întotdeauna bea trei ceaiuri de valeriană înainte să se culce. Pentru mai multă siguranţă, plănuisem să-i injectez o doză de oxico- donă, apoi să-l trezesc pe Tom şi să-l iau cu mine.

Am drogat-o pe Amandine, poate cam mult, eu tremuram, ea se mişca în somn. Am lăsat seringa la vedere – cine ar fi găsit-o evident că prima dată s-ar fi gândit la un medic –, apoi am intrat în camera lui Tom.

Era goală!

I-am zărit urmele paşilor în curtea fermei. Se îndreptau spre drum, prin viscol. Am crezut că istoria se repetă, că Tom a fugit de mine cum fugise şi Esteban în urmă cu zece ani, că nici de data asta nu fusesem destul de răbdătoare, că nu-i dădusem destule

dovezi de dragoste, că-i era frică, frică de mine.

Aşa am crezut, Maddi, chiar am crezut aşa timp de câteva minute de panică absolută, cât mi-a luat să plec de la Souille, să mă urc în maşină şi cât farurile mele au căutat prin noapte, luminând fântâna, cătunul Froidefond, podul...

Era acolo, ud, îngheţat, un iepure speriat, iară blană, fără nici măcar un palton în spate.

Când m-a recunoscut, mi-a zâmbit şi a venit în fugă. Când i-am deschis portiera, n-a ezitat nicio clipă şi a urcat. Eu venisem să-l salvez, încă o dată, ca la cascada Saut du Loup, ca de atâtea ori în toţi anii ăştia.

în clipa aia, Maddi, pot să-ţi mărturisesc, m-am simţit atât de mândră. I-am citit în privire că eram adevărata lui mamă.

în timp ce-l frecam pe spate şi-i ştergeam părul ca să-l încălzesc, mi-a spus că Esteban venise să-i ureze la mulţi ani. *Esteban?* Da, Esteban, prietenul lui imaginar care părea atât de real. Firește, am înţeles imediat că era vorba despre Gabriel. Ce alt băiat ar fi putut să ştie asta? Dar n-am avut îndoieli, Tom mă asigura că Esteban venise la el acasă, sau în capul lui.

Am condus foarte încet, mai bine de un kilometru. Aveam timp, eram singură în noapte, în niciun caz nu voiam să mă trezesc cu două roţi înţepenite în şanţ. Tom continua să tuşească, mirându-se că nu ne oprim la Souille. Am profitat de un nou acces de tuse ca să-l pun să înghită o pastilă. Jumătate de Stilnox. A adormit dintr-odată, după mai puţin de un kilometru, cu corpul sucit, ţinut doar de centura de siguranţă, cu gâtul subţire într-o parte, cu spatele îndoit. M-am oprit din nou ca să-l aşez mai bine. Mi-am luat timp să mă bucur

de fiecare gest de mamă în sfârşit liberă să-l protejeze. Să-l iubească.

Planul meu funcţiona perfect. Eram prea fericită să bănuiesc ceva. Nici măcar o dată, cred, nici când am oprit în faţa grotelor lui Jonas n-am întors capul. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că Gabriel se ascunsese imediat ce zărise farurile Koleosului meu luminând podul din Froidefond. Şi cu-atât mai puţin m-am gândit că ar fi putut să mă urmărească aproape trei kilometri, pândindu-mi farurile, singurele în noapte, mergând pe urmele mele încă neacoperite de ninsoare, apropiindu-se când am oprit. Trei kilometri la vale, mai puţin de treizeci de minute de mers. Chiar dacă am condus încet, Gabriel m-a pierdut până la urmă. Ninsoarea era prea deasă, vizibilitatea, prea redusă. A căutat mult timp până mi-a găsit maşina.

M-ai ascultat, Maddi? Ai înţeles ce înseamnă asta?

Gabriel ar fi trebuit să-l urască pe Tom, rivalul lui, băiatul apărut de nicăieri pentru care l-ai obligat tu să se mute. Pentru care îl neglijezi! Şi totuşi, dimpotrivă, el a vrut să-l întâlnească. I-a oferit prietenia lui. Şi, când a avut nevoie, l-a ajutat! Îţi dai seama, Maddi, cât de generos, cât de curajos a fost fiul tău? Cum, având grijă de Tom, a vrut să-ţi dovedească ţie că te iubeşte?

Nu-l meriţi, Maddi! Nu te-am minţit când am stat de vorbă în maşină, pe drum încoace. Nu eşti demnă de el!

Am avut o primă îndoială când plutonierul Salomon a urcat la Moulin de Chaudefour şi l-a sunat pe Lespinasse – băiatul tău nu era acasă! Am avut confirmarea acum o oră, în maşină, când mi-ai arătat punctul roşu pe ecranul telefonului.

Am avut noroc, Maddi. Am avut într-adevăr noroc că

eşti o mamă atât de rea.

Îţi dai seama? Ar fi fost de-ajuns ca Gabriel să aibă telefon, eu aş fi fost pierdută, iar tu l-ai fi salvat. Dar ai preferat să-i coşi un dispozitiv de urmărire fără să-i spui nimic... şi l-ai condamnat!

81

Lespinasse îşi propteşte picioarele în zăpadă. Se ţine atât de ţeapăn, cu picioarele depărtate şi spatele drept, încât pare o statuie care tronează în mijlocul curţii de la Souille, cu gleznele prinse într-un bloc de beton. O statuie dedicată telefonului mobil, lipit de urechea lui! O statuie care tună, mai-mai să-i plesnească soclul:

— M-ai auzit, Moreno? Vreau elicoptere! Şi drone. Şi tancuri, dacă trebuie. Tot ce poate să zboare pe deasupra ninsorii sau să treacă peste zăpadă!

Răspunsul e-ntrerupt de pârâituri. Jennifer Louchadiere, care ţopăie lângă locotenent ca să se încălzească, nu pricepe niciun cuvânt.

— Ce meteo? continuă Lespinasse. Viscolul s-a terminat! Şi ca să-ţi spun pe scurt, Moreno, am un băiat dispărut în neant şi două femei care fug după el. Una sigur e ţicnită, dar n-aş băga mâna-n foc că nu e şi cealaltă.

Locotenentul parlamentează încă puţin înainte să închidă, apoi se întoarce spre Jennifer. Degetul lui arată spre urmele de la cauciucurile Koleosului, perfect vizibile în zăpadă.

— Ce dracu... Nu trebuie decât să te ţii după ele! Urmele astea nu s-ar fi văzut mai bine nici dacă le-ar fi lăsat Tom Degeţel. De ce n-a fost încă găsită?

Salomon se apropie. Antena unui walkie-talkie se leagănă deasupra urechii lui. Cocoţat pe zece centimetri de zăpadă, plutonierul pare să măsoare mai mult de doi metri.

— Tocmai am primit confirmarea veştii proaste, şefule, au trecut cei cu deszăpezirea între Murol şi La Bourboule, degajează drumurile departamentale, toate urmele au fost şterse.

Locotenentul, jandarmeriţa şi plutonierul se uită unul la altul, abătuţi. După o scurtă tăcere, Lespinasse ridică privirea spre vârfurile albe ale masivului Sancy şi pădurile nesfârşite de brazi.

— Pentru Dumnezeu, ar putea fi oriunde! O să ne ia ore, zile în şir până-i găsim.

întoarce privirea spre fereastra de la primul etaj, a lui Amandine, unde o perdea e dată la o parte. Apare faţa lui Nectaire. O strânge de mână pe Aster care, la rândul ei, strânge în palmă pandantivul de aramă.

Ce îngeri ai vulcanilor invocă ea? Ce monstru al infernurilor? în spatele lor veghează trei oameni de la salvare cu înfăţişare de cerberi, o singură uniformă pentru trei chipuri severe.

82

Savine mi-a dezlegat gleznele ca să pot merge. A scos din geantă un revolver pe care-l îndreaptă spre mine.

— N-am de gând să te mint, Maddi, nu l-am folosit

niciodată. Poate că n-o să fiu în stare să ochesc sau să trag. Dar n-ai decât să apreciezi singură riscul... Poate ai vrea să-ţi revezi fiul?

Nu comentez. Cum aş putea, de altfel, când am un căluş în gură şi mâinile legate? O iau înainte, urmându-i indicaţiile, mai întâi pe culoarul din dreapta, apoi pe cel din stânga, încă o dată la stânga, o cameră, altă cameră, reci, întunecoase, cu pereţi de lavă roz de culoarea cărnii, tăioşi, tărcaţi cu vine sângerii. Pleoapa mea dreaptă rămâne lipită, prizonieră a unui clei de sânge uscat. Capul mă chinuie. Cum m-am ridicat, m-a luat ameţeala şi nu pot să spun dacă decorul din jurul meu se învârte sau doar gândurile mele. Trebuie să mă concentrez, să-mi golesc mintea, să-mi scot din cap cuvintele otrăvite pe care mi le-a injectat monstrul ăsta. *Am avut noroc că eşti o mamă atât de rea.*

— La dreapta, până în capăt.

Savine mă sileşte să intru într-o galerie care pare o fundătură. înaintez spre capătul tunelului, din ce în ce mai luminos. Coridorul strâmt se deschide spre faleză. Teoretic, dacă nu mi-am pierdut de tot simţul orientării, suntem aproape de locul unde am auzit vocea lui Tom, înainte să mă lovească Savine în cap.

Imediat ce ies la lumină, zăresc stânca ieşită în afară care protejează faleza, stratul de zăpadă mai puţin gros, platformele şi scara pe care poţi să urci până la ultima celulă, mai departe de celelalte, închisă cu un grilaj.

— Urcă! îmi ordonă Savine.

Urc de-a lungul falezei, lipindu-mă cât pot de mult de peretele de tuf. Umedă, roca se fărâmiţează la fiecare pas. Cel mai important e să nu mă uit în jos, să nu las aerul proaspăt să mă îmbete, să nu-mi las capul

să explodeze în menghina vântului îngheţat, să nu mă gândesc că monstrul ăsta ar putea să tragă în orice clipă.

Nu *sunt o mamă rea.*

O să am ocazia s-o dovedesc, cu siguranţă o să-mi rămână o ultimă ocazie.

Ajung pe platformă şi mă prăbuşesc în genunchi în faţa grilajului, la capătul puterilor.

Ochiul meu drept se deschide pentru prima oară, câţiva milimetri între pupilă şi pleoapă; prin deschizătură pătrunde o rază de lumină care mă arde ca un fulger.

Savine, ţinând în continuare ţeava pistolului îndreptată spre mine, scoate un mănunchi de chei. Descuie lacătul care închide cele două canaturi ale grilajului şi le deschide cu un zgomot sinistru de poartă de cimitir.

— Intră. O să-ţi fie mai cald înăuntru.

Intru. Savine n-a minţit. Temperatura e aproape sufocantă în camera asta ciudată, pătrată, cu pereţi complet albi. Un şoc termic de peste douăzeci de grade, care creşte pe măsură ce înaintez în grotă.

Mă clatin.

Sunt aici, Doamne, sunt aici.

Amândoi, lângă vatra mare, sprijiniţi de o grămadă de lemne, înghit în sec, căluşul e ud de la fluxul şi refluxul cuvintelor mele împiedicate.

Tom doarme, Gabriel tremură de frică.

La care dintre ei să mă uit mai întâi?

Doamne...

Tom e atât de vulnerabil, Gabriel îşi pleacă ochii.

Tom respiră domol, Gabriel îşi ţine răsuflarea, nu îndrăzneşte să vorbească, aşteaptă poate s-o fac eu,

probabil n-a observat că am căluş.

— N-o saluţi pe mama ta, Gaby?

Gabriel e imobilizat, cu gleznele legate, cu braţele şi încheieturile legate. Savine ţine în continuare arma îndreptată spre mine.

— Nu face pe timidul! I te-am lăudat încontinuu. Şi, o veste bună, o să poţi în sfârşit s-o ai pe mama ta numai pentru tine. Tom o să dispară din viaţa voastră, plec cu el. Prietenul tău n-o să-şi poată lua rămas-bun, îmi pare rău. A trebuit să-i dau un medicament ca să doarmă, să nu-şi amintească nimic, sau aproape nimic. Vezi tu, o să rămâi fantoma lui preferată.

Aş vrea să destram căluşul cu dinţii, să pot urla, scuipa, muşca, să spun *te iubesc,* să spun *sunt aici,* să spun *fugi,* să spun *nu-ţi fie frică.*

Nu-ţifie frică...

Chiar dacă Savine nu poate să plece şi să ne lase în viaţă. Asta i-ar da peste cap tot planul.

Vine mai aproape, încă strânge mânerul pistolului în mână şi se apleacă duios peste corpul adormit al lui Tom. Chiar o să ne tragă un glonţ în cap? Chiar poate să treacă atât de rapid de la dragostea pentru Tom la ura pentru cei care o stânjenesc? E într-atât de...

Gabriel sare exact în momentul ăla!

Când Savine e foarte aproape de el, când se aşteaptă cel mai puţin. Picioarele lui Gabriel sunt legate, dar mâinile i s-au eliberat miraculos. Ţine un cuţit în mână şi, fără să ezite, o loveşte pe Savine în umăr.

Ea se rostogoleşte într-o parte, rănită. Gabriel îngenunchează imediat şi îşi ridică din nou arma, loveşte încă o dată. Alerg spre ei cât pot de repede,

târâş-grăpiş, fără să fiu în stare să-mi folosesc braţele. Sunt mândră de fiul meu, atât de mândră, dar ajunge, Gaby, o s-o oprim amândoi, n-o omorî, o să regreţi.

Lama loveşte încă o dată pieptul lui Savine.

Nu, Gabriel!

Sunt aproape lângă ea, monstrul agonizează, dar n-am încredere într-o ultimă convulsie.

Nu destulă!

Corpul întins al lui Savine se destinde brusc şi, dintr-o mişcare, ridică picioarele, lovindu-mă cu toată puterea drept în tibii. Mă prăbuşesc ca un popic, în timp ce Savine se ridică.

Nu e nicio picătură de sânge pe hainele ei.

Nicio tăietură.

Am impresia că am asistat la o punere în scenă, un duel de carnaval, o luptă cu arme false. Savine smulge cu brutalitate cuţitul din mâinile lui Gabriel şi-l împinge violent în grămada de lemne. El se loveşte cu capul de peretele alb, pe care lasă o dâră de sânge, apoi corpul răsucit i se rostogoleşte pe lemnele de foc. închide ochii.

Gaby!

Dar îi deschide imediat şi îşi duce mâna la piept. Descopăr îngrozită că o baltă purpurie îi inundă jacheta în dreptul plămânului.

Nu, Gaby, nu.

N-am văzut niciodată o asemenea mască de durere schimonosind faţa băiatului meu, o asemenea suferinţă, o asemenea groază. îşi desface jacheta şi trage dinăuntru, cu tot atâta disperare de parcă şi-ar smulge inima, o sticluţă spartă din care curge încă un lichid roşu.

Mulţumesc, Doamne, mulţumesc...

Savine vede sticluţa spartă şi zâmbeşte. Şi-a luat din nou pistolul. Stă o secundă să examineze cuţitul cu care a atacat-o Gabriel, apoi se întoarce spre el.

— Eşti într-adevăr foarte curajos, Gabriel. Cu siguranţă ţi-a trebuit multă energie ca să reuşeşti să-ţi tai legăturile cu un cuţit atât de inofensiv... Aster face bine că nu lasă armele periculoase la îndemâna copiilor în magazin şi că nu pot fura decât jucării.

Ochii lui Gabriel sunt plini de lacrimi. Tom încă doarme, doborât de drogul pe care Savine l-a pus să-l înghită. Eu rămân întinsă, cu genunchii juliţi, cu capul spart.

— De data asta, spune Savine, chiar trebuie să plec. N-aş vrea ca Tom să se trezească şi să asiste la scena asta. Vă las focul?

Bagă briceagul în buzunar şi mai aruncă trei lemne în vatră.

— Gabriel, eşti un băiat inteligent. Ştii cum se numeşte camera asta?

Cu dosul palmei, Gabriel îşi şterge lacrimile. Căderea l-a năucit, e la capătul puterilor, dar sunt impresionată de privirea de animal sălbatic pe care are curajul să i-o arunce.

— Mortuarul, spune el, fără să-şi coboare ochii.

— Exact. Aici se depozitau cadavrele. De-asta s-au spoit pereţii cu var, ca să se evite epidemiile. în fine, aşa se pare... De-asta există şi o vatră mare, ca să ardă corpurile când erau prea multe. Din fericire, nu le trebuia mereu.

Gabriel, de data asta, s-a prăbuşit pe grămada de lemne, doborât de efectul şocului. A luptat cât a putut. Vreau să mă conving că nu are nimic grav, trebuie să-l

examinez, trebuie să-l îngrijesc, trebuie să-mi dau şansa asta, ultima şansă, trebuie să-l salvez...

Savine se duce în dreapta vetrei şi ridică mâna spre un lanţ ascuns în lungul coşului de fum. Dacă nu ştiai că e acolo, ar fi fost aproape imposibil să-l observi.

— De-asta, spune ea, în cea mai mare parte a timpului, vatra mortuarului rămâne închisă. Se închide trapa şi, hop, aşa nu e astupată de zăpadă, de păsări şi de toate celelalte murdării.

Mâna ei strânge de lanţ.

— Evident, trebuie să ai grijă să nu închizi trapa când e aprins focul. Altfel, fumul n-are pe unde să iasă şi te trezeşti foarte repede asfixiat!

Coboară braţul cu o mişcare bruscă.

Clac.

A rupt lanţul şi trapa se închide. Aproape imediat, un curent de aer aţâţă focul, iar fumul încearcă în zadar să găsească o ieşire şi atunci, pierdut, începe să se împrăştie în mortuar.

Ea îşi îndreaptă arma spre corpul nemişcat al lui Gabriel, dar mi se adresează mie.

— Nu încercaţi nimic cât îl car eu pe Tom afară. N-aş vrea să fiu obligată să trag într-un băiat atât de curajos.

Am reuşit să mă ridic. Chipul încremenit al lui Gabriel se vede înceţoşat în spatele norului negru care se ridică în vârtejuri spre tavan. Mă postez în faţa ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile legate. îndreaptă ţeava pistolului spre fruntea mea.

— Dă-te la o parte, Maddi. Nu vreau să risc să-mi asfixiez băiatul.

Nu mă clintesc. O privesc, hotărâtă s-o fac să înţeleagă că vreau să vorbesc.

— îmi pare rău, Maddi, n-am timp.

Ridic mâinile împreunate în semn de rugăminte, fără să cedez. Ea îndoaie degetul pe trăgaci, fără ca eu să reacţionez. Exasperată, îmi smulge căluşul.

Nu mai pierd timp dezmorţindu-mi gâtul, înghit îngre- ţoşată saliva şi strig.

— Doar o întrebare, te rog.

— Dă-te la o parte. O să trag.

Fumul urcă până în tavanul mortuarului şi se strânge acolo. Se poate încă respira dedesubt, pentru câteva secunde. Vorbesc cât pot de repede.

— Ceva ar fi trebuit să te uimească, Savine. Aminteşte-ţi, Aster a descoperit cadavrul lui Jonas, ea e cea care a făcut legătura între arma crimei şi cuţitul furat din magazinul ei.

Mâinile mele legate se ridică şi coboară pentru a-mi marca tirada.

— Evident, răcneşte Savine, eu l-am furat, ţi-am spus asta.

Se apropie mai mult, îmi dau seama că ezită să tragă. Ar prefera să ne lase să murim aici fără să rămână cu vreo imagine din agonia noastră, dar fumul ne acoperă deja cu un văl negru. N-o să rişte să mai aştepte. O să mă doboare imediat ce norul de cenuşă o să-i irite ochii, nasul. Vorbesc mai repede.

— Totuşi, când a sunat la Souille mai devreme, aduţi aminte, Aster l-a acuzat pe Gabriel.

Savine mă priveşte pentru prima oară drept în ochi. Intrigată, de parcă înţelesese în sfârşit că ceva nu se potrivea. Noaptea de funingine continuă să se lase.

— Gândeşte-te, Savine, Aster n-ar fi sunat la poliţie pentru furtul unui briceag.

Mâinile mele îşi continuă dansul înainte să se

blocheze din nou, împreunate în dreptul pieptului. Fumul coboară peste ochii noştri. Privirile ni se tulbură. Văd ţeava pistolului tremurând, un deget încordându-se. O imagine îmi trece fulgerător prin minte, *cu un cadou împachetat pe masa din bucătăria mea, ieri-seară.* Vorbesc cât pot de repede, înainte să se hotărască să tragă.

— Gabriel a furat un cuţit adevărat din magazinul lui Aster, dar mi l-a dat mie!

O scânteiere de surpriză străbate ochii lui Savine, o secundă de uimire, de-ajuns ca să-i încetinească reacţia. Chiar în clipa în care ceaţa întunecată ne învăluie, întind orbeşte mâinile legate şi înfig cuţitul pliabil Thiers Gentleman, ascuns între palmele mele. Drept în inimă.

Savine se prăbuşeşte imediat, fără să priceapă, ca trăsnită. De azi-dimineaţă nu s-a gândit nimeni să mă percheziţioneze; cuţitul auvergnez, cu lama pliată în mâner, nu e mai gros decât un stilou. Am avut nevoie de minute nesfârşite şi de precauţii infinite în grotă ca să-l scot din buzunar iară să observe Savine contorsiunile mele disperate.

Mă las pe vine, sperând că fumul o să-mi dea un scurt răgaz. Sub ceaţa neagră, observ cele două corpuri nemişcate ale lui Tom şi Gabriel. Trebuie să-mi tai legăturile, trebuie să-i scot de-aici cât mai repede. Grilajul e deschis, la douăzeci de metri, poarta noastră de salvare, fumul e captiv în fundul grotei.

Smulg cu ambele mâini cuţitul înfipt în pieptul lui Savine. Corpul ei e scuturat de un ultim spasm, căruia nu-i dau nicio atenţie.

în câteva secunde o să fim toţi asfixiaţi.

întorc lama spre încheieturile mele ca să tai sfoara, fără să-mi fac griji că-mi crestez pielea sau că-mi străpung venele.

Vălul negru e deja deasupra noastră. înfăşoară cadavrul lui Savine ca pentru a-l purta în infern.

Sforile cedează deodată, împreună cu o fâşie din carnea mea. Nu-mi pasă, mă târăsc, e imposibil să înaintez altfel. Au rămas mai puţin de treizeci de centimetri respirabili la nivelul solului. în faţa mea stau întinse cele două corpuri micuţe.

Cel al lui Tom, în dreapta, care nu s-a trezit nici acum. Doarme profund. N-o să-şi dea seama că sângele lui devine toxic, că muşchii i se încordează şi că-i paralizează creierul.

Gabriel, în stânga, şi-a pierdut şi el cunoştinţa, în schimb corpul lui e zguduit de frisoane, de greaţă; toată fiinţa lui se luptă şi se opune răului care-l distruge încet-încet.

Pâcla e din ce în ce mai deasă, aripile ei negre s-au aşezat pe sol, nu-i mai poate scăpa nimeni şi nimic.

îmi ţin respiraţia cât pot de mult.

încremenită.

Tom, Gabriel.

Poate că mai am timp să plec, dar n-o să mai am timp să mă întorc.

Un drum dus, fără întoarcere; n-am dreptul să ezit.

Trebuie să aleg.

Să aleg copilul pe care să-l salvez.

Timpul s-a oprit. Fumul a înghiţit totul.

Mi-a intrat peste tot, pe gât, în burtă, în cap, inima nu-mi mai bate decât pentru a răspândi otrava, asfixiindu-mi plămânii, înnegrind totul.

Nu sunt în stare să aleg.

Cum aş putea să i abandonez pe Gabriel, e carnea mea, e sângele meu, am atâtea pentru care să mă ierte, am atâta dragoste târzie să-i dăruiesc. Trebuia să fii în pericol de moarte, Gaby, ca să înţeleg în sfârşit?

Mă uit înmărmurită, în mijlocul vălului negru ireal, la corpul tău mic, cuprins de convulsii, fără să reuşesc să schiţez nici cel mai mic gest.

lartă-mă. înţelege-mă. Cum aş putea să-l abandonez pe Tom? Seamănă atât de mult cu Esteban. Pe el îl văd dormind într-un somn tihnit. El s-a întors la mine, am aşteptat atât de mult, atât de mult. Cum aş putea să nu-i întind mâna? Uite, e ca un nou-născut, încrezător, liniştit. Sigur mă înţelegi, Gaby, şi tu l-ai iubit imediat, şi tu ai dorit să-l protejezi, să-l salvezi...

întind braţele spre Esteban, încă nebună, blestemată pe vecie, când o voce din spatele meu şopteşte, într-un acces de tuse, totodată limpede şi înfundată, ca ieşită dintr-un puţ, o voce care imploră, *mamă.*

Timpul s-a oprit din nou. Braţele mele ca un compas trasează un nou cerc, în jurul lui Gabriel de data asta.

O, Esteban, trebuie să te abandonez a doua oară. Tu eşti mort, Esteban, înţelegi? Mort înecat. Tom... Tom nu înseamnă nimic pentru mine... Oare trebuie să-l ucid pentru ca blestemul să fie în sfârşit împlinit? Trebuie să-l sacrific? Trebuie...

Imposibil! Ştiu că n-o să pot alege, ştiu că e deja prea târziu, ştiu c-o să murim toţi trei, că niciunul nu

va supravieţui.

Iartă-mă, Gabriel.

Iartă-mă, Tom,

n-aveam de ales.

Nu mai rezist, las vălul negru să se abată asupra mea.

84

— Ia băiatul!

Un curent de aer agită fumul care se învârtejeşte ca o umbră trezită din somn.

O siluetă înoată prin ceaţă, rapidă, hotărâtă.

— Ia copilul ăsta, pentru Dumnezeu, Maddi. Repede! Mă ocup eu de Gaby!

Nu stau pe gânduri, trag corpul adormit al lui Tom spre ieşire. Tuşesc, scuip, dar cu fiecare metru în plus spre ieşirea mortuarului, aerul e mai puţin încărcat, mai întâi aproape respirabil, apoi, dintr-odată, cum trec de grilajul infernului, tenebrele se deschid spre un paradis limpede. Fumul din vatra mortuarului nu mai e decât un firişor slab, învins de un ocean de zăpadă.

Ne oprim amândoi pe platformă, în faţa orizontului alb, fiecare având în braţe un copil.

Tom respiră încet la pieptul meu. Regulat. îmi umezesc degetul în salivă ca să-i şterg un pic de praf negru din colţul gurii. E salvat.

Gabriel deschide ochii, parcă întors dintr-o călătorie lungă, îşi şterge obrazul mânjit de funingine, faţa i se luminează cu doi ochi de coşar.

— Mamă?

— S-a terminat. Totul e bine, Gaby.

Liniştit, se agaţă de umerii bărbatului care l-a salvat.

Mă gândesc la punctuleţul verde apărut pe ecranul telefonului când am hotărât să partajez cu Wayan aplicaţia Loca- lizator GPS KidControl, exact înainte să intru în grotele lui Jonas.

El era singurul om pe care trebuia să-l anunţ dacă te aflai în pericol, Gabriel.

Un bărbat tot atât de frumos, puternic şi inteligent pe cât e de enervant.

Singurul bărbat căruia m-am dăruit, o dată, cu câteva luni înainte să te naşti tu.

Un bărbat prea deştept ca să nu-şi fi dat seama, prea respectuos ca să-mi fi vorbit despre asta.

Singurul bărbat care a acceptat să lase totul ca să mă urmeze.

Vântul ne acoperă cu pulbere albă. Suntem, fără îndoială, nişte îngeri. Norii se deschid ca prin magie, descoperind un romb albastru din ce în ce mai mare.

Wayan Balik Kuning, cu barba căruntă, cu părul albit, se uită la mine şi-mi zâmbeşte.

Strânge-l la piept, Gabriel, strânge-l din toate puterile.

Poţi să te odihneşti în braţele bărbatului care tocmai te-a salvat.

Poţi să te odihneşti în braţele tatălui tău.

XIII
REÎNCARNAREA
Praf de îngeri

85

Nectaire opreşte maşina de îndată ce zăreşte panoul pe care scrie „Trecătoarea Croix-Saint-Robert”. Zăpada s-a topit de mult, n-au mai rămas decât câteva petice ascunse în colţurile umbrite, minuscule cioburi de gheaţă care tremură încă în soarele de iunie, câteva dâre albe tasate la baza povârnişului, rezervoare sărăcăcioase de bulgări de zăpadă pentru puţinii vizitatori opriţi de-a lungul drumului.

Iarna, în anul acela, a dispărut la fel de rapid cum a venit.

Trei buchete de flori sunt puse pe scaunul pasagerului. Nectaire îl ia pe primul, brânduşe, flori de cicoare sălbatică, nalbe de pădure şi grozame, culese un pic mai jos, în zona cu arbuşti. Borna ce indică vârful trecătorii e la nici zece metri: un bloc mic de granit instalat la marginea drumului arată 1.451 de metri. Nectaire trece de ea. Crucea de lemn e înfiptă la un metru distanţă. O cruce de lemn foarte simplă, două

scânduri de castan unite printr-un singur cui, cu câteva cuvinte gravate.

Martin. Nici Poupou, nici nimic.

Nectaire se apleacă şi aşază buchetul. Lui Martin i-ar fi plăcut. Câteva serpentine mai jos, vede costumele pestriţe ale unui grup de ciclişti care atacă ultimul tronson al ascensiunii. Câţi vor străbate azi trecătoarea? Câţi se vor opri? Câţi vor avea un gând pentru înaintaşul lor?

Nectaire a aflat că, weekendul trecut, Julien, nepotul lui Martin, a devenit campionul regiunii Auvergne la juniori. A zburat prin trecătoarea Croix-Morand. Ca gândul! Stofa de campion, după antrenorii lui! Probabil, îşi imaginează Nectaire, fantoma bunicului a apăsat cu el pe pedale. Ca vântul! Poate că micul Julien Sainfoin o să ajungă mare şi, peste zece ani, când Turul Franţei o să treacă din nou pe-aici, vor străbate împreună trecătoarea Croix-Saint-Robert, solitari, lăsând plutonul în urmă!

*

Nectaire coboară din trecătoare. Şi-a pus o casetă veche cu *Boleroul* lui Ravel în casetofonul auto. Oboaiele, clarinetele şi alte instrumente de suflat îi acompaniază cu încăpăţânare răbdătoare condusul prudent. îşi ia timp să privească gra- denele împădurite ale văii Chaudefour, dyke-urile vulcanice de pe Dent de la Rancune şi Crête du Coq, înălţate peste vârfurile copacilor ca nişte pădurari împietriţi, să încetinească trecând pe lângă parcarea pustie de la Moulin, să se uite la pilonii vechi de beton ai staţiunii, de parcă alte fantome ar putea să apară şi să traverseze drumul, familii întregi cu schiurile pe umeri sau cu snowboardul sub braţ.

Şoseaua continuă să şerpuiască, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu râul Couze Chambon, zăreşte deja podul din Froidefond, casele cenuşii, fântâna sufletelor.

De îndată ce parchează în curtea de la Souille şi deschide portiera, oboe d'amore şi flautul traverse ale lui Ravel sunt cât pe-aci să facă stop cardiac în plin Do major. Tom şi Gabriel au montat o scenă în faţa casei, câţiva paleţi de lemn puşi unul peste altul. Nectaire îi surprinde în plin concert, în faţa unui public de trei pisici adormite şi zece găini agitate.

Cântă o combinaţie de rap şi rock, cel puţin aşa ar spune Nectaire. Din câte ştie el...

— Nu sunteţi sănătoşi, strigă secretarul primăriei. O să treziţi Sancy-ul!

— Asta ne dorim! ţipă Gabriel în microfonul lui.

Au instalat o staţie. Tom îşi acompaniază prietenul cu un riff electric care imită la perfecţie o erupţie vulcanică.

— îmi testez cadoul de ziua mea! Ai auzit, Nicky? Lira-chitară, sunetul ăsta infernal?

Nectaire zâmbeşte. Tom n-a fost niciodată atât de fericit. Când Maddi i-a dăruit lira, aproape c-a sufocat-o cu mulţumirile. Instrumentul ăsta, la cei zece ani ai lui, e cel mai frumos cadou din viaţa sa. Chiar dacă-l foloseşte ca să facă o asemenea hărmălaie.

— Ce-i asta, întreabă Nectaire îngrijorat, muzica asta de ţicniţi?

— *Hegoak,* anunţă mândru Gabriel. Imnul basc, dar l-am aranjat după placul nostru, mulţumită partiturilor lăsate de Esteban.

— Era un adevărat inovator! confirmă Tom. Prevăzuse totul, lira-chitară e viitorul.

Şi amândoi la unison, Tom la liră şi Gaby la voce, se apucă să scandeze, în faţa celor zece găini scandalizate:

— *Hegoak ebaki banizkio'.*

1. Dacă i-aş fi tăiat aripile (n.ed.orig.).

86

îl văd pe Nectaire închizând uşa de la intrare în urma lui. Stau în dreptul scării, observ că are două buchete în mâini şi-mi iau vocea de medic a cărui autoritate nu se discută.

— Drăguţ din partea ta, Nicky, dar chiar nu e momentul. Amandine e sus, în camera ei, are primele contracţii. Şi o cunoşti, pentru ea nu se pune problema să nască în altă parte decât aici!

— Confirm, gâfâie Wayan, cu trei trepte mai sus de mine. (Şi-a tras o tunică de bucătar peste cămaşa lui albă impecabilă.) Chiar nu e momentul!

Mă întorc spre psihiatrul meu preferat.

— Wayan o să facă primul de gardă, eu sunt invitată la concert!

El mormăie din principiu, luându-l martor pe Nectaire.

— N-am citit până la capăt fişa postului. „Moaşă" era probabil scris foarte mărunt.

— Nu mai fi aşa modest, ai făcut totuşi zece ani de medicină!

Schimbăm o privire complice, ca doi stagiari puşi pe glume şi fără griji. Urc până la el să-l sărut. Doar o

treaptă, doar un sărut, trebuie să mă duc să-l ascult pe Gabriel cântând.

Nectaire a pus unul dintre buchete în vaza de pe bufet şi a rămas cu celălalt în braţe, uitându-se la noi.

— N-ai nimic altceva de făcut, Nicky?

— Ba da... ba da...

Dar nu se urneşte, cobor scara şi mă apropii de el.

— Buchetul ăsta pentru cine e?

— Păi... pentru... Aster...

Deschid uşa de la bucătărie.

— Şi ce-aştepţi? Du-te să i-l dai.

Chiar înainte să-i închid uşa în nas, Nectaire apuca să ne întrebe:

— Aa... vreţi un ceai?

Zbang!

Traversez salonul, în direcţia curţii de la Souille, Gabriel mă aşteaptă, i-am promis că mă duc să-l ascult.

— Maddi?

Wayan încă n-a urcat la Amandine.

— Maddi, repetă ucenicul meu ginecolog, nu ţi-a rămas vreun test ADN?

Un test ADN? Inima îmi bate nebuneşte. încep să intru în panică. O s-o ia totul de la capăt?

Wayan se uită în spatele meu, la uşa închisă, şi şopteşte:

— Am putea preleva câte o şuviţă de păr de la Aster şi de la Nectaire. Mă întreb dacă ăştia doi chiar sunt frate şi soră!

Am ieşit în curte. Gabriel e cu spatele la mine, nu m-a observat. Stau şi-l privesc, o veşnicie, cocoţat cu Tom pe scena improvizată.

Gaby...

Sunt atât de mândră!

Mândră că e aici, mândră că este el, mândră de ceea ce a îndrăznit, niciun alt copil nu şi-ar fi riscat viaţa aşa, mândră că e la fel de încăpăţânat ca mine, mândră să-l ascult cântând, râzând, jucându-se, mândră că şi-a găsit un prieten, Tom, mândră că i-am găsit un tată, mândră ca toate mamele, mândră că...

Gaby s-a oprit din cântat, de parcă ar fi simţit privirea mea în ceafa. Se întoarce şi-mi zâmbeşte. Tu nu semeni cu Esteban, Gaby, îi semeni cu mult mai puţin decât Tom, sosia lui, sosia lui tulburătoare, şi totuşi...

Vă iubesc, pe Esteban şi pe tine, acum sunt sigură de asta, vă iubesc pe amândoi la fel de mult.

Esteban va rămâne viu în amintirea mea, dar tu, Gaby, eşti prezentul şi viitorul meu.

îmi întinzi micul tău microfon argintiu, înflăcărat, ţopăind, nerăbdător.

— Vino, vino să cânţi cu noi, mamă!

87

— Poftim, Astie. Pentru tine! Singura femeie din viaţa mea!

— Mulţumesc, Nicky.

Aster se uită cu tandreţe la fratele ei, ia buchetul şi

îşi îngroapă îndelung faţa în florile de angelică de pădure şi panseluţe, apoi se duce să caute un urcior în bucătărie ca să prelungească pe cât posibil viaţa florilor rupte. Pare să-i vorbească fiecărei tije, fiecărei petale, în timp ce Nectaire deschide sertare şi borcane, căutând orice ingredient din care ar putea face un ceai.

Arta subtilă de a eterniza timpul. Un obicei de altădată.

De la etaj, amândoi aud strigăte din ce în ce mai dese. Pereţii nu sunt prea groşi, iar Amandine e prea epuizată ca să nu lase orice mândrie şi să urle de durere.

Nectaire a găsit pe fundul unui borcan nişte batoane de scorţişoară uscată şi frunze de dud ofilite.

— Crezi c-o să meargă?

Aster întrerupe conversaţia cu o iarba-şarpelui rozalie.

— Ce să meargă? Bebeluşul?

— Nu, toanto! Apa roşie din infern. Migrarea sufletelor. Crezi că picăturile pe care le-a băut Amandine o să fie de-ajuns?

— Dar tu crezi?

Nectaire fărâmiţează încet scorţişoara în palmă, apoi o miroase.

— Cred... în primul rând, cred că lumea se împarte în două. Cei ca mine, care se mulţumesc cu ce văd, ce simt, ce gustă, ce aud, ce ating şi cei pentru care doar atât nu e de-ajuns. Cei ca tine, care au nevoie să creadă că există şi altceva, invizibil, incolor, înainte de viaţă sau după moarte. în al doilea rând, toate religiile

sunt la fel, toate superstiţiile, infernul, paradisul, reîncarnarea...

Un strigăt izbucneşte, depăşindu-le în intensitate pe toate celelalte, iar scândurile de pe pereţii din bucătărie se cutremură.

— Vine copilul, spune încet Aster.

Nectaire se apropie de ea. Urmăreşte cu ochii firul de aramă care atârnă la gâtul surorii lui. Spiralele *unalome-uhii* se răsucesc la infinit, antrenate parcă într-o mişcare perpetuă.

— Nu mi-ai răspuns, Astie. Crezi că migrarea ta de suflete a funcţionat? Crezi că nou-născutul o să aibă ochii albaştri-oţel ai lui Jonas?

— Evident, confirmă Aster, sărutând petalele unei căldă- ruşe violet. Şi cum se naşte, se şi apucă să vorbească în bască!

Nectaire suflă peste praful de scorţişoară, amuzat, şi continuă, în mijlocul strigătelor acum aproape neîntrerupte.

— O să-i placă surfingul? O să fie frumos şi un pic imbecil?

— O să facă femeile să sufere, strecoară Aster cu melancolie. O să-şi ia zborul ca o pasăre.

Nectaire clatină din cap, apoi se strâmbă.

— Chiar crezi c-a fost o idee bună să-i dăm să bea şmecheria aia a ta?

Stau câteva clipe fără să vorbească, în tăcerea mirodeniilor şi a florilor, apoi Amandine scoate un ultim urlet, de fericire.

Iar copilul ei scoate primul Iui ţipăt!

— A fost în bască! jură Nectaire.

Aster se apleacă să-i spună un secret unei flori de valeriană.

— Nu-ţi bate joc, Nicky. O să-ţi răspund. Da, cred că migrarea sufletelor a funcţionat. Şi, chiar dacă tu nu poţi să accepţi că am închis în sticluţa mea o fantomă mică, invizibilă, scăpată de pe buzele lui Jonas, ca s-o eliberez pe buzele lui Amandine, poţi cel puţin să te mulţumeşti cu un adevăr la îndemâna ta: dacă Amandine îl vede pe bărbatul pe care l-a iubit în copilul care s-a născut, dacă am câştigat pariul ăsta, atunci, da, înseamnă că migrarea sufletelor a funcţionat.

— Autosugestie? Asta ziceam şi eu, că lumea se împar... Aster pune un deget pe gura fratelui ei. Semnul îngerului. Pe fereastra bucătăriei văd soarele strălucitor colorând în galben primăvăratic craterele, incendiind faţadele negre ale caselor din Froidefond, făcând să scânteieze apa roşie care curge veşnic, luminându-i pe Tom şi pe Gabriel care cântă cât îi ţine gura pe scena lor improvizată. Maddi a dat fuga la etaj, în camera lui Amandine, de îndată ce-a chemat-o Wayan.

Aster se apropie cât poate de mult de urechea fratelui ei.

— Ascultă-mă bine, Nicky. Nu cădem din cer când venim pe lume, nu ne aduce o barză. Suntem aşteptaţi, suntem întâmpinaţi şi, cum deschidem ochii, avem nevoie de mii de repere care să ne călăuzească. O voce, un miros, o pătură caldă, un biberon călduţ adus de-o infirmieră, o primă cămăşuţă pe care ne-a dat-o mama, cămăşuţă asta pe care i-a vândut-o cineva, pe care a cusut-o cineva, pe care a croit-o cineva, şi tot aşa cu fiecare dintre obiectele noastre obişnuite, pluşurile şi jucărioarele cu care o să ne jucăm, muzica pe care o s-o auzim, fiecare detaliu al camerei în care o să dormim, poveştile pe care o să le ascultăm,

necunoscutul de pe stradă care o să ne zâmbească. N-o să fim niciodată altceva decât rezultatul miilor de urme cu care ne vom intersecta, miilor de pietricele albe pe care alţii le-au lăsat pe drumul nostru. O să le adunăm sau nu. Toţi lăsăm pietricele albe în trecerea noastră prin lume. Toţi. Poţi să numeşti asta reîncarnare sau nu.

Vezi tu, Nectaire, ne naştem din ţărână şi ne întoarcem în ţărână, dar o ţărână din care se hrăneşte fiecare grăunte nou de pe pământul ăsta.

Cuprins

VÂRSTA ÎNTÂI. Sufletul nou-născut.....11

VÂRSTA A DOUA. Sufletul-copil.....45

VÂRSTA A TREIA. Sufletul tânăr.....113

VÂRSTA A PATRA. Sufletul matur.....271